

ДЖЕЙН ФИЙДЪР ДИВАТА ХРИЗАНТЕМА

Част 8 от „Ви“

Превод от английски: Ваня Пенева, 2009

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, 1750 година

— Много съжалявам, Ваша Светлост, но в момента нямам такова момиче.

— Не съм и очаквал, мадам, но предполагам, че можете да намерите. — Торкин, трети херцог Редмейн, се наведе напред и с наслада помириса една роза във вазата пред него.

— Струва ми се трудно да изпълня подобно специално желание — отвърна замислено мисис Денисън, докато си вееше с изисканото си ветрило.

По тясното лице на херцога пробяга лека усмивка.

— Вие и мистър Денисън можете да бъдете уверени, че хонорарът ще е повече от достоен за положените усилия, Елизабет.

Домакинята го погледна над ветрилото и очите ѝ заблестяха.

— О, недейте, Ваша Светлост. Знаете колко мразя да обсъждам делови въпроси... толкова е вулгарно.

— Вулгарно е, наистина — съгласи се любезно Торкин. — Но да знаете, че настоявам за оригинал, мадам. Нямам интерес към измамна девственост, все едно колко свежа и невинна е личността на пръв поглед.

Лицето на Елизабет Денисън издаде колко е засегната.

— Нима някога съм ви дала и най-малък повод да предполагате, че прибягвам до подобни похвати, милорд?

Усмивката на херцога стана още по-широка, но той поклати леко глава и извади от дълбокия джоб на кадифения си жакет табакера от лапис лазули. За момент в обляния от слънцето салон се възцари мълчание. Без да бърза, Торкин си взе щипка емфие, щракна капачето на табакерата и отново я прибра в джоба си. Кихна и дискретно избърса носа си с дантелена кърпичка.

— Ще позволите ли да попитам дали момичето е предназначено за вашите собствени цели, Ваша Светлост? — осведоми се след известно колебание мисис Денисън. С херцог Редмейн човек никога не

можеше да е сигурен къде минава границата между допустими въпроси и безсрамието.

— Малката трябва да съответства изцяло на моите претенции. — Херцогът стана от креслото. — Така ще имаме сигурност, че ще се хареса и на най-претенциозният клиент.

— Уверявам ви, че всички млади дами в този дом отговарят на най-високите претенции, сър. — В гласа на достойната дама прозвъня лек укор, когато и тя вдигна масивното си тяло от креслото. — Моят съпруг и аз с право се гордеем с нивото на заведението. — С тези думи тя дръпна шнура на звънеца.

— Ако бях на друго мнение, Елизабет, никога нямаше да се обърна към вас за помощ — отвърна успокоително херцогът и взе ръкавиците и бастуна си от масичката до вратата.

Лицето на мисис Денисън веднага се разведри.

— Веднага ще започна да събирам сведения, Ваша Светлост.

— Моля ви, дръжте ме в течение. Желая ви приятен ден, мадам. — Посетителят се поклони галантно, но в сивите очи под тежките клепачи просветна нещо, което събуди лека боязън у домакинята и я накара да приклепне в дълбок реверанс. Леката неловкост беше познато чувство в общуването с херцог Редмейн и тя не беше единствената, която се чувстваше по този начин.

В енергичен опит да покаже самоувереност тя се обърна към лакея, който се бе отзовал на звънеца, и обяви с твърд глас:

— Негова Светлост желае да си отиде.

— Предайте почитанията ми на съпруга си, мадам... — изрече херцогът след повторен поклон и последва прислужника в преддверието. В къщата, обляна от яркото утринно слънце, цареше тишина. Слугинчетата вършеха ежедневната си работа, но се стараеха да не вдигат шум, за да не събудят спящите на горния етаж — момичетата, които работеха нощем, а денем се радваха на заслужена почивка.

След като вратата се затвори зад ранния посетител, любезната усмивка изчезна от лицето на мисис Денисън. Да изпълни поръчението на херцога така, че да го задоволи — със сигурност беше трудно. Да намери жена, все още девствена и готова да се подчини на диктата на херцога... много сложна задача.

Девици се намираха лесно — момичета от провинцията, дошли в големия град без роднини и приятели да търсят работа, имаше със стотици. Но дали между тях ще се намери поне една, която да се съгласи с условията на херцога...

Защото условията на херцог Редмейн не бяха обичайните при този вид договор и той го бе подчертал изрично. Не искаше обикновена проститутка, защото смяташе да я използва за нещо специално, ала твърдо бе отказал да я уведоми за какво точно.

Елизабет Денисън въздъхна и вдигна пищните си рамене. Първо ще говори с Ричард. На скъпия ѝ съпруг и партньор можеше да се разчита да измисли най-добрия план за действие. И той като нея беше наясно, че нямат интерес да отхвърлят молбата на богат и влиятелен клиент като Торкин, херцог Редмейн.

1.

Джулиана беше убедена, че ей сега ще се задуши. Ала съпругът ѝ не правеше опит да намали огромната тежест на тялото си, докато се движеше върху нея с пламтящо червено лице и стъклени очи, охкаше и пъшкеше тежко. По време на сватбената вечеря бе погълнал невероятни количества алкохол. Тя се бе примирила, че ще се наложи да изтърпи консумирането на брака, защото беше привързана към сър Джон въпреки напредналата му възраст и дебелината му — но сега осъзна, че ако не направи опит да се освободи от смазващата тежест, много скоро ще предаде богу дух.

Носът ѝ бе притиснат в могъщия му гръден кош. Не ѝ достигаше въздух. Липсата на кислород я замайваше и тя не бе в състояние да разсъждава разумно, за да следи какво става с остатъка от тялото ѝ, но ако се съдеше по ругатните и безпомощните усилия на Джон, работата не напредваше. Пред очите ѝ затанцуваха черни петна, стаята се завъртя, гаденето се засили. Гърдите ѝ се повдигнаха в отчаян опит да поемат малко въздух.

Обзета от внезапна паника, Джулиана диво размаха ръце от двете страни на притиснатото си тяло. Лявата ѝ ръка случайно се докосна до гладката месингова дръжка на поставката, в която слагаха топла бутилка за леглото.

Инстинктът за самозащита я накара да грабне предмета, да го размаха и да удари съпруга си по рамото. Ударът изобщо не беше силен и целта му беше само да върне сър Джон в действителността, но за съжаление постигна точно обратния ефект.

Стъклените очи на сър Джон се разшириха от уплаха, той се взря за миг в стената зад главата на Джулиана, долната му челюст се отпусна, от устата му излезе тиха въздишка, чу се странно пукване, като от напълнен с въздух балон, и в следващия миг той рухна върху нея.

Ако преди това тежестта му беше непоносима, сега падна върху нея като скала и я притисна дълбоко в матрака. Джулиана напразно го

блъсна с всички сили и извика името му в опит да го събуди.

Началната паника, която бе изпитала преди минута, не беше нищо в сравнение с безсилния ужас, който я обзе сега. Викове за помощ бяха заглушени от тялото на Джон и се губеха окончателно сред дебелите, богато избродирани брокатени завеси.

Беше изключено някой да я чуе зад здраво зарезената, масивна дъбова врата. Персоналът вече спеше, а след третата бутилка портвайн Джордж бе рухнал на дивана в библиотеката, пиян до козирката. А и не би понесла отвратителният ѝ доведен син да я намери в тази безкрайно деликатна ситуация.

От напрежението тялото ѝ се окъпа в пот и тя се заизвива като змиорка на всички страни, докато някак успя да свие колене и да спечели достатъчно пространство, за да освободи краката си. Тогава заби пети в матрака, опря ръце и рамене в отпуснатото тяло, което я притискаше, и най-сетне успя да претърколи Джон настрана и да се измъкне изпод тежестта му, преди отново да се е стоварил отгоре ѝ.

Треперейки, тя седна в леглото и погледна съпруга си. Притисна ръка към устата си и очите ѝ се разшириха от ужас. Приведе се към него, докосна колебливо рамото му, после леко го разтърси.

— Джон? Джон!

Мъжът ѝ не издаде нито звук. Лицето му бе притиснато във възглавницата. Джулиана предпазливо обърна главата му. Черните очи бяха оцъкдени и безжизнени.

— Милостиви Боже, какво направих? — пошепна ужасено и бавно се отдръпна от мъртвия. Бе убила съпруга си!

Замаяна и невярваща, тя се изправи и застана до леглото, вслушвайки се в нощните шумове на къщата: тиктакането на големия часовник в преддверието, тихото скърцане и простенване на дъските, шумът на вятъра, който се удряше в отворените крила на прозорците. Персоналът беше дълбоко заспал.

Велики Боже! За пореден път бе проявила проклетата си непохватност! Защо всичко, което правеше, се проваляше? Защо, защо?

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да събуди някого в къщата. Но какво ще кажат, като видят Джон? Отпечатъкът на поставката се виждаше съвсем ясно на гърба на мъртвия. Вероятно го бе ударила много по-силно, отколкото възнамеряваше. Постъпка, напълно

отговаряща на нейния импулсивен, необмислен характер: тя беше и си оставаше момиче без късмет!

Трепереща от ужас, Джулиана попипа поставката, с която бе ударила съпруга си, и едва сега усети колко е гореща. Бе стоварила върху Джон горещ предмет и го бе убила!

Щом узнае, Джордж няма да си губи времето, замисли се горчиво тя. Нямаше нужда да търси логични обяснения. Той ще я обвини публично в алчност, както беше направил онази сутрин при разговора им на четири очи. Тогава ѝ заяви, че се омъжва за човек, който може да ѝ бъде дядо, само защото има пари. Сега сигурно ще я обвини, че се е възползвала безсрамно от привързаността и сляпата влюбеност на баща му, а после хладнокръвно е причинила смъртта му, за да разполага свободно със значителното наследство, което според клаузите на брачния договор преминаваше в нейни ръце след смъртта на съпруга ѝ — наследство, което според Джордж принадлежеше само на него и на никого другиго.

Жена, убила съпруга си, се смяташе за мръсна, коварна предателка. Приравняваха я със слуга, убил господаря си. Ако съдът се произнесеше, че е виновна за убийството, я наказваха със смърт на кладата.

Джулиана се отдръпна още крачка от леглото, вдигна бързо тежките брокатени завеси и изтича до прозореца. Остана известно време там, вдишвайки дълбоко топлия нощен въздух, в който се примесваше освежаващ морски бриз от Солент. Ще ме обявят за престъпница и ще ме изгорят — кънтеше в главата ѝ.

Веднъж бе станала свидетелка на този ужасяващ спектакъл пред затвора на Уинчестър. Мистрес Годсби бе призната за виновна за смъртта на съпруга си, паднал по стълбите. Пред съда жената обясни, че бил пьян и се хвърлил да я бие, спънал се и се изтърколил по стълбата. Лицето ѝ беше цялото в синини, които потвърждаваха показанията ѝ. Въпреки това я вързаха за позорния стълб, обесиха я и подпалиха тялото ѝ.

Тогава Джулиана беше малко дете, но страшната сцена я преследваше години наред... с миризмата на горящо месо. И сега при спомена я обзе гадене и тя се втурна към леглото. Измъкна отдолу нощното гърне и повърна обилно.

Може би съдиите ще повярват, че Джон е умрял от естествена смърт, предизвикана от силното телесно напрежение... Обаче проклетият отпечатък на гърба му... Отпечатък, който не можеше да си причини сам.

Джордж ще го види и веднага ще се развика. Мащехата, обвинена в убийството на съпруга си, губеше всичките си права. Брачният договор ще бъде анулиран и синът на сър Джон най-сетне щеше да триумфира.

Джулиана не знаеше колко време е останала наведена над гърнето, но постепенно потта по челото ѝ изсъхна и тя отново стана способна да разсъждава ясно.

Трябваше да се махне оттук. Никой нямаше да се застъпи за нея, да докаже невинността ѝ... Никой, който въпреки очевидните факти да каже добра дума за нея. Настоятникът ѝ бе изтъргувал брачния договор, като търсеше на първо място собствената си изгода. След това заяви, че вече не иска да има нищо общо с племенницата, която бе приел в къщата си след смъртта на родителите ѝ. Отдавна гледаше на нея като на досаден товар. На света нямаше нито един човек, който да има поне малко интерес да запази живота ѝ.

Джулиана се изправи, бутна нощното гърне с крак обратно под леглото и взе решение. Пощенската карета за Лондон спираше точно в четири сутринта пред странноприемницата „Роза и корона“ в Уинчестър. Значи имаше достатъчно време да измине десетте мили до града пеша през полето, без да закъснее. Докато персоналът се събуди и Джордж си отспи след пиянството, тя отдавна ще е стигнала в Лондон.

Със сигурност ще я преследват, но в Лондон никой няма да я намери. Най-важното е да не привлича излишно внимание върху себе си.

Трепереща, Джулиана отвърна поглед от леглото и се запъти към огромния гардероб, където висеше чисто новият ѝ чеиз. Тя лично бе скрила между женските дрехи чифт груби панталони за езда и ленена риза. В този костюм често беше бягала от Форсет Тауър, когато жената на настояника ѝ правеше живота ѝ по-непоносим от обикновено. Беше търсила убежище на различни места и никой не бе разкрил самоличността ѝ. Естествено, при всяко завръщане я очакваше строго

наказание за бягството, но пръчката на лейди Форсет беше поносима цена за скъпоценните часове свобода, които си открадваше.

Джулиана се облече набързо, обу дебели чорапи и напъха крака в старите си ботуши. После набързо стегна разкошната си червена коса на върха на главата и нахлупи дълбоко тъмна вълнена шапка.

Трябваша ѝ пари, за да плати пътуването с пощенската карета и да ношува няколко пъти в някой евтин хан, докато си намери работа. Не искаше да взема пари, за да не я обявят и за крадла, но нямаше друг изход.

Докато едната половина от ума ѝ я укоряваше за кражбата, другата действаше автоматично, проверяваше възможности и вземаше решения.

Отвори скривалището в чекмеджето на скрина и извади четири суверена. Случайно бе видяла как Джон изпразни джобовете си преди лягане... преди много часове, както ѝ изглеждаше сега... след като гостите на сватбата най-сетне се магнаха от вратата на спалнята и с много груби шеги и подмятания се оттеглиха от дома на младоженците, за да ги оставят да прекарат на спокойствие първата си брачна нощ.

Джон беше толкова пиян, че едва се държеше на краката си. В мислите си тя го видя отново пред себе си — как се полюляваше, докато изпразваше съдържанието на джобовете си в чекмеджето. Кървясалите сини очи блестяха от възбуда, след многото тостове за здравето на новобрачните и без това червеното му лице пламтеше като огън.

Джулиана свали от пръста си брачната халка и в очите ѝ изведнъж запариха сълзи. Джон се отнасяше добре към нея — по-скоро като чичо, отколкото като съпруг. Тя прие с готовност предложението му, защото знаеше, че бракът е единствената възможност да се отърве от опеката на настойника си и жена му. Да, с готовност, докато не ѝ стана ясно, че ще живее под един покрив с Джордж... злобния, ревнив, похотлив Джордж. Но тогава беше вече много късно да се оттегли. Пусна пръстена при останалите пари в чекмеджето. Златната халка сякаш ѝ намигна и блясъкът ѝ угасна зад воала от сълзи пред очите ѝ.

Джулиана затвори енергично чекмеджето и се изправи пред голямото огледало, за да провери как изглежда. Досега маскировката ѝ

нямаше за цел да заблуди хората в непосредствена близост, но тази нощ, втренчила поглед в огледалото, тя осъзна, че лепената блуза изобщо не прикриваше пищната закръгленост на гърдите ѝ, а бричът само подчертаваше кръшната извивка на хълбоците.

Затова извади от гардероба тежка наметка и се загърна в нея. Женската фигура се скри, но общото впечатление не я задоволи. Можеше само да се надява, че в ранния утринен час светлината ще е недостатъчна и няма да направи впечатление сред многото очакващи каретата в двора на гостилницата.

Докато се движеше на пръсти по стаята, тя хвърли последен поглед към спуснатите завеси на леглото. Имаше чувството, че дължи на мъртвия последна проява на уважение. Стори ѝ се несправедливо да избяга презглава от последната постеля на съпруга си. Ала знаеше, че няма друг избор. За момент спря и се опита да си представи мъжа, когото познаваше само от три месеца. Спомни си добротата и нежността му, но побърза да отхвърли надигналото се в сърцето ѝ съжаление. Джон Ридж беше на шейсет и пет години и беше уморил три съпруги. Смъртта му беше бърза и безболезнена... и за съжаление за нея бе виновна четвъртата му съпруга.

Джулиана излезе предпазливо от брачната спалня и забърза по тъмния коридор, като се опираше на стената. Стигна до стълбата и спря в колебание. Залата под нея беше тъмна, но не черна като коридора. Слаба лунна светлина се процеждаше през многото малки стъкълца на многоцветните прозорци.

Погледът ѝ се плъзна страхливо към вратата на библиотеката, слава богу, плътно затворена. Джулиана полетя надолу по стълбата, промъкна се до вратата и притисна ухо о дебелото дърво. Сърцето биеше лудо в гърдите ѝ. Защо ли си губеше времето да се вслушва в гръмкото хъркане зад вратата? Вероятно защото звуците ѝ вдъхваха усещане за сигурност.

Тя се обърна към изхода и кракът и се закачи в ресните на изтъркания елизабетински килим. Спъна се, политна напред и се вкопчи в крака на близката масичка. Падна на колене, медният съд с цветя на масичката се наклони опасно и в следващия миг падна с дрънчене на пода.

Джулиана остана на колене, вцепенена от ужас, вслушана в ехото на звука, отекнало във високия таван. Дрънченето сигурно бе събудило

и мъртвия за живот.

Ала нищо не се случи. Никой не се развика възбудено, никой не дотича да види какво става... и най-прекрасното от всичко — ритъмът на хъркането отвъд вратата на библиотеката не се промени ни най-малко.

Ругаейки тихо, Джулиана се изправи. Пак тези нейни несръчни крака! Те бяха проклятието на живота ѝ. Прекалено големи и без съмнение притежаващи собствена воля.

Джулиана се промъкна на пръсти в задната част на къщата и излезе през кухненската врата. Навън всичко изглеждаше спокойно. Къщата бе потънала в дълбок сън. Къща, която можеше да стане неин дом — убежище от непредвидимите обрати и криволици на един живот, който досега не ѝ беше донесъл щастие.

Джулиана вдигна рамене. Като скитаща котка, която отдавна се е научила да се справя сама, тя гледаше на бъдещето си с примирение, без да се оплаква. Когато прекоси задния двор с бързи крачки, за да излезе на полето през овощната градина, часовникът на църковната кула удари полунощ.

Седемнадесетият ѝ рожден ден бе отминал. Бе започнала деня като невеста, а го завърши като вдовица и убийца.

— Желая ти добро утро, братовчеде — изрече превзет носов глас от дълбините на високото кресло, когато херцог Редмейн влезе в библиотеката на дома си на Олбърмърли стрийт.

— На какво дължа удоволствието от посещението ти, Люсиен? — осведоми се равнодушно херцогът, макар че в очите му светна искра на възмущение. — Да не се опитваш да избягаш от кредиторите си? Или изведнъж си открил в сърцето си привързаност към мен?

— Моля те, братовчеде, спести си сарказма. — Люсиен Къртни се изправи и огледа с подигравателно безразличие своя братовчед и мъжа, който бе влязъл в стаята непосредствено след него. — О, това май е нашият уважаван отец Къртни! Какво забележително събрание на роднини! Как си, стари момко?

— Много добре, благодаря — отвърна любезно другият мъж. Беше облечен в скромен сив костюм, с просто бяло шалче на врата — облеклото му беше в ярък контраст с пауновосиния копринен жакет на

херцога, украсен с позлатени копчета и богато избродирани маншети. Физическата му прилика с Редмейн беше смайваща — същият прав, изискан нос и дълбоки сиви очи, същата тясна, фино изрязана уста, същата енергична, раздвоена брадичка. Но с това общото между тях свършваше. Куентин Къртни гледаше на света и безумните му прищевки с доброжелателното и искрено разбиране на набожен духовник, докато несъщият му брат Торкин, херцог Редмейн — с острите, лишени от илюзии очи на циник.

— Какво те е довело отново на богатата трапеза в родителския дом? — продължи саркастично Люсиен. — Мислех, че вече си станал незаменим съветник на някой провинциален епископ.

— В момента съм каноник на катедралата в Мелчистър — обясни хладно Куентин. — Тук съм по поръка на нашия архиепископ, за да обсъдя някои църковни дела с архиепископа на Кентърбъри.

— Леле, колко бързо и високо се издигнахме, почти до светците! — извика Люсиен и устните му се накъдриха в ехидна усмивка.

Куентин се направи, че не е чул забележката.

— Искаш ли нещо освежително, Люсиен? — попита Торкин и застана пред масичката с гарафите. — О, както виждам, вече си се самообслужил — отбеляза той, забелязал тумбестата чаша с коняк в ръката на младия мъж. — Не мислиш ли, че е още малко рано за коняк?

— Скъпи мой, та аз изобщо не съм си лягал — отвърна Люсиен и се прозя. — За моята скъпоценна личност това е приспивна напитка. — Той остави чашата си на масичката и се запъти с несигурни крачки към вратата. — Нали нямаш нищо против да преспя няколко нощи в дома ти, драги?

— Как бих могъл? — отвърна Торкин с вдигнати вежди.

— Факт е, че моята къща е буквално обсадена от онези проклетници — обясни с трагичен жест Люсиен и се облегна на вратата, докато ровеше в джобовете си за табакерата с емфие. — Кредитори и съдебни изпълнители чукат на вратата ми по всяко време на деня и нощта. Негодниците не ме оставят на мира дори когато спя!

— Какво ще продадеш този път, за да се отървеш от „негодниците“? — попита херцогът и наля на брат си и на себе си по чашка мадейра.

— Май ще се наложи този път да се разделя с Еджкомб — изръмжа Люсиен и си взе щипка емфие. Въздъхна дълбоко и поклати глава. — Ужасно, наистина, но не знам какво друго бих могъл да направя... освен ако ти не се съ согласиш да помогнеш на бедния роднина, изпаднал в затруднение.

Погледът на бледокафявите очи, пламтящи дълбоко в орбитите като последните искри на догарящ огън, изведнъж се изостри и той измери преценяващо братовчед си. Устата му се изкриви в знаеща усмивка, като видя предателските тръпки, преминаващи по брадичката на Торкин, който се бореше да овладее гнева си.

— Е, по-късно ще поговорим за това... като си отспя — засмя се доволно Люсиен. — Може би на вечеря?

— Изчезвай оттук — изръмжа Торкин и му обърна гръб.

Люсиен се изсмя тържествуващо и затвори вратата зад гърба си.

— Надали ще остане нещо от Еджкомб, което младият Джефри да наследи един ден — отбеляза Куентин, докато отпиваше от виното си. — Люсиен стана пълнолетен само преди шест месеца, но вече пропиля цялото си богатство, с което повечето мъже от нашия ранг биха живели в лукс до края на дните си.

— Няма да седя бездеен и да гледам как продава Еджкомб — изсъска вбесено Торкин. — Няма да стоя и да гледам как малкото останало семейно богатство отива в ръцете на жалкия наследник на Люсиен.

— Не си представям как ще го направиш — отбеляза изненадано Куентин. — Знаем, бедният Джефри има ум на пиле, но въпреки това е законен наследник на Люсиен.

— Ще бъде, ако Люсиен не остави наследници — обясни сухо херцогът и запрелиства оставения на масата брой на „Газет“.

— Е, както всички знаем, няма изгледи да се случи. — Куентин поклати глава. Винаги беше гледал трезво на фактите. — Освен това Люсиен е вече пълнолетен и не ти дължи сметка. Вече нямаш право да го контролираш.

— Прав си. И оттогава не е престанал да ми го напомня — изфуча Торкин. — Но по-скоро адът ще замръзне, отколкото да позволя на Люсиен Къртни да пропилее семейното наследство. Запомни това, драги. — Той вдигна глава и срещна твърдо погледа на несъщия си брат.

Куентин усети как по гърба му пробягаха студени тръпки. Знаеше, че Торкин говори сериозно. Познаваше го като нико́й друг, беше вникнал и в меката страна на тази привидно непоколебима натура. Познаваше скритите слабости и ранимостта на своя полубрат. Знаеше, че коравият цинизъм, който Торкин проявяваше пред света, е защитна стена, издигната още в ранната му младост. Отбранителна мярка срещу онези, които се опитваха да злоупотребят с дружбата на бъдещия херцог за собствените си амбиции.

Но Куентин знаеше също, че не бива да подценява безогледността на херцог Редмейн, когато става въпрос за личните му интереси.

— Какво възнамеряваш? — попита просто той.

Торкин изпи чашата си и се усмихна без капчица хумор.

— Време е нашият скъп братовчед да се ожени и да създаде семейство — обясни той. — Така ще решим проблема с наследника на Еджкомб.

Куентин го зяпна, сякаш бе загубил ума си.

— Някоя жена не би се омъжила за Люсиен, даже ако я поиска. Тялото му е разядено от сифилиса и единствените жени, с които може да се задоволява, са най-жалките проститутки, които облича в мъжки дрехи и се забавлява с тях като с момчета.

— Прав си, но как мислиш, колко още му остава да живее? — попита Торкин почти небрежно. — Само го погледни. Напълно изсушен, а продължава да пие и развратничи. Давам му най-много шест месеца... или може би година.

Куентин не каза нищо. Погледът му изучаваше лицето на херцога.

— Той е наясно със състоянието си — продължи Торкин.

— Всеки ден вилнее, като че му е последният. Изобщо не го е грижа какво ще стане с Еджкомб и с наследството на Къртни. Пък и защо ли? Обаче аз ще се погрижа Еджкомб да премине цял-целеничък в ръцете на съвестен наследник.

Куентин го изгледа ужасено.

— За бога, Торкин, имай милост! Не би могъл да осъдиш, която и да е жена да сподели леглото с него, даже той да я иска. Това е равнозначно на смъртна присъда.

— Моля те, изслушай ме, братко. Имам план...

2.

Когато пощенската карета влезе в двора на странноприемница „Камбаната“ на Ууд стрийт в Чипсайд, Джулиана почти беше забравила, че съществува и друг свят извън тясната, претъпкана вътрешност на каретата и компанията на шестимата ѝ спътници. Каретата се движеше с пет мили в час, освен това бяха почивали принудително в един крайпътен хан, защото нито кочияшът, нито пътниците бяха съгласни да пътуват в падналия мрак, така че седемдесетте мили от Уинчестър до Лондон бяха изминати за повече от двацет и четири часа.

През дългите часове на нощта Джулиана седя заедно със спътниците си в кръчмата на пощенската станция. Коровите, неудобни пейки не ѝ позволиха да си почине от мъчителното тропане и друсане на железните колела по неравните пътища.

Тръгнаха отново малко преди разсъмване и само няколко минути след седем вече бяха в Лондон. Джулиана слезе в двора на странноприемница „Камбаната“ и се опита да раздвижи скования си гръб. Всички мускули я боляха. Веднага след тях в двора пристигна пощенската карета от Йорк и от нея заслизаха изтощени, примигващи пътници. Още в този ранен час юнският въздух беше топъл и изпълнен с миризмите на големия град — Джулиана отвратено смръщи носле от невероятната воня на гниещите отпадъци по улиците и купчините тор в двора. Околните улички бяха без изключение тесни, неравно павирани.

— Имаш ли куфар горе, момче?

Джулиана се огледа изненадано, докато проумя, че въпросът на кочияша е отправен към нея. През цялото пътуване не бе свалила наметката и вълнената шапка. Обърна се към мъжа, който се бе качил на покрива на каретата и развързваше багажа на пътниците.

— Не, нямам нищо, благодаря.

— Тръгнал си на дълъг път, а не носиш дори торба? — учуди се кочияшът.

Джулиана кимна мълчаливо и се запъти към вратата на гостилницата. Имаше чувството, че след безкрайно дълго пътуване се е озовала в друг свят... в друг живот. Какво ще ѝ донесе този живот и как ще се справи с новите предизвикателства — това бяха единствените въпроси, които в момента се въртяха в главата ѝ.

Тя влезе в тъмната кръчма, където слугините тъкмо търкаха мазния под с мръсни парцали. Прескочи локвата с мръсна вода, за да не намокри ботушите си, но токът ѝ се закачи в края на кофата и трябваше да се хване за тезгяха, за да не падне. Когато си възвърна равновесието, тя кимна на момичетата и се засмя.

— Желая ви добро утро!

Едно от слугинчетата изпуктя и изкриви лице, за да покаже, че си представя другояче доброто утро. Мършаво, бледо същество със строго опънати назад редки, мазни коси.

— Искате ли нещо за хапване?

— Да, моля ви — отвърна Джулиана, без да си разваля настроението. Настани се на високия стол пред тезгяха и огледа помещението. Сравнението със странноприемницата в родното ѝ място не бе в полза на лондонската. Там винаги имаше свежи цветя, от тавана висяха снопчета сушени билки, съдовете бяха излъскани до блясък, а дървеният под — изтъркан и намазан с восък. Тази кръчма бе невероятно мръсна и вонеше на клозет и вкиснала бира. Ранните гости я зяпаха недоверчиво и враждебно. От мрака зад тезгяха се появи гостилничарят.

— Какво да ви донеса? — Въпросът прозвуча учтиво, но тонът беше мрачен, а погледът на кървясалите очи издаваше недоверие.

— Яйца с препечена филийка и чай, ако имате, сър. Тъкмо пристигнах с каретата от Йорк. — Джулиана се усмихна любезно, за да го умилостиви.

Мъжът се наведе към нея и тя неволно се загърна по-плътно в дебелата наметка.

— Първо да видя имаш ли пари — изръмжа гостилничарят.

Джулиана извади от джоба си шилинг и му го показа. Хвърли монетата на тезгяха и го прониза с гневен поглед. Нефритовозелените очи изпускаха убийствени искри.

Изненадан от този внезапен гняв, гостилничарят отстъпи крачка назад. Ала в следващия миг грабна монетата, отново изгледа

преценяващо Джулиана и се обърна към слугинята, която продължаваше да бърше пода:

— Ели, тичай в кухнята и донеси на джентълмена препечена филийка и яйца.

Момичето хвърли парцала в кофата и водата се разплиска на всички страни. После въздъхна дълбоко и се потътри към кухнята.

Тесните, кървясали очи на гостилничаря се присвиха.

— Желаете ли канче ейл, млади господине?

— Не, благодаря, само чай.

Хитрият поглед се плъзна по издайническите закръглености под наметката.

— Чаят ще ти развали стомаха, момче. Женска напитка е, от мен да знаеш. Никой ли не те е учил да пиеш ейл на закуска?

Джулиана разбра, че маскировката ѝ не е убедителна, макар че до този момент беше вършила работа. Надяваше се, че никой в „Розата и короната“ не я е запомнил, а този гостилничар щеше да твърди, че е дошла с каретата от Йорк, който беше на другия край на страната, близо до шотландската граница.

— Търся си подслон и работа — изрече небрежно тя и подозренията му се потвърдиха. — Знаете ли някой да търси персонал някъде в квартала?

Мъжът се почеса замислено по брадичката.

— Чакай да си помисля... да, май че ми хрумна нещо. Но първо искам да видя какво носите под шапката.

Джулиана вдигна рамене и свали шапката от главата си.

— Както желаете. Но не разбирам какво значение има косата ми, за да получа добра работа.

В този момент Ели се върна със закуската и зяпна смаяно, като видя огнените къдрици, освободени от вълнената шапка и разсипали се по раменете и гърба на Джулиана.

— Ама ти защо си се преоблякла в мъжки дрехи? — попита объркано тя и остави чинията на тезгяха пред клиентката.

— Така се пътува по-лесно — отговори Джулиана и жадно захапа препечената филийка. — Моля ти се, донеси ми чаша чай.

— О, значи се правиш на изискана дама? — изсмя се подигравателно Ели. — Обзалагам се обаче, че не си светица.

— Дръж си езика зад зъбите и донеси чая, момиче — заповяда сърдито гостилничарят и замахна заплашително към нея. Ели се наведе, за да избегне удара, изпухтя презрително и се върна на бегом в кухнята.

— Е, ще ми кажеш ли защо изискана млада жена като теб е дръзнала да пътува сама в мъжки дрехи? — попита уж небрежно мъжът, докато лъскаше калаените канчета, наредени пред него.

Джулиана дояде яйцата и остави вилицата.

— Вече ви казах. Дойдох в Лондон да си търся работа.

— Говорите като лейди — настоя той. — Изисканите дами не се разхождат в квартал като нашия и не търсят работа.

— Има дами, които са изпаднали дотам, че са принудени да дойдат във вашия квартал — усмихна се Джулиана, наля си чай от каната, която Ели бе треснала до лакътя ѝ, и ръката ѝ се заплете в гънките на наметката. Каната се залюля и се обърна, но Джулиана успя да се отдръпне от горещата струя и в следващия миг изправи каната, без да разлее твърде много чай.

— Да, може би си права — кимна гостилничарят, докато наблюдаваше борбата ѝ с каната.

— Е, знаете ли дали някой наблизко дава работа или не?

— Мисля, че знам. Почакайте малко тук, а аз ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ви. — Джулиана се усмихна сияещо, а той ѝ намигна със свинските си очички и изчезна в задната стая. Младата дама остана насаме с чая си.

Щом се озова в кухнята, гостилничарят повика едно от момчетата, които миеха мазните съдове в огромно ведро до вратата.

— Ела тук, хлапако! Избърши си ръцете и тичай на Ръсел стрийт в Ковънт Гардън. Нали знаеш къщата на мистрес Денисън? Кажи на дамата, че Джош Бът от „Камбаната“ има нещо интересно за нея. Разбра ли ме добре?

— Да, сър, да, мистър Бът — отговори усърдно момчето. — Веднага ще го уредим, сър.

След като хлапакът изчезна, мистър Бът остана известно време в кухнята, като се подсмиваше под мустак и потриваше ръце. Денисънови плащаха прилични суми за намирането на красиви млади момичета, а тази, дето седеше в кръчмата му, беше нещо много

специално. Веднага бе надушил изгодна сделка със собствениците на първокласния публичен дом.

Той кимна доволно на себе си и се върна в кръчмата.

— Май ще мога да направя нещо за вас, мис — обяви с уж дружелюбна усмивка, която обаче напомни на Джулиана за беззъбо бясно куче и я накара да потрепери.

— За какъв вид работа става дума? — попита с интерес тя.

— О, за добра, чиста работа, мис — побърза да я увери мистър Бът. — Мистрес Денисън е възискателна дама. Трябва само да я задоволявате и всичко ще бъде наред.

— Ще мога ли да се подслоня в къщата?

— О, да, разбира се — увери я той и си наля канче бира. — Приятна работа с подслон — най-доброто за самотна млада дама. Мистрес Денисън се грижи много за момичетата си. — Изтри с длан пяната от устата си и отново се ухили с беззъбата си уста.

Джулиана се намръщи и го изгледа подозрително. Всичко ставаше забележително гладко и безпроблемно. Прекалено гладко. Тя помисли още малко и вдигна рамене. Нямаше какво да губи. Ще се запознае с тази мистрес Денисън и ще види — ако наистина търси прислужница за кухнята или къщата, ще иде да работи при нея.

— Аз ли трябва да я потърся?

— Велики боже, не. Мистрес Денисън ще дойде тук — отговори бързо гостилничарят и си наля ново канче бира.

— Тогава ще поседна в онази ниша до камината. — Джулиана се прозя скритом. — Ще си почина малко, докато я чакам.

— Направете го — отговори мистър Бът подчертано равнодушно, но не отдели поглед от нея, докато тя се сви на кълбо в дълбоката ниша и положи глава на ръката си. Беше толкова изтощена, че очите ѝ веднага се затвориха.

Мистър Бът премлясна доволно. Малката нямаше да създава проблеми до пристигането на мистрес Денисън. Въпреки това от предпазливост остана в кръчмата, устремил бдителен поглед към спящото момиче. Бяха минали почти два часа, когато най-сетне чу тракане на колела в двора на странноприемницата и веднага след това шум от бързи стъпки по плочника.

Ели изскочи иззад тезгяха и поздрави изисканата посетителка с дълбок поклон.

— Е, Бът, какво имате за мен? — попита дамата, докато нетърпеливо потропваше с високите си токове по пода. Обувките ѝ, в които Ели бе приковала жаден поглед, бяха от розова коприна, украсени със сребърна дантела. — Дяволски рано за излизане, но събудихте интереса ми. Надявам се, че не съм била напразно пътя дотук.

— Сега ще видите, мадам — отговори гостилничарят с толкова дълбок поклон, че едва не си удари носа в коляното. — Момичето каза, че пристигнало тази сутрин с каретата от Йорк.

— Е, добре. Къде е тя? — Елизабет разтвори ветрилото си и смръщи нос, за да прогони отвратителната воня, в която сега се примесваше и миризмата на варено зеле.

— В кръчмата, мадам. — Гостилничарят ѝ отвори вратата и дамата мина покрай него, като сръчно провря кринолина на широката си зелена пола през касата на вратата. — Ей там, в нишата до камината — добави по-тихо той и посочи дървената пейка.

Мистрес Денисън прекоси помещението. Стъпваше леко, в очите ѝ светеше алчност. Спря пред пейката и се вгледа в спящата фигура, увита в дебела наметка. Преценяващият поглед спря първо върху невероятно гъстата и къдрава червена коса, отбеляза кремавата бледност на кожата, извивката на пълните, леко отворени устни, луничките по правия нос.

Не е непременно красавица, реши мистрес Денисън с вярната преценка на добра познавачка. За истинска красавица чертите ѝ са твърде ярко изразени. Ала косата ѝ е великолепна. Много джентълмени предпочитаха жени, които излизат извън общоприетите рамки. Но какво, в името на всичко свято, я бе подтикнало да облече мъжки дрехи? Какво не беше наред? Младата жена очевидно искаше да скрие нещо, щом бе дошла в Лондон съвсем сама. Ако се окаже и девствена...

Красивите очи на Елизабет се присвиха в тесни цепки. Девица, която крие някаква тайна...

Тя се наведе над Джулиана и леко я раздруса.

— Хайде, мила, време е да се събудите.

Джулиана изплува бавно от дълбините на сън без сънища. Отвори очи, примигна и се взря в лицето, наведено над нея. Красиво лице — усмихнати червени устни, дружелюбни сини очи. Напълно

непозната жена. В първия момент се почувства ужасно объркана, загубила ориентация.

Жената отново я докосна по рамото.

— Аз съм мистрес Денисън, мила моя.

Споменът се върна бързо. Джулиана се надигна и праметна крака през ръба на пейката. Редом с това блестящо същество, облечено в коприна, върху чиито тъмнокестеняви къдрици бе нахлупена нежна дантелена шапчица, тя се почувства ужасно едра и тромава, с мръсни лакти и колене. Веднага прибра краката си под пейката с надеждата да не направи пак някоя беля и се опита да прибере косата си и да я захване с няколко игли.

— Гостилничарят ми обясни, че вероятно търсите момиче да чисти стаите, мадам — започна тя.

— Извинете ме, скъпа, но не говорите като момиче, което си търси работа като слугиня — заяви мисис Денисън без много увъртания и седна на пейката до нея. — Чух, че сте пристигнали с пощенската карета от Йорк.

Джулиана кимна в знак на съгласие, но погледът на Елизабет стана още по-остър. Тя познаваше хората и притежаваше богат опит, за да позволи да бъде измамена от една неопитна лъжкиня. В говора на момичето нямаше и следа от йоркширски изговор.

— Ще ми кажете ли откъде идвате? — попита остро тя.

Джулиана пъкна и последната игла в косата си.

— Непременно ли държите да знаете, мадам?

Елизабет се наведе към нея и сложи ръка върху нейната с почти майчинска нежност.

— Не, ако не желаете да ми кажете, детето ми. Но поне ми кажете как се казвате и на колко сте години.

— Джулиана Ри... Бересфорд — поправи се бързо младата жена. Джордж и наемниците му със сигурност щяха да я търсят. — Скоро навърших седемнайсет, мадам.

Дамата кимна. Поправката не бе убягнала от вниманието ѝ.

— Какво ще кажете веднага да ви взема със себе си, скъпа? Имате нужда от почивка, от добра храна и от нови дрехи. — Тя се надигна и полите ѝ прошумоляха подканващо.

— Но... каква работа имате, мадам? — Джулиана се чувстваше все по-объркана. Всичко се развиваше прекалено бързо.

— Ще поговорим за това, когато се освежите, детето ми. — Мистрес Денисън приглади блестящата си роба. — Хайде, да вървим. Каретата ми чака отвън. Домът ми не е далеч.

От скромното богатство на Джулиана бе останал само един суверен. Щеше да ѝ стигне, колкото да си плати храната и леглото още един, най-много два дни. Градът беше ужасяващо голям, а тя — абсолютно неопитна, затова си каза, че не бива да отблъсква закрилата и гостоприемството на тази очарователна дама с дружелюбни очи. Затова се усмихна в знак на съгласие и последва благодетелката си навън. Двете се качиха в лека градска карета, теглена от силни бели жребци.

— Е, мила моя — започна доверително мистрес Денисън, щом каретата потегли, — защо не ми разкажете всичко? Уверявам ви, че съм чувала какви ли не ужасни истории, и надали е останало нещо, което да ме изненада и шокира.

Джулиана облегна глава на кадифената тапицерия и за момент пред уморените ѝ очи падна мъгла. Когато от парата изплува мило усмихнатото лице на благодетелката ѝ, тя се успокои. През главата ѝ мина мисълта, че единственият човек, който ѝ се бе усмихвал със същия интерес и загриженост, бе сър Джон Ридж. Сълзи запариха в очите ѝ и тя побърза да ги прогони.

— Бедно дете, какво сте преживели? — попита съчувствено Елизабет, наведе се и взе ръцете на Джулиана в своите. — Повярвайте, няма да издам тайната ви. При мен ще бъдете на сигурно място.

Защо да се доверявам на тази абсолютно чужда жена? — запита се Джулиана. Ала това беше само бегла, неясна мисъл в най-задното ъгълче на съзнанието ѝ. Изкушението да разкаже на някого какъв ужас бе преживяла, да чуе утешението и мнението на опитна жена, познаваща живота и коварните му обрати, надви. Естествено, няма да разкрие коя е, няма да каже откъде идва и така ще опази най-важните факти на тайната си. Ще се опази от дългата ръка на закона.

— Ще чуете странна история, мадам — започна решително тя.

* * *

„Ако милорд ми окаже неоценимата чест да ме посети тази вечер на Ръсел стрийт, ще му покажа нещо, което със сигурност ще го заинтересува.

Ваша предана,

Елизабет Денисън“

Херцог Редмейн прочете писъмцето с безизразно лице. След малко кимна на лакея.

— Тук ли е още пратеникът?

— Да, Ваша Светлост. Наредено му е да чака отговора ви.

Торкин кимна отново и седна зад писалището си. Извади от чекмеджето лист хартия и набързо написа няколко реда. Поръси написаното с пясък и сгъна писмото.

— Предайте го на пратеника, Робъртс! — нареди кратко той и пусна писмото върху сребърната табла в ръцете на лакея. Когато мъжът напусна кабинета му с дълбок поклон, херцогът се обърна към брат си, който четеше в ъгъла.

— За какво става дума? — осведоми се Куентин и вдигна глава от книгата си.

— Съмнявам се, че наистина искаш да знаеш — отвърна херцогът с подобие на усмивка. — Писмото засяга случай, за който нямам одобрението ти, скъпи братко.

— О! — Винаги добродушното лице на Куентин стана сериозно. — Сигурно имаш предвид евентуалната съпруга на Люсиен...

— Правилно, драга мой, точно нея. Искаш ли чаша шери? — Торкин посочи гарафата и го погледна въпросително.

— Благодаря. — Куентин остави книгата и стана от креслото. — Наистина ли си решил да изпълниш дяволския си план?

— Да, ще го изпълня. — Херцогът подаде пълната чаша на брат си и продължи с леко неодобрение — Но защо го наричаш дяволски, Куентин? — В очите му светна лека подигравка, ъглите на устата му се повдигнаха.

— Защото е дяволски, затова — отвърна сухо Куентин. — Как ще я опазиш от Люсиен? Ами ако реши да консумира брака си?

— Уверявам те, че ще се справя с този проблем — отговори безгрижно херцогът.

— Планът ти не ми харесва — отбеляза за пореден път Куентин, загледал мрачно в чашата си.

— Да, вече ми го каза. — Торкин се засмя и потупа брат си по рамото. — Не си убеден, че ще постигна желания успех.

— Такива са всичките ти планове, дяволски, и не знам защо въпреки това продължавам да държа на теб — отвърна недоволно духовникът. — Ти си безбожник, Торкин, и обичаш да си играеш с огъня.

Торкин седна и кръстоса обутите си в елегантни обувки крака. В челото му се вдълбаха дълбоки бръчки, докато се взираше в диамантените токи на обувките си.

— Дали не прекалявам, като слагам диаманти на обувките си? Направи ми впечатление, че на тазсутрешния прием Станхоуп носеше прекрасни токи от обикновено сребро... От друга страна обаче, се съмнявам, че тази тема те интересува, Куентин.

— Прав си. Не мога да кажа, че те слушам с интерес. — Куентин хвърли бегъл поглед към собствените си здрави обувки от черна кожа с обикновени метални токи. — Не избягвай въпроса, ако обичаш, Торкин.

— Според мен вече обсъдихме темата във всички подробности. — Торкин отпи глътка шери.

— Ще се откажеш ли от безумния си план?

— Не, скъпи братко.

— Тогава нямам какво повече да добавя.

— Правилно. Както ти казах, постигнахме приятелско споразумение да сложим край на дискусията. — Херцогът се надигна с гъвкаво движение и остави чашата си, след което се запъти към вратата. — Успокой се, Куентин. Ако продължиш да размишляваш, ще си навлечеш още някоя бръчка.

— А ти не се прави на лондонско конте — отговори брат му с повече страст, отколкото показваше обикновено. — Аз не се хващам на номерата ти, Торкин.

Херцогът спря за миг на прага и на устните му се появи почти нежна усмивка.

— Да, слава богу, че не се хващаш. Държа на теб, братко, и се надявам да не се разочароваш от мен.

Вратата се затвори. Куентин допи чашата си в мълчание. Познаваше своя полубрат вече трийсет години. Още го болеше сърцето, като си припомняше колко гневен и лишен от илюзии беше петнайсетгодишният Торкин. Как се чувстваше предаден, как не вярваше в приятелството на връстниците си. Спомни си отчаянието му, когато след няколко години откри, че жената, която обичаше с цялата си страст, се интересува само от изгодите, които ѝ дава любовната връзка с бъдещия херцог Редмейн.

Куентин знаеше, че семейството и семейното наследство са всичко за херцога. Торкин беше възпитан като най-голям син и наследник на стара титла и огромни земи и щеше да пази гордостта и честта на семейството до деня на смъртта си.

Люсиен сериозно застрашаваше тази чест. Докато му беше настойник, херцогът имаше достатъчно влияние върху него, за да задържи юздите в ръцете си, но сега вече нямаше право да му се меси, да пази имуществото му и семейните имения. Куентин разбираше загрижеността на Торкин, но в никакъв случай не можеше да одобри дяволския му план за спасяване на Еджкомб. В същото време съзнаваше, че брат му ще излезе победител от сблъсъка помежду им, все едно какво ще му струва това.

Не може да няма и друга възможност, каза си упорито Куентин, посегна отново към книгата си и затърси отговора в труда на Плутарх „Паралелният живот“. Можеше само да се надява, че архиепископът няма да реши бързо проблема, който го бе довел в Лондон. Някой непременно трябваше да държи под око случващото се на Олбърмърли стрийт. Понякога Торкин се вслушваше в увещанията на своя брат, обмисляше и променяше намеренията си. Куентин обичаше херцога с цялото си сърце. През детските им години го обожаваше като герой. Но не си затваряше очите пред тъмната страна от характера му.

— Радвам се да ви видя, милорд. — Когато въведоха херцога в частния ѝ салон, Елизабет стана и направи реверанс.

— Но разбира се, мадам. Как бих могъл да откажа на такава покана? — Торкин извади от джоба си емайлирана табакера и си взе щипка емфие. Мистрес Денисън веднага отбеляза, че фината украса от

злато и слонова кост беше в същия цвят като копринения жакет и панталона на херцога.

— Искате ли да видите младата дама, Ваша Светлост?

— Горя от нетърпение, мадам.

— Тогава да минем оттук, сър.

Елизабет поведе госта си по коридора. Беше ранна вечер и къщата се будеше за живот. Две млади дами в копринени халати бързаха по коридора, но като видяха домакинята, спряха и поздравиха с уважение. Елизабет ги удостои с усмивка и продължи.

В края на коридора видяха лакей с табла, на която имаше шампанско, две чаши и купичка със стриди.

— Тази вечер започвате рано — отбеляза херцогът.

— Това се случва често, милорд — отвърна търпеливо Елизабет.
— Доколкото разбрах, Негово Кралско Височество също ще ни почете с присъствието си.

— За съжаление. Бедният Фред — промърмори херцогът. Фредерик Луис, Уелският принц, отдавна беше станал за посмешище пред обществото със страстта си към жените. Всички знаеха, че е редовен клиент в заведението на семейство Денисън.

Елизабет го поведе по тясната стълбичка в края на коридора. Херцогът не бе идвал тук и подозрително присви очи, докато следваше карминеночервената колосана пола пред себе си.

— Това са частни покои, милорд — обясни дамата, сякаш бе чула мислите му. Двамата завиха зад ъгъла и тръгнаха по тесен, нисък коридор. — Веднага ще разберете за какво служат.

Тя спря пред следващата врата и я отвори тихо, после се отдръпна встрани и даде път на херцога да влезе пръв. Торкин мина покрай нея и се озова в гардеробна, осветена само от трепкащите лампи в коридора.

— В стената, Ваша Светлост — пошепна Елизабет.

Мъжът изпълни подканата и веднага откри две дупки точно на височината на очите си. Дали всички помещения в къщата на мисис Денисън са достъпни за воайори, запита се неволно херцогът, когато пристъпи напред и погледна в спалня, в която горяха няколко свещи. Различи голямо легло с бархетни завеси, подходящо по цвят перде пред отворения прозорец, което се издуваше от вятъра, масичка за

миене с кана за вода и леген от порцелан на цветчета. Спалня като много други в тази къща.

В малкото помещение имаше едно момиче, което стоеше до отворения прозорец и четкаше дългата си коса. Светлината на свещите подчертаваше наситения червен цвят на пищните къдрици, а силните движения на четката ги правеха още по-копринено меки и блестящи. Момичето носеше хлабаво завързан халат и когато се извърна настрана, деколтето се разтвори.

Торкин видя за миг твърди, пълни гърди, плосък бял корем, червеникави косъмчета между бедрата. В следващия миг момичето изчезна от полезрението му. Той зачака неподвижен, устремил поглед към онази част от помещението, която се виждаше през дупките в стената. Много скоро тя се появи отново. Със спокойно движение свали халата и го хвърли на тясното диванче пред леглото.

Херцогът не се помръдна, не издаде и най-лек звук. Елизабет чакаше нервно зад него и се надяваше гостът ѝ да види нещо, което си заслужава.

Торкин оглеждаше изпитателно високата, стройна фигура на непознатата. Отбеляза красивата извивка на ханша, стегнатите, пълни гърди, които подчертаваха стройните рамене, тясната талия. Хареса бледата кожа с цвят на слонова кост, красиво контрастираща с възхитителната червена коса. Тя се придвижи към леглото и той можа да види гладкия гръб, стегнатия задник и дългите бедра.

Момичето вдигна единия крак на леглото и в същия миг погледна назад през рамо. Очите ѝ сякаш се впиха в неговите и той потръпна. Нефритовозелени очи, доста раздалечени под невероятната линия на тъмните вежди. Тя примигна уморено и дългите, гъсти мигли запърхаха сънено. Прозя се, като деликатно прикри устата си с ръка, и се пъкна в леглото. Наведе се настрана и духна свещта. В стаята се възцари мрак.

Херцог Редмейн излезе безшумно от гардеробната в осветения коридор и се обърна към изпълнената с очакване мистрес Денисън.

— Девица ли е?

— Убедена съм в това, Ваша Светлост.

— Продава ли се?

— Предполагам.

— Тогава да поговорим за условията, Елизабет.

3.

Когато Джулиана се събуди, беше още ранно утро. Небето беше ясно, без нито едно облаче. Открай време ранна птица, тя се разсъни веднага и се надигна, за да огледа новата си спалня. Малко помещение, удобно и красиво, макар и не луксозно. Завесите на леглото и прозореца бяха от бархет, полираният с восък дъбов под беше покрит с прости тъкани постелки. Шезлонгът беше украсен с куп възглавнички от кретон на цветчета.

Спалнята напомняше стаята ѝ във Форсет Тауърс и Джулиана се почувства уютно. Ала шумовете, които идваха от улицата под прозореца ѝ, нямаха нищо общо с пронизителните крясъци на пауните, които се разхождаха гордо по моравата пред господарската къща, нито с кукуригането на петлите от близките ферми.

Тя отметна завивката и стана. Въздъхна доволно, протегна се и отиде с боси крака до прозореца. Любопитно повдигна завесите и погледна надолу към тясната улица, задръстена с всевъзможни коли и каручки, натоварени с хранителни продукти. Уличните търговци си пробиваха път с дрезгави крясъци, за да стигнат до Ковънт Гардън в края на улицата. Двама млади мъже в измачкано вечерно облекло излязоха, препъвайки се, от таверната отсреща. Жена в захабена червена фуста, вдигната отпред, за да показва прасците ѝ, с червена панделка в дълбокото деколте, се запъти към тях с дръзка усмивка на лицето и свали корсажа на роклята, за да им покаже гърдите си.

Един от мъжете я сграбчи и притисна устни в нейните, като я държеше за главата. След миг я блъсна, изсмя се и двамата продължиха към Странд, сякаш нищо не се беше случило. Проститутката се надигна, изруга безпомощно и заплаши с юмрук двете отдалечаващи се фигури. После закри деколтето си с мръсната дантела, тръсна полите си и също се запъти към пазара.

Джулиана наблюдаваше възхитено пъстрата навалица под прозореца си. В Уинчестър никога не беше така оживено, даже в пазарен ден.

Изпълнена от енергията, която придават любопитството и възбудата, тя отвори гардероба и извади проста муселинена рокля и памучна долна риза. Благодетелката ѝ буквално ѝ бе натрапила тези дрехи, когато се настани в къщата вчера сутринта. Тъкмо скромността на роклята бе подтикнала Джулиана да я приеме. Муселинената рокля подхождаше на камериерка или домашна прислужница, която работи при добри господари.

Тя облече долната риза, после роклята, закопча я със сръчни пръсти и прикри деколтето си с плътно шалче. Пъхна босите си крака в кожените обувки, също подарък от мистрес Денисън, напръска лицето си със студена вода от каната, изчетка косата си и я прибра в стегнат кок на тила. Не бяха минали и десет минути от събуждането ѝ, когато, изпълнена с жажда за действие, се спусна по широкото стълбище във входната зала.

Входната врата към улицата беше отворена, едно слугинче се влачеше на колене и лъскаше паркета. Предишния ден Джулиана не бе видяла почти нищо от къщата. След като смени дрехите си, прекара няколко часа в частния салон на мистрес Денисън. Вечеря сама и си легна рано, изтощена от дългото пътуване и необичайните за досегашния ѝ живот вълнения. Нямаше нито време, нито желание да разгледа по-обстойно новата обстановка, в която беше попаднала.

Сега обаче беше отпочинала и освежена и гореше от желание да се запознае с къщата и с улицата. Вдясно от залата бе отворена голяма двукрила врата и разкриваше гледка към елегантен салон. Доколкото можеше да види, мебелите — с изключение на няколко меки дивани и тромави отоманки — бяха от красиво резбовано дърво с позлата. Подът беше покрит с дебели, ръчно тъкани килими, драпериите и тапицерията бяха от смарагдовозелено кадифе. Неприятна миризма на тютюн и вино висеше във въздуха и се бореше с аромата на свежите рози и купичките със сушени цветя, разпръснати из цялото помещение.

Джулиана видя един лакей и една прислужница да бършат прах от мебелите в салона, но иначе къщата изглеждаше потънала в сън. Все едно съм в театър, помисли си тя. Всичко е готово и чака артистите. Атмосферата беше по-скоро като в хотел, не като в частен дом.

Джулиана се намръщи, обърна гръб на салона и се запъти към прислужницата, която лъскаше пода. Ала не бе направила и три

крачки, когато изведнъж прозвуча спокоен, но изпълнен с авторитет глас:

— Какво правите, момиче?

Тя се обърна уплашена, защото не бе чула стъпки зад себе си. Едър, широкоплещест мъж в червена ливрея и напудрена перука, с впечатляващи златни ширити и еполети и с тежка златна верижка върху масивната гръд я измери с изпитателен поглед.

— Имам намерение да се поразходя — отвърна Джулиана, като несъзнателно вирна брадичка и погледна предизвикателно непознатия. — Не мисля, че това ви засяга.

От устата на момичето, което продължаваше да лъска пода, се изтръгна някакъв странен звук. Джулиана й хвърли бърз поглед, но момичето бе свело глава и търкаше усърдно. По-добре отново да посвети вниманието си на величествения иконом — поне предполагаше, че това трябва да е икономът.

Мъжът направи още една крачка към нея и в погледа му се изписа неверие.

— Очевидно не знаете нищо за нашето заведение, малка мис — заяви твърдо. — Урок номер едно: името ми е Гарстън. Мистър Гарстън за вас или просто, сър. Урок номер две: всичко, което правите или не правите, ме засяга.

Очите й засвяткаха гневно.

— Добри човече, единствената личност, която има право да ми задава въпроси какво правя или не правя в тази къща, е мистрес Денисън. И след като изяснихме този въпрос, ви моля да ме извините — искам да се поразходя.

Опита се да мине покрай него, за да стигне до вратата, но масивната фигура се раздвижи със смайваща бързина и й препречи пътя.

— Вратата е затворена, момиче. — Изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото разсърден от упорството ѝ.

— Не, не е — отвърна вбесено тя. — Вратата е широко отворена към улицата.

— Вратата на тази къща е затворена за дамите, които живеят в нея, докато аз казвам — отвърна стоически мъжът, скръсти ръце под гърдите и на лицето му се изписа снизходителна усмивка.

Странно. Как да го разбирам? — запита се объркано Джулиана. За момента не можеше да предприеме нищо. Още докато се опитваше да подреди мислите си, откъм отворената врата прозвуча весел смях и в залата влязоха две млади дами, следвани от лакей. И двете бяха във вечерно облекло, а лицата им бяха закрити с черни полумаски.

— Всемогъщи боже, ама че нощ беше! — извика едната, като видя портиера, и размаха ветрилото си. — Цяла нощ се борих с двама юнаци с дяволски яки мечове.

Другата жена се засмя и свали маската си.

— А пък лорд Бингли не се насити цял час и щеше да продължи, но аз се престорих, че припадам от изтощение... О, мистър Гарстън — обърна се тя учтиво към портиера, — бъдете така добър и наредете на момичетата да отнесат ваната в стаята ми и да ми приготвят от най-хубавите билкови соли. Наистина имам спешна нужда от баня.

— Веднага, мис Лили. — Икономът се поклони тържествено. — Предполагам, че с мис Ема сте имали хубава нощ. Мистър и мисис Денисън ще се радват да го чуят.

— О, да, мистър Гарстън, хубаво беше. — Мис Ема се прозя и помоли: — Ще се радвам да получа чаша супа в стаята си.

— Разбира се, мис, веднага ще поръчам. Качете се спокойно в стаите си и оставете всичко на мен. — Мистър Гарстън говореше като любещ вуйчо, а лицето му сияеше.

Джулиана наблюдаваше прозяващите се момичета с неприкрито любопитство. И двете изглеждаха красиви, скъпо облечени и елегантно фризирани, но лицата им бяха толкова силно гримирани и напудрени, че нямаше как да прецени възрастта им. Сигурно бяха млади, но не колкото нея.

— Я виж какво имаме тук — рече мис Лили, като забеляза Джулиана зад масивната фигура на мистър Гарстън. Огледа обстойно непознатото момиче и критично смръщи чело при вида на простата муселинена рокля и набързо сресаната коса. — Да не е нова прислужница?

— Не ми се вярва, мис — отговори Гарстън с многозначително поклатане на главата. — Мистрес Денисън още не ми е обяснила какви са плановете ѝ за младата дама.

— Така ли? — Мис Ема изгледа Джулиана с високо вдигнати вежди. — Е, бих казала, че скоро ще разберем. Хайде, Лили, че ще

падна от умора.

Двете забързаха нагоре по стълбата, като крякаха възбудено, и оставиха Джулиана уплашена, още по-гневна и силно обезпокоена.

— Хайде, мис, върнете се в стаята си — заповяда енергично мистър Гарстън. — Там можете да позвъните и прислужничката ще ви донесе всичко, от което имате нужда. Мистрес Денисън ще се погрижи за всичко останало. Предполагам, че като стане, ще ви повика в салона си.

— По кое време? — попита Джулиана, докато обмисляше дали не би могла да се промуши светкавично покрай него и да стигне до вратата.

— Към обед — отговори икономът. — Към един приема посетители в спалнята си, докато се облича.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, той отиде до входната врата и я затвори с трясък. Джулиана го проследи със смръщено чело. Подозренията ѝ се засилваха. Май наистина беше затворница в тази къща. И що за жена беше благодетелката ѝ, та приемаше посетители в спалнята си, докато се обличаше?

В момента не можеше да промени нищо в положението си, затова се върна в стаята на горния етаж, дълбоко замислена. По-добре да седне и да се опита да разбере истината. Не можеха да я държат тук против волята ѝ, а и досега мистрес Денисън не бе дала да се разбере, че намеренията ѝ са точно такива.

Прислужничката, която се появи в стаята ѝ след звънеца, беше много плаха и отговаряше на всичките ѝ опити да завърже разговор с реверанс и думите „Да, мис“. Или не знае как да отговори на въпросите ми за заведението на мистрес Денисън, или не иска, разбра Джулиана и неловкостта ѝ нарасна. Момичето ѝ донесе табла с богата закуска, но тя вече нямаше апетит и не хапна почти нищо.

Когато след малко чу как ключът се превъртя в ключалката, тя скочи стреснато от стола до прозореца, прекоси стаята и натисна бравата — вратата наистина беше заключена! В продължение на десет минути барабани с юмруци по вратата и викаше за помощ. Ала по коридора отвън не се чу и най-малкият шум.

Джулиана изтича до прозореца и погледна надолу към улицата. Дотам имаше цели три етажа. Мазилката на къщата не предлагаше опора за ръцете и краката, никъде не се виждаха увивни растения, по

които би могла да се спусне. Прозорците на долния етаж имаха малки балкони от ковано желязо, но тя веднага разбра, че не би могла да скочи от тесния перваз на своя прозорец и да се приземи на балкона. Запита се дали да потърси помощ от минувачите по улицата, но какво би могла да им каже? Че са я затворили в стаята ѝ? Кой ще ѝ обърне внимание? Хората със сигурност ще си помислят, че е непокорна слугиня, затворена заради някой малък грях в таванската стая. Никой не би пожелал да се намеси в делата на непознато домакинство.

Изтощена, Джулиана се отпусна на шезлонга и загриза ноктите си. Веждите ѝ се склочиха в мрачна линия. Сама си беше виновна, че попадна в това глупаво положение. Защо се бе доверила сляпо на една непозната жена? Само защото изглеждаше дружелюбна и мила. За всичко беше виновна проклетата ѝ непохватност — за пореден път. Защо непрекъснато се спъваше в собствените си крака и попадеше в неприятни ситуации? Засега не можеше да предприеме нищо, за да се освободи. Трябваше да седи тук и да чака, докато някой благоволи да ѝ обясни къде се намира и защо заключват вратата на стаята ѝ. Тогава най-сетне ще разбере пълния размер на бедата, в която е изпаднала.

Предобедът мина мъчително бавно. Вече беше ранен следобед, когато ключът най-сетне се превъртя в ключалката.

— Мистрес ви очаква в малкия салон, мис — събщи прислужницата и направи реверанс. — Ако обичате да ме последвате...

— Крайно време беше — изскърца със зъби Джулиана и мина покрай момичето като вихър, но то я догони и се промуши покрай нея, за да я преведе по коридора и стълбището. Най-сетне спря пред масивна двойна врата на долния етаж. Отвори и обяви с пронизителен глас:

— Младата мис е тук, мадам.

Мистрес Денисън се надигна от креслото си и я посрещна с любезна усмивка.

— Мила моя, моля за извинение за заключената врата — заговори тя, докато вървеше с протегнати ръце към Джулиана. — Но след малката разправа рано сутринта се уплаших, че ще избягате, преди да ми дадете шанс да ви обясня как стоят нещата. Кажете, че ми прощавате, моля ви! — Тя стисна двете ръце на младото момиче и го погледна умолително в лицето.

Джулиана не откри нито капчица предателство в големите сини очи, нито коварство в мекия глас. Въпреки това издърпа ръцете си с енергичен, макар и не неучтив жест и отговори:

— Трудно ми е да простя нещо, което не разбирам, мадам. Ако ме бяхте помолили да не излизам от къщата, с готовност щях да изпълня желанието ви. Особено след като вчера ме приехте с такава любезност.

Елизабет я погледна изненадано.

— Вярно ли е това? — кимна с глава и продължи: — Да, виждам, че е вярно. Боя се, че животът в големия град ме е направил дяволски недоверчива. Постоянно забравям колко искрени и непоқварени са младите момичета от провинцията.

Тя се настани на покрития с копринено кадифе шезлонг и посочи стола срещу себе си.

— Седнете, детето ми. Искам да ви направя предложение.

— Предложение? — повтори недоверчиво Джулиана и седна на стола. — Както ви обясних още вчера, мадам, искам да работя и да печеля прехраната си. Ако имате работа за мен, ще ви бъда много благодарна.

— Не знам дали предложението ми може да се определи като работа — отвърна дамата и на челото ѝ се изписа дълбока бръчка. — Но да... в известен смисъл това наистина е работа.

Джулиана огледа помещението, в което я бяха въвели. По-малко и по-интимно от салона на партера, обзаведено с разкошни, елегантни мебели, подтикващи към безделие и към чувствени радости.

— Това заведение е бордей, нали, мадам?

В действителност въпросът не се нуждаеше от отговор. През дългите часове на деня, докато седеше затворена в стаята си, Джулиана бе стигнала до логичния извод.

— Не, разбира се, че не! — Мистрес Денисън се изправи като свещ и доби обиден вид. — В нашите салони пребивават само изискани и отбрани гости, а младите ни дами се движат в най-добрите кръгове на обществото.

— Разбирам — отвърна сухо Джулиана. — Значи съм попаднала в първокласен бордей.

Изражението на мистрес Денисън загуби голяма част от любезността си.

— Не се дръжте като глупаво дете, момиче. Нямаме в джоба си пукната пара, а полицията ви търси за убийството на съпруга ви. Затова сте избягали в Лондон. Без приятели, без никаква перспектива. Аз ви предлагам приятелството си и необходимите средства, за да си опитате късмета.

— Нямам никакво желание да си опитвам късмета като курва, мадам. — Джулиана стана от мястото си. — Моля да ми върнете дрехите и ще си отида веднага, както дойдох. Дълбоко съм ви задължена за гостоприемството и съм готова да работя като най-обикновена прислужница в кухнята, за да изплатя дълга си.

— Не ставайте смешна! — Мистрес Денисън хвана ръцете на Джулиана и ги поднесе към очите си. — Дълги, тънки пръсти, мека, гладка кожа. Вие никога не сте работили. Готова съм да се обзаложа, че съм права. И не се опитвайте да ме уверявате, че знаете какво се прави в кухнята, момиче.

— Значи е крайно време да започна. — Джулиана освободи ръцете си с рязко дръпване. — Аз не съм като вашите изискани дамички, мисис Денисън. Нямам никакво намерение да печеля хляба си в леглото. Моля да ме извините и...

— Може би аз ще успея да ви убедя.

Като чу приглушения, леко провлечен глас, Джулиана се обърна стреснато. Иззад яркочервената кадифена завеса в другия край на салона се появи мъж и тя успя да зърне малката стая зад него. Едър и строен, непознатият носеше ботуши за езда и елегантен черен жакет, чиито маншети бяха украсени със сребърни ширити. Между диплите в коприненото шалче на шията му искреше огромен диамант.

Мъжът спря и спокойно си взе щипка емфие от сребърна табакера. През цялото време сивите му очи оставаха впити в лицето ѝ и Джулиана изпита ужасното чувство, че погледът му прониква до дъното на душата ѝ и вижда много повече, отколкото тя е готова да признае.

— Вие пък кой сте? — изсъска тя и се учуди на странно предрезгавелия си глас. Покашля се и бързо направи крачка назад към голямата двойна врата.

— Моля ви, не бягайте — помолите дружелюбно непознатият и прибра сребърната табакера в джоба си. — Нямаме причини да се страхувате от мен. Мистрес Денисън ще го потвърди.

— Но разбира се, мила моя, няма от какво да се плашите. Това е Негова Светлост херцог Редмейн — обясни Елизабет и успокояващо сложи ръка на рамото ѝ. — Той има да обсъди с вас нещо специално.

— Вече ви казах, че не се интересувам ни най-малко от вашите предложения — отговори с треперещ от гняв глас Джулиана и енергично отблъсна ръката на мистрес Денисън. — Въобще не ме е грижа дали идват от херцог или от лице, за което работят курви. — Обърна се рязко и се запъти към вратата, без да забележи стъписването в стоманеносивите очи на Негова Светлост.

Гняв прогони учудването от хладните и сиви дълбини, за да отстъпи веднага след това пред интерес и неохотно възхищение. Херцогът, свикнал на покорство и лицемерно смирение, бе изненадан от себе си, че се забавлява със самочувствието и нахалството на това младо момиче. Ала в гласа му не се забележа и следа от чувствата, които го вълнуваха.

— Доколкото знам, наказанието за убийство на съпруга е смърт на кладата.

Като чу зад гърба си тихия, властен глас, Джулиана спря като закована. Ръката, която вече бе натиснала бравата, овлажня от пот, кръвта запулсира в слепоочията ѝ. Обърна се бавно и разширените от ужас зелени очи, святкащи като пламтящи въглени върху восъчнобледото лице, се устремиха обвинително към мистрес Денисън.

— Вие злоупотребихте с доверието ми.

— Мила моя, направих го само за ваше добро — побърза да я увери Елизабет. — Моля ви, изслушайте Негова Светлост и ще разберете, че пред вас се открива златен шанс, единствен по рода си. Познавам стотици момичета, които биха дали всичко, за да се доберат до такава възможност. Живот в лукс и...

— Ако позволите, аз лично ще обясня на момичето предимствата и изгодите, които го очакват, мадам. — Сега херцогът говореше с неприкрито веселие и устните му се накъдриха в лека усмивка, при което резката на брадичката му се задълбочи. — Останах с впечатлението, че са необходими известни разяснения, за да пробудя разбирането на младата дама.

— Разяснения... имате предвид по-скоро шантаж — изсъска Джулиана. — Готов сте да използвате получената от мистрес Денисън

информация против мен!

— Само ако бъда принуден... да, скъпа моя — отвърна трезво херцогът. — Но се надявам да размислите и да приемете предложението ми. Ще помислите и ще разберете, че то представлява решение на всичките ви проблеми. Що се отнася до мен, вие ще ми помогнете да изляза от много трудно положение.

Джулиана отново натисна бравата. Трябваше само да отвори, да избяга навън и да се изгуби в навалищата. Ала ако напуснеше къщата с дрехите, дадени ѝ от мистрес Денисън, привидната ѝ благодетелка можеше да я обвини в кражба. Сигурно щеше да се развика и да вдигне града на главата си. Пък и тя нямаше да стигне далеч по тясната, задръстена с хора и превозни средства улица. Щяха да я заловят и да я хвърлят в затвора. Първо да я обесят като крадла, а после да изгорят тялото ѝ за убийството на сър Джон.

— Моля ви, Елизабет, оставете ни сами.

Тихият, учтив глас на херцога я изтръгна от вихрушката от отчаяни мисли.

Джулиана отпусна ръка. Съзнаваше, че е попаднала в капан. И то предизвикан от самата нея с глупавото и крайно лекомислено признание от предния ден. Можеше да плаче и вика, но засега не виждаше как ще се измъкне от капана. Само ще се нарани като попаднало в примката зайче.

Елизабет се запъти към вратата и Джулиана автоматично се отмести, за да ѝ даде път. Достойната дама спря пред нея и доброжелателно я помилва по бузата.

— Изслушайте внимателно предложението на Негова Светлост, детето ми — каза тя. — И не гледайте така тъжно. За бога, мила, би трябвало да подскочате от радост! Само като си помисля какво ви предлага херцогът...

— Благодаря, мадам — прекъсна я Редмейн и студенината в гласа му накара Елизабет да се изчерви като смутена девойка.

Тя направи дълбок реверанс пред Негова Светлост, хвърли окуражителен — и предупреждаващ — поглед към Джулиана и сръчно промуши огромния си кринолин навън.

— Затворете вратата.

Джулиана се улови, че се е подчинила безпрекословно на спокойно произнесената заповед. Бавно се обърна отново към салона.

Херцог Редмейн стоеше пред един от високите френски прозорци с железни балкони, които гледаха към улицата. Един лъч слънчева светлина запалваше кестеняви отблясъци в косата му, вързана на тила със сребърна панделка.

— Елате тук, дете. — Бяла ръка с дълги пръсти ѝ махна да се приближи.

— Не съм дете. — Джулиана остана на мястото си, с гръб към вратата, скрила ръце зад гърба си. Пръстите ѝ останаха вкопчени в бравата, сякаш беше спасение.

— Седемнайсет, погледнати от перспективата на трийсет и две, изглеждат почти като детство — отвърна той и лицето му се разведри. Усмивката го преобрази по неочакван начин — смекчи строгите черти и разкри пред погледа ѝ две редици равни, снежнобели зъби.

— Какво още знаете за мен, сър? — попита тя. Не искаше да реагира на усмивката, нито да напусне мястото си до вратата.

— Че се казвате Джулиана Бересфорд, макар да предполагам, че името е фалшиво — отговори примирително той. — Прав ли съм?

— Ако името е фалшиво, вероятно не очаквате от мен да го призная — отговори остро тя.

— Права сте — призна той и посегна към звънеца над перваза на камината. — Желаете ли плодов ликьор?

— Не — отговори сърдито Джулиана. Беше крайно време да заговори ясно. — Отвращавам се от това нещо.

— Тогава шери? — попита херцогът и отново се усмихна.

— Пия само шампанско — отговори тя с небрежно вдигане на раменете и най-сетне се махна от вратата. Приглади полата си с изражение на високомерно безразличие и неволно закачи с пръсти една порцеланова фигурка на близката масичка, която излетя във въздуха и падна на килима.

— По дяволите! — изруга Джулиана, отпусна се на колене и за момент забрави всичко друго заради съдбоносната си несръчност. — Велики Боже, дано не съм я счупила... О, слава на небесата, май е останала цяла! Все пак да видя дали няма някъде пукнатина...

Тя вдигна фигурката към светлината и пръстите ѝ се плъзнаха внимателно по гладката повърхност.

— Готова съм да се закълна, че е много скъпа. Иначе със сигурност нямаше да я бутна. — Предпазливо постави фигурката на

масичката и бързо напусна опасната зона.

Херцогът бе проследил маневрите ѝ с видимо учудване.

— Имате навика да чупите скъпи предмети?

— За всичко е виновна проклетата ми несръчност — отговори с въздишка Джулиана, устремила поглед към порцелановата фигурка, сякаш я подозираше, че има намерение отново да падне от масичката.

Възможният коментар на херцога ѝ бе спестен от появата на мистър Гарстън.

— Шампанско за дамата, Гарстън — заповяда кратко херцогът. — А за мен бордо от четирийсет и трета, ако имате още от него.

— Разбира се, че имаме, Ваша Светлост — отговори икономът и напусна салона с дълбок поклон.

Джулиана замълча, ядосана, че несръчността ѝ се е проявила отново точно в момента, когато имаше чувството, че си е възвърнала част от самочувствието въпреки ужасната ситуация. Херцогът изглеждаше напълно доволен от себе си. Отиде до лавицата с книги и посвети вниманието си на томове със златни букви, изчаквайки завръщането на Гарстън с поръчаните напитки.

— Оставете на мен, Гарстън — помоли той и когато икономът излезе, сръчно извади тапата от бутилката с шампанско. — Надявам се да ви хареса, мадам. — Наля пълна чаша и я подаде на Джулиана, която продължаваше да стои далеч от него.

Тя бе пила шампанско веднъж в живота си — в деня на сватбата си. Иначе беше свикнала с лека бира и от време на време по чаша червено вино с обяда. Въпреки това посегна с високомерието на светска дама, отпи и кимна одобрително.

Херцогът си наля чаша червено вино и изрече любезно:

— Ако желаете да седнете, мадам, ще мога да седна и аз.

При дадените обстоятелства учтивостта му дойде напълно неочаквано и Джулиана се отпусна на дивана, без да се замисли. Херцогът се поклонил леко и се настани на креслото срещу нея.

Торкин вдъхна с наслада букета на виното и измери с внимателен поглед женската фигура на дивана насреща му. Напомняше му подгонена от кучета сърна, обзета от смелостта на отчаянието. Очевидно съзнаваше мрачната реалност на положението си. Очите ѝ срещнаха изпитателния му поглед спокойно и безстрашно, силната брадичка се вирна леко, големите, пълни устни се стегнаха. У тази

Джулиана Бересфорд имаше нещо безкомпромисно — от върховете на буйната червена грива до пръстите на краката. Споменът за голото ѝ тяло се появи неканен в главата му и очите му се присвиха. Докато ленивият му поглед се плъзгаше по фигурата ѝ, си представяше стройното голо тяло и гладката кожа с цвят на слонова кост, която беше в смайващ контраст с невероятната коса.

— Ако все още настоявате да ми направите предложение, милорд, не би било зле да го чуя веднага — проговори с леко треперещ глас Джулиана, която изведнъж пожела да прекъсне наситеното мълчание помежду им. Ситуацията беше крайно обезпокояваща. Кожата ѝ тръпнеше, връхчетата на гърдите ѝ се притискаха към дантеления корсаж и тя трябваше да се пребори с напора да сведе клепачи, защото не издържаше на ленивия и заедно с това пронизващ поглед на стоманеносивите очи.

— Разбира се — отговори той и отпи глътка вино. — Но първо трябва да ви задам един въпрос. Девица ли сте още?

Джулиана усети как цветът се отдръпна от лицето ѝ и погледна невярващо мъжа насреща си.

— Какво ви засяга това?

— Засяга ме, и то много — отговори спокойно херцогът. — Само от отговора ви зависи дали ще ви отправя предложението си или не.

— Нямам никакво намерение да отговарям на такъв въпрос — заяви тя, дълбоко възмутена.

— Трябва, мила моя. Ако искате да си спестите неловкостта на принудителния преглед, ще го направите — продължи невъзмутимо мъжът насреща ѝ. — Ако не желаете да ми кажете, мистрес Денисън ще открие отговора по свой начин.

Джулиана поклати глава, останала без думи от гняв и възмущение. Херцогът стана от креслото и пристъпи към дивана. Наведе се над Джулиана, улови брадичката ѝ между палеца и показалеца си и я погледна право в очите.

— Казали сте на мистрес Денисън, че съпругът ви е умрял, преди да консумира брака. Вярно ли е, Джулиана?

— Защо да го кажа, ако не е вярно? — Незнайно как, гласът ѝ успя да прозвучи твърдо и непоколебимо. Съзнаваше, че трябва да му даде желаниния отговор — нямаше друг избор.

Той задържа брадичката ѝ още малко, докато тя го гледаше мрачно и ѝ се искаше да има нож в ръка. С какво удоволствие щеше да го забие в гърдите му! Той стоеше толкова близо до нея, че нямаше да има време да реагира. В същото време вдъхваше дълбоко мъжкия му аромат и усети слаб полъх на сушена лавандула, която без съмнение слагаха между чистите дрехи.

След миг Торкин кимна кратко и освободи брадичката ѝ.

— Вярвам ви.

— О, каква невероятна чест ми оказвате, сър! — изсъска Джулиана, разтреперана от гняв. Скочи светкавично на крака и с все сила заби юмрук в корема му.

Херцогът изохка от болка и се преви, но когато тя се обърна да избяга, я сграбчи за китката и я задържа, докато тежко поемаше въздух. Джулиана се отбраняваше яростно, но не успя да изтръгне китката си от силната му хватка. Вдигна крак да го изрита по пицяла, но той сръчно избягна ритника и обувката ѝ само закачи ботуша му.

— Престанете най-после — изпъшка той между здраво стиснати зъби. — Велики боже на небето, какво момиче! — Стисна още по-здраво китката ѝ и Джулиана най-сетне се отказа от неравната битка.

Торкин се изправи бавно. Болката в корема му постепенно отшумя и отново можеше да диша.

— Коса, червена и пламтяща като адските огньове... Как не се сетих, че и темпераментът е дяволски... — промърмори той и за учудване на Джулиана устните му потрепнаха в искрена усмивка, макар че все още стискаше китката ѝ. — Ще се постарая да не забравя тази реакция и да си я напомням в бъдеще.

— Какво искате от мен? — извика възмутено Джулиана, обзета от чувство на безпомощност, което заплашваше да унищожи цялата ѝ смелост. Съзнаваше, че е безсмислено да се бори срещу него.

— Много просто, дете. Искам да станете съпруга на моя братовчед виконт Еджкомб. — Той пусна китката ѝ и преспокойно приглади измачкания си жакет и дантелените маншети.

— Какво?

— Мисля, че ме чухте. — Торкин допълни чашата си с вино. — Искате ли още малко шампанско?

Джулиана поклати глава. Почти не бе докоснала чашата си.

— Не ви разбирам.

Херцогът се обърна към нея и отпи глътка вино.

— Трябва ми съпруга за Люсиен — така се казва братовчед ми. Съпруга, която да му роди дете. Наследник на имението Еджкомб и титлата. Сегашният кандидат е — за да се изразя съвсем меко — не съвсем наред с главата. О, сигурно е мил и добър човек, но не би могъл да измъкне Еджкомб от блатото, в което го завлече Люсиен. Почти не може да чете и пише. Люсиен стигна дотам, че иска да продаде Еджкомб. Имам намерение да го спра. Освен това искам да съм сигурен, че наследникът му ще бъде мой доверен човек.

Устата му се изкриви в усмивка, в която нямаше нищо от предишното очарование.

— Така ще имам двадесет и една години на разположение, за да възстановя Еджкомб... парче по парче... да оправя вредите, които му нанесе Люсиен... преди всичко, за да ми отмъсти.

— Защо братовчед ви сам не си потърси съпруга? — попита Джулиана, все още неспособна да повярва в чутото.

— Защото никоя няма да се съгласи — отговори честно Торкин и завъртя тежкия херцогски пръстен на показалеца си. — Люсиен не е мил младеж. Нито една нормална жена от добро семейство не би се омъжила доброволно за него.

Джулиана си помисли, че губи ума си. Бе срещнала семейство луди. Коварни, зловни луди.

— Значи... значи искате кобила за разплод! — извика тя, извън себе си от гняв. — Шантажирате ме, за да ме принудите да стана жена на грозния ви братовчед и да му родя наследници. Само защото нито една жена с капчица разум в главата си не иска да изпълни тази задача! Вие... отнасяте се към мен като към кучка, която трябва да бъде покрита от най-гадния уличен пес!

Торкин я погледна с мек укор.

— Не подбрахте много умело думите си, мила моя. Аз ви предлагам брак, който ще ви донесе титла и остатъците от едно значително богатство. Братовчед ми няма да живее още дълго, затова бързам да го оженя. Почти съм сигурен, че най-много след дванайсет месеца ще се освободите от — признавам — неприятното му присъствие. Естествено, аз ще се погрижа вдовицата на Люсиен да разполага с всичко необходимо. Никой никога няма да узнае за нещастната ви история.

Докато херцогът пиеше виното си с очевидна наслада, Джулиана го гледаше все още невярващо.

— Тайната ви ще остане добре запазена от мен и от Денисънови — продължи след малко той. — Никой няма да посмее да свърже лейди Еджкомб с Джулиана... както и да е името ви. — Ръката му направи широк жест. — Ще бъдете богата и свободна. Ще водите живот, какъвто искате.

Джулиана опразни чашата си на един дъх и я метна в камината. По лицето ѝ не беше останала и капчица кръв, очите изглеждаха като корав зелен камък, гласът ѝ прозвуча тихо, горчив като алое.

— И за да постигна тази сигурност... и финансовите изгоди, не трябва да направя нищо друго, освен да родя детето на някакъв си непоносим инвалид, който е с единия крак в гроба...

— О, не, скъпа моя, не сте съвсем точна. — Херцогът вдигна ръка и спря потока от думи. — Няма да родите детето на Люсиен, мила Джулиана. Детето ще бъде от мен.

4.

— Наистина не виждам как бих могъл да ви помогна, сър Джордж. — Сър Брайън Форсет дари госта си с мразовита усмивка. — Нашата отговорност за Джулиана завърши в мига, когато тя стана законна съпруга на баща ви. Съжалявам много за смъртта му, но сега вдовицата е господар на себе си и може да прави, каквото иска. Не забравяйте, че сър Джон умря, без да остави завещание.

— А вие, сър, сте този, който ще управлява наследеното от Джулиана богатство, докато тя... отсъства. — Сър Джордж изскърца със зъби. Пълен мъж с червено лице и ръце като бутове шунка, той приближаваше трийсет години. Син на баща си само по външен вид, но не и по характер, той докарваше до отчаяние шивачите си — цялата им сръчност и всички подплънки на света не биха стигнали да направят фигурата му елегантна.

— Точно така — отговори кратко сър Брайън.

Когато не продължи с обясненията, холеричният му гост скочи и нервно закрачи между писалището и прозореца в библиотеката, като гневно си мърмореше нещо под носа и често-често триеше запотеното си лице с копринена кърпичка.

— Но това е чудовищно! — извика гневно. — Вашата подопечна уби баща ми! После изчезна през девет планини в десета, а вие въпреки това продължавате да управлявате имуществото ѝ — значителна част от наследството ми, мога да ви уверя. И аз нямам достъп до него. Повтарям ви, сър — тя е убийца!

— Това е обвинение, което ще се реши в съда — отговори все така спокойно сър Брайън и неволно се намръщи отвратно. В горещината на летния следобед гостът му миришеше непоносимо.

— Казвам ви още веднъж с цялата си категоричност, сър — тя е убийца! — повтори сър Джордж и ноздрите му се издуха. — Нали видях отпечатъка върху гърба на баща си! Ако не е виновна за смъртта му, защо е избягала презглава?

Сър Брайън вдигна мършавите си рамене.

— Скъпи Джордж, Джулиана винаги е била загадка за мен. Докато я намерят, не бих могъл да сторя нищо, за да променя сегашното положение.

— Убийцата не може да наследи богатството на жертвата си! — Сър Джордж удари с юмрук по масата и домакинът подскочи. Усмивката изчезна окончателно от лицето му.

— Тя не, но децата ѝ могат — отговори вразумяващо той отвратен от гневния си гост. — Съществува възможност булката да е заченала през първата брачна нощ. Съпругът почина при обстоятелства, които недвусмислено показват... — Той замълча за миг, взе си щипка емфие и продължи все така спокойно — ... показват, че бракът е бил консумиран.

Посетителят почервеня още повече. Очевидно не беше помислил за това.

— Според мен е невъзможно. — Но в гласа му липсваше убедителност.

— Защо? — осведоми се небрежно домакинът. — Вие самият сте доказателство, че баща ви не е бил импотентен. Разбира се, възможно е никога да не узнаем дали Джулиана е заченала. Първо трябва да я намерят.

— Ако не я намерим, трябва да минат цели седем години докато законът я обяви за мъртва. Седем дълги години и през това време вие ще управлявате имотите ѝ от нейно име. Това означава, че аз няма да мога да разполагам с половината от земите си!

Сър Брайън само вдигна рамене. Той бе изтъргувал брачния договор на подопечната си със студената, пресметлива радост на роден делови човек. Сър Джон Ридж, груб, но сърдечен мъж, не се отличаваше с кой знае какъв ум, а и беше сляпо влюбен в шестнайсетгодишната Джулиана и се съгласи с всички поставени условия. От самото начало му беше ясно, че няма никакъв шанс срещу острия като бръснач ум и алчността на сър Брайън! Самата Джулиана играеше само второстепенна роля в сметките на настойника си. Много по-голямо беше задоволството му да води за носа трудно схващания и прехласнат по момичето сър Джон и да извлече най-голяма изгода за себе си.

— И как да я намерим? — Сър Джордж се стовари тежко на дивана и се намръщи още повече.

— Според мен трябва да оставим това на полицията — отговори невъзмутимо сър Брайън.

— Да не мислите, че тази банда малоумници ще положи някакви усилия, за да ни угоди? — изфуча разярено сър Джордж.

Домакинът за пореден път вдигна рамене.

— Ако имате по-добра идея...

— О, разбира се, че имам! — Джордж скочи и изруга грубо. — Самият аз ще тръгна да я търся. Ще я намеря и ще я завлека пред съда, за да я осъди на смърт. Ще го направя, дори това да е последното, което ще свърша в живота си!

— Решителността ви е похвална, сър. — Сър Брайън се надигна и се придвижи към вратата, за да намекне на госта си, че е време да си върви. — Моля, имайте добрината да ме държите в течение на разследването си.

Сър Джордж кипеше от гняв. Домакинът му не си правеше труда да прикрие неучтивостта си. Колкото по-дълго Джулиана се разхождаше свободна някъде по страната, толкова по-дълго проклетият сър Форсет щеше да управлява имуществото ѝ по свое усмотрение. Нямаше нужда от особена фантазия, за да си представи каква част от доходите ще отиде в собствения му джоб, вместо да остане за истинския наследник.

— О, сър Джордж... позволете да ви изкажа съболезнованията си... каква ужасна трагедия. — Резкият глас на лейди Амелия Форсет долетя преди дамата, влизаща през отворената врата на терасата.

Лейди Амелия, едра жена с високомерно вирнат нос, направи лек поклон. Джордж, отрезвял от появата ѝ въпреки гнева си, отговори на поздрава със свършена учтивост. Лейди Форсет го измери с пронизващ поглед и очевидно го оцени по достойнство, защото на устните ѝ се появи мразовита усмивка.

— Надявам се, че не съм попречила на разговора ви със съпруга ми.

— Разбира се, че не, скъпа — побърза да я увери сър Брайън. — Всъщност сър Джордж тъкмо се сбогуваше. — Той дръпна шнура на звънеца.

Амелия направи лек реверанс, а Джордж, проумял, че го гонят, излезе заднешком от библиотеката.

— Какво искаше този тромав тип? — попита без заобикалки Амелия, след като вратата се затвори зад госта.

— Иска колкото може по-скоро да прати Джулиана при палача, за да си върне частта от наследството, което ѝ остави сър Джон с брачния договор.

— Глупак — промърмори отвратено лейди Амелия. — Какво вулгарно бързане! Баща му легна в гроба само преди три дни!

— Цялата история е отвратителна — потвърди съпругът ѝ. — Най-абсурдното...

— Типично за Джулиана — прекъсна го жена му и възмутено стисна устни. — Такова несръчно, безогледно същество!

— Да, но къде е сега? — изсъска раздражено сър Брайън. — Защо е избягала? Не вярвам да е виновна за смъртта на съпруга си. — Хвърли въпросителен поглед към жена си и попита тихо: — Или все пак...

— Кой може да каже със сигурност? — Лейди Форсет поклати глава. — Винаги е била диво, трудно момиче.

— Ужасно избухлива — припомни си сър Брайън и се намръщи. — Въпреки това ми е трудно да повярвам, че нарочно е убила стареца.

— О, не, разбира се, че не е било нарочно. — Лейди Форсет дори се усмихна. — Но ти знаеш добре, че непрекъснато ѝ се случват разни неприятни неща. Опитва се да направи нещо добро и полезно, а излиза точно обратното. Открай време си е била невнимателна. Ако поставката се е изплъзнала от ръката ѝ...

— Твърде възможно. — Сър Брайън задъвка замислено долната си устна. — Имам чувството, че случаят ще се разрасне до скандал на десетилетието в малкото ни графство. Би било ужасно, ако се стигне до съд.

— Тогава да се надяваме, че никога няма да намерят Джулиана — отговори спокойно жена му. — За разлика от теб аз мисля, че случката ще се забрави скоро. Кой ще тръгне да я търси, ако не го направим ние?

— Джордж Ридж.

— Ах, да... естествено! — Лейди Форсет приседна до една масичка и се зае да подрежда подвързаните в кожа томове.

— Радвам се, че няма достатъчно ум в главата си, за да проведе успешно разследване — отбеляза сър Брайън. — И той е жалък глупак

като баща си.

— За разлика от него Джулиана...

— ... е момиче с остър ум и съобразителност — завърши изречението сър Брайън и се усмихна. — Ако не иска да я намерят, готов съм да се обзаложа, че Джордж Ридж ще удари на камък.

Джордж Ридж излезе от обора на Форсет Тауърс с гневно смръщено чело. Яздеше огромен сив жребец, който единствен издържаше тежестта му. И конят беше като господаря си — груб и необуздан. И днес отметна глава назад и яростно загриза жестоко стягащата го юзда. Когато Джордж го шибна немилостиво с камшика, жребецът изцвили пронизително, вдигна предните си крака и препусна, сякаш всички адски кучета го гонеха по петите.

Джордж бе получил от сър Брайън още по-малко подкрепа, отколкото беше очаквал. И сега проклинаше бившия настойник на Джулиана като арогантен, надменен, отвратителен провинциалист, който си пъха носа навсякъде и поне от кумова срама не му предлага помощта си в решаването на толкова важен въпрос, какъвто е търсенето на собствената му подопечна. На избягалата убийца.

Джулиана. Джордж стегна юздите и насочи коня по междуселския път. Джулиана. Образът ѝ се появи пред него и го изпълни с пламтяща похот. Жадно облиза устни и въздъхна. Беше я пожелал от мига, в който я видя за първи път, увиснала на ръката на оглупелия му от любов баща. В сравнение с масивната фигура на сър Джон, Джулиана изглеждаше като елфа, но не бе в състояние да прикрие пищната закръгленост на гърдите си и изкусителната линия на ханша под добродетелната рокля, с която бе пристигнала в имението на баща му по изричното желание на лейди Форсет.

Косата ѝ беше още по-възбуждаща от извивките на тялото. Пламтящо червена необуздана маса от копринени къдрици, които според него бяха израз за страстна природа. Отначало се държеше мило с него, усмихваше му се и великолепните ѝ зелени очи ставаха топли, но после той направи грешка — поддаде се на страстта и се опита да превърне в действителност похотливите фантазии, които го мъчеха по цели нощи. Опита се да я целуне, а тя едва не му издра очите. От този ден нататък погледът ѝ беше хладен и подозрителен, а гласът ѝ загуби перления блясък на радостта и стана сух и отблъскващ.

Промяната изобщо не потуши похотта на Джордж, но гневът и унижението, че е бил отблъснат, увеличиха злобата му. Вече гледаше на годеницата на баща си като на омразна натрапница. Рафинирана, коварна вещица, която залъгва сенилния сър Джон Ридж с обещания за своето горещо младо тяло и го мами към брачния капан. За награда получава правото да живее до смъртта си в родния му дом и две хиляди хектара плодородна земя, да не говорим за всички доходи от горите и арендаторите.

Джордж бе изслушал мъгълните обяснения на баща си, без да разбере защо трябваше да се лиши от наследството си. Опита се да протестира, развика се, но не постигна нищо. Сър Брайън Форсет упорито настояваше, че ако не изпълнят условията му, няма да позволи на подопечната си да се омъжи. А сър Джон беше готов да се съгласи с всичко, само и само тази млада, пламенна жена да влезе в леглото му.

Е, получи си наградата и трябваше да си плати. Джордж брутално заби пети в хълбоците на сивия кон. Джулиана бе изчезнала безследно, а бившият ѝ настойник щеше да управлява наследството ѝ, докато я намерят. Бедният Джордж бе загубил половината от наследството, което му се падаше по право.

Ако успееше да намери Джулиана, щеше да докаже престъплението ѝ и съдът да му върне земите. Освен ако не беше забременяла. Ако пред съда се позовеше на състоянието си, съдиите нямаше да я осъдят на смърт, а детето ѝ щеше да наследи богатството ѝ. От друга страна обаче... защо да не се омъжи за сър Джордж Ридж — тъгуващата млада вдовица взема сина на своя починал съпруг... много подходяща връзка. Тогава ще е без значение дали чака бебе или не. Ценните земи и доходите от тях ще се върнат в семейство Ридж, а той, Джордж, ще има Джулиана в собственото си легло.

Дали тя ще се съгласи? Обзет от възбуда, Джордж заби шпори в хълбоците на коня и го подкара право към високия трънлив плет. Животното се напрегна и го прескочи, оголило жълтеникавите си зъби в грозна гримаса, очите изпълнени с ужас. Все пак успя да се приземи от отсрещната страна, макар и доста тромаво.

Джордж прокле невъзпитания си кон и здраво стегна юздите. Джулиана със сигурност ще се съгласи, каза си той, защото в действителност няма друг избор. Той ще обещае да каже пред съда, че смъртта на баща му е била злополука. Никой няма да се опита да

оспори версията му за този деликатен случай. Хората в графството ще раздухват историята месеци наред, но всеки ще разбере, че един тлъст старик е умрял от разрив на сърцето по време на първата си брачна нощ, защото не е могъл да издържи на напрежението. Ами да, в леглото с такава темпераментна млада кобилка...

Разбира се, Джулиана ще приеме с готовност предложението му — Джордж вече беше убеден в това. Но първо трябваше да я намери.

Насочи коня надясно и продължи към Уинчестър. Джулиана със сигурност беше напуснала графството. Имаше два начина — на кон или с карета. В оборите на Ридж Хол не липсваха коне, но в ранните утринни часове от Уинчестър бе заминала пощенската карета. Първо ще се осведоми в „Розата и короната“, после ще разлепи по целия град обяви, че я търси — в случай че някой колар или селянин е видял посред нощ самотна пътничка.

Джулиана прекара следващите три дни в къщата на Ръсел стрийт в пълно уединение. Единственото лице, с което от време на време разменяше по някоя дума, беше Бела, момичето, което я обслужваше и ѝ носеше яденето в стаята. Споменът ѝ за срещата в салона и ужасното предложение на херцога постепенно се размиваше. Неспособна да понася повече присъствието му, тя бе избягала от салона. Никой не я спря, никой не споменавахе случката оттогава. Вратата на спалнята ѝ вече не беше заключена, но когато един следобед слезе в голямата зала, мистър Гарстън изниква от нищото и ѝ заяви с нетърпящ възмущение тон, че трябва незабавно да се върне в стаята си. Снабдяваха я с всичко, от което имаше нужда — книги, хартия за писане, въглен за рисуване. Въпреки това тя беше затворница в малката си стая, в къщата, чиито обитатели обръщаха света с главата надолу — спяха денем и се будеха едва в началото на нощта.

Нощем Джулиана дълго лежеше будна и се вслушваше в шумовете, които долитаха от салоните: танцова музика, залпове от смях, превзето женско пискане, мелодични мъжки гласове по стълбището, звън на стъкло и порцелан. Примамливи аромати от кухнята стигаха чак до нейната стая и тя се опитваше да си представи какво сервира на гостите. Нейната храна беше в изобилие, но съвсем

обикновена — вероятно каквато сервираха на прислугата, защото гостите и младите дами се услаждаха със съвсем други неща.

Шумовете ѝ пречеха да заспи. Чакаше чукането по външната врата най-сетне да престане и музиката да заглъхне. Но дори тогава чуваше гласове по коридора — приглушени, изтощени женски гласове, тихо кискане... а веднъж чу и сърцераздирателно хълцане. След него се обади цял хор женски гласове, които утешаваха плачещата, докато не се намеси мисис Денисън — любезно, но енергично. Джулиана се слушваше напрегнато и можа да чуе как мистрес Денисън изпрати момичетата по леглата им и отведе плачещата в салона си. Едва на разсъмване сама потъна в дълбок сън без сънища.

Въпреки страховете и тревогите за бъдещата си съдба, тя се стараше да държи контрола в свои ръце. Най-страшна от всичко беше скуката. Джулиана беше свикнала на активен живот и към края на третия ден вече не можеше да понася затворения живот в малката стая. Въпреки отчаянието си не задаваше въпроси, не настояваше да ѝ върнат свободата — защото гордостта и упоритостта ѝ забраняваха да прояви страх пред мъчителите си. Искаше да им покаже, че е издръжлива и се надяваше, че като разберат колко е непоколебима в решителността си да води честен живот, ще се смилят и ще я освободят.

Рано следобед на четвъртия ден животът ѝ се промени. Малката прислужница се яви в стаята ѝ с цял наръч дрехи на ръце.

— Днес сте поканена да вечеряте долу, мис — обясни Бела и щастливо ѝ показа многоцветните коприни, кадифе и дантели. — А после ще ви представят в салона. — Разтвори ръце и дрехите паднаха на леглото. — Погледнете каква прекрасна рокля ви е поръчала мистрес Денисън. — Тя приглади диплите на полата от нефритенозелена коприна и вдигна роклята пред очите на Джулиана.

— Не я искам, Бела. Можете да я върнете на господарката си — отговори рязко Джулиана. Сърцето биеше лудо в гърдите ѝ, но беше убедена, че гласът ѝ звучи достатъчно енергично.

— О, не мога, мис. — Бела престана да се възхищава на великолепната рокля и я остави на леглото. — Мистрес Денисън я е поръчала специално за вас. До днес сутринта не беше готова, затова трябваше да стоите горе в стаята си, но сега всичко е наред. — Вниманието ѝ се насочи към купчината бельо. — Погледнете какво

има тук: чисто ново батистено бельо, две фусти, копринени чорапи... А я вижте какви хубави обувки! Токите са от чисто сребро, готова съм да се обзаложа на каквото искате. Мистрес Денисън не жали пари за момичетата си. — И тя показа на Джулиана чифт изящни ябълковозелени обувки с високи токчета.

Джулиана посегна към обувките и измери височината на тока с пръста си. Знаеше, че краката ѝ са прекалено големи и изглеждат грозно дори в обувки без ток, а какво ли щеше да бъде на високи токчета — сигурно ужасно смешно.

Въздъхна и пусна обувките на пода.

— Предайте на мистрес Денисън, че нямам намерение да облека тази рокля. Няма да ѝ позволя да ме представи... каквото и да означава това.

Бела я гледаше с нарастващ ужас.

— Но, мис...

— Без „но“ — срязва я рязко Джулиана. — Хайде, вървете и ѝ предайте, каквото ви казах... и за бога, махнете от леглото ми тези развратни дрехи. — Тя посочи роклята и се постара да вложи в жеста цялото си презрение.

— О, не, мис, няма да го сторя. — Бела направи кратък реверанс и изскочи от стаята.

Джулиана седна до прозореца и се опита да усмири лудото биене на сърцето си. Сплете ръце в скута си и зачака по-нататъшните събития.

А те не закъсняха. Само след десетина минути вратата се отвори и на прага застанаха двамата Денисънови. Елизабет носеше великолепна рокля от яркооранжева коприна върху небесносиня фуста, а джентълменът, който влезе след нея, беше облечен в невероятен костюм от жълта тафта. Дългата му коса беше грижливо накъдрена и напудрена.

Джулиана, обучена от строгата ръка на настойницата си, се изправи учтиво при влизането им и приклепна в реверанс, ала очите ѝ изразяваха неотстъпчивост и презрение. Това беше първата ѝ среща с Ричард Денисън, но веднага разбра кой е той по описанието на Бела.

— Какви са тези глупости, които чувам, дете? — В гласа на Елизабет звънтеше гняв.

— И аз бих могла да ви попитам същото, мадам — отвърна спокойно Джулиана. Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Дали можеха да я принудят да проституира? Можеха ли да я изнасят и да я тласнат в калта, за да няма вече какво да губи? Цялата тръпнеше от страх, но гласът ѝ не потрепери и погледът ѝ остана устремен към Денисънови.

— Нямате причини да се държите невъзпитано, мила моя. — Гласът на Ричард Денисън беше дълбок и мек, но изразът на пронизващите, коварни очи изобличаваше тона му в лъжа. Той пристъпи до леглото и попита — Какво не ви харесва в роклята? Или имате и други претенции?

— Това е тоалет за уличница, сър, а аз не съм уличница.

— За бога, момиче, престанете! — намеси се гневно Елизабет. — Нямате право да говорите така. Тази рокля е последният писък на модата. Тя е израз на изискан вкус. Придворните дами носят такива рокли.

— Благодаря ви за любезността, мадам, но не приемам подаяния.

— Това не е подарък от мен, дете, а от... — Тя млъкна изведнъж, когато съпругът ѝ се покашля зад вдигнатата си ръка и ѝ хвърли предупредителен поглед.

Джулиана прехапа устни. Щом роклята не беше от Денисънови, значи оставаше само едно обяснение.

— Бъдете така добри и уведомете Негова Светлост херцог Редмейн, че не желая да приема и неговите подаяния.

— Защо постоянно говорите за подаяния, мила? — поиска да разбере Ричард. — Ние очакваме от вас само една малка услуга за гостоприемството и великодушието на Негова Светлост.

— Може би, но аз не съм готова да ви направя тази услуга — отвърна Джулиана, учудена колко твърдо звучеше гласът ѝ, макар че коленете ѝ трепереха от страх и дланите ѝ бяха овлажнели. — Аз не желая и толкова.

— Доколкото разбрах, Негова Светлост е предложил да ви направи виконтеса... Има малка разлика — отбеляза сухо мистър Денисън.

— Има продавач и купувач, сър. Аз не виждам разлика.

— Вие сте упорита, своенравна личност — заяви вбесено мистрес Денисън. — Негова Светлост настоя да ви дадем време да

обмислите предложението му на спокойствие и без натиск, но сега виждам...

— Моля ви, мадам! — прекъсна я възбудено Джулиана. — Моето единствено желание е да напусна веднага тази къща. Ако ми върнете старите дрехи, ще си отида, както дойдох, и няма да досаждам на никого. Защо ме държите тук против волята ми?

— Защото сме убедени, че вие не знаете кое е добро за вас, момиче — отговори Ричард. — Как мислите, колко време ще оцелеете на улицата? Вие изобщо нямате представа какво е Лондон и как се живее тук. Нямате пари, нямате приятели, никаква закрила. В тази къща ви предлагаме всичко това и много повече. Като ответна услуга искаме само да се облечете красиво и да слезете за вечеря. Нищо повече.

Джулиана изпита чувството, че земята се е разтворила под краката ѝ. Самоувереността ѝ напусна. Всичко, което казваха Денисънови, отговаряше на фактите. Бе видяла достатъчно от прозореца си, за да разбере, че спокойният живот на провинциална аристократка, който беше водила досега, не я е научил как да оцелява в големия град съвсем сама и без средства.

— Бела ми каза, че ще ме представят в салона — изрече тихо тя. — Знам какво означава това.

— Според мен не знаете — възрази хладно Ричард. — Ние не поставяме никакви изисквания към вас. Искаме само да ни правите компания. Не искаме да забавлявате гостите. Ако желаете, ще посвирите или ще попеете, ще водите учтив разговор, както е обичайно в цивилизованите салони.

— А херцог Редмейн? — попита колебливо Джулиана.

Мистър Денисън вдигна рамене.

— Мила моя, делата на херцога не ни засягат. Вашето решение зависи единствено от вас. Той ще преговаря пряко с вас. Мистрес Денисън и аз ви каним да вечеряте с другите обитатели на къщата и да пиете чай в салона. Нищо повече.

— Какво ще стане, ако откажа?

По лицето на мистър Денисън се изписа нетърпение, но когато жена му отново понечи да се намеси, той вдигна успокоително ръка.

— Съветвам ви да размислите — изрече натъртено той. — Имате нужда от сигурно убежище и ние ви го предлагаме. Смятам, че не

искаме много от вас, като ви молим да се придържате към правилата на дома.

Джулиана му обърна гръб и се загледа безмълвно през прозореца. Чувството за поражение се засилваше. Заплахата беше недвусмислена. Ако някой от Денисънови отиде в полицията и разкаже историята ѝ, много скоро ще разкрият истинската ѝ самоличност. Гостилничарят от Ууд стрийт ще си спомни, че пощенската карета от Уинчестър е пристигнала по едно и също време с каретата от Йорк и полицията много лесно ще разкрие останалото.

— Хайде, мила, не се измъчвайте. — Гласът на мистрес Денисън прозвуча ласкаво. Тя се приближи и сложи ръка на рамото на Джулиана. — Бела ще ви помогне да се облечете. Роклята е избрана специално за очите и косата ви. Ще изглеждате чудесно в нея, уверявам ви.

— При дадените обстоятелства това не ме интересува ни най-малко, мадам — отговори глухо Джулиана и се обърна отново към стаята. — Очевидно сте твърдо решени да ми ограбите добродетелта и аз не съм в състояние да ви попреча.

— Не бъдете толкова недоверчива — укори я Елизабет и отново я потупа по рамото. — Мъжът ми и аз нямаме намерение да ви принуждаваме за нищо. Вашата съдба е в ръцете на херцог Редмейн. Преговаряйте с него, колкото искате.

Джулиана присви очи.

— Не искайте от мен да повярвам, че нямате интерес, финансов или от друг вид, към планове на херцога за мен, мадам! Всяка сводница очаква да ѝ заплатят за услугите и вие знаете това не по-зле от мен.

— Просто не мога да повярвам! Това момиче е непоносимо и създава само ядове — изохка мистрес Денисън, обърната към съпруга си. — Желая на Негова Светлост много приятни мигове с нея. — Възмутена, тя разтърси изкусно фризираната си глава и забърза навън. Ричард я последва с лека усмивка.

Май не постъпих особено умно, като ги ядосах, каза си разкаяно Джулиана. Все пак съдбата и сигурността ми зависят от тях. Отиде до леглото и започна да разглежда донесените дрехи. Освен вечерната рокля от нефритовозелена коприна имаше ябълковозелена фуста, украсена с рюшове, бельо и риза от избродирана батиста, копринени

чорапи и жартиери, украсени с дантели ръкавици и чифт фини вечерни обувчици.

Джулиана седна на леглото и пъхна единия си крак в обувката. Макар че носеше памучни чорапи, тя ѝ пасна перфектно. Сигурно бяха използвали ботушките ѝ за модел. Краката ѝ бяха толкова големи, че беше невъзможно просто да са отгатнали номера ѝ. Джулиана протегна крак и огледа обувката със замислено изражение. Изглеждаше непривично елегантна. Дали ще може да ходи с тези обувки? Обу и втората и са изправи предпазливо. Направи няколко крачки напред, като се полюляваше на високите токове. Обувките я стягаха ужасно, притискаха пръстите ѝ един към друг и опъваха ходилото.

— О, мис, не са ли възхитителни? — извика откъм вратата Бела и влезе вътре с голяма кана гореща вода в ръце. — Искате ли да се изкъпете преди вечеря? Ще накарам лакея да донесе коритото.

Джулиана се отпусна отново на леглото и свали обувките. Наистина беше добре да се изкъпе и да се подготви за онова, което ще ѝ донесе вечерта... каквото и да беше то. Като жертвена девица, помисли си тя и изведнъж се развесели. Чувството ѝ за хумор се проявяваше най-неочаквано и жената на настойника ѝ често я кореше за неприличния ѝ смях — почти толкова често, колкото за несръчността ѝ. Но при тези обстоятелства, каза си тя, не мога да направя нещата по-лоши, отколкото и без това са.

— Да, моля те, Бела.

— Ако желаете, ще ви забъркам малко къна за косата — продължи усърдно момичето. — Косата ви ще придобие невероятен блясък, повярвайте. Мис Дебора винаги се изплаква с къна, когато се подготвя за вечерта с лорд Бриджуорт. Не че косата ѝ е красива като вашата, наистина не. В сравнение с вашата изглежда безжизнена и сива. — Бела сияеше, сякаш беше особено горда с превъзходството на Джулиана.

— Вкъщи използвах оцет — отговори тя.

— О, уверявам ви, че къната е много по-добра за косата ви, мис. Какво имаше да губи?

— Добре, Бела, направете всичко, което смятате за правилно.

Зарадвана, прислужницата изскочи от стаята и Джулиана отново посвети вниманието си на роклята и другите принадлежности. Не можеше да отрече, че тоалетът е извънредно елегантен. Лейди Форсет

получаваше всички модни списания и беше добре осведомена за новата лондонска мода. Шивачката в Уинчестър много се стараяше да шие тоалетите ѝ според най-новите кройки. За съжаление списанията и кройките пристигаха много късно в Уинчестър и роклите на лейди Форсет със сигурност бяха демоде за Лондон. Разбира се, тя не си позволяваше да изкаже подобно мнение пред жената на настойника си...

В същото време лейди Форсет поръчваше за Джулиана само най-скромни рокли, почти като на селянка — или на ученичка, която няма работа при шивачката. Когато подготвяше сватбената рокля и чеиза ѝ, тя се показва малко по-щедра, но Джулиана беше наясно, че всичките ѝ дрехи са ушити в старомоден стил. Лейди Форсет ѝ заяви недвусмислено, че като съпруга на сър Джон Ридж не са ѝ нужни модни и елегантни дрехи. Да, съпругът ѝ беше богат човек, но според лейди Форсет не беше достатъчно цивилизован, за да бъде приет от местния елит.

Новият ѝ гардероб останал в къщата на мъртвия ѝ съпруг. Бричовите и ризата бяха изчезнали. Единствените дрехи, които притежаваше в момента, бяха на нея. А сега — това невероятно, ярко творение от коприна и батиста... Волю-неволю, Джулиана трябваше да признае, че представата да се облече в такава рокля е невероятно примамлива.

Бела се върна много скоро, придружена от лакей и момчето, което лъскаше обувките, натоварени с няколко ведра гореща вода и голямо дървено корито. Лакеят и момчето се поклониха почитателно пред Джулиана, преди да напуснат стаята, и тя изпита чувството, че положението ѝ в къщата се е променило по необясним начин.

— Всички са много развълнувани, мис, като чуха, че тези вечер ще се присъедините към момичетата — довери ѝ Бела, докато наливаше вода в коритото. — Мистър Гарстън каза, че вече сте обещана на голям благодетел. Всички от персонала са любопитни да ви видят.

Докато се събличаше, Джулиана си представи какви неща се приказват за нея в кухнята и в крилото на прислугата, докато тя е затворница в таванската си стаичка. Интересно защо беше приемала, че нейната липса на интерес към останалите обитатели на къщата означава същото и от тяхна страна. Явно се е лъгала.

Тя влезе в дълбокото корито и с доволна въздишка се отпусна в топлата вода. Досега никога не я беше обслужвала камериерка, тъй като според лейди Форсет камериерките бяха излишен лукс, но сега установи, че Бела е колкото въодушевена, толкова и сръчна. Само след петнайсет минути Джулиана лежеше на отоманката, а Бела усърдно сушеше намазаната ѝ с къна коса.

— Не ви ли казах, мис, не ви ли казах? — Бела ѝ подаде огледалото. — Косата ви блести като полирана мед.

Джулиана приглади влажните къдрици и неволно ги оприличи на огненочервен ореол около главата ѝ.

— Какво ще правим сега с тази мокра маса, Бела? — попита тя с добре изигран ужас. — След къпане косата ми е дяволски упорита.

— Мистър Денисън ми обясни точно и подробно как да ви фризирам, мис. Каза да оставя косата ви да пада свободно и да я привързва само с кадифена панделка.

Джулиана смръщи чело. Гласът на мистър Денисън проникваше и в най-потайните ъгълчета на спалните на дамите. Ако инструкцията бе дадена от мистрес Денисън, тя нямаше да се обиди, но не можеше да позволи на мъж да ѝ нарежда как да се облича и фризира. Това е вулгарно, реши Джулиана. Това са заповеди на сводник. А може би е получил указания лично от херцог Редмейн? Това я направи още по-упорита.

— Аз сама ще си направя прическата — реши бързо тя и се освободи от ръцете на Бела. Без да обръща внимание на протестите на момичето, грабна кърпата и продължи енергично да суши къдриците си.

— Мистър Денисън държи указанията му да се спазват точно, мис — обясни нещастно Бела и скри треперещите си ръце под престилката.

— Изобщо не го засяга как ще си среща косата... нито него, нито някой друг. — Джулиана хвърли кърпата на пода и разтърси червените си къдрици като куче, което изтръсква дъждовната вода. — Така. Сега ще ги изчеткам и ще се опитам да ги укротя с фуркети.

Все още загрижена, Бела ѝ подаде новото бельо и внимателно разви копринените чорапи. Джулиана облече бялата риза, огледа се в голямото огледало и реши, че късите къдрички около лицето ѝ придават голяма прилика с Медуза. Може би наистина трябваше да ги

остави така — несресани, разбъркани, стърчащи във всички посоки. Може би гледката ще накара дори херцог Редмейн да премисли още веднъж безумното си намерение да я омъжи.

Изпълнена с недоверие, тя огледа брокатения корсет в ръцете на Бела, но послушно се обърна, за да може момичето да я стегне. Веднага си спомни ужасните дни, когато лейди Форсет затягаше корсета ѝ толкова силно, че почти не можеше да диша. Достоянната дама обясняваше, че корсетът влияе благоприятно върху стойката и поведението на жената, но той само подсилваше упорството на Джулиана.

Сега стоеше пред огледалото и наблюдаваше как Бела привързва с панделки широкия кринолин от рибешки кости. Досега не беше носила под роклите си нищо, освен скромно бельо. Направи крачка напред и кринолинът се разлюля застрашително. Това я притесняваше, а перспективата да обуе високите обувки ѝ се стори направо ужасяваща.

Бела ѝ облече първо ябълковозелената пола, после нахлузи през главата ѝ вечерната рокля и затвори копченцата на гърба. Джулиана сложи дантелените ръкавици и ги изпъна до лактите, за да се срещнат с ефирните волани, с които бяха украсени тесните ръкави на роклята. После пъкна краката си в обувките и предпазливо направи първата крачка.

Направи още една и се огледа в голямото огледало. Очите ѝ се разшириха от смайване. С изключение на разбърканата коса жената в огледалото нямаше нищо общо с предишното ѝ аз. Стегнатият корсет повдигаше гърдите ѝ и дълбоко изрязаното деколте подчертаваше извивката и пищността им. На фона на широкия кринолин тънката ѝ талия изпъкваше примамливо. Вечерният тоалет придаваше на фигурата ѝ излъчване на изкусителна зрелост, каквато тя не притежаваше. Това беше крайно обезпокояващо и в същото време я изпълни с непозната досега възбуда.

Наистина ли приличаше на проститутка? Наклони глава и се замисли над въпроса. Не, в никакъв случай. Изглеждаше като облечена по най-новата мода жена от двора. В роклята имаше нещо необичайно — може би защото беше много различна от тоалетите на лейди Форсет. Изискана кройка, лека дързост в стила и изпълнението... нещо неповторимо.

— О, мис, изглеждате възхитително! — извика ликуващо Бела, която я обикаляше от всички страни, за да не пропусне и най-дребната подробност. Наместваше рюшове, приглаждаше диплите на роклята, подръпваше фустата, за да се вижда от всички страни. — А сега ми позволете да направя косата ви — добави ласкателно тя и посегна към зелената кадифена панделка с цвета на роклята.

— Не, Бела, благодаря. Предпочитам да го направя сама. — Джулиана грабна четката от тоалетката и разреса с много мъка гъстите си къдрици, докато въведе поне малко ред. После нави косата на стегнат кок и го закрепил с безброй фуркети. Накрая се почувства като таралеж, но лицето ѝ все още беше обрामчено от фини кичурчета. Знаеше, че фризура ѝ много скоро ще се развали и ще прекара цялата вечер в опити да обуздава косите си, но по-добре така, отколкото да изпълни заповедите на Ричард Денисън и херцог Редмейн!

— Няма ли поне да сложите панделката на шията си, мис? — попита плахо Бела. — Мисля, че ще отива на деколтето ви.

Джулиана се съгласи и момичето се ободри. Наситеното зелено подчертаваше мраморната бледност на кожата и стройността на шията и насочваше погледа към извивката на гърдите.

— Ето ви ветрилото, мис. — Бела ѝ подаде голямо ветрило от пилешка кожа.

Джулиана го разтвори и хареса фината бродерия от зелени листа. Явно някой беше положил големи усилия да я облече както трябва.

— Елате, ще ви покажа пътя към трапезарията, мис. — Бела изтича до вратата и я отвори широко. — Обядът е обявен за четири, а вече минава пет.

Джулиана затвори ветрилото и направи първата крачка напред. Моментално осъзна, че ѝ е невъзможно да върви както досега с проклетия кринолин и обувките с високи токове. Трябваше да прави ситни крачки и полите да се полюляват елегантно около ханша ѝ. С малките стъпки ще се справя, успокои се тя, само да не загубя равновесие и да се изтърколя по стълбата с вдигнати поли и фусты! Няма да ми е за първи път...

— Готова съм — изрече мрачно тя. — Водете ме, Бела.

5.

Бела слезе с танцуваща стъпка пред Джулиана по извитата стълба към голямата зала. Джулиана напредваше значително по-бавно и се държеше здраво за парапета, обзета от ужасен страх да не падне. Ала лицето ѝ остана напълно спокойно.

Когато слязоха, мистър Гарстън се появи по обичая си от нищото и за огромно смайване на Джулиана се поклони учтиво.

— Много се радвам да ви видя между нас, мис. Последвайте ме, ако обичате.

Наистина, положението се бе променило драстично. Джулиана само наклони глава и го последва към двукрилата врата в задния край на залата. Достойният иконом отвори широко двете крила и възвести тържествено:

— Мис Джулиана!

— Ах, добре дошла, скъпа моя! — Елизабет Денисън беше самата любезност. Сякаш грозната сцена в таванската стаичка никога не се беше състояла. — Прекрасно изглеждате, наистина. Роклята е създадена специално за вас. Цветът е съвършен, нали, мили дами? — Тя забърза към Джулиана, протегнала двете си ръце за поздрав. — Елате да ви запозная с нашето малко семейство.

Усмивайки се сърдечно, дамата улови ръката на Джулиана и я потегли към овалната маса, където десет млади жени стояха до столовете си. Джулиана позна Лили и Ема от срещата в залата първия ден след пристигането ѝ. Имената и лицата на другите се смесиха в пъстра бъркотия, защото мисис Денисън ги представяше твърде бързо, но тя все пак успя да разбере коя е Дебора и да погледне по-внимателно косата ѝ. Бела беше абсолютно права да твърди, че изобщо не може да се сравни с живия блясък на нейните къдрици. Незнайно по каква причина това ѝ хареса и тя започна да се пита какво всъщност става с нея. Обикновено не се замисляше за външността си, а сега стоеше тук и оглеждаше другите момичета, сякаш ѝ бяха съперници. Съперници за какво?

Велики Боже! Очевидно започваше да мисли като проститутка. Сигурно вината беше в атмосферата на тази къща.

Тя направи учтив реверанс пред дамите, които отговориха със същата любезност и я подложиха на остър, преценяващ оглед.

— Седнете, ако обичате. — Елизабет направи широк подканващ жест. — След като най-сетне се събрахме всички, вече няма причини да сме официални. Джулиана, седнете, моля, до мистър Денисън.

Да заеме почетното място? Джулиана се запъти към стола отдясно на Ричард. Той ѝ помогна да седне и се поклони, сякаш вечерята наистина се даваше в нейна чест.

Един лакей напълни чашите с вино.

— Ще опитате ли яребицата, Джулиана? — попита Лили, докато сръчно разрязваше птицата, поднесена в сребърно плато.

Джулиана забеляза, че повечето момичета бяха заети с поднесените от лакеите плата и разрязваха риба, патица, гълъби и още една яребица.

— Умеете ли да разрязвате печено, Джулиана? — осведоми се любезно Ричард. — Според нас това е необходимо умение за всяка образована млада дама, която се движи в обществото.

И за курвите ли? — едва не попита Джулиана, но успя да преглътне думите навреме. Защо да обижда сътрапезничките си? Тя бе в конфликт с господарите им, не с тях.

— Съпругата на моя настойник също смяташе така — отговори неутрално тя. Фактът, че не беше в състояние да разреже елегантно печена птица и да направи приличен шев, нямаше никакво значение. Вярно, умееше и двете неща, но беше твърде нетърпелива, за да ги изпълни както трябва.

Отпи глътка вино и се заслуша в разговорите на масата. Младите жени, облечени в шумоляща коприна, говореха една през друга и се смееха. Джулиана неволно ги оприличи на пъстро ято птици и се засмя. Всички изглеждаха в най-добро настроение, пускаха шеги и си разказваха за клиентите си или за бивши „колежки“, напуснали къщата, за да станат метреси на видни благородници и да живеят в лукс.

Джулиана не казваше нищо и никой не се опитваше да я заговори, но често-често някое от момичетата я поглеждаше изпитателно отстрани. Очевидно се опитваха да я преценят. Неволно

се запита дали нарочно се преструват на безгрижни и весели, за да ѝ покажат колко добре се живее при мистрес Денисън. Може би момичетата са получили нареждане да се правят на весели и да разказват истории за проститутки, осигурили си блестящ живот. Ако беше така, то нямаше да промени нищо в отношението ѝ, нито щеше да успокои подозренията и тревогата ѝ.

Ричард Денисън също говореше малко и предоставяше на съпругата си да води разговора на масата. Ала Джулиана моментално забеляза, че очите му са навсякъде. Направи ѝ впечатление, че някои от момичетата веднага млъкват, като усетят, че е погледнал в тяхната посока. Без съмнение главният сводник упражняваше силно влияние върху младите дами.

Яденето беше превъзходно. След първото ястие последваха още вкусни неща — яйца от пъдпъдъци, задушени котлети, пикантни пастети, крем с вино, кошница със сладки и плодове със сметана. Джулиана прогони тревогите си и се нахрани със завиден апетит, докато си припомняше как седеше в таванската си стаичка и се опитваше да различи сладостните миризми, които долитаха от кухнята. Задушено говеждо, рагу с бърбечета и риба на пара — хубави неща, които засищаха апетита ѝ, но не задоволяваха сетивата.

Най-сетне мистрес Денисън стана.

— Хайде, дами, време е да се оттеглим. Нашите приятели ще се появят много скоро. Лили, скъпа, не е зле да освежите ружа по бузките си. Мери, на ръкава ви виждам петънце от сос. Повикайте камериерката си и ѝ кажете да го избърше с мокра гъба. Джентълмените не обичат небрежните момичета.

При тази забележка Джулиана неволно вдигна ръце и попипа кока, от която непрестанно се отделяха непокорни кичури и падаха по раменете ѝ.

— Бела не ви ли каза да оставите косата си пусната? — осведоми се Ричард, който не беше станал от масата, докато момичетата наоколо се надигаха. Наля си чаша портвайн и я погледна изпитателно.

— Каза ми, но аз предпочитам да нося косите си прибрани — отговори спокойно тя. Не ѝ убягна, че няколко момичета изохкаха тихо, уплашени от думите ѝ.

— Ще трябва да се научите да пренебрегвате собствените си предпочитания и да се нагодите към вкуса на джентълмените, скъпа —

намеси се Елизабет. — Вашият благодетел специално помоли тази вечер да сте с разпуснатата коса.

— Аз не се ръководя от ничии предпочитания, освен от своите, мадам — отговори все така спокойно Джулиана, макар че сърцето ѝ се качи в гърлото и устата ѝ пресъхна. Нямаше да се предаде без бой.

За нейно учудване Елизабет само се усмихна меко.

— Убедена съм, че това ще се промени много скоро. Елате.

Джулиана последва групата в големия салон, където беше надникнала първата сутрин. Навсякъде в помещението бяха запалени високи восъчни свещи, макар че лъчите на вечерното слънце все още падаха през прозорците. На всяко свободно местенце бяха поставени вази и купи с цветя, въздухът тежеше от аромат на лавандула и миризма на пчелен восък. На дълга маса бяха наредени гарафи, бутилки и чаши, а на ниската масичка пред дивана, където се настани мистрес Денисън, ги очакваха кафе и чай. Момичетата я наобиколиха и зачакаха да им налее. След това се разпределиха по столовете около масичката. В помещението се възцари атмосфера на очакване.

Джулиана отклони предложения чай и застана до прозореца, който гледаше към улицата. Чуваше гласовете на момичетата, но не се опитваше да разбере за какво си говорят. Чу как Лили и Мери се върнаха в салона и мистрес Денисън провери дали са изпълнили нарежданията ѝ. Някой засвири на чембало.

След няколко минути на улицата се появиха двама джентълмени, които се запътиха право към къщата. Разговаряха оживено и размахваха бастуните си. Изкачиха стълбището пред къщата и скоро след това се чу звънчето на входната врата. Момичето на чембалото продължи да свири, другите изправиха гърбове, подредиха полите си, отвориха ветрилата и устремиха погледи към вратата, за да видят кои са първите им гости.

— Лорд Бриджуорт и сър Амброуз Белтън — оповести тържествено мистър Гарстън.

Когато джентълмените влязоха в салона, мистрес Денисън се надигна и направи грациозен реверанс. Останалите дами последваха примера ѝ — с изключение на Джулиана, която се отдръпна назад, докато опря гръб в брокатените завеси. Дебора и бледото русо момиче, което май се казваше Розамунд, се запътиха към господарката. Джулиана си спомни, че Бела бе споменала лорд Бриджуорт като специален

клиент на Дебора. Вероятно сър Амброуз и Розамунд също бяха двойка.

Звънчето се чу отново и в салона влязоха шестима джентълмени. Джулиана се скри в сянката на завесите, за да наблюдава сцената отдалеч, докато нервно прибираше косата си с фуркети. Един от новодошлите я забеляза и се наведе да каже нещо на мистрес Денисън. Джулиана чу съвсем ясно думите „Негова Светлост херцог Редмейн“ в отговора на Елизабет, която се обърна и с усмивка я повика да се присъедини към нея.

— Джулиана, виконт Амбърсток желае да се запознае с вас.

Очевидно нямаше друг избор, освен да изпълни желанието на домакинята. Макар и неохотно, Джулиана се отдели от полумрака на прозоречната ниша и прекоси помещението със ситни стъпки. На високите токове се чувстваше несигурна като бебе, което се учи да ходи.

— Редмейн е щастливец — заяви виконтът с гръмък глас. Улови ръката ѝ и я поднесе към устните си, после направи елегантен поклон. Джулиана му отговори с реверанс, но запази мълчание и издържа изпитателния му поглед.

— Велики боже, мадам, защо младата дама е толкова плаха? Още ли не се е научила да говори?

— Точно обратното — отговори съвсем спокойно Елизабет. — Мога да ви уверя, че има извънредно остър език и когато пожелае, може да бъде твърде остроумна.

— Сигурно пази остроумията си за Редмейн — предположи виконтът и се изсмя гръмогласно. — Ясно ми е, че останалите нямат друг изход, освен да се късат от копнеж по хубавото момиче. — Пусна ръката на Джулиана, тя направи още един реверанс и побърза да се върне на мястото си до прозореца.

— Ако продължавате да се държите настрана, мистрес Денисън ще се ядоса. — Ема се приближи до нея, обгърната в облак от розов тюл и коприна.

— Това ми е абсолютно безразлично.

— Повярвайте, няма да ви е безразлично, ако Денисънови се разгневят сериозно — отговори Ема и смръщи чело. — Те се грижат добре за нас, но очакват да работим здравата. Според мен сделката е добра.

Джулиана срещна изпитателния поглед на Ема и откри в тъмнокафявите очи любопитство и готовност да помогне.

— Аз съм тук против волята си — обясни просто тя. — Затова не виждам причина да участвам. Искам да ме пуснат да си отида и толкоз.

— О, мила моя, вие не знаете какво говорите! — протестира Ема. — Навън е пълно със сводници и проклети старици, които ще ви измъкват всяка припечелена стотинка, само заради правото да упражнявате занаята в някоя мръсна стаичка на пазара. Ще плащате по пет шилинга за стара рокля и шал и ще ви изстискат до последно за виното и другите напитки, които ще купувате за господата. Ако откажете или не можете да плащате, ще ви пратят в поправителен дом или в затвора, откъдето няма да излезете жива!

Джулиана слушаше с нарастващ ужас.

— Но аз нямам намерение да стана уличница — отговори гневно тя. — Нито тук, нито където и да било другаде.

Ема поклати глава.

— Нима момичетата като нас имат друг избор? — Тя направи широк жест към салона. — Тук живеем в лукс и сигурност. Клиентите ни са аристократи, хора с маниери, разглезени, внимателни... или поне по-голямата част от тях — добави честно тя. — Ако разиграете добре картите си, ще си намерите някой щедър джентълмен, който ще ви направи своя метреса, ще се отнася добре с вас и ще осигури бъдещето ви.

— Аз не съм тук, защото искам да стана нечия метреса — повтори упорито Джулиана.

Ема вдигна рамене.

— Коя от нас е тук доброволно? Въпреки това се смятаме за късметлийки. Вие също би трябвало да сте благодарна за възможностите, които се разкриват пред вас в тази къща. Иначе много скоро ще се озовете под храстите в парка Сент Джеймс. Повярвайте, знам какво говоря... О, ето го и лорд Фаркор! — Като изписа на лицето си прелестна усмивка, Ема се втурна да поздрави току-що влезлия в салона възрастен мъж, облечен в яркочервен жакет, обсипан с пращинки тютюн.

Само след пет минути Гарстън обяви пристигането на лорд Редмейн. Стомахът на Джулиана се сви на топка. Бързо обърна гръб на салона и се загледа към потъналата в мрак Ръсел стрийт.

Торкин спря за момент на прага и спокойно си взе щипка емфие. Погледът му обходи дългия салон и скоро откри самотната фигура до прозореца. Косите ѝ блестяха медноцветни в сиянието на свещите. Не виждаше лицето ѝ, но стройните бели рамене бяха сковани и излъчваха непоколебимост. Докато я наблюдаваше, една къдрица се изплъзна от стегнатата прическа и се спусна по стройния тил. Джулиана не вдигна ръце да я прибере.

Без да бърза, Торкин прекоси салона и застана пред домакинята.

— Елизабет, очарователна както винаги! — Наведе се над ръката ѝ. — А дамите... коя от коя по-красиви. Истинска радост за окото. — Вдигна монокъла си и измери с поглед присъстващите момичета, които една по една направиха реверанс. Елизабет се обърна демонстративно към Джулиана, изправи се и вдигна въпросително едната си вежда. Негова Светлост едва забележимо поклати глава и седна до нея на дивана.

— Засега я оставете на спокойствие.

— По-упорита е от всякога, Ваша Светлост — отбеляза приглушено Елизабет и му наля чаша чай.

— Все пак сте я убедили да се облече и да слезе в салона.

— Да, но с известни трудности.

— Хмм... — Херцогът отпи глътка чай. — Бяхте ли принудени да упражните натиск върху момичето?

— Ще се изразя по друг начин — изяснихме ѝ каква е истинската ѝ ситуация.

Херцогът кимна.

— Е, радвам се да видя, че не е глупава и разбира как стоят нещата.

— О, мис Джулиана в никакъв случай не е глупава — заяви мистрес Денисън. — Езикът ѝ е остър като бръснач.

Херцогът се усмихна и остави чашата на масичката.

— Моля да ме извините, мадам. Ще поздравя новата ви питомка. — Надигна се и се придвижи с бавни крачки към прозореца. Джулиана усети приближаването му. По гърба ѝ пробяга трънка. Още един кичур се отдели от кока ѝ и ръцете ѝ автоматично се вдигнаха към главата.

— Позволете... — Гласът му прозвуча дълбок и кадифен и макар да очакваше поздрава му, тя се стресна. — Уплаших ли ви? — осведоми се меко Торкин. — Странно... бях готов да се закълна, че

забелязахте появата ми. — Внимателно отмести ръцете ѝ и се зае с косата ѝ.

Джулиана имаше нужда от време, за да проумее, че той изважда фуркетите от кока ѝ.

— Не! — извика сърдито и посегна към ръцете му. — Не искам да нося косата си пусната.

— Само че косата ви е на друго мнение — отвърна той и задържа китките ѝ с една ръка. — Вече се убедих, че вашата коса има собствена воля, скъпа Джулиана. — Свободната му ръка продължи да вади фуркетите и само след минута копринената маса от гъсти червени къдрици се разсипа по раменете ѝ. — Ето, готово. Трябва да кажа, че с тази фризура сте много по-красива.

— Ни най-малко не ме интересува как ме намирате, милорд. — Джулиана се дръпна и той моментално я пусна.

— Уверен съм, че това много скоро ще се промени — отговори с усмивка той, сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. — В момента изглеждате, сякаш сте готова да забиете кама в сърцето ми.

— И да я завъртя като тирбушон във вътрешностите ви — отговори с треперещ от гняв глас Джулиана. — С огромно удоволствие ще издълбая инициалите си върху корема ви и ще гледам как ви мъчат, бесят и разчекват! — Потърка ръце с физиономията на човек, свършил нещо важно и напълно доволен от себе си, след като е довършил противника си. Очите и святкаха триумфално, сякаш наистина бе присъствала на жалкия му край.

Торкин избухна в смях.

— Какво зло дете сте, малката!

— Не съм дете — изсъска тя и се измъкна от хватката му. — Ако си въобразявате, че съм само неопитна хлапачка, която можете да превиеете като сламка, за да отговаря на желанията и представите ви, вие се лъжете ужасно, сър!

— Боя се, че гостите ни гледат — пошепна в ухото ѝ той. — Хайде да отидем някъде, където никой няма да ни пречи. Там ще ме ругаете на воля.

Джулиана, която едва сега усети любопитното мълчание в салона, се огледа бързо. Момичетата и джентълмените бързо отвърнаха очи и отново заговориха помежду си, за да покажат, че двойката до прозореца изобщо не ги интересува.

— Елате — повтори херцогът и ѝ предложи ръката си.

— Няма да отида никъде с вас.

— Елате, хайде — настоя той и зад добродушното веселие в дълбоките сиви очи за секунда светна желязна твърдост. Когато Джулиана не отговори, той хвана ръката ѝ и я мушна под лакътя си. — Нямайте какво да губите, ако се държите мило и разумно, скъпа моя, можете само да спечелите.

Джулиана не виждаше изход. Салонът беше пълен с мъже, чиито очи святкаха жадно. Всички искаха свежа плът. Можеше да се разпищи, да направи сцена, но нито купувачите, нито продавачите в този бордей, скрит зад фасадата на елегантен салон, нямаше да проявят съчувствие и да ѝ се притекат на помощ. Никой не изпитваше съчувствие към начинаещата уличница.

Дали би могла да се откъсне и да избяга? Но дори да успееше да се отърве от Гарстън и силните лакеи в преддверието и да изскочи на улицата — към кого би могла да се обърне? В тази биеща на очи рокля не можеше да се скрие в тесните, извити улички около Ковънт Гардън.

Единственият ѝ шанс беше да апелира към по-доброто аз на херцог Редмейн — ако имаше такова. Ако го настройваше срещу себе си, щеше само да загуби.

Джулиана кимна мълчаливо и му позволи да я изведе от салона. Последваха ги скрити погледи. Когато излязоха в коридора, насреща им изникна Ричард Денисън.

— Ваша Светлост! — Домакинът се поклони дълбоко. Погледът му се плъзна по Джулиана и той кимна одобрително към разпуснатата ѝ коса. На лицето му изгря усмивка. — Вие ще окажете на Негова Светлост гостоприемството на този дом, Джулиана.

— Ако бях член на домакинството, щях да се чувствам задължена да го направя — отвърна тя хладно.

Ричард стисна устни, за да не изругае. Торкин се засмя тихо и си каза, че рядко е срещал момиче с такъв кураж.

— Желая ви приятна вечер, Денисън — изрече хладно той и поведе Джулиана към малкия салон на втория етаж, където се бяха срещнали за пръв път.

Щом влязоха, той пусна ръката ѝ, затвори вратата и дръпна шнура на звънеца.

— Ако си спомням добре, пиете само шампанско.

Джулиана поклати глава. Нямахме смисъл да лицемери.

— Всъщност не.

— Аха. — Той кимна с разбиране. — Значи сте се опитали да ме шокирате?

— Нима това изобщо е възможно?

Забележката ѝ отново го разсмя.

— Какво да ви донесе лакеят?

— Нищо, благодаря.

— Както желаете. — Той нареди на влезлия лакей да му донесе бутилка бордо и застана зад високото кресло, сложил ръка върху облегалката, с поглед, неотстъпно устремен към Джулиана. Тя стоеше пред камината и се взираше в празното огнище.

Нещо у нея го трогваше до дън душа. Някаква ранимост, която вървеше ръка за ръка с отчаяната решителност да се опълчи срещу съдбата, макар че шансовете ѝ бяха нищожни. Наистина не мога да я нарека красива, помисли си той. Изглеждаше като малка, упорита дивачка, а тромавостта ѝ нямаше нищо общо с красотата в традиционния смисъл. Но като си припомни голото ѝ тяло, Торкин моментално се възбуди. Да, не беше красива, но истинските мъже я намираха желана. Точно по тази причина Люсиен нямаше да я хареса. Той не беше истински мъж и пищното ѝ тяло не би могло да го възбуди.

Внезапно Джулиана се хвърли в едно кресло и изрита обувките си с такава сила, че едната се удари в близката масичка. Свещникът се залюля застрашително и по полирания плот покапа горещ восък.

— Чумата да ги вземе! — Джулиана простена и се наведе да разкрие ходилата си. — Как смеят да искат от бедните жени да носят такива инструменти за мъчение?

— Повечето жени се справят без усилия — отбеляза херцогът, безкрайно развеселен от промяната в поведението ѝ. Косата скриваше лицето ѝ, когато се наведе над краката си, но той си представяше живо възмутената линия около устните, гневните блясъци в зелените очи. Странно, помисли си той, че само след две кратки срещи си представям толкова точно реакциите ѝ.

Тя вдигна глава и отметна косата от лицето си — той видя, че предположенията му са се оказали верни.

— Не ме е грижа как се справят другите жени! Според мен тези обувки са непоносими. — Вдигна единия си крак и започна да свива и обтяга пръсти, за да раздвижи схванатите мускули.

— С малко упражнения и вие ще се справите — отговори Торкин, вдигна едната обувка от пода и се огледа, за да намери другата. Откри я в лопатката за въглища пред камината. Поклати глава, издуха праха от светлозелената коприна и промърмори: — Не е редно да се отнасяте така с обувки, които струват петдесет гвинеи.

Аха! Значи наистина той е платил дрехите ми, помисли си Джулиана, облегна се назад и отговори небрежно:

— Сигурна съм, че няма да останат забравени в някой ъгъл, милорд. Има предостатъчно дами, които ще приемат с радост такъв подарък.

— Сигурно сте права — отвърна меко той, — но жени с толкова голям крак не се намират лесно.

Появата на лакея с виното даде време на Джулиана да стисне устни и да преглътне ядната забележка. Когато вратата се затвори зад лакея, беше готова да апелира към доброто аз на херцога.

— Милорд — започна тя, стана от креслото и се изправи пред него с изправен гръб и стегнати рамене, — искам да ви помоля да прекратите това преследване. Аз не мога да изпълня желанията ви. Планът ви е ужасяващ... Варварство е да искате такова нещо от лице, което не може да разчита на закрилници и приятели. Без съмнение десетки други жени ще проявят готовност... да, сигурно очакват с нетърпение... да сключат такъв договор с вас. Но аз не принадлежа към тях. Моля ви, умолявам ви, позволете ми да си отида. Не ме оскърбявайте повече.

Торкин беше убеден, че всяка друга жена в нейното положение би приела предложението му без ни най-малко колебание. Той предлагаше уникална възможност да спечели богатство, обществена позиция, сигурност. Това момиче беше или много глупаво, или наистина необикновено. Въпреки това запази мислите си за себе си и отбеляза с лека ирония:

— Защо имам впечатлението, че молбите са абсолютно чужди на характера ви? — Отпи глътка бордо и заключи: — Малката ви реч не прозвуча особено убедително.

— Вървете в ада с вашите остроумия! Вие сте един рафиниран главорез! — изкрещя вбесено Джулиана. — Вие сте отвратителен! Вонящ червей от уличната кал! Ако си мислите, че ще ме накарате да се подчиня на волята ви, аз ви уверявам, че никога през целия си жалък живот не сте се лъгали така!

Тя се хвърли към него, но не успя да преодолее разстоянието, което ги разделяше. Спъна се в ръба на роклята, хвана се за близкия стол, изправи се и се обърна към него като фурия на отмъщението — с оголени зъби и разперени ръце като нокти на птица, докато от очите ѝ хвърчаха искри на омраза.

Торкин бързо отстъпи назад. Желанието му да се смее се изпари изведнъж. Джулиана явно не понасяше подигравки.

— Добре, добре, няма вече. — Разпери ръце в успокоителен жест и продължи: — Най-смирено моля за извинение. Седнете, ако обичате, и ще започнем отначало.

Джулиана спря. Трескава червенина покри кремавите ѝ бузи, гърдите ѝ се вдигаха и спускаха в бърз ритъм. Тя пое няколко пъти въздух с надежда да си възвърне самообладанието.

— Мръсен изнудвач! — изсъска с треперещ глас.

Торкин вдигна вежди. Май започваше да му омръзва. Въпреки това мълча, докато гневната червенина се оттегли от лицето ѝ и дишането ѝ се успокои. Едва тогава попита хладно:

— Свършихте ли най-сетне, или ще продължите да ме обсипвате с обиди?

— Каквото и да кажа, не бих могла да ви засегна толкова дълбоко, колкото вие искате да ме обидите, милорд — отвърна горчиво тя.

— Нямам никакво намерение да ви обидя. Седнете, преди мебелите да пострадат от нов пристъп на буйство, и изпийте чаша бордо.

Скучаещият му тон я отрезви. Тя седна потиснато и прие чашата, която той ѝ поднесе. Гневният изблик я бе оставил изтощена и на ръба на безнадеждността.

— Защо не си потърсите някоя по-подходяща? — пошепна уморено тя.

Торкин приседна срещу нея.

— Защото вие, моя мила Джулиана, сте перфектният избор. — Започна да изброява предимствата ѝ, като броеше на пръстите си: — Получили сте отлично възпитание и това ви прави подходяща за съпруга на виконт. Никой няма да се чуди, никой няма да се подиграва. Имате и възпитанието, и всички други качества, които ви правят отлична майка за детето ми. И накрая — имате нужда от това, което ви предлагам като ответна услуга: сигурност, високо обществено положение, финансови средства. И най-важното, Джулиана — независимост!

— Независимост? — повтори невярващо тя. — А как се съчетава тази независимост с ролята ми на кобила за разплод?

Торкин стана и отново напълни чашата си. Момичето не беше глупаво, но той започваше да се пита дали — необикновено или не — наистина заслужаваше да ѝ посвети толкова време и усилия. Както бе заявила тя, много лесно можеше да ѝ намери заместница. Десетки жени буквално горяха от нетърпение да чуят подобно предложение. Обърна се отново към нея и я загледа мълчаливо, докато отпиваше замислено от виното си.

Тя се бе отпуснала в креслото и очите ѝ бяха затворени. Червените къдрици падаха в безредие по раменете ѝ и се плъзгаха като живи огнени езици по бледото лице. Дълбоката цепка между пълните ѝ гърди прикова погледа му. У Джулиана имаше нещо дразнещо и в същото време необикновено. Упоритата ѝ съпротива представляваше за него напълно ново предизвикателство и той не можеше да му устои. Искаше да разбере какво прави Джулиана толкова привлекателна, толкова различна от другите млади жени. Откъде идва, в каква обстановка е израснала? Сигурно беше глупак, но нещо дълбоко в него му казваше, че мис Джулиана си струва и времето, и усилията и че той трябва да направи всичко, за да я убеди.

Остави чашата си и отиде при нея. Наведе се бързо, хвана ръцете ѝ и я дръпна да се изправи.

— Искам да ви покажа нещо.

Джулиана отвори уста да протестира и шумно пое въздух, когато той рязко сведе глава и притисна устни към нейните. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и обхванаха здраво главата. Устните му бяха топли и гъвкави. Езикът му се плъзна нежно по долната устна, после по горната, помилва ъгълчетата сякаш на игра и тя загуби почва под

краката си. Пред очите ѝ се спусна пламтяща червена пелена, кръвта зашумя неистово в ушите ѝ и без да иска, тя съсредоточи всичките си сетива върху устата, за да се наслади на прекрасния вкус и емоцията на целувката му. Устните ѝ се поддадоха на възбуждащия натиск и се отвориха с готовност, езикът му се плъзна навътре и жадно се зае да изследва устата ѝ, изпълни я с никога неизпитвана сладост. В тялото ѝ се надигна горещ копнеж и я разтрепери от главата до петите.

Торкин бавно отдели устни от нейните и се вгледа усмихнато в смаяното ѝ лице. С неохота извади ръцете си от косата ѝ и промълви:

— Това е, което исках да ви покажа.

— Вие... вие ме опозорихте!

Мъжът отметна глава назад и се засмя.

— Разбира се, че не, малката. Аз само ви обещах нещо. — Нежно сложи ръка на бузата ѝ и палецът му помилва зачервените устни.

Джулиана се взираше в него като замаяна и той прочете в очите ѝ объркване, стъписване... и възбуда.

— Обещах ви, че онова, което ще се случи между нас, ще ви достави удоволствие и ще удържа на думата си. Няма да предприема нищо, с което вие да не сте съгласна.

— Тогава ме пуснете да си отида — помоли отчаяно тя, защото вече бе проумяла, че Торкин, херцог Редмейн, ще я победи и ще завладее тялото ѝ. Тя се бе отдала доброволно на целувката, без дори да помисли за съпротива. Господи, без никакво колебание бе отворила устни за милувките на езика му!

— Не, малката. Трябва да останете в тази къща. Настоявам.

Джулиана му обърна гръб и прекоси помещението, за да вдигне захвърлените си обувки. Седна в креслото и с мъка напъха стъпалата си в тях. Естествено, той щеше да изгълкува жеста ѝ като съгласие, но в момента нямаше сили за още битки. Стана и като в транс се запъти към вратата.

— Позволете да се оттегля за сън, милорд — изрече с тих, безизразен глас и приклепна в официален реверанс.

— Позволявам — отговори Торкин и се усмихна обещаващо. — Утре ще направим още един опит.

6.

— Ти искаш да се ожения? — Люсиен отметна глава назад и избухна в подигравателен смях, който много бързо премина в силен пристъп на кашлица.

Торкин изчака спокойно, докато братовчед му престана да кашля и се изправи насреща му, шумно поемайки въздух и със свистящи гърди. По бледото, месесто лице лъщеше тънък слой пот.

— За бога, Торкин, мисля, че си полудял! — изрече с усилие Люсиен и се отпусна в креслото си. Очевидно се чувстваше зле, но въпреки това се ухили злобно и в тъмните, парещи пещери на очите му светна интерес.

— Съмнявам се — отвърна кратко херцогът, напълни чаша с коняк и я подаде на братовчед си.

Люсиен я изпи на един дъх и кимна доволно.

— Веднага ми стана по-добре. Прогони студа в тялото ми. — Почука се по гърдите и протегна празната чаша към Торкин. — Още една, драги мой, бъди така добър.

Торкин хвърли поглед към часовника над камината. Десет сутринта. Вдигна рамене и изпълни молбата на виконта.

— Надявам се, че вече си в състояние да ме изслушаш.

— Целият съм слух. — Люсиен се ухили още по-широко. — Иначе нямаше да изпълня заповедта да се явя в къщата ти в този безбожно ранен час, нали? Хайде, братовчеде, позабавлявай ме. Спешно ми е нужно малко забавление.

Торкин се настани в креслото насреща и го загледа мълчаливо. Лицето му беше непроницаемо. Никога не допускаше да се прояви дори мъничка частица от презрението, което изпитваше към този съсипан от буйства и разврат млад мъж, пропилял всички предимства на произхода, възпитанието и богатството си, за да води живот на последователно саморазрушение. Живот, изпълнен с наслади и изстъпления, едно от друго по-отвратителни.

Понякога Торкин се питаше защо Люсиен е станал такъв. Друг път се обвиняваше, че като настойник на момчето е трябвало да се държи другояче. Някога възприемаше Люсиен като по-малък брат, проявяваше разбиране към него и се стараеше да му влияе положително, ала малкият го избягваше. Открай време се държеше невъзможно и накрая успя да победи дори Куентиновата решителност да събуди доброто в душата му.

— Твоята страст към малки момчета постепенно се превърна в товар за цялото семейство — отбеляза Торкин и извади от джоба си табакера от севърски порцелан. — Вече във всички салони говорят за отвратителната случка със сина на Далтън.

Настроението на Люсиен моментално се промени. Сега изглеждаше подозрителен и сърдит.

— Според мен историята бе потушена достатъчно добре.

Торкин поклати глава.

— Очевидно не. — Взе си щипка емфие и прибра табакерата в джоба си. После добави: — Ако смяташ да продължиш досегашния си начин на живот в Лондон, трябва да измислиш как да се опазиш от слуховете. Ако повдигнат обвинение срещу теб, ще се наложи да избягаш в чужбина... или ще те обесят заради сексуалните ти предпочитания.

Очите на Люсиен искряха от гняв.

— Не прави от мухата слон, братовчеде!

— Наистина ли мислиш така? — Херцогът кръстоса крака. — Тогава те съветвам да прочетеш това. — Извади от джоба на жакета си лист хартия и го хвърли в скута на братовчед си.

— Статията на първа страница е неизчерпаема тема за сплетни във всички градски чайни. Според мен приликата е забележителна. Художникът има добро око за карикатури.

Люсиен зачете статията и лицето му се намръщи още повече. Карикатурата беше дяволски неприлична, а статията описваше в подробности случката в параклиса на катедралата „Сейнт Пол“, където се срещнали млад послушник и аристократ.

— Кой е написал това? — Вбесен, Люсиен хвърли вестника на пода и го стъпка. — Ще заповядам да окачат този жалък писач на стълба за мъчения! За ушите!

— Хайде, направи го. Щом искаш всички да узнаят за кого е статията — отвърна херцогът, наведе се и вдигна вестника. Изгледа отново карикатурата и поклати глава. Приликата бе смайваща. — Този художник е гений.

Люсиен ядно загриза нокътя на палеца си.

— По дяволите художникът! Само да узная името му и ще видиш какво ще му се случи! Ще го понижа със сабята си!

— Надявам се, не в гърба — изрече тихо Торкин. Гласът му прозвуча равнодушно, но в очите му светна презрение.

Бледото лице на Люсиен изведнъж стана на червени петна.

— Това никога не се е случвало.

— Разбира се, че не — отвърна с мек глас херцогът. — Никой не твърди, че един Еджкомб би пронизал врага си в гърба.

Люсиен скочи възмутено.

— Ако още веднъж ме обвиниш в подобна подлост, Редмейн, ще те призова на дуел в Барне.

— Не ти вярвам — отговори съвсем спокойно херцогът. — Нямам намерение да извърша убийство.

— Искаш да кажеш, че би могъл...

— Непременно! — прекъсна го остро Торкин. — Аз ще те убия, Люсиен, все едно дали ще се дуелираме със саби или с пистолети и ти го знаеш. Затова престани с глупавите словесни престрелки и седни, ако обичаш!

Люсиен падна тежко в креслото и отново загриза ноктите си.

— Отдавна съм престанал да се опитвам да те вразумя и да те накарам да водиш по-умерен живот — продължи Торкин. — Ти си жалък субект, развален тип, мръсен педераст, но аз няма да допусна да позориш семейното ни име. А точно това ще се случи, ако родителите на някой послушник решат да повдигнат обвинение срещу теб. Вземи си съпруга и живей дискретно. Уверявам те, че ако се ожениш, слуховете и скандалите моментално ще престанат. — Той почука многозначително с пръст по вестника.

Люсиен присви очи.

— Не си въобразявай, че можеш да ме надхитриш, Редмейн! Изобщо няма да се развълнуваш, ако ме обесят, но петното върху бялата жилетка на семейството те ужасява! — заключи и се усмихна доволно, сякаш бе решил извънредно трудна логическа задача.

— И? — попита Торкин и вдигна вежди.

— Какво „и“? Защо да се подчинявам на заповедите ти, питам аз?

— Защото ще ти е от полза.

В светлокафявите очи на Люсиен се появи дързък блясък.

— Наистина ли? Хайде, драги мой, продължавай, най-покорно те моля.

— Аз ще се оправя с кредиторите ти — заяви твърдо херцогът.

— Ще те снабдя с достатъчно средства, за да живееш спокойно и да си плащаш сметките. Единственото, което искам, е да се ожениш за жената, която аз ще ти избира, и двамата да живеете под моя покрив. Това не би трябвало да те притеснява, защото Еджкомб хаус и без това е в ужасно състояние. Пък и ще си спестиш товара на собственото домакинство.

— Искаш ти да ми избереш съпруга? — Люсиен го зяпна смаяно.

— Защо да не мога аз да си я избира?

— Защото нито една що-годе почтена жена няма да вземе такъв като теб.

Лицето на Люсиен отново помрачня.

— Какво по-точно си намислил, ако позволяваш да попитам? Сигурно ще ми хвърлиш в ръцете някоя старица. Изсъхнала девица, готова да приеме дори „такъв като мен“, както благоволи да се изразиш.

— Ласкаеш ме — отвърна сухо херцогът. — Няма жена, дори да е в отчаяна ситуация, която да е готова да се съсипе със съпруг като теб. Жената, която съм набелязал, ще направи, каквото искам аз. Много е просто. Не е нужно да се интересуваш от нея. Ще живеете в отделни апартаменти и ти ще ми обещаеш, че няма да оставаш насаме с нея. Няколко пъти ще се появите в обществото като двойка — ти и твоята млада съпруга от добро семейство. Така ще ти създадем убедителна фасада и ще затворим устите на клюкарите.

Люсиен го гледаше с нарастващ ужас.

— Значи тя ще направи каквото искаш ти? Велики боже, Торкин, не знаех, че си такъв дявол! Каква власт имаш над бедната жена, та я принуждаваш да се омъжи за мен?

— Това не те засяга.

Люсиен стана и отиде до масичката, за да напълни чашата си. Обърна коняка на един дъх и побърза да си налее отново.

— Значи всичките ми разходи... всички дългове...? — попита колебливо.

— Правилно си разбрал. Всички!

— И няма постоянно да ми четеш лекции?

— Твоите частни занимания не ме интересуват.

— Какво да кажа? — Люсиен отпи голяма глътка коняк. — Нито за миг не бях си помислял, че ще дойде денят, когато херцог Редмейн ще ме помоли за услуга.

Лицето на Торкин не се промени.

— Моите навици са доста скъпи — продължи примирително Люсиен и хвърли преценяващ поглед към херцога, който все така не реагираше. — Носи ми се славата, че за една вечер мога да проиграя десет хиляди на масата за фараон, без да ми мигне окото. — Отново не последва реакция. — Знам, че си богат като Крез, всички го знаят. Осмелявам се да твърдя, че можеш да си позволиш да ме подпомагаш финансово, но не ми се иска да видя как ще банкрутираш, братовчедо. — Той се ухили злобно.

— Няма да ме видиш да банкрутирам.

— А тази жена? Кога ще я видя?

— Пред олтара.

— Вече прекаляваш, Торкин! Нима очакваш от мен да мина през църквата като жертвен агнец, без да съм хвърлил поне бегъл поглед към бъдещата си невеста?

— Правилно си разбрал.

— А тя какво казва? Нима не иска да види жениха си?

— Няма значение какво иска тя.

Люсиен направи няколко крачки из стаята. Мразеше, когато братовчед му го отрязваше с кратки, категорични отговори. Те винаги му внушаваха чувството, че е малолетен ученик. От друга страна обаче... уверението на Торкин, че въпреки очевидното си отвращение и презрение е готов да финансира скъпите му прищевки, го накара да се усмихне доволно. Знаеше, че херцогът ще трепери от гняв при всяка сметка, която подписва, но няма да се отрече от думата си. И дори не беше намекнал, че Люсиен трябва да ограничи разходите си.

Освен това... представата, че ще живее тук, в този добре поддържан лукс! В собственото му домакинство всичко беше с главата надолу. Слугите не се задържаха повече от месец. Повечето бягаха посред нощ, без дори да поискат препоръки. Тук ще се ползва от всички удобства, слугите ще изпълняват всичките му прищевки, а навън ще води същия разюздан живот, както досега. И всичко това за сметка на скъпия му братовчед.

Каква прекрасна мисъл! Единственото, което трябваше да стори, за да заслужи новото си положение, беше да преживее някак брачната церемония с една непозната жена. След сватбата не беше нужно да я вижда и да общува с нея. Нямахше какво да губи, можеше само да спечели.

— Добре, драги братовчедо, съгласен съм да ти направя тази малка услуга.

— Поразен съм, Еджкомб. — Торкин стана от креслото си. — А сега те моля да ме извиниш. Имам важна среща.

— Върви спокойно, драги мой, не е нужно да оставаш с мен. Аз ще си пийна още малко от този отличен коняк. — Люсиен доволно потриваше ръце. — Надявам се, че избата ти е достатъчно добре заредена. Горя от нетърпение да опитам съкровищата й... О, Куентин, скъпи братовчедо! — Люсиен се изправи и поздрави влезлия с изящен поклон. — Отгатни какво се случи! Съгласих се да се оженя. Да си имам свое домакинство и да стана уважавана личност. Е, какво ще кажеш?

Куентин хвърли към несъщия си брат поглед, който изразяваше по-скоро мъка, отколкото гняв.

— Значи все пак успя да наложиш плана си, Торкин?

— Така е.

— Съпругата ми и аз ще живеем в дома на херцога — продължи весело Люсиен. — Разбирам, че тук ще е по-добре за младата дама... ще се чувства по-удобно. Така че ще ни виждаш всеки ден, скъпи братовчедо.

Куентин въздъхна тежко.

— Перспективата е много приятна.

— Много нехристиянско от твоя страна да звучиш така скептично — укори го Люсиен и изпразни гарафата в чашата си. — Ау, ами сега! — И дръпна шнура на звънеца.

— Желая ти да прекараш приятно деня, Люсиен. — Торкин се обърна рязко и закрачи към вратата. — Искаш ли да ми кажеш нещо, Куентин?

— Не — отговори уморено духовникът. — Няма нужда да си хабя думите.

— Милият ми господин пастор! — Торкин се засмя и го потупа окуражително по рамото. — Не се отчайвай от мен, братко. Работите ни ще се развият по-добре, отколкото си мислиш.

— Искан ми се да бях убеден в това. — Куентин въздъхна и излезе след брат си от библиотеката.

Тържествуващият смях на Люсиен отекна неприятно в ушите им.

— Миналия петък, казвате? — Джошуа Бът задърпа крайчето на лявото си ухо и се вгледа в госта си с доброжелателно внимание, което обаче не можеше да скрие пресметливото, нахално изражение.

— В петък, а може би и в събота — уточни Джордж Ридж, вдигна канчето до устата си и отпи голяма, жадна глътка. — Дошла е с пощенската карета от Уинчестър.

— Млада дама без придружител? — Джошуа задърпа ухото си още по-силно. — Не мога да кажа със сигурност, че съм видял такава, шефе. Знаете ли, по същото време пристига и каретата от Йорк. Голяма навалица се струпва.

Джордж се опря на мазния тезгях. Между дебелиите му пръсти блесна злато и към гостилничаря се търкулна една гвинея.

— А ако опресня малко паметта ви?

Джошуа огледа замислено монетата.

— Ами... ще бъдете ли така добър да опишете по-подробно младата дама?

— Червена коса, зелени очи — повтори нетърпеливо Джордж. — Не може да не сте забелязали косата ѝ. Като горски пожар, огненочервени къдрици около лицето и по раменете... бледо лице, много бледо... тъмозелени очи... бая едра за жена.

— Аха. — Джошуа кимна доволно. — Най-добре да попитам в кухнята. Може пък някое от момчетата да е видяло такава жена в двора, на слизане от каретата.

Той се повлече към кухнята, а Джордж изруга полугласно подире му. В „Розата и короната“ в Уинчестър му казаха, че не си спомнят нищо. Никой не знаеше какви пътници са се качили в каретата в петък и в събота. Слугинята в кухнята си спомни, че в петък в каретата се качил някакъв младеж — Джордж успя да ѝ изтръгне тази информация едва след като пожертва няколко шестпенсови монети, но не беше сигурен, че тя отговаря на истината. Пък и „младеж“ не изглеждаше подходящо описание за пищната Джулиана.

Джордж разкопча най-горното копче на жакета си и започна да си вее с ръка. Една дебела муха бръмчеше над тигана с размекнато стилтънско сирене. Единственият гост в кръчмата — мърляв старик — седеше до камината и пафкаше с лулата си, духаше пияната от канчето с бира и плюеше в стърготините пред краката си. През отворената врата влизаха шумовете на големия град. И миризмите. Джордж знаеше как миришат дворовете на арендаторите, но гадната воня на гниещи под обедното слънце вътрешности и екскременти беше нова за него и извикваше гадене. По улицата изтрополи тежка каруца, уличен търговец предлагаше стоката си с пронизителни викове, някъде изпищя жена. Веднага след това се чу съвсем ясно шум от брутален удар по мека плът. Недалеч излая куче. Последва го плач на дете.

Джордж едва устоя на порива да си запуши ушите. Шумът и трескавата суетня на големия град го правеха нервен и раздразнителен, но съзнаваше, че трябва да свикне с тях, за да намери Джулиана. Беше сигурен, че тя е тук, в Лондон. Това беше логичната стъпка. В провинцията нямаше място, където би могла да се скрие сама жена. В Уинчестър или друг малък град щяха да я открият много скоро. И без това всички говореха за нея.

— Май имате късмет, сър. — Джошуа се върна от кухнята с грейнало лице.

— Какво? — Джордж едва успя да запази равнодушното си изражение.

— Едно от момчетата в кухнята видяло „млада личност“ много подобна на тази, дето ми я описахте. — Джошуа бе приковал поглед в златната монета на тезгяха. Джордж я бутна към него и мистър Бът моментално я прибра в джоба си.

— Само че не можа да ми каже точно от коя карета е слязла. Възможно е да е дошла от Уинчестър.

— И къде е отишла?

Джошуа отново задърпа ухото си.

— Момчето не знае, Ваша Милост. Каза, че излязла от двора заедно с другите пътници.

Май попаднах в задънена улица, каза си ядно Джордж. Или може би не? Смръщи чело и се огледа замислено. Кръчмата беше мрачна, прашина и вонеше на клозет. Е, сега поне знаеше, че Джулиана наистина е дошла в Лондон и е слязла от каретата в Чипсайд. Все някой ще си я спомни. Доколкото знаеше, тя нямаше никакви пари. Не беше взела нищо от къщата — факт, който бе объркал полицията. Защо убийцата не бе посмяла да допълни престъплението с грабеж? Нещо не се връзваше.

— С какви дрехи е била?

Джошуа присви свинските си очички.

— Нямам представа, шефе. Момчето не я видяло ясно. Нали разбирате, било е рано сутринта. Сумрак. По това време в двора е същинска лудница. Ужасна навалица е, като пристигат каретите.

Джордж се намръщи заплашително.

— Донесете ми бутилка бургундско — нареди властно той. — Предполагам, че можете да ми поднесете и агнешки котлети?

— Ама разбира се, Ваша Милост. Не е проблем. Веднага ще ви приготвим вкусни агнешки котлети с варени картофки и пресен зелен фасул, щом искате. — Джошуа засия с цялото си лице. — А за десерт ще ви почерпя с хубаво парче стилтън. — Посегна към мухата и я смачка с широката си длан. — Веднага отивам да донеса бургундското.

Когато гостилничарят излезе, Джордж се запъти към отворената врата. Навън беше потискащо горещо и отново изтри потта от челото си. Трябваше да си потърси подслон и да намери печатар. Въздъхна и извади от джоба на жакета си лист хартия. Разгъна го и отново прочете със смръщено чело няколкото реда. Май беше достатъчно. Ще помоли да му отпечатат двайсетина екземпляра и ще хване някое улично хлапе да ги разлепи по стълбовете. Възнаграждение от пет гвинеи беше достатъчно да освежи паметта на хората, които бяха срещнали Джулиана.

— Заповядайте, сър. От най-хубавото бургундско — оповести тържествено Джошуа, отвори бутилката и наля две чаши. — Нали

нямате нищо против да ви правя компания? Пия за ваше здраве, сър. За ваше здраве! — И изпразни чашата си на един дъх.

Нещата се развиваха задоволително. В джоба му имаше една гвинея от джентълмена, а мисис Денисън щеше да му даде поне още толкова, за да запази тайната. Можеше да разчита даже на две гвинеи. Беше готов да се обзаложи, че тя ще се интересува много от появата на едрия джентълмен, който търсеше най-новото й завоевание. Да не говорим, че момичето не бе дошло с каретата от Йорк, както твърдеше, а от Уинчестър. Каква вълнуваща история. И обещаваше добра печалба.

Джошуа напълни отново чашите и вдигна на здравица за госта си.

7.

— Джулиана, защо не дойдете с нас на малка разходка? — Мис Дебора провря глава през откренатата врата на Джулиана. — Люси и аз отиваме при шапкарката. Страшно ми трябва розови панделки. Елате с нас!

— Бях останала с впечатление, че ми е забранено да напускам къщата — отвърна Джулиана. Беше минал само ден от представянето ѝ в салона. След сбогуването с херцог Редмейн не бе излизала от стаята си. Както обикновено, до обед в къщата цареше тишина, но през последния час всички се събудиха, докато тя седеше в стаята си и чакаше нещо да се случи.

— О, но мистрес Денисън изрично каза да ви попитаме — обясни Дебора с искрена изненада. — Смята, че малко чист въздух ще ви се отрази добре.

— Разбирам. — Джулиана стана от стола си. Наистина неочакван обрат. След снощното си поведение очакваше отново да я заключат в стаята ѝ. — Много мило от нейна страна. Е, добре, да вървим.

Дебора поклати глава и я посочи с неприкрит ужас. Джулиана отново носеше простата муселинена рокля на прислужница.

— Няма ли да се преоблечете?

Джулиана вдигна рамене.

— Не бих могла, защото нямам нищо друго, освен дрехите на гърба си и зелената рокля, с която бях снощи.

Дебора се слиса още повече, но преди да е успяла да каже нещо, на прага застана Бела.

— Мистрес Денисън ме изпрати да ви донеса тази рокля, мис. Специално за разходката. Не е ли красива? — Тя вдигна високо роклята от тъмножълта коприна, която носеше, и допълни: — А ето и шал от индийска коприна в същия цвят.

— Боже, колко е красиво! — Дебора попила плата на роклята с физиономия на познавачка. — От най-фина коприна. — Въздъхна завистливо и добави: — Негова Светлост сигурно е дал доста пари.

Бриджуорт също е щедър, не мога да се оплача, но все трябва да му напомням. Крайно неприятно е да молиш благодетеля си за нови рокли, не мислите ли? — Тя погледна въпросително Джулиана, която се усмихна безпомощно. Как да формулира отговор, който да не обиди Дебора и въпреки това да съдържа истината?

— Все още не съм попадала в такова положение — отговори предпазливо тя и пое роклята от ръцете на Бела. Коприната се раздвижи като жива в ръцете ѝ. Погледът ѝ се плъзна към отворения прозорец. Слънцето грееше ярко. От колко време не беше излизала? Живееше в Лондон, а не бе видяла нищо от града — само двора на „Камбаната“ в Чипсайд и тясната уличка под прозореца ѝ. Щом трябваше да приеме подаръка на херцога, за да избяга от затвора си, така да бъде.

— Помогнете ми да се облека, Бела.

Дебора приседна на леглото, докато Бела приготвяше кринолина и фустата, от предишната вечер.

— Как да среща косата ви, мис?

— Днес не е толкова стърчаща — отговори Джулиана, неспособна да скрие радостната си възбуда. Най-сетне ще се поразходи отново под слънцето! — Ако я вдигнете и забодете с достатъчно фуркети, сигурно ще издържи.

Бела изпълни нареждането, после умело драпира индийския шал около раменете ѝ. Отстъпи назад и кимна одобрително. Джулиана се огледа изпитателно в голямото огледало. Бронзовият оттенък на роклята подчертаваше бледия ѝ тен и огнения цвят на косата. През главата ѝ отново мина мисълта, че някой знае съвсем точно какви цветове ѝ отиват. Възможно ли беше лично херцог Редмейн да избира тоалетите ѝ? Или само дава парите и предоставя избора на мистрес Денисън?

Изведнъж я обзе паника и стомахът ѝ се сгърчи от болка. С всеки ден влизаше по-дълбоко в капана. Всеки ден губеше по малко от доверието в способността сама да определя съдбата си. Всеки ден примирението ѝ растеше.

Косът, който цвърчеше весело пред отворения прозорец, и слънцето ѝ помогнаха да отблъсне черната вълна на отчаянието. Най-сетне ще излезе от тези четири стени, ще се поразходи из Лондон, ще

се наслади на прекрасния летен ден и нищо няма да помрачи радостта ѝ.

— Хайде, Дебора, да вървим. — Джулиана забърза към вратата, радостна, че никой не повдигна възражения срещу удобните ѝ обувки.

Лили ги очакваше в залата.

— Много хубава рокля — отбеляза завистливо тя, докато Джулиана подскачаше по стъпалата. — Тези плисета на гърба са последният писък на модата.

— Да, и виж колко хубаво пада шлейфът — подкрепи я Дебора. — Това наричам аз истински шик. Ще помоля Мани да ми ушие рокля в същия стил. Нали помниш онази червена тафта, дето ми подари лордът?

Джулиана бързаше да стигне до вратата и не обърна внимание на разговора между двете момичета. Мистър Гарстън ѝ отвори с поклон и доброжелателна усмивка.

— Надявам се разходката да ви хареса, мис.

— О, със сигурност — отговори тя, мина покрай него, вдигна глава към слънцето и блажено затвори очи.

— О, мис Джулиана! Май идвам точно навреме.

Джулиана отвори стреснато очи, когато школуваният глас на херцог Редмейн стигна до ухото ѝ. Той стоеше на стълбата, едната му ръка беше върху парапета от ковано желязо. Гледаше я и в очите му светеше странен блясък.

— Навреме за какво? — Мислеше, че радостта от предстоящата разходка ще отлети, но стана точно обратното. Усети пърхаща възбуда, която бързо се разпространи навсякъде по тялото ѝ. Лицето ѝ запламтя, а устните запариха, сякаш очакваха милувките на устата му.

— Дойдох да ви покания на разходка — обясни той. — Прекрасно е да видя, че вече сте облечена и готова и ме чакате.

— Лъжете се, сър. Смятам да изляза с тези две дами. — Тя посочи Дебора и Лили, които направиха реверанс пред херцога, едва тогава се сети, че тя бе пропуснала да го поздрави.

— Те със сигурност няма да се разсърдят, ако не отидете с тях — възрази меко Торкин.

— Не, разбира се, че не — потвърди бързо Дебора.

— Но аз нямам намерение да ги изоставя...

— Желая ви приятен ден, мили дами. Приятна разходка. — Торкин се поклонил пред Дебора и Лили и отстъпил настрана, за да минат покрай него. Когато Джулиана направи опит да ги последва, сложи ръка върху нейната и я спря. — Знам, че предпочитате да излезете с мен, Джулиана.

Докосването му я опари и пърхащата възбуда се усили, сякаш по вените ѝ течеше шампанско. Тя вдигна глава към него и объркването и възбудата се отразиха в очите ѝ. Торкин се усмихва, наведе се и леко докосна с устни меката ѝ кожа.

— Безкрайно е приятно да ви обличам, малката. За повечето жени този цвят е огромен риск. Изглеждат безлични и досадни.

— Значи сам сте избрали роклята?

— Но разбира се. Доставя ми голямо удоволствие да пълня гардероба ви. Много се надявам, че ще харесате и другите рокли, когато ги видите.

Джулиана огледа трескаво улицата, сякаш се надяваше да открие път за бягство или рицар в блестяща броня, дошъл да я спаси. Ала срещна само равнодушните погледи на коняри, улични търговци и бедни жени, тръгнали по работата си.

— Да тръгваме. Конете ми стават неспокойни. — Херцогът хвана ръката на Джулиана, мушна я под мишницата си и енергично я поведе по улицата към мястото, където чакаше открит фаятон, теглен от двойка благородни кафяви жребци. Конярят скочи от капрата и побърза да спусне стълбичката.

Джулиана се поколеба. Херцогът плъзна ръце по талията ѝ и набързо я вдигна на седалката.

— Тази сутрин изглеждате необичайно сънлива — отбеляза той и сръчно се покачи след нея. — Да не би да сте спали зле? — Настани се удобно и хвана юздите. — Гримс, вече можете да се върнете на Олбърмърли стрийт.

Конярят направи лек поклон и забърза с големи крачки в посока Странд.

— Е, къде искате да отидем? — осведоми се любезно херцогът. — Има ли някое специално място, което бихте искали да видите? Може би Уестминстър? Парламентът? Хайд парк? Лъвовете на борсата?

Джулиана много искаше да отговори с достолепно мълчание, но не издържа. По-добре да не се преструва.

— Искам да видя всичко — отговори откровено.

Торкин кимна.

— Вашето желание е заповед за мен, мадам.

Тя го изгледа остро отстрани.

— Досега не знаех, че сте лъжец, милорд.

Той се усмихна снизходително.

— Хайде първо да пообиколим Ковънт Гардън. Вярвам, че мястото ще ви хареса.

Още щом завиха зад ъгъла, Джулиана разбра какво е имал предвид. Най-сетне можеше да види Лондон. На площада, обграден с колони, се тълпяха жени и мъже от всички съсловия и професии. Млади контета се разхождаха гордо под ръка с натруфени проститутки, модно облечени дами, придружени от едри лакеи, пристъпваха напред-назад по паважа и предлагаха услугите си със същата натрапчивост като не толкова щастливите си сестри, които се мушеха по входовете на къщите и кръчмите, размахваха мръсните си ръце и вдигаха полите си, за да покажат сбръчкани колена и тромави бедра. Улични търговци и чираци, натоварени с кошници хляб и най-различни храни, си пробиваха път между сергиите, от които търговците шумно хвалеха стоката си.

Джулиана се взираше като омагьосана в напечатаните листове, окачени по прозорците на къщата насреща. Херцогът проследи погледа ѝ и отбеляза небрежно:

— Перверзните се продават добре в този район. Плътта върви добре с перверзните. — Посочи с камшика си напред и обясни: — Турските бани и финландските сауни правят добри пари от пара и пот... и от още някои услуги.

Джулиана не намери какво да отговори. Остана мълчалива, загледана в пъстрата навалица на площада, колкото отвратена, толкова и омагьосана от гледката.

— Младите дами от дома на мистрес Денисън не идват на този площад. Ще ги видите по-скоро в двора, отколкото тук — продължи херцогът.

Джулиана, която се бе зазяпала в една двойка, облежната на стената на турската баня, бързо отвърна глава и по бузите ѝ пропълзя

червенина.

— Да, тук личната сфера не се цени особено — отбеляза спътникът ѝ. — Можете да видите същото и в Сейнт Джеймс парк след смрачаване... под всеки храст и дърво.

Джулиана си спомни предупреждението на Ема — че ако напусне къщата на Денисънови, ще се озове под храстите в Сейнт Джеймс Парк. По гърба ѝ пропълзяха тръпки. Искаше да помоли херцога колкото може по-бързо да я отведе оттук, но подозираше, че нарочно ѝ показва всичко това и си заповяда да не покаже стъписването си.

Скоро завиха по Лонг Акър и когато приближиха Сейнт Мартин ин дъ Фийлдс, херцогът забави ход. Група дрипави деца седяха на стълбите пред църквата. Три възрастни жени обикаляха и оглеждаха изпитателно децата, като обръщаха особено внимание на момичетата. Някои бяха отхвърлени с кратко движение на ръката, на други бе заповядано да се съберат на група.

— Какво правят? — учуди се Джулиана и веднага се наруга — по-добре беше да си мълчи.

— Набират деца за различни услуги... някои от тях могат да се купят — отговори равнодушно спътникът ѝ. — Собствениците на бордеи избират тук деца за специалните желания на клиентите си.

Джулиана стисна здраво устни и се загледа право напред.

— Ако ги изберат, получават добра храна и печелят по няколко шилинга — продължи херцогът със същия спокоен тон. — Разбира се, по-голямата част от възнаграждението отива в ръцете на онези, които ги продават.

— Много интересно, милорд. — Най-сетне Джулиана разбра какъв беше смисълът на тази малка разходка из Лондон и си възвърна дар слово. Ако не се лъжеше, херцог Редмейн се опитваше да ѝ покаже как изглежда животът на беззащитните.

Торкин насочи файтона към Странд и продължи да обяснява на Джулиана какво вижда. Прекосиха Сейнт Джеймс парк и стигнаха до Пикадили. Картината се промени и Джулиана остана възхитена от другия образ на града: луксозни магазини, елегантни градски карети, ездачи, носилки... Изискано облечени дами водеха на каишки малки кученца. Вървящите по улицата поздравяваха познатите си с пронизителни викове, изразяваха шумно радостта си от срещата и се

целуваха по бузите. Зад дамите вървяха напудрени лакеи в разкошни ливреи или малки пажове, натоварени с кутии за шапки и пакетчета.

Постепенно Джулиана се отпусна. Улиците в тази част на Лондон бяха чисти, миризмата на отпадъци не се усещаше така силно, сградите изглеждаха високи и елегантни, със стъклени прозорци, които блестяха под слънчевата светлина, лъскави месингови чукчета на вратите и бели, грижливо изметени стълбища. Това беше Лондон, какъвто си го представяше някога в Хемпшир и копнееше да го види — впечатляващ, богат, изпълнен с елегантни хора.

Скоро херцогът спря пред двуетажна къща на Олбърмърли стрийт. Входната врата се отвори моментално и конярят, когото бе отпратил в Ковънт Гардън, забърза надолу по стълбата. Херцогът скочи от капрата и протегна ръка на Джулиана.

— Сигурно желаете нещо освежително — усмихна се той.

Джулиана не се помръдна.

— Къде сме?

— Това е моята къща. Хайде, бъдете така добра и слезте.

В любезния му глас отново прозвуча твърдостта, която бе доловила веднъж. Тя огледа бързо улицата, после коняря, който стоеше и гледаше право пред себе си. Явно не й оставаше друг избор.

Подаде ръка на херцога и слезе гъвкаво от файтона.

— Добро момиче — пошепна одобрително той и тя едва не го изрита. Вместо това издърпа ръката си и изкачи устремно стълбата към входа. Той я последва.

Лакеят на вратата се поклони дълбоко. Джулиана мина покрай него и влезе в голямо преддверие, настлано с мрамор. За момент забрави гнева и страха си и се огледа с възхищение. Високият таван, украсен с гипсови орнаменти, масивните сребърни свещници, крехките позлатени мебели, елегантната извивка на стълбището с форма на подкова — каква красива къща! Форсет Тауърс, където бе прекарала детството си, беше солиден дом, подходящ за провинциален земевладелец, докато тази къща беше от съвсем друга класа.

— Донесете освежителни напитки в утринния салон — заповяда херцогът, без да погледне лакея. Сложи ръка на талията на Джулиана и я поведе към стълбата. — Чай, лимонада и сладкиши за дамата. За мен шери.

— Предполагам, че служителите ви са свикнали да водите в дома си дами без придружител — изрече ледено Джулиана, докато Редмейн я водеше по стълбата с такава бързина, че краката ѝ почти не докосваха пода.

— Нямам представа дали са свикнали или не — отвърна херцогът. — Плащам им, за да изпълняват заповедите ми. Нямам време да се питам с какво са пълни главите им. — Той отвори една врата и я въведе в красива дневна, слънчево и ведро помещение с жълти копринени тапети и обюсонов килим. — Смятам да направя тази дневна ваш частен салон. Мислите ли, че ще ви хареса? — Ръката на гърба ѝ я бутна енергично напред още докато тя се питаше дали го е разбрала правилно. — Помещението е спокойно и приятно, а прозорците гледат към градината зад къщата — продължи херцогът, докато я водеше към прозорците. — Ако желаете да промените мебелировката, имате разрешението ми да обзаведете салона си по свой вкус.

Джулиана си каза, че това е само сън... ужасяващ кошмар, който всеки момент ще се разпадне като счупена играчка. Ала херцогът се обърна отново към нея, усмихна се нежно и улови ръцете ѝ. Привлече я към себе си и тя устреми поглед към устата му — тясна, но с фина извивка и силно чувствено излъчване. В дълбоките сиви очи блещукаше смях и разбиране... и още нещо, от което я побиха тръпки — в очите му пламтеше желание. И тя усети дива възбуда. Изведнъж се изгуби и топлината и аромата на кожата му, когато устата му жадно и без колебание завладя нейната. Тя реагира също така необуздано, безволна и без да мисли. Без да отделя устни от нейните, Торкин нежно плъзна ръка по пълните гърди над деколтето. Тя простена сладостно в устните му, а когато пръстът му се мушна в дълбоката долина между двете ѝ гърди, коремът ѝ се сгърчи от желание, което не беше в състояние да назове. Тя се притисна към тялото му и като усети коравата му мъжественост, бе обзета от див, примитивен триумф.

Силно чукане на вратата прекъсна сладката магия. Джулиана отскочи назад и изохка уплашено. Обърна се с гръб към вратата и прикри с ръка зачервените си устни. В стаята влезе лакеят, остави таблата на масичката и попита херцога има ли и други желания. Торкин отговори така хладно и спокойно, сякаш през последните минути не се бе случило нищо вълнуващо. Джулиана, все още

пленница на усещането за мъжкото тяло, жадно притискащо се в нейното, остана много изненадана и малко разочарована — как можеше да се държи така равнодушно! Представите ѝ за мъжката анатомия бяха доста неясни, но не беше в състояние да пренебрегне хладнокръвно една такава манифестация на мъжественост.

Когато усети ръката му на рамото си, тя се стресна. Обърна се уплашено и видя, че лакеят се е оттеглил.

— Вие сте прелестна, малката. — Пръстът му се плъзна по устните ѝ. — Вече съм убеден, че ще се забавляваме великолепно.

— Не! — извика възмутено тя, когато най-сетне си възвърна гласа. — Не. Няма да допусна да ми причините това! — Изтръгна се от него и бързо се отдръпна — в същия момент, когато вратата отново се отвори.

— Лакеят ми каза, че ще те намеря тук. Искрах... О! Моля за извинение. — С един-единствен поглед към Джулиана, Куентин разбра каква е работата. — Не знаех, че имаш гостенка — продължи спокойно. — Катлет трябваше да ми каже, че си зает.

— Позволи ми да ти представя дамата — мис Джулиана Бересфорд, както благоволява да се нарича. — Торкин стисна ръката на Джулиана и я изведе пред влезлия. — Джулиана, това е моят полубрат, лорд Куентин Къртни. Надявам се скоро да имате възможност да го опознаете по-добре.

Джулиана беше толкова смутена и обърквана, че не можа да намери думи за отговор. Когато осъзна, че той ѝ се покланя, побърза да направи реверанс.

— Добър ден, милорд.

Куентин я измери със сериозен поглед и тя усети как червенината на бузите ѝ се засили. Стана ѝ още по-неудобно, като се сети, че устните ѝ вероятно са белязани от страстната целувка на херцога. Този негов брат сигурно щеше да забележи у нея нещо, издаващо безсрамната възбуда, която продължаваше да пулсира в тялото ѝ. Дали я излъчваше? Може би някаква миризма? Тя се извърна, неспособна да понесе изпитателния му поглед.

— Редно ли е да водиш бедното дете тук без придружителка, Торкин? — В гласа на Куентин звънна неодобрение. — Ако са я видели на улицата с теб, ще се компрометира.

Джулиана рязко вдигна глава и в погледа ѝ светна надежда. Кой знае, може би в този обезумял свят все още имаше хора, които да се застъпят за нея.

— Негова Светлост не вярва, че имам добро име, които би могло да бъде компрометирано, милорд — заговори тя с тих, натезжал от сълзи глас. Обърна се бавно и устреми поглед към скромно облечения мъж. Изведнъж забеляза колко много приличаше на херцога, но това не я обезкуражи. — Вие вероятно сте духовник? — попита тя, като забеляза тъмния, скромно скроен жакет и простата колосана яка.

— Правилно отгатнахте, мила. — Куентин направи крачка към нея, но в този миг тя се хвърли в краката му, изхълца и се вкопчи в коленете му.

— О, сър, спасете ме! Моля ви, умолявам ви, не допускайте херцогът да извърши безбожните неща, които е замислил!

Тя не обърна внимание на странния, задавен звук, който излезе от устата на Редмейн, и избухна в безпомощен плач.

— Хайде, хайде, мила, успокойте се, моля ви. Няма за какво да се притеснявате. — Куентин се наведе и ѝ помогна да стане. — Торкин, смятам, че трябва веднага да освободиш момичето. Няма да ти позволя да я измъчваш. — Той помилва успокоително сведената глава на Джулиана и ѝ подаде кърпичката си. — Хайде, миличка, изтрийте си очите. В тази къща наистина не ви заплашва опасност.

Джулиана промърмори няколко неразбрани думи и скри лице в колосаната кърпичка. Всяко мускулче на тялото и беше напрегнато, докато чакаше реакцията на херцога.

— Торкин? — изрече строго Куентин. — Трябва да я освободиш!
— Но разбира се.

Джулиана рязко вдигна глава. Моментално съжали за прибързаните си действия, когато херцогът улови брадичката ѝ между палеца и показалеца си и вдигна лицето и към своето.

— Впечатляващо представление, малката. Виждам, че имате невероятен артистичен талант. — Палецът му избърса последната сълза от бузата ѝ. — Забележително постижение, наистина. Даже се заплакахте.

— О, вие сте отвратителен! — пошепна тя и се опита да се освободи. — Пуснете ме да си отида.

— Разбира се. — Той отиде до вратата и я отвори. — Можете да отидете, където си поискате... но не се връщайте на Ръсел стрийт. Мистрес Денисън няма интерес да ви удостои с гостоприемството си. Позволявам ви да задържите дрехите, които носите на гърба си, защото старите ви одежди са били изгорени — продължи херцогът с любезна усмивка, без да издаде вътрешната си несигурност. От това момиче можеше да се очаква всичко. Ами ако му обърне гръб и си тръгне? Дано все пак да я е преценил правилно — импулсивна, но не неразумна. Упорита, дръзка, сприхава, но с буден ум и интелигентност.

Джулиана го гледаше, без да разбира. Наистина ли щеше да я освободи — след всичко, което се бе случило?

— Извинете ме, но се уморих да държа вратата — изрече той с измамна благост.

Джулиана прибра полите си и мълчаливо мина покрай него. Излезе в коридора и заслиза по стълбата. Лакеят ѝ отвори вратата и тя излезе на улицата.

Куентин стисна брат си за рамото и в очите му светна гняв.

— Как смееш да се отнасяш така с нея!

— Тя е свободна да си отиде. Няма да я държа тук против волята ѝ. Искаш ли чашка шери?

— Не — отговори сърдито Куентин. — Какво ще прави сега?

— Наистина не знам. — Торкин си наля чаша шери и я изпи на един дъх. — Вероятно е дошла в Лондон с определени намерения. Сега има възможност да ги осъществи.

Куентин отиде до прозореца, но той гледаше към градината, не към улицата.

— Ще я настигна — заяви енергично. — Поне да ѝ дам пари. Момичето е твърде младо, за да го оставим да се разхожда само из големия град.

— И аз мисля така, скъпи братко. — Торкин си наля още малко шери и погледна брат си с присвити очи. — Твърде младо и твърде неопитно.

— Дяволите да те вземат, Торкин, ти наистина си студенокръвно копеле — изруга Куентин, сякаш не беше прекарал три години в семинария за свещеници. — Щом не желаеш да се намесиш, аз ще го направя.

Той отиде до вратата и посегна към бравата в същия миг, в който тя отново се отвори. На прага застана Джулиана и устреми поглед към Торкин.

— Къде да отида? — попита задавено. — Какво да правя?

— Отидете, където желаете, и правете, каквото желаете — отговори той, но гласът му бе загубил цялата си твърдост.

— Знаете какво ще се случи с мен! Точно по тази причина ми показахте онези неща в Ковънт Гардън, нали? — Лицето ѝ беше смъртнобледо и луничките по нослето ѝ приличаха на капчици кръв. В очите гореше зелен огън.

— Мила моя, нямате причини да се страхувате. Аз ще ви дам пари и ще можете да се върнете при семейството си. — Куентин бръкна в джоба си.

— Много ви благодаря, милорд. Много сте любезен, но знаете ли... аз не мога да се върна вкъщи и херцогът е наясно с това. Знае също, че не ми остава друг избор, освен да направя, каквото иска от мен.

8.

— Мистрес Денисън моли Ваша Светлост да ѝ окаже честта за кратък разговор в частния ѝ салон. — Мистър Гарстън се поклони дълбоко и пропусна Джулиана и херцога да влязат в преддверието. Беше минал само половин час от паметните събития, когато двамата се върнаха на Ръсел стрийт. — Разбира се, ако имате време, сър...

— Веднага — отговори Торкин. — И без това исках да говоря с нея. — Обърна се към Джулиана и заповяда: — Чакайте ме тук, във вестибюла. След малко ще изпратя за вас. — Кимна ѝ кратко и забърза нагоре по стълбата.

— Както изглежда, с Негова Светлост сте постигнали съгласие — отбеляза мистър Гастон с доброжелателна усмивка. — Наистина сте щастливка, момиче. Херцогът е много изискан господин, трябва да му се признае, и ще се грижи добре за вас. — Щипна я приятелски по бузата и ѝ кимна окуражително. — Хайде, момиче, махнете тази страдалческа физиономия. Нямайте причини да се измъчвате. Другите дами ще позеленеят от завист, като чуят, помнете ми думата.

— Нямам нищо против някоя от тях да заеме моето място — отговори уморено Джулиана и се обърна към входната врата, която бе останала отворена.

— Хайде, хайде, мис, нали чухте какво каза Негова Светлост. — Мистър Гарстън раздвижи силното си тяло с учудваща бързина и затвори вратата под носа ѝ. — Да стоите тук и да чакате, докато ви повика.

Като робиня, която се подчинява на господаря си, помисли си Джулиана, все още невярваща и като упоена от чудовищността на онова, което се канеше да извърши. От салона се чу гласът на Ема, последван от кискане и многогласен женски смях.

Момичетата изглеждаха толкова весели и безгрижни. Как успяваха да понесат унижителното си робство, без да се оплакват? Може би щяха да ѝ дадат добър урок по примирение. Джулиана въздъхна и реши да отиде в салона.

— О, Джулиана, елате и седнете при нас!

Трите дами, които се бяха разположили на дивана и разглеждаха списания, я посрещнаха радушно, с искрена топлина.

— Чухме, че сте били на разходка с херцога. Получихте ли вече официално предложение?

— Не разбирам. Какво означава „официално предложение“? — Джулиана се отпусна в едно кресло.

— Вижте, първо трябва да се споразумее с Денисънови. Когато някой клиент иска една от нас изключително за себе си, се съставя договор — обясни Розамунд. — Тук ли ще останете, или херцогът ще ви купи жилище? Лично аз не вярвам, че това би ми харесало. Ще се чувствам ужасно самотна. — Красивото ѝ кръгло лице засия и тя стисна с обич ръката на Ема.

— Ще се омъжа за виконт Еджкомб, братовчеда на херцога — обясни безизразно Джулиана. Искаше да види как ще реагират момичетата на другата част от уговорката.

— Ще се омъжите? — Ема шумно пое въздух. — О, мила Джулиана, но това е прекрасно! Значи няма да имате грижи до края на живота си.

— Стига сватбата да не е привидна — намеси се мрачно Лили. — Помните ли Моли Петри? Напусна дома на мама Нийдхам, за да се омъжи за лорд Ливертън, а пък той организира привидна венчавка. И когато ѝ се насити, просто я изхвърли... само с дрехите на гърба ѝ. Бедничката! Свърши в Ковънт Гардън, където спеше под сергиите и вземаше всеки, който ѝ даваше по едно пени за джин.

— Какво значи привидна венчавка? — попита Джулиана, когато любопитството най-сетне победи замаяността.

— Ами когато мъжът вика за церемонията свещеник, който няма право да венчава. Повечето параклиси, където стават такива сватби, са по Флийт стрийт — обясни търпеливо Лили. — Бракът не е валиден и за съжаление в повечето случаи момичетата нямат понятие за това... като бедната Моли.

— Но това е отвратително! — възмути се Джулиана. — Безбожно. Подло и коварно. Защо мъжете мамят така жените?

Ема вдигна рамене.

— Разбира се, че е подло. Но мъжете правят, каквото си искат. Не ги е грижа дали жената ще страда. Ние не сме в състояние да им се

противопоставим.

Джулиана се намръщи гневно и веждите ѝ почти се събраха над носа.

— Ако всички се обединят и се изправят срещу произвола на мъжете, те ще променят поведението си.

Лили се изсмя горчиво.

— Мила Джулиана, не ставайте глупачка. Зад всяка от нас, която се осмели да откаже да изпълнява желанията на мъжете, стоят поне десетина момичета, жадуващи да заемат мястото ѝ.

— Не разбирате ли — не е престъпление да се отнасяш лошо с проститутка — допълни Розамунд. — Ние нямаме право да отидем при съдията и да обвиним мъжа в лошо отношение.

— Да, защото съдиите са заети да преследват нас — заяви Ема с възмущение. — Дяволски трудно е да си печелим прехраната, ако не работим в уважавано заведение. Момичетата, които работят по улиците, постоянно биват нападани и ограбвани, а накрая ги осъждат да вървят пеша към затвора, вместо да ги качат в колата с осъдените.

Мъже и жени, навързани в каруца и разкарвани по улиците на Уинчестър за скитничество или неприлично поведение, а после публично бичувани, бяха обичайна гледка, но Джулиана не бе очаквала да се озове в свят, който приемаше подобно наказание като риск на професията.

— Въпреки това си мисля, че ако всички заедно протестирате, нещо ще се промени.

— Смели думи, Джулиана, но вие сте нова в бранша — отвърна Лили. — Изчакайте още шест месеца и ще видим какво ще остане от смелостта ви.

— Ако наистина се омъжи за виконт, не е нужно да мисли за нашите проблеми — възрази Розамунд. — Но защо херцогът търси жена за братовчед си? Струва ми се странно.

— Най-добре се опитайте да откриете дали този братовчед има по-специални желания — посъветва я Ема. — Случва се аристократи да се женят за момичета като нас, защото почтените жени не са готови да изпълняват желанията им. Възможно е той да иска от вас нещо лошо... нещо нараняващо. Трябва да знаете с какво се захващате.

Джулиана не можеше да им признае, че е била шантажирана и принудена да стори онова, което искаше херцогът. Не можеше да им

каже, че упоритите протести, опитите за съпротива и молбите за милост не са дали никакъв резултат. Тя беше в капан — като всяко от тези момичета — и не разполагаше с възможности да промени съдбата си.

От вратата прозвуча гръмкият глас на мистър Гарстън:

— Негова Светлост желае да се присъедините към него и мистрес Денисън в малкия салон, мис Джулиана.

— Вероятно трябваше да кажете „заповядва“, не „желае“ — Джулиана се изправи. Знаеше, че няма друг изход, освен да се подчини.

След минута тя спря пред вратата на малкия салон и се огледа нерешително. Приличието изискваше първо да почука. Размисли и вирна решително брадичка. Защо пък да не направи малка сцена. Натисна бравата и енергично отвори вратата.

— О, вие ли сте, Джулиана? — Елизабет я изгледа слисано.

— Появата ми не би трябвало да ви изненадва, мадам. Нали именно вие ме повикахте.

Торкин едва не се изсмя. Джулиана явно се бе възстановила от шока и куражът ѝ се бе възвърнал. Стана от мястото си и отиде при нея.

— Елате и седнете, малката. — Улови ръката ѝ и я вдигна до устните си, после се наведе и нежно я целуна по устата.

Замислена като непринуден поздрав, целувката подежда на Джулиана като кофа със студена вода. Беше очевидно какво иска да демонстрира херцогът — че вече е неин пълноправен собственик! По гърба ѝ полази тръпка и тя отмести поглед.

— Някой е разпитвал за вас в „Камбаната“, мила — заговори мистрес Денисън. — Знаете ли кой може да е бил?

Джулиана замръзна на мястото си. Значи са я проследили до Лондон? Безмълвно поклати глава.

— Джентълменът бил убеден, че сте дошли от Уинчестър, не от Йорк. — Херцогът се усмихваше любезно. Отговори на погледа ѝ с окуражително кимване и добави: — Описал ви е доста точно. Да не би да имате някъде близначка?

— Моля ви, не си играйте с мен, милорд — отговори гневно Джулиана. — Нямам никакво намерение да отричам, че пристигнах в

Лондон с пощенската карета от Уинчестър. Какъв смисъл би имало, след като сме стигнали дотук?

— Никакъв — съгласи се той, настани я в едно кресло и седна насреща ѝ. — Е, кой би имал интерес да ви търси... с изключение на полицията?

— Може би настойникът ми. Сър Брайън Форсет.

— Доколкото разбрах, бил млад мъж — намеси се Елизабет. — Доста едър и малко... грубичък, както се изрази мистър Бът.

— Джордж — промълви горчиво Джулиана. — Но защо ли си прави труда да ме търси? Мислех си, че ще се радва да се отърве от мен. Че всички ще се радват — добави беззвучно тя.

Торкин я наблюдаваше внимателно. Забеляза пламналата болка в зелените очи, видя как пълните устни потрепериха издайнически и се уплаши, че момичето ѝ сега ще се разплаче. За свое учудване изпита необходимост да я прегърне и утеши.

Само с една-единствена жена бе изпитвал досега тази необходимост. Памела Картрайт. Колко безкрайно поласкан се чувстваше, когато прекрасната Памела избра тъкмо него, плахия младеж, вместо да се обърне към някой светски лъв или виден политик. Всички я ухажваха, всички искаха да я имат. Колко време му трябваше, докато разбере, че тя се интересува само от богатството му? Купуваше всяка целувка, всяка ласка със скъпи подаръци и си внушаваше, че тя го дарява с любов. Доверяваше ѝ най-съкровени си чувства, разголваше душата си пред нея, а тя стъпка жестоко младежката му страст, искрената му привързаност.

Е, оттогава бяха минали много години. Вече не беше юноша с романтични идеали.

— Стига, Джулиана. — Гласът му прозвуча строго. — Надявам се, не сте толкова наивна да вярвате, че можете да изчезнете безследно от лицето на земята. Все някой от семейството ще се разтревожи.

— Не виждам защо — отговори упорито Джулиана. — Моят настойник и съпругата му бяха възхитени, че ще се отърват от мен. Убедена съм, че нямат интерес да ме търсят, особено след като ме обвиняват в убийство. Много по-вероятно е да се отрекат от мен.

Тонът ѝ беше делови, но Торкин усети дълбоката болка, която я измъчваше. Долната ѝ устна отново затрепери и той неволно си представи какво самотно, необичано дете е била.

— А този Джордж? — намеси се отново Елизабет и върна херцога към действителността. — Той принадлежи ли към вашето семейство?

— Той е син на починалия ми съпруг — обясни Джулиана. — Междувременно сър Джордж е и единствен наследник на баща си. Вероятно иска да ме намери, за да анулира брачния договор и да си вземе наследството. Беше бесен, когато научи какви условия е успял да изтъргува настойникът ми.

— Аха — кимна доволно Торкин. — Значи движещият мотив е алчността. Сега разбирам. Смятате ли, че ще постигне нещо? Има ли ум в главата си?

— Пълен глупак е — отговори рязко Джулиана. — Но когато си науми нещо, захвапва като териер и не пуска. Сигурна съм, че ще ме търси, докато ме намери.

— Е, смятам да го отклоня от следата — усмихна се херцогът. — Като съпруга на виконт Еджкомб ще бъдете извън обсега на някакъв си селски грубиян.

— Но не и извън обсега на херцог Редмейн — отвърна упорито тя.

Торкин я погледна мълчаливо, тя отговори на погледа му и отказа да сведе очи. След малко той се обърна отново към Елизабет:

— Моля да изпратите за мистър Копълтуейт, мадам, за да приключим с формалностите. Колкото по-скоро уредим положението на Джулиана, толкова по-добре ще е за нейната сигурност.

— Какво значи да ме уредите, ако смея да попитам? — За голям яд на Джулиана гласът ѝ потрепери издайнически. — Да не смятате да ме венчае свещеник, който е бил лишен от правото да извършва светите тайнства?

— Това вече е прекалено! Кой ви даде тази абсурдна и обидна идея? — попита с искрено възмущение Торкин.

— Досега не бях виждала толкова неблагодарно момиче — подкрепи го Елизабет и се обърна укорно към Джулиана: — Как смеете да се държите така грубо и неучтиво? Наистина ли не разбирате, че това е уникална възможност?

— Спестете си лицемерните приказки, мадам! — Джулиана скочи. — Това не е нищо друго, освен принуждаване към проституция. Хайде да наричаме нещата с истинските им имена.

Обърна се рязко и закрачи гордо към вратата. За съжаление драматичното и оттегляне бе развалено от полата, която се закачи за вратата и я принуди да отвори отново, за да я издърпа.

Херцог Редмейн си взе щипка емфие. На лицето му нямаше и следа от вълнение.

— Предстоят ми доста трудни месеци — отбеляза с усмивка. — Но се надявам, че ще ми е интересно. — Надигна се от креслото си и заключи: — Довечера ще дойда отново. Бих се радвал, ако Джулиана не прекара остатъка от деня в компанията на другите момичета. Историите, които разказват, ѝ влияят зле. Помолете я да остане в стаята си. Като се върна, искам да я намеря сама.

— А адвокатът, сър? — Елизабет го придружи до вратата.

— Копълтуейт може да ме намери на Олбърмърли стрийт, щом състави договора — отговори той. — След това ще набавя специално разрешение за женитба. Сватбата трябва да се състои възможно най-скоро... И, моля ви, постарайте се да я успокоите относно венчавката. Обещавате ли ми? Не искам да мисли, че се опитваме да я измамим.

— Не мога да си представя защо си е втълпила тази мисъл — завайка се Елизабет.

— И аз — кимна сухо Торкин. — Желая ви хубав ден, мадам. — Поклони се и забърза надолу по стълбата.

Елизабет остана на прага със замислено и заедно с това сърдито изражение на лицето. Помисли малко и тръгна в обратната посока. Към стаята на Джулиана.

Джулиана бе свалила тоалета за разходка и тъкмо се мъчеше с шнуровите на корсета, когато се появи мистрес Денисън.

— Защо не повикахте Бела да ви помогне? — попита укорно дамата.

— Свикнала съм да се оправям сама — изсъска недоволно младото момиче и продължи да се бори с упорития корсет. Най-после той се разхлаби и тя въздъхна доволно. Свали го и го хвърли на леглото. — За какво искате да говорите с мен, мадам?

— Негова Светлост нареди да си останете в стаята — отговори кратко Елизабет.

Джулиана се отпусна на леглото.

— Защо?

— Херцогът се ядоса ужасно, като разбра, че сте чули разни истории за незаконни венчавки — обясни мистрес Денисън. — Предпочита да не ви пълнят главата с подобни глупости.

— Така значи! — Джулиана изду ноздри. — Нима това са пълни глупости, мадам? Нима момичетата си измислят?

— Е, не е точно така — призна Елизабет. — Подобни неща се случват, но момичетата, които имат договор с нашето заведение, не са изложени на опасност от подобна измама. Освен това херцог Редмейн е човек на честта.

— Ами! — Джулиана презрително поклати глава. — Онова, което иска да направи с мен, не може да се определи като почтено, мадам.

— Божичко, момиче, започвам да се отчайвам от вас! — Елизабет закърши ръце. — Нямам никакво желание да продължавам този безсмислен спор. Имам ли думата ви, че ще си останете в стаята, докато се върне Негова Светлост? Ако не, ще се наложи да ви заключа.

— Не се притеснявайте, няма да избягам — отговори Джулиана, отпусна се на леглото и затвори очи. — За мен няма разлика дали ще ме заключите или не. Така и така съм пленница.

Елизабет се покашля, излезе с развети поли от стаята и шумно затръшна вратата след себе си.

Докато лежеше, Джулиана извика в съзнанието си образа на херцог Редмейн. Яви ѝ се силен, властен мъж, свикнал да налага волята си. От самото начало ѝ бе дал да разбере, че не смята да отстъпи нито на сантиметър. Джулиана се запита как ли щеше да реагира, ако той бе направил предложението по друг начин. Ако учтиво я бе попитал дали е съгласна, вместо да я заплашва и шантажира.

Ако беше представил плановете си тактично и деликатно, тя вероятно щеше да намери предложението примамливо. Ако ѝ беше обяснил, че от това партньорство ще има изгода и за двете страни, сигурно щеше да го обмисли сериозно. Съдбата ѝ със сигурност щеше да е по-добра от тази всяка нощ да лежи под стария Джон Ридж и да ражда децата му...

Без да осъзнава какво прави, тя плъзна ръце по тялото си, очертано под тънкото бельо. Онези странни, чувствени тръпки отново

се появиха. Прониза я радостно, възбуждащо очакване. Херцог Редмейн беше арогантен тиран, но когато я докосваше, в тялото ѝ пламтеше желание, което разумът не беше в състояние да контролира.

Ако реши да каже да, ще се наслаждава на тази дива, гореща възбуда. Ако допусне близост с херцог Редмейн, ще се наслаждава на всеки миг. Но той няма да го узнае.

На устните ѝ изгря тиха усмивка.

След като вечеря сама в стаята си, Джулиана зачака да дойде Бела. Когато се появи, момичето сияеше с цялото си лице.

— Мистрес ми даде за вас този прекрасен халат, мис. — Вдигна високо въздушния халат, обшит с тънка бяла дантела, и попита: — Искате ли да го пробвате?

Джулиана взе дрехата от ръцете на Бела. Наистина прекрасно творение от рюшове и дантела, избродирано с кремави цветчета. Дали беше още едно от модните вдъхновения на херцога?

— Халатът е за вечерта, когато херцогът ще ви посети — обясни Бела и потвърди неизреченото предположение на Джулиана. — Наредено ми е да ви помогна да се пригответе за него.

— Още отсега?

Въпреки решителността от преди малко, пулсът ѝ се ускори, сърцето заблъска лудо в гърдите ѝ. Още е рано, каза си отчаяно тя. Не съм готова.

— Негова Светлост ще намине след чая — обясни Бела. — Мистрес ми нареди да ви покажа как да се парфюмирате и какви освежителни напитки предпочитат джентълмените. — Тя постави на масичката красиво шишенце. — Ще капнем по малко зад ушите, в коленните ямки и между гърдите. Някои джентълмени обичат дамата да е парфюмирана и на други места, но аз смятам да изчакаме — Негова Светлост сам ще ви каже какво харесва. Така правят обикновено мъжете. — Тя се усмихна и кимна окуражително. — Веднъж мис Розамунд имаше един джентълмен, който искаше да си слага парфюм между пръстите на краката. Голямата му слабост беше да ги смуче. — Тя се изкиска съзаклятнически. — Мис Розамунд разправяше, че ужасно я гъделичкал. Но не си позволявала да се смее, за да не го ядоса.

Бела свали ризата и фустите на Джулиана и девойката не се възпротиви, защото слушаше внимателно бърбенето ѝ и се опитваше да се разсее. Спомни си как бяха украсявали една удостоена с награда свиня, за да я разиграят на търг на народния празник, и се почувства също като нея.

— Мисля си, дали да не намажем зърната на гърдите ви с малко руж — продължаваше Бела. — Нямам представа дали Негова Светлост ще го хареса. Много мъже намират начервените зърна възбуждащи. — Тя наля гореща вода в легена и се обърна към Джулиана. — Първо ще ви измия хубаво, за да сте свежа. Мистрес Денисън много държи момичетата ѝ да са чисти. Никога не употребяваме прах срещу бълхи или краста, нито пък хапчетата на доктор Лийки.

— За какво са тези хапчета? — Последната забележка на Бела рязко изтръгна Джулиана от замисленото мълчание.

— Ами срещу трипер — отговори изненадано Бела. — Нима не знаете нищо за срамните болести?

— Знам някои неща — отвърна сухо Джулиана. — Но си мислех, че това е риск на професията... като каруцата с осъдените и затвора.

Сарказмът ѝ убягна напълно от вниманието на Бела, която беше заета да обработва тялото ѝ с мокра кърпа.

— Нашите дами не се притесняват от тези неща, мис — разказваше оживено тя. — Това е почтен дом. Само изискани клиенти, само чисти момичета. Тук не държим болни, не пускаме момичетата по улиците. При нас няма нападения и други такива неща.

— Това е прекрасно... — Джулиана се остави на сръчните ръце на Бела. Прислужницата явно знаеше какво да направи, за да подготви проститутката за клиента. Тя уви тялото ѝ в голяма затоплена кърпа, избърса я хубаво и я намаза с парфюм зад ушите, по шията, между гърдите, на китките и в коленните ямки.

— Какво да правя с ружа, мис? — Бела отвори алабастрова кутийка и потопи пръст вътре. — Може би само мъничко? — Пръстът ѝ се приближи към гърдите на Джулиана, но тя се отдръпна с отвращение.

— Не, не желая. Щом трябва, ще изтърпя някои неща, но няма да се мацам.

Бела я погледна разочаровано, но не възрази.

— Тогава да лакирам ноктите на краката ви? Джентълмените много ги харесват.

Джулиана не се съгласи и с това.

— Никакви бои, никаква пудра, никакъв лак! Просто ми дайте халата.

Бела разтърси копринения халат и го наметна на раменете ѝ. Въздушната материя се спусна на меки гънки до босите ѝ сгънала и погали нежно ухаещата ѝ кожа. Бела я облече, завърза колана на талията ѝ поправи рюшовете около деколтето.

— Но той е твърде дискретен, мис! — извика учудено. — Не показва почти нищо от тялото ви. Питам се какво ще иска от вас Негова Светлост... Някои мъже карат момичетата да се обличат като ученички... а пък лорд Тартълтън настоява да са в монашески одежди. — Поклати мъдро глава и заключи: — Да, странни същества са мъжете.

Джулиана се огледа изпитателно в огледалото. „Дискретен“ беше подходяща дума за халата, но според нея той направо я разголваше. Материята беше толкова фин, че тялото ѝ прозираше под нея, а когато се движеше, рисуваше формите ѝ. Безкрайно изкусителна дреха.

По дяволите, нима вече беше започнала да мисли като жрица на любовта? Тя направи няколко крачки из стаята, за да усети чувствените милувки на коприната. През това време вдъхваше дълбоко мириса на парфюма, който се пропиваше в затоплената ѝ кожа. Възбудата бавно покълваше в тялото ѝ, в слабините ѝ се стрелкаха пламъчетата на желанието.

— Сега косата, мис. — Бела размаха четката. — Искам аз да ви изчеткам.

Джулиана се настани на дивана и сведе глава. Бела се оказа сръчна фризьорка — четкаше силно и ритмично и косата ѝ скоро заблестя и заскърца, сякаш заживя свой собствен живот. Изведнъж малкото помещение се напълни с цвят. Джулиана с интерес проследи в огледалото как сиянието на свещите запали червеникави и медноцветни пламъчета в буйните кичури.

— Искате ли да я вържа с панделка? — Бела ѝ показа копринената панделка с цвят на слонова кост, която беше донесла.

Джулиана кимна. Тази вечер нямаше сили за безсмислени жестове на независимост. Нека я подготвят за леглото на херцога както

смятат за правилно. Нейната задача беше да се подготви със сърцето и душата си.

Тя изчака мълчаливо, докато Бела нагласи панделката така, че косата ѝ да се задържи в горната част на главата и да падне като огнен водопад на гърба и раменете, да обрамчи лицето и да се спусне на фини кичури над белия халат.

— Приличам на девствена овчарка — пошепна неволно Джулиана. Незнайно по каква причина тази представа засили възбудата ѝ и очите ѝ заблестяха.

— Прекрасната невинност — съгласи се Бела. — Да, мисля, че точно това е искал Негова Светлост за тази вечер.

— Джентълмените винаги ли съобщават предварително за специалните си желания, Бела?

— Невинаги. — Бела започна да разчиства тоалетката. — Понякога се налага дамите да се преоблекат много бързо, защото джентълменът изведнъж е променил желанието си. Винаги викат мен или Мини да им помагаме. — Тя събра набързо легена, каната, кърпите и гребените. — Ще ги занеса долу, мис, и ще донеса освежителни напитки.

След като камериерката излезе, Джулиана застана до прозореца. Навън бързо се здрачаваше. Неподвижният топъл въздух не носеше прохлада. Шумът от пазарния площад се чуваше съвсем ясно. Над общата глъчка се носеше музика — Джулиана различи извивки на флейта и глухия ритъм на барабаните. На улицата под прозореца ѝ седеше сляп изпълнител на арфа и свиреше меланхолична мелодия, а само на няколко крачки от него ваксаджията беше коленичил зад сандъчето си и подпяваше, за да привлече клиенти.

Джулиана се огледа за херцог Редмейн, но още преди погледът ѝ да стигне до края на улицата, се запита дали той отдавна вече не е в къщата. През последния час често бяха чували чукане и звън, къщата бе изпълнена с обичайните вечерни шумове. Бързи стъпки, кискане, приглушен шепот... Няколко момичета се бяха върнали по стайте си, за да поправят тоалетите си. Досега не бе чула мъжки глас — вероятно господата все още пиеха чай в салона и разговаряха, сякаш се намираха в своя клуб.

— Ето ме отново — оповести Бела, превита под тежестта на голяма табла. Следваше я лакей, натоварен с бутилки и чаши. Той

остави товара си на ниската масичка пред камината, като грижливо избягваше да поглежда към Джулиана в изкусителния ѝ халат. Вероятно още едно правило на заведението, каза си тя. Момъкът се обърна и излезе, без да каже дума, докато Бела нареждаше чинии и купички на масата.

— Знаем, че Негова Светлост обича бордо — бърбеше тя неуморно. — Мистър Гарстън каза, че е избрал подходящата реколта, значи за виното няма защо да се тревожим. Ето и лимонада за вас. Когато са с джентълмен, момичетата обикновено не пият нищо. Но ако херцогът иска да вдигнете тост, съм приготвила и една чаша за вас. — Момичето огледа изпитателно наредената маса и няколко пъти кимна с глава. — Пастетчета от омар, салатата от връхчета на аспержи със съвсем мъничко олио и оцет...

Джулиана не харесваше аспержи, а от омар получаваше обрив, но си каза, че в случая нейните предпочитания не са от значение. Видя на масата и купичка с пресни ягоди и чиния с дребни сладки, които при други обстоятелства сигурно щяха да привлекат вниманието ѝ, но тази вечер беше твърде нервна и възбудена, за да мисли за ядене.

— Мисля, че вече имаме всичко. — Бела започна да брои на пръсти. — В каната има топла вода. Дали да оправя леглото, или вие ще го направите сама? Трудно е да се прецени как е най-добре. Някои джентълмени харесват, когато момичетата ги прелъстяват по всички правила на изкуството — не им е приятно да влязат в стаята и да видят, че всичко е готово. Други не си губят времето и предпочитат веднага да започнат.

— Оставете го, както е — помоли Джулиана. Не би понесла да седи до оправеното легло и да чака херцога.

— Е, добре, щом така смятате. — Бела я огледа още веднъж, поправи ръшовеите на ръкавите и направи бърз реверанс. — Ако имате нужда от нещо, мис, просто позвънете. Ще почукам, преди да вляза.

— Да, Бела, много ти благодаря. — Джулиана едва успя да се усмихне.

— После, когато Негова Светлост си отиде, ще дойда да ви помогна. — Бела сложи ръка на бравата. — Не е лошо да вземете вана с малко сол. Отдавна съм камериерка в тази къща и знам какво се прави. Сигурно ще се зарадвате и на чаша топло мляко с ром. — Тя кимна окуражително на Джулиана и бързо излезе.

Джулиана остана в средата на стаята, скръстила ръце под гърдите. Баня със сол? Колко делово звучаха тези думи. Колко ли девици беше подготвила Бела за загубата на невинността им? Веднага след това през ума ѝ мина мисълта, че е безкрайно по-приятно да загуби невинността си в тази отзивчива към женските потребности къща, пълна с хора, които знаеха какво правят и бяха готови да я утешат. Да, много по-приятно, отколкото да се венчае за сър Джон и да слуша грубите мъжки шеги, докато я носят към брачните покои, където я оставят безпомощна на съдбата ѝ. Тогава не знаеше почти нищо за отношенията между мъжа и жената. Лейди Форсет не бе сметнала за необходимо да ѝ обясни какво се случва през първата брачна нощ. Сега знаеше малко повече, но не достатъчно.

Докато стоеше така, потънала в мислите си, вратата внезапно се отвори. Джулиана отпусна ръце. По тялото ѝ избиха капчици пот. Херцог Редмейн затвори внимателно вратата и се обърна към нея. В малкото помещение се възцари напрегнато мълчание. Той я погледна дълбоко в очите, после плъзна поглед по тялото ѝ, усмихна се и с леки стъпки се приближи до нея.

9.

— Много сте хубава — изрече одобрително Торкин и взе ръцете ѝ в своите. — Радвам се да видя, че не използвате гримове и руж. Бяха забравил да уведомя мистрес Денисън, че не харесвам подобни неща... или поне не у вас — добави бързо той, отстъпи крачка назад, без да пуска ръцете ѝ, и отново я измери с изпитателен поглед.

— Имате много специални предпочитания, милорд. — Гласът на Джулиана беше приглушен и безизразен, но тя не беше в състояние да скрие пламналата по кожата ѝ горещина, предизвикана от погледа му.

— Не повече от другите мъже — отвърна спокойно той. — От време на време променям предпочитанията си. Надявам се скоро да го откриете.

— Надявам се да науча задълженията си достатъчно бързо, за да ви доставя радост, милорд. — Джулиана бързо сведе поглед, знаейки, че в очите ѝ святка безпомощен гняв.

Торкин улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне. На лицето му грееше усмивка.

— Изглеждате така, сякаш сте готова да ме хвърлите в адския огън, малката.

— За съжаление нямам на разположение лопата — изфуча тя, неспособна да устои на предизвикателството.

— Обидих ли ви? Най-покорно моля за извинение. — Тонът и поведението му се промениха така внезапно, че Джулиана се стресна. Още преди да се е овладяла, той я прегърна и впи устни в нейните. Устните му се плъзнаха по устата ѝ с нежно, съвсем леко движение, което изпрати тръпки по кожата ѝ. — Понякога съм доста властен — обясни Торкин, докато милваше бузата ѝ. — Боя се, че така съм възпитан. Но вие имате позволенията ми да ме вразумите, когато стане нужда.

— И кога става нужда?

— В моменти като този, например. Когато сме сами, задълбочени в... — Той вдигна въпросително едната си вежда и добави: — В

интимен разговор. — Продължаваше да милва нежно бузата ѝ и Джулиана постепенно се отпусна. Чертите на лицето ѝ омекнаха, устните се отвориха, очите загубиха мрачния си израз.

Усетил отпускането ѝ, Торкин с усмивка отстъпи крачка назад. Остави я наред стаята и отиде до ниската масичка пред камината, за да си налее чаша вино.

— Искате ли малко бордо, малката?

— Да, моля ви. — Очевидно дамите от харема на Денисънови бяха получили заповед да не пият алкохол през работно време, но Джулиана изпитваше силна потребност да си вдъхне малко смелост. Взе чашата, която ѝ подаде херцогът и изпи виното на един дъх.

Торкин се намръщи леко, взе чашата ѝ и я остави на масата.

— Страх ли ви е?

— Не — отговори твърдо тя и скри пръсти в гънките на халата, за да не види той треперенето им.

Херцогът се облегна на камината и отпи глътка вино. Острите му очи без усилие проникнаха през фасадата на смелостта ѝ.

— Разкажете ми какво се случи през първата ви брачна нощ.

Джулиана примигна объркано.

— Искате да кажете, какво се случи, освен това, че едва не се задуших, а после халосах съпруга си с горещата подставка и без да искам, го убих?

— Да, правилно отгатнахте.

— Защо искате да знаете?

— Защото много искам да науча някои неща за вас — отвърна меко той. — Съпругът ви беше ли мил с вас? Опита ли се да ви възбуди?

Джулиана поклати глава. Щом я видя в леглото, сър Джон веднага се стовари отгоре ѝ.

— Гола ли бяхте?

Тя кимна.

— Значи знаете как се усеща тялото на мъжа? Знаете как изглежда? — Въпросът прозвуча с почти лекарска трезвост.

— Знам какво значи да се задушаваш — отговори сърдито тя. В действителност си спомняше съвсем неясно за нещата, случили се през онзи ужасен половин час. Тялото на сър Джон представляваше огромна маса запотена плът, която я притискаше към матрака, докато

той пухтеше и пъшкеше и се опитваше да направи нещо, за което тя знаеше, че не му се удаде.

Торкин кимна.

— Тогава ще изхождаме от убеждението, че не знаете нищо. — Той остави чашата си и придърпа отоманката по-близо. Настани се удобно и махна на Джулиана да отиде при него.

Тя се приближи колебливо.

Херцогът я привлече между коленете си и със сръчно движение развърза колана на талията ѝ. Халатът се разтвори и той го отмахна настрана, за да види тялото ѝ. По кожата на Джулиана пробяга чувствена тръпка. Той положи ръце върху нея — топли и знаещи. Тя стоеше неподвижна, пленница между бедрата му, и се разтърсваше от силни тръпки, ту горещи, ту студени, докато ръцете му бавно се плъзгаха по хълбоците ѝ, палците минаваха по очертанията на таза ѝ, а топлият му дъх милваше корема ѝ. Ръцете му обхванаха тънката талия, плъзнаха се бавно нагоре и се заключиха около пълните ѝ гърди.

Когато той се приближи до нея и жадно засмука едното зърно, Джулиана затрепери още по-силно. Поривът да се поддаде на сладостната горещина, която пулсираше във вените ѝ, водеше ожесточена борба с паническият инстинкт да окаже съпротива и да отблъсне натрапника. Знаеше, че ако се предаде, ще изгуби част от себе си.

Погледът ѝ падна върху огледалото и тя се взря невярващо в бялото си тяло, в пищните извивки на гърдите, във финия бял халат отстриани. Сиянието на свещите запалваше червено-кафяви отблясъци по главата, наведена над млечнобелите гърди. Ръцете му милваха тялото ѝ и съвсем бавно се насочиха надолу към корема. Като в транс тя наблюдаваше в огледалото как клепачите ѝ натежаха и в очите светна жажда, как по бузите ѝ пропълзя червенина, а устните, розови и влажни, се отвориха, за да извикат, когато той мушна ръка между бедрата ѝ и внимателно разтвори срамните устни. Сякаш наблюдаваше друга жена и друг мъж. Видя как жената трепереше и се разтапяше, докато във вътрешността ѝ се разпространяваше неописуема сладост. Гледаше тази чужда жена и се опитваше да проумее, че самата тя е тази, която се разтапя под невероятните мъжки милувки. От устните ѝ се отронваха въздишки, тихи викове на екстаз. Очите ѝ се разшириха изненадано и я погледнаха от огледалото — ирисите — черни и

блестящи наред нефритенозелените дълбини. В следващия миг отражението ѝ се разми в огледалото, над главата ѝ се затвориха вълни на гореща чувствена наслада и напълниха с екстаз всяка пора на тялото ѝ. Главата ѝ се завъртя и тя трябваше да затвори очи. Коленете ѝ омекнаха.

Торкин я привлече в скута си и тя се отпусна безволно. Той я прегърна нежно и помилва косата ѝ. Собственото му желание пулсираше мъчително в слабините, когато премести тежестта си. Вдишваше жадно аромата на парфюма ѝ, примесен с възхитителния мирис на чувственото ѝ удовлетворение.

— Ела. — Той я вдигна на ръце и се засмя при мисълта, че би му било трудно да носи това пишно закръглено тяло на далечни разстояния. Положи я на леглото и остана известно време прав, за да се наслади на голотата ѝ. Очите ѝ все още бяха замъглени от възбуда, лицето ѝ пламтеше.

Джулиана го погледна и бързо затвори очи. Какво се бе случило? Как бе могла да се забрави така?

— Отвори очи, Джулиана.

Макар и неохотно, тя се подчини. Торкин свали жакета си и започна да се съблича.

Джулиана седна в леглото и проследи движенията му с нарастващо любопитство. Каква гъвкавост, каква премисленост, нищо излишно. Сваляше всяка дреха, сгъваше я грижливо и я оставяше на стола. Когато се освободи от фината батистена риза, очите ѝ се разшириха от изненада. Ала нямаше време да свикне с могъщите му гърди, защото той вече бе свалил и панталона, и бельото.

Дъхът ѝ спря. Съзнаваше, че е безсрамно да го зяпа така, и в същото време не можеше да откъсне поглед от тялото му. Изучаваше го също тъй внимателно и жадно, както той бе гледал нейното тяло.

Гол, херцог Редмейн беше строен и жилест, със силни мускули, които играеха под гладката, опъната кожа. Имаше тесни хълбоци и широки рамене. От корема започваше тънка ивица тъмни косми, които се съединяваха с кичурчетата между бедрата му. Погледът ѝ спря с почуда върху коравия, стърчащ член и тя си припомни пулсирането му, докато се притискаше към корема ѝ.

— Е, мадам? — Неприкритото любопитство и възбуда в очите ѝ го развеселиха. — Харесвам ли ви?

Джулиана много искаше да го помоли да се обърне, за да види и гръба му, но се засрами. Вместо това кимна мълчаливо.

Сякаш бе прочел мислите ѝ, той се обърна бавно. Без да съзнава какво прави, Джулиана се протегна и попипа твърдия му задник. Коравите мускули се напрегнаха и тя се надигна на колене, за да продължи милувката нагоре по гръбнака.

— Вие сте много различен от мен.

— Слава на небето, че е така — отвърна сухо той, обърна се отново към нея, мушна ръце под отворения халат и го свали от раменете ѝ. — Ето, сега се срещаме при равни условия, малката. — Измъкна халата изпод нея, хвърли го настрана и се отпусна на леглото.

Ръцете му се плъзнаха с наслада по топлото ѝ тяло и я принудиха да легне на възглавниците. Джулиана беше любопитна и възбудена едновременно. Вече не изпитваше страх и не искаше да мисли защо е стигнала дотук. Инстинктивно протегна ръка, за да опипа възбудения му член и склучи пръсти около напрегнатата плът. Той потрепери и се притисна в дланта ѝ. Пръстите ѝ сами намериха гладкото връхче и започнаха да го милват. Торкин промърмори нещо неразбрано, но Джулиана знаеше дълбоко в себе си, че това, което върши, е правилно. Собствената ѝ възбуда растеше бързо, докато го галеше и усещаше засилващата се твърдост в ръката си. Погледна в лицето му и разбра, че той също се разтапя, отдава ѝ се, както тя му се бе отдала преди малко. Че се губи в собствената си наслада, както тя се бе изгубила в огледалото на страстта. Инстинктивно засили натиска, но Торкин рязко я сграбчи за китката и дръпна ръката ѝ.

— Достатъчно — произнесе дрезгаво.

— Но защо? Знам, че ви харесва.

— Има много неща, които тепърва ще научиш, малката ми. — Той се засмя, мушна коляно между бедрата ѝ и ги разтвори.

Джулиана с готовност отвори крака. Хълбоците ѝ се повдигнаха, за да го приемат, и той проникна в горещия, влажен отвор на тялото ѝ. За момент коравата, разпъваща маса вътре в нея ѝ стана почти непоносима и тя погледна уплашено в спокойните сиви очи, които я държаха в плен.

— Опитай да се отпуснеш, Джулиана. Ей сега ще ти стане приятно. — Той се отдръпна леко назад и отново се заби в нея. Тя изпита чувството, че нещо се е скъсало в тялото ѝ и изплака тихо.

После всичко стана гладко и топло и тя реагира с готовност на силните, ритмични тласъци на тялото му. Напрежението, което отново се появи в тялото ѝ, беше невероятно сладостно и силно. Когато стигна до върха и цялата се разтърси от силни тръпки, тя изпадна за втори път тази вечер в бездънен, безумен екстаз.

Тялото на Торкин лежеше тежко върху нейното, по шията му течеха вадички пот. Когато отново се върна в реалността и стана господарка на своето аз, Джулиана го прегърна и започна да милва гърба му. Усещаше как той се отпуска в нея и се наслаждаваше на последните вълни на заедно преживяното удоволствие. Съзнанието, че той остава част от нея, беше много приятно. Инстинктивно стегна мускулите на утробата си около члена му и се засмя, когато плътта му реагира на милувките. Торкин я целуна нежно в свивката на шията.

— Имай търпение — прошепна и се усмихна обещаващо. Изтегли се бавно от нея и се претърколи настрана. В тялото ѝ остана болезнена празнота и за да я запълни с нещо, го последва и се притисна до него.

Торкин легна по гръб и мушна едната си ръка под нея, а после настани главата ѝ на рамото си. Започна да милва нежно гърдите ѝ, докато усети, че тя потъва в прегръдките на съня. Полежа малко до нея, заслушан в равномерното ѝ дишане. Скоро и неговите клепачи натезаха. Не беше очаквал толкова страстна реакция и такова пълно доверие. Естествено, знаеше, че може да я възбуди. Намерението му беше да направи загубата на девствеността ѝ безболезнена и дори малко приятна. Беше си поставил задачата да ѝ достави колкото е възможно повече удоволствие. Но не беше очаквал, че тя ще го трогне. Свежата ѝ невинност, съчетана с дива, необузdana страст, го изненада силно. Тя имаше всички причини да не му вярва, да се държи на разстояние от него. Вместо това бе отговорила на ласките му с прекрасна откритост и му се бе отдала без предубеждения.

Докато я държеше в прегръдката си, чувството, че е намерил нещо, което си заслужава да пази и обича, се засилваше. Странна, фантастична мисъл, дошла незнайно откъде. Спомни си, че тогава, с Памела, се бе държал по същия начин — щастлив и отдаден — и остана горчиво разочарован. Но нямаше да разочарова Джулиана.

Тя се размърда в ръцете му и се събуди. Въздъхна доволно и се сгуши още по-плътено в него.

— Колко време съм спала?

— Цели пет минути. — Той плъзна ръка по гърба ѝ и я потупа по дупето, после се отдели от нея и стана от леглото.

— Искаш ли малко вино, малката?

— Да, моля ви. — Джулиана се протегна и седна в леглото, ала като видя кръвта по дългите си бедра, скочи уплашено. — По дяволите, трябваше да махнем покривката!

Торкин се обърна с чаша вино в ръка. Уплахата ѝ го разсмя. Остана да я гледа как търси петна по покривката. После отиде до масата за миене и наля топла вода в порцелановия леген. Потопи във водата чиста кърпа и я повика:

— Ела, трябва да те почистим малко.

Джулиана се приближи колебливо. Изведнъж я изпълни плахост. Протегна ръка да вземе кърпата, но той не ѝ позволи.

— Нека аз да направя това за теб.

Разтвори внимателно бедрата ѝ и тя се остави на интимното му внимание. Смуцението ѝ изчезна веднага щом разбра какво прави той с нея. Почистването беше само въвеждащ ритуал към нова любовна игра.

Клепачите ѝ натезаха и в утробата ѝ отново запърхаха пламъчета. Торкин се изправи и хвърли кърпата в легена.

— Не беше чак толкова страшно, нали? — попита той и я целуна по устата.

— Чувствам се странно — призна искрено Джулиана. — Сякаш някой ми е отнел здравата земя под краката.

— Хайде да хапнем нещо, за да си я възвърнеш. — Торкин извади от гардероба мъжки халат, загърна се в него и вдигна халата на Джулиана от пода. — Ето, облечи се за малко.

Джулиана се облече неохотно. Е, нали беше казал „за малко“ — това звучеше многообещаващо. Бегло се запита кой и кога е сложил халата му в гардероба — може би той самият? Разтърси глава и пое чашата вино, която той ѝ подаде.

Тъй като не обичаше омар, се зае със захаросаните плодове, докато той отпиваше по малко вино и я гледаше как яде.

— Искам да ви кажа, че трябва да побързаме с венчавката — заяви след малко тя. — Ако съм заченала, ще е ужасно неприятно. Пък и после как ще обясня на детето си, че се е появило твърде рано?

Торкин вдигна глава от чинията си и отговори с леко недоволство:

— Днес не е нужно да обсъждаме тези неща, Джулиана.

— Но нали това беше целта на упражнението... — Тя не бе съвсем наясно защо точно сега говори за това, но не беше в състояние да се удържи. Направи кратък поклон и продължи: — Моля за извинение, милорд. Съзнавам, че не е редно да говоря по такъв начин. Вероятно причината е, че още съм неопитна в изкуството да забавлявам мъжете. Когато свикна с живота в бордея, със сигурност ще престана да ви обиждам, повярвайте.

Торкин я погледна втренчено и на лицето му изгря усмивка.

— За малко бях забравил, че обичаш да ме предизвикваш. Хайде, вземи си още нещо сладко. — И ѝ подаде кошничката.

Джулиана се поколеба, после взе една смокиня и се изтегна на шезлонга. Торкин ѝ кимна одобрително и хапна малко омар.

— Случайно и аз съм на мнение, че церемонията трябва да се ускори — отбеляза той, докато бършеше устата си със салфетката. — В джоба на жилетката ми ще намериш нещо, което ще те заинтересува.

Джулиана стана и отиде до стола, където лежаха дрехите му. Бръкна в джоба и извади сгънат лист хартия.

— Какво е това?

— Погледни го. — Той се облегна удобно в креслото си и я загледа внимателно над ръба на чашата с вино.

Джулиана разгъна листа и примигна изненадано.

— О! Но това съм аз!

— И аз стигнах до това заключение.

Джулиана зачете обявата с нарастващ ужас. В горната част се мъдреше рисунка на лицето ѝ — малко несръчна, но съществените черти бяха верни. А описанието на личността ѝ беше подробно и недвусмислено — чак до луничките по носа ѝ. Тя хвърли поглед към огледалото и сравни отражението си с рисунката и данните. Косата и очите я издаваха.

— Къде го намерихте?

— Обявите са разлепени навсякъде из града. — Торкин посегна към купичката с аспержите.

Джулиана прочете описанието на престъплението, в което я обвиняваха:

„Търси се за убийство на съпруга си — Джулиана Ридж от село Ашфорд в Хемпшир. Щедро възнаграждение за всяка полезна информация. Обърнете се към Джордж Ридж в «Градинарите», Чипсайд.“

— Много ми се ще да узная колко пари е готов да даде, за да ме открие — прошепна Джулиана. Плакатите бяха убедително доказателство, че Джордж няма да се откаже да я преследва.

Херцогът поклати глава.

— Няма никакво значение. Важното е, че щом напуснеш тази къща, те заплашва опасност. Непременно трябва да те отървем от онзи див селяк. Затова ще набавя специално разрешение за женитба. Чакам само Копълтуейт да изготви договорите. До края на седмицата трябва да станеш съпруга на Люсиен.

— Разбирам. И какви ще са отношенията ми с братовчед ви? — Джулиана все още се взираше в обявата в ръката си.

— Няма съмнение, че ще ти е крайно несимпатичен. — Торкин си наля още малко вино. — Но иначе няма да имаш нищо общо с него. Ще живеете в моята къща, но всеки ще си има частен апартамент. Люсиен няма да те притеснява.

— Предполагам, че след като зачена, това ще е ваша работа, милорд.

— Зависи от теб — изръмжа той, хвърли салфетката на масата и стана. Не знаеше защо въпросът ѝ го е ядосал толкова — все пак тя имаше право да попита. — Не е изключено след смъртта на Люсиен да те направя своя официална метреса. Няма да е трудно да го уредим, дискретно, разбира се. Вдовицата на братовчед ми и детето, на което съм настойник, заслужават моето внимание и закрила.

— Разбирам. Значи ме очаква бъдеще на добре осигурена метреса на херцог. Всяка куртизанка в града ще ми завижда, нали?

— Нямам никакво желание да се карам с теб — изсъска Торкин и посегна към дрехите си.

— Нима не разбирате? — извика страстно Джулиана. — Не можете ли поне да се опитате да разберете какво изпитвам?

Торкин, който бе започнал да се облича, спря и се обърна към нея. Зачервеното лице под венеца пламтящо червени коси беше

пребледняло. В нефритовозелените очи светеше отчаяние.

— Разбирам — отговори спокойно. — Опитай се да ми повярваш. Нямам лоши намерения спрямо теб. Точно обратното.

След думите му се възцари мълчание и той побърза да се облече. Когато се приготви, отиде при Джулиана и я целуна. Устните му обходиха устата ѝ, връхчето на носа, веждите...

— Тази вечер имаше и моменти, когато не ти се искаше да ме хвърлиш във вечния адски огън, нали?

Джулиана кимна.

— Не си отивайте — помоли внезапно. Това беше единственото, което искаше истински.

— Трябва. Така е по-добре.

Джулиана не каза нищо повече и той побърза да я напусне. Тя отпи глътка от забравеното вино и се намръщи. Очевидно не ѝ беше разрешено да го забърква в неприятни спорове, да изказва обезпокояващи възгледи и да задава провокиращи въпроси. Очевидно Негова Светлост херцог Редмейн не понасяше непокорните жени. Тогава си избрал неподходяща жена за дяволските си планове, каза си тя с внезапно покълнала злоба. Нямаше никакво намерение да се отрече от природата си, само за да отговори на представите на херцога за идеалната метреса.

Всемогъщи боже! Тя беше метреса. Метреса на херцог. Прозрението я улучи за първи път с цялата си сила. Отпусна се в леглото и внезапно осъзна колко свръхчувствителна е станала кожата ѝ, как приятно се усеща леката рана между бедрата ѝ, с каква сила бе преживяла удовлетворението на първата си страстна любовна игра. Може би момичетата харесваха работата си? Може би всяка сутрин си лягаха, изпълнени с това сладко чувство на телесно удовлетворение? Не, по-скоро не. Незнайно защо, Джулиана се съмняваше. Дали съпругите изпитваха такива чувства? Знаеше с абсолютно сигурност, че ако бе останала съпруга на сър Джон Ридж, никога нямаше да изживее тази наслада. Ако Джон не бе умрял така внезапно, докато се мъчеше да отнеме невинността на младата си съпруга, сега щеше да бъде негова покорна слугиня, осъдена никога да не изживее чувствените удоволствия, които току-що бе изпитала с херцог Редмейн.

И какво означаваше всичко това? Че трябва да приеме ролята, която ѝ е отредила съдбата, и да се радва, че е станало така? Да се смята за щастлива и да ликува, прегръщайки херцога?

О, не! Не би могла да го приеме. Да, беше готова да се радва на предимствата на тази връзка, но щеше да се бори с херцога да последен дъх.

Джулиана посегна към шнура на звънеца, за да повика Бела. За разлика от доволната леност на тялото, духът ѝ преливаше от енергия.

10.

Адвокат Копълтуейт беше дребен, закръглен, елегантно облечен. Лицето му изразяваше загриженост и усърдие. Напудрената перука се бе килнала леко настрана и разкриваше гол череп, които той често често почесваше нервно.

— Мистрес Ридж! — Той посрещна с дълбок поклон Джулиана, която бе слезла в салона по поръка на мистрес Денисън. Очите му трескаво оглеждаха салона, спираха се навсякъде, само не и върху лицето ѝ. Очевидно се чувстваше неудобно. Мисълта, че би могъл да дойде в това заведение, за да се позабавлява, явно му беше абсолютно чужда и Джулиана предположи, че обстановката го притеснява. Тя направи кратък реверанс пред адвоката, после и пред Елизабет, която седеше до прозореца с купчина документи в скута.

— Добро утро, малката. — Херцогът, облечен в костюм от тъмночервена коприна и украсен на ръкавите и реверите със сребърна дантела, напусна мястото си до камината и се приближи към нея. Джулиана не беше съвсем сигурна как да го поздрави след случилото се снощи. Срещнаха се като влюбени, а се разделиха почти скарани. Сега огледа скритом израза на лицето му и откри в очите му весели искрици и спомен за преживяната наслада. Ъглите на устата му бяха повдигнати в усмивка.

Джулиана се поддаде на внезапния си импулс и направи дълбок придворен реверанс, като наложи на лицето си изражение на смирение и покорство. Торкин улови ръката ѝ, целуна върховете на пръстите и я вдигна.

— Може да съм херцог, скъпа моя, но не заслужавам да се кланяте пред мен като пред принц — изрече меко. — Макар че, разбира се, съм възхитен от този така мил и смирен поздрав. — Смехът в очите му се засили и Джулиана му отговори с дяволита усмивка. Трябваше да внимава много, за да побеждава херцог Редмейн в тези малки игрички. — Надявам се, че сте си отпочинали — продължи той и я поведе навътре в помещението.

— Нямам проблеми със съня — отвърна безгрижно тя.

Отговорът му се състоеше само от безмълвно вдигане на веждите. Предложи ѝ стол и каза:

— Слушайте внимателно. Мистър Копълтуейт ще прочете онази част от договора, която ви засяга.

Адвокатът се покашля нервно.

— Ако позволите, ще започна, мадам.

— Но разбира се. — Елизабет му подаде документите. За момент в салона се възцари напрегната тишина, прекъсвана само от шумолене на хартия, докато адвокатът търсеше необходимите страници. После той се покашля и започна да чете.

Поредицата от клаузи беше проста и подобна на онази, която вече ѝ бяха разяснили. Тя слушаше внимателно и обърна особено внимание на параграфа, в който се говореше за евентуалната ѝ неспособност да зачене дете приживе на сегашния виконт Еджкомб. Докато четеше, адвокатът се изчерви и се почеса така силно, че перуката за малко да падне от плешивата му глава.

Джулиана слушаше с неподвижно лице. Ако не успее да зачене от съпруга си, след смъртта му ще получава щедра рента.

Ако обаче дари херцога с горещо желания от него наследник, ще получава голям месечен доход, освен това ще живее в дома му до осемнадесетата година на детето. Негова Светлост херцог Редмейн ще бъде единствен настойник и ще определя съдбата на детето ѝ. Майката запазва всички естествени права и може да дава мнението си при вземане на важни решения относно бъдещето на детето си, но авторитетът на херцога остава решаващ.

Подобна уговорка отговаряше напълно на духа на времето. Според закона, децата принадлежаха на бащите си, не на майките. Въпреки това Джулиана остана възмутена от липсата на права върху живота на очаквания наследник.

— Ами ако детето е момиче?

— Законът не прави разлика — заяви херцогът. — Наследството се предава и на лице от женски пол. Титлата ще отиде в ръцете на Годфри, братовчеда на Люсиен, но имуществото и имението с принадлежащите му земи ще останат за дъщеря му.

— Вие се интересувате главно от земята, права ли съм?

— Естествено.

Джулиана стисна устни и се обърна към адвоката.

— Това ли е всичко, сър?

— Всичко, което засяга вас, мистрес Ридж.

— Няма ли поне да ми кажете за колко ме продава мистрес Денисън? — попита невинно тя. — Искам да узная цената си.

Адвокатът се изкашля задавено, разхлаби яката си и пак се закашля.

— Наистина нямате причини да поставяте мистър Копълтуейт в такова положение, Джулиана — отбеляза остро Елизабет.

— Аз пък си мислех, че вече е свикнал на такива въпроси — отговори все така невинно Джулиана. — Сигурно вече е сключил поне дузина подобни договори.

— Три хиляди гвинеи — отговори небрежно херцогът. — Надявам се да се съгласите с мен, че сумата е повече от значителна. — Той огледа лицето ѝ, после плъзна бавно поглед по тялото ѝ.

Джулиана отново направи реверанс.

— Чувствам се извънредно поласкана, милорд. Надявам се да не се разочаровате от инвестицията.

Торкин се усмихна.

— Не ми се вярва, малката.

— Не мога да си представя, че Джордж би пожертвал такава сума за възнаграждение — продължи замислено Джулиана. — Оставам с впечатлението, че имам по-висока стойност за вас, отколкото за заварения си син. Естествено е да се обърна към онзи, който предложи най-много.

Очите му блеснаха предупредително.

— Приберете меча, Джулиана. Аз съм по-опитен от вас!

— Ще бъдете ли така добра да подпишете документите, мистрес Ридж? — Тактичният въпрос на адвоката ѝ помогна да преодолее неприятния момент.

— Дали съм добра или не няма значение, сър — отговори тя и се надигна. — Решаващо е желанието на Негова Светлост.

— Хайде, Джулиана, не ставайте отново зла. — Елизабет приглади разкошните си поли и застана зад писалището. — Елате тук. Мистър Копълтуейт, бихте ли донесли документите? Благодаря ви. Ето, заповядайте, ново, добре подострено перо. — Подаде го на

Джулиана и продължи: — В мастилницата има синьо и черно мастило — каквото предпочитате.

Очевидно мистрес Денисън гореше от желание да приключат сделката. Да подпишат, адвокатът да удостовери валидността с подписа си, да я подпечата. Достоянната дама стърчеше заплашително над Джулиана, която си достави удоволствието отново да прочете бавно и внимателно всяка клауза, преди да сложи подписа си под всяка страница на договора. Какво продавам сега? — питаше се през цялото време. Животът си? Бъдещето си? С подписа си приемаше съдбата, определена от чужди хора, при които бе попаднала съвсем случайно.

Мистрес Денисън запали свещ, за да приготвят восък за печата. Адвокатът грижливо капна няколко капки в долния край на последната страница и притисна върху петното своя пръстен с печат, за да удостовери подписа ѝ.

— Готово, мадам! Договорът е валиден и неоспорим. — Събра отделните листове и се обърна към херцога. — Мисля, че уредихме въпроса удовлетворително за вас, милорд.

— Напълно, благодаря ви много. Но сега имам още една последна задача за вас, Копълтуейт.

— Да, разбира се, Ваша Светлост, каквото желаете. — Бръчката на челото на дребния мъж стана още по-дълбока.

— Искам да станете свидетел на бракосъчетание — обясни небрежно херцогът, сякаш играеха партия вист. — Мистрес Ридж ще се венчае за виконт Еджкомб. Венчавката ще се състои в Сейнт Джеймс Мерилбоун след два часа. Ако желаете, ще ви взема в своята карета.

— Но нали казахте, че ще е чак в края на седмицата! — Джулиана беше шокирана. — Казахте, че ще поискате специално разрешение за брак едва след като подпишем договорите. Обяснихте ми, че тези неща не стават толкова бързо.

— За радост успях да ускоря нещата — отговори примирително Торкин. — Реших, че е и във ваш интерес... при дадените обстоятелства. Имате ли някакви възражения?

Джулиана пое дълбоко въздух.

— Не, разбира се, че не. Всъщност няма никакво значение кога ще го направим.

— Отдавна ми е ясно, че сте разумно момиче — намеси се Елизабет. — Сега ще отидем в стаята и ще ви облечем както подобава. Негова Светлост е избрал вече сватбена рокля.

Сватбена рокля? Та нали бе приела предложението му само преди два дни! Ала Джулиана започваше да свиква със способността на херцога да урежда нещата с изумителна бързина.

Сватбената ѝ рокля наистина беше приказна: от кремава коприна, с широка пола, която се отваряше над бяла, богато избродирана фуста. През следващия половин час Бела, строго надзиравана от Елизабет, обличаше и гласеше Джулиана, зашиваше разшити шевове и рюшчета, правеше малки промени. Накрая сплете косата ѝ на две дълги плитки и ги уви като скромна коронка, след което я покри с няколко пласта тънък тюл.

Джулиана стоеше пред огледалото и си спомняше сватбената рокля, която ѝ бе избрала лейди Форсет. Тогава я бе харесала, но в сравнение с тази беше като чувал — грозно набрана в талията и с едва забележим кринолин. Тежкото було я притискаше и беше закрепено за главата ѝ с десетки болезнено забити игли.

Само за десет дни щеше да се омъжи за втори път. Да, в първата церемония имаше гротескни елементи, но втората беше фарс, който се подиграваше с разума. Джулиана намести за последен път воала на главата си, подръпна дантелените къдри около лактите си и се обърна към вратата.

— Ще ме придружите ли, мадам, или трябва да отида сама?

— Бела ще дойде с вас в църквата, мила моя. Негова Светлост ще чака там с младоженеца. Той ще ви отведе до олтара.

Гласът на мистрес Денисън изразяваше такава тържественост, че Джулиана изпита неудържимото желание да избухне в истеричен смях. Тази жена знаеше истината за фиктивната ѝ венчавка и ролята на херцога и въпреки това говореше с дълбока убеденост и дори с вълнение.

— Всичко е прекрасно, мис — рече въодушевено Бела. — Само като си помисля, че след два часа вече ще сте омъжена... абсолютно почтена жена и ще имате всичко...

— Абсолютно почтена — промърмори Джулиана и отвори вратата. — Да, естествено.

Не беше подготвена за групата развълнувани момичета, които я очакваха в залата. Те я наобиколиха и започната да обсъждат тоалета ѝ, да пипат скъпоценния плат и да я поздравяват с искрена радост за големия успех. Може би черпят надежда и кураж от късмета на другите, каза си Джулиана.

Щом една е била сполетяна от такова щастие, нищо чудно скоро да я последва и друга. Реагира на пожеланията им с цялата сърдечност, на която беше способна в момента, като нито за миг не забрави, че истината трябва да остане скрита. Ала изпита облекчение, когато мистър Денисън тържествено ѝ предложи ръката си и я изведе навън, където чакаше наемна карета. Бела се настани на седалката до нея и веднага започна да оправя полите ѝ, за да не се закачат за вратата.

Църквата се намираще в малка, спокойна странична уличка. Мерилбоун беше почти извън града и въздухът тук беше чист, а песните на птиците се чуваха съвсем ясно. Бела скочи първа от каретата, а Джулиана събра внимателно полите си и пламенно се помоли да преживее церемонията без катастрофа. Би било типично за нея, ако токът ѝ се закачи за стълбичката и се строполи по лице на паважа.

Точно тогава се появи херцогът и с тържествено изражение ѝ подаде ръка, за да слезе от каретата. Джулиана се хвана здраво за него и успя да измъкне себе си и полите си през тесния отвор, без да им навреди.

— Къде е братовчед ви? — попита тихо.

— Чака пред олтара. — Торкин посегна и поправи булото ѝ.

— Е, отговарям ли на изискванията ви, милорд? — Тя не успя да приглуши остротата на гласа си, но той само кимна.

— Изглеждате точно както очаквах.

Докато Джулиана се опитваше да реши дали това е комплимент, Торкин вече бе пхнал ръката ѝ под лакътя си.

— Готова ли сте?

Доколкото е възможно при тези обстоятелства. Джулиана кимна и вирна глава, когато двамата се запътиха към отворената врата на църквата. Бела се наведе за последен път, за да оправя полите ѝ, после отстъпи назад и изтри една сълза от окото си. Джулиана ѝ кимна благодарно и мина пред херцог Редмейн през църковния портал, за да се срещне с бъдещия си съпруг.

Люсиен, който чакаше с Куентин пред олтара, поглеждаше нетърпеливо към вратата и потрепваше с ботуша си по студения каменен под. Адвокат Копълтуейт седеше на първия ред и се взираше безизразно в далечината. Възрастният свещеник четеше нещо в молитвеника си, сякаш търсеше подходящия откъс.

— Не мога да разбера защо ти не извърши венчавката — повтори за пореден път Люсиен. — Беше редно събитието да остане в рамките на семейството.

Лицето на Куентин беше като издялано от гранит.

— Не бих извършил подобно светотатство — отговори той с остър шепот, докато се питаше защо изобщо е тук. Вероятно защото не беше способен да отказва на молбите на брат си. Освен това се чувстваше вътрешно задължен да подкрепи момичето. То имаше нужда от приятел, все едно колко упорито го уверяваше Торкин, че няма да му причини зло... че от плана му Джулиана само ще спечели.

Когато двойката влезе в ярко осветения главен кораб на църквата, той се обърна към вратата. Редом с облечения в тъмночервено херцог, Джулиана беше като снежнобяло видение.

— Малко е едра, нали? Даже бих казал, че е дълга — отбеляза неодобрително Люсиен. — Ако има и орлов нос, ще откажа да се оженя. Няма да ставам за посмешище на целия град, я!

Куентин стисна устни и склочи пръсти около малкия златен пръстен в джоба си. Невестата и придружителят ѝ се изправиха пред олтара и Куентин трябваше да побутне Люсиен, за да го накара да излезе напред. Джулиана, все още под ръка с херцога, застана до него. Куентин не откри в движенията ѝ нито следа от колебание, но и не можеше да види лицето ѝ под финия тюл. Джулиана набързо огледа жениха си през гъстия воал. Първото ѝ впечатление беше за странно сгърчена фигура, приведена напред, с хлътнали гърди. Почувства се голяма и здрава и я обзе утешително чувство на превъзходство. Булото ѝ пречеше да види ясно лицето му, но бледността му я уплаши — цветът на кожата му беше зеленикав като корема на риба. А очите му бяха като пещери, дълбоко хлътнали, парещи дупки. Когато службата започна, той ѝ хвърли равнодушен поглед. За миг в сърцето ѝ пропълзя страх и без да го съзнава, тя се обърна за помощ към херцога, който стоеше до нея. Той сложи ръка върху нейната и я дари с успокоителна усмивка.

Джулиана навлажни внезапно пресъхналите си устни с върха на езика. Как ли щеше да се чувства в този момент, ако се омъжваше за херцог Редмейн? Със сигурност не уплашена и потисната. Можеше да твърди, че знае почти всичко за него. Или поне това, което си струваше да се знае.

Е, макар да не се омъжваше за херцога, поне беше на път да свърже трайно живота си с неговия. Той имаше намерение да стане баща на детето ѝ. Нима можеше да има по-голяма близост между мъж и жена? Такава връзка позволяваше повече интимност, отколкото в привидния ѝ брак. Тази мисъл ѝ вдъхна смелост и тя отговори на въпросите на свещеника с твърд глас.

Лорд Куентин подаде венчалния пръстен на братовчед си. Едва тогава херцогът я лиши от успокояващата опора на ръката си. Джулиана протегна ръка — не съвсем спокойна, но не и силно треперееща. Пръстите на виконта обаче трепереха неконтролируемо и той не можа да нахлузи пръстена на пръста ѝ. Джулиана чу груба ругатня, последвана от мърморене, че не бил свикнал да става толкова рано сутрин и имал голяма нужда от един коняк, за да се подкрепи. Оплакванията му най-сетне стигнаха до ушите на свещеника, който досега само се усмихваше глупаво и кимаше, докато надзираваше ритуала. Божият служител изгледа шокирано младоженеца и се опита да протестира, но Люсиен изобщо не му обърна внимание. Жалките опити продължиха.

Накрая се намеси херцогът. С едно-единствено движение изтръгна пръстена от ръката на Люсиен и го сложи на пръста на булката. Свещеникът, видимо смутен, с треперещ глас обяви двамата за мъж и жена.

— Слава богу, най-сетне приключихме — изръмжа Люсиен веднага щом гласът на свещеника заглъхна във високия свод. — Сега позволено ли ми е да хвърля поглед на скъпата си съпруга?

— Сър, моля ви, не бива така...

Ала Люсиен пренебрегна плахите протести на крайно стъписания човечец и посегна с несигурни ръце към булото на Джулиана. Отметна го назад и я огледа критично под светлината на свещите.

— Е, все пак е по-добре, отколкото очаквах — заяви той. — А сега ми трябва нещо за пиене. Хайде, скъпа съпруго! Редно е да се

чукнем по този празничен повод. — Поклони се подигравателно и ѝ предложи ръката си.

Беше облечен безупречно — в скъп костюм от смарагдовозелен брокат, избродиран със злато, но Джулиана се разтрепери само при мисълта да се докосне до него. От тялото му струеше миризма на развала. Хлътнолите гърди, тесните рамене, парещите очи, призрачният зеленикав тен — този човек беше тежко болен! Прилича на надгробна маска, каза си отвратено тя и в гърлото ѝ се надигна гадене. Съпругът ѝ беше като пълзящ червей, обитаващ гробовете на мъртвите. Каква ли беше болестта, която го изпиваше и му придаваше тази аура на разпад — сякаш бавно изгниваше отвътре.

Джулиана се поколеба, хвърли умолителен поглед първо към херцога, после към брат му.

— Мисля, че всички имаме нужда от нещо освежително — намеси се Куентин, преди херцогът да е успял да реагира. — Елате, скъпа. — Взе ръката на Джулиана, мушна я под лакътя си и новата виконтеса Еджкомб излезе от църквата подръка с братовчеда на съпруга си. Люсиен zakрачи след тях, като ровеше в джобовете си за табакерата с емфие, а Торкин отиде със свещеника и адвоката в сакристията, за да уредят деловата част от венчавката.

Щом излязоха навън, Джулиана пое дълбоко задушния летен въздух и се осмели отново да хвърли поглед към съпруга си. Под ярката слънчева светлина цветът на лицето му беше още по-страшен. Изпъкнали кости, грозни вдлъбнатини между тях... Приличаше на старец, макар че в действителност не беше много по-възрастен от нея. Внезапно го задави кашлица и той се преви. Мършавите му гърди се вдигаха и спускаха мъчително, на челото му избиха едри капки пот. Джулиана изохка тихо, уплашена, че всеки момент ще се случи непоправимото.

— Какво да направя, за да му помогна? — попита тя Куентин, който стоеше до нея и следеше сцената в мрачно мълчание.

— Нищо — отговори кратко той. — Трябва му коняк.

— Какво му е? — попита Джулиана. — Херцогът ми каза, че е болен... но каква е тази болест?

— Нима не ви е казал? — Очите на Куентин засвяткаха от гняв и в този момент заприлича смайващо на херцога.

— Какво не съм й казал? — прозвуча гласът на Торкин зад гърба й. Херцогът хвърли бърз поглед към гърчещата се в пристъпа на кашлица фигура на Люсиен и заслиза по стълбите.

— Момичето не знае от каква болест страда съпругът й — отговори строго Куентин. — Трябваше да й кажеш истината!

— Джулиана няма да има нищо общо с Люсиен. Болестите му не бива да я интересуват — отговори спокойно херцогът и извади от джоба си сребърна табакера. — Твоят съпруг е разяден от сифилис, малката. Но аз ти обещавам, че няма да те докосне.

Джулиана го погледна, онемяла от ужас. Без да бърза, той прибра табакерата в джоба си и силно тупна Люсиен по гърба.

— Хайде, Еджкомб, ще излея една пълна чаша коняк в гърлото ти и веднага ще се почувстваш по-добре.

Люсиен се изправи и скри запотеното си лице с копринена кърпичка.

— Велики боже! — изхърка той, когато се поуспокои. — Вече си мислех, че ще се задуша. — Изтри носа и устата си и прибра кърпичката в джоба. После се обърна към съпругата си с дръзка усмивка. — Съжалявам, скъпа. Първото ви впечатление за мен вероятно не е много добро, но какво да се прави...

— Така е — пошепна потресено Джулиана. — Но защо стоим още на улицата? — Приглади сватбената си рокля с изражение на дълбоко отвращение. Каква подигравка — да я нагласят като невинна девица за този дяволски фарс!

— Каретата ми чака. — Торкин хвана ръката й и я поведе през улицата към лекото превозно средство, на чиито врати беше закован гербът на Редмейн. — Куентин, ще ни придружиш ли до Олбърмърли стрийт?

Все още ядосан, брат му се поколеба, но като видя безмълвната молба в очите на Джулиана, кимна примирено.

— Нали нямате нищо против да не дойда с вас? — Люсиен пъкна глава през отвореното прозорче на каретата. — Крайно време е да утоля жаждата си. Не мога да рискувам още един пристъп на кашлица. Ей там зад ъгъла има кръчма. — И посочи с шапката си в каква посока се намиреше заведението.

— Разбира се, че нямаме нищо против — отговори Торкин с видимо облекчение.

— Обещавам да се върна за сватбената вечеря... твърдо можете да разчитате на мен. — Люсиен се обърна със смях и закрачи право към кръчмата на ъгъла.

— Сватбена вечеря? — В очите на Джулиана светна гняв. — Кога най-сетне ще свърши тази дяволска игра, милорд?

— Това е представата на Люсиен за хубава шега — обясни Торкин. — Не съм планирал никаква вечеря. Напротив, имах намерение да отидем на театър и после да вечеряме в ротондата на Рейнлей. Надявах се да ти доставя радост, Джулиана. Искаш ли да ни придружиш, Куентин?

— Ако Джулиана няма нищо против, с радост ще се присъединя към вас — отговори брат му с леден тон. — Но може би тя предпочита да се прибере в апартамента си и да се наплаче.

— О, не мисля, че Джулиана е склонна към мелодраматични изпълнения — възрази меко Торкин. Пламенно се надяваше, че окуражителните му думи ще ѝ помогнат да не загуби смелост. Инстинктът му подсказваше, че ако тя рухне сега, по-късно ще ѝ бъде много по-трудно.

— Откъде знаете какво ми е, сър? — Джулиана се сви в ъгъла, без да сваля мрачен поглед от лицето на херцога.

— Добре обосновано предположение — отговори спокойно той. — Хайде, момиче, не ме гледай така унищожително. Предлагам ти да прекараме приятна вечер. Няма да видиш Люсиен поне до утре... Като си помисля, може и изобщо да не го видиш, докато не те представят в обществото. О, забравих да ви кажа, че съм пуснал обяви за брака в „Морнинг пост“ и в „Таймс“, което значи, че през следващата седмица ни очакват цял куп посещения и честитки.

— Вероятно ще се наложи да приемам гостите без подкрепата на съпруга си?

— Права си. За съжаление Люсиен няма вкус към подобни визити. Но ние с Куентин ще сме винаги до теб и ще ти помагаме с всички сили. Прав ли съм, скъпи братко?

— Разбира се! — Куентин бе проумял, че — волно или неволно — е затънал до гуша в интригите на Торкин и няма друг изход, освен да му помага. Но най-важна в случая беше Джулиана. Джулиана, която в никакъв случай не би могла да се справи сама с Торкин, а и с Люсиен. Тя имаше нужда от приятелството и помощта му, от всичко,

което можеше да ѝ даде. Очите ѝ бяха засенчени от болка, докато се взираше с празен поглед през прозореца. Около устата се бе очертала напрегната линия. Ръцете в скута ѝ бяха стиснати до болка.

Тя беше толкова млада. Толкова крехка. Толкова невинна. Бедното дете. Сигурно и насън не си е представяла, че един ден ще бъде въввлечена в сложната интрига на херцог Редмейн. Торкин винаги предпочиташе да върви по обиколни пътища, за да постигне целите си, а сегашният беше толкова сложен и хитро измислен, че Джулиана не би могла да го осуети. Въпреки това беше непростимо херцогът да използва беззащитно и неопитно същество като нея, за да осъществи намеренията си.

Куентин хвърли бърз поглед към лицето на брат си. Торкин се бе отпуснал на седалката, ръцете му бяха скръстени на гърдите, очите полузатворени. Въпреки това не откъсваше поглед от Джулиана. На устните му играеше нещо като усмивка — какво толкова го развеселяваше? Куентин усети, че брат му излъчва нещо меко, почти нежно и това го смая. Много отдавна се беше научил да разгадава чувствата и настроенията на Торкин — способност, породила се от годините на близост, когато обожаваше своя полубрат и се опитваше да му подражава. Днес вече не се опитваше да бъде като Торкин. Не искаше да бъде като него. Куентин бе намерил своя път и той не беше пътят на херцога. Ала връзката между тях беше все така здрава. В момента той усещаше у брат си ясно изразена нежност, докато гледаше Джулиана — топлина, която изобличаваше в лъжа безстрастния цинизъм на думите и поведението му.

Погледът на Куентин се върна отново към Джулиана, която изглеждаше тиха и нещастна в своите брачни одежди. Булото беше вдигнато и косата ѝ блестеше като излъскана мед в мрачната вътрешност на каретата. Ако Торкин изпитва нежни чувства към това момиче, може би нещата няма да се развият чак толкова зле, каза си с известно облекчение Куентин.

Скоро каретата забави скорост и спря до тротоара. Джулиана се събуди от унеса си и се огледа. Намираха се пред къщата на Олбърмърли стрийт. Къщата, която трябваше да стане неин дом. А ако успееше да дари херцога с детето, което той желаше, щеше да живее тук още много, много години.

Един слуга отвори вратичката. Торкин скочи, спусна стълбичката и услужливо и протегна ръка.

— Добре дошли в новия ви дом, лейди Еджкомб.

Джулиана рязко извърна лице, улови ръката му и слезе от каретата, последвана от Куентин. Гневът ѝ пламтеше с такава сила, сякаш беше магма във вътрешността на земята. Как бе посмял да я омъжи за онова отвратително, разядено от сифилис същество, без да ѝ каже истината? Очевидно за него тя не беше нищо повече от скъп трофей, който нямаше права, нито претенции за собствено мнение. Той я бе помолил да му вярва, но как да се довери на думите му, след като бе скрил от нея това изключително важно обстоятелство?

О, тя ще му отмъсти. В името на бога, ще му отмъсти стократно за нанесената обида! Окуражена от това решение, тя вирна глава и се запъти към къщата. Волята ѝ не се разколеба дори когато токът ѝ се закачи на прага и трябваше да се хване за лакея, за да не се просне в цялата си дължина.

Куентин се хвърли към нея и я улови от другата ѝ страна, за да ѝ помогне да запази равновесие.

— Благодаря — изрече сковано Джулиана и се отдръпна подалече от двамата мъже.

— Джулиана има навика да се спъва и да повлича със себе си разни неща — съобщи ведро Торкин. — При известни обстоятелства може да бъде сравнена с тайфун.

— Вие сте изключително галантен, милорд — изфуча тя, смъкна булото от главата си и го хвърли към изкусно резбованата масичка от розово дърво. Ала то пропусна целта и се приземи като бял облак на мраморния под.

— Престани, ако обичаш — отвърна спокойно Торкин. — Нали не искаш да се сбием пред слугите? Ела да ти покажа къде ще се настаниш. — Хвана ръката ѝ и я поведе към стълбата.

Куентин остана сам в залата. Вдигна захвърленото було, сгъна го грижливо и го сложи на масичката. После се запъти към библиотеката, където го очакваше гарафата с шери.

Джулиана и херцогът се изкачиха на втория етаж.

— Както вече предложих, можеш да използваш утринната стая за свой частен салон — каза херцогът с подчертано ведър тон и посочи

вратата, която Джулиана си спомняше от първото си посещение. — Там ще посрещаш приятелите си и никой няма да те смуцава.

Какви приятели? Джулиана преглътна подигравателния въпрос и здраво стисна устни.

— Спалнята и будоарът ти се намират в предната част на къщата, на втория етаж. — Той я поведе по следващата стълба вдясно от площадката. — Естествено, ще имаш нужда от камериерка, затова назначих една жена от имението си. Вдовица — съпругът ѝ беше един от арендаторите ми и почина преди няколко месеца. Много мила жена. Почтена и надеждна. Сигурен съм, че ще се разбирате добре. — Не ѝ каза, че е избрал възрастна, грижовна, майчински настроена камериерка, вместо някоя от надменните и нахални млади особи, които дамите от обществото предпочитаха да ангажират.

Джулиана продължаваше упорито да мълчи.

— Това е спалнята. В будоара се влиза през вратата отляво.

Введе я в голяма, светла, обзаведена в бяло и златно спалня. Огромното легло имаше балдахин със завеси от златна дамаска, кувертюрата беше цялата в бродерии. Мебелите галеха окоето с изкусната си изработка — с тънки резбовани крака и елегантно извити облегалки за ръцете и гърба. Отоманката и креслата бяха покрити с брокат на бели и златни ивици. Вази с жълти и бели рози разпръскваха сладък аромат. Краката на Джулиана потънаха в дебелия кремав килим на златни цветя.

— О, каква елегантна стая! — Ожесточението и гневът ѝ се стопиха моментално, докато се оглеждаше. При толкова лукс и добър вкус, неизбежно се натрапваше сравнението с тежките, грозни, издраскани, нацепени и мръсни мебели в дома на сър Джон Ридж. Джулиана отвратено поклати глава.

Торкин се зарадва на похвалата ѝ и в следващия миг се запита защо толкова държи да чуе признанието на едно младо, неопитно момиче, още почти дете. Джулиана отиде до вратата на будоара, отвори я и разгледа с огромно внимание и радост малкото помещение, където щеше да се усамотява.

— Господи, колко е хубаво! — Тя се върна в спалнята и се обърна към него със святкащи от радост очи. — Никога не съм и помисляла, че един ден ще живея в такъв разкош — призна тя.

— Ти ще бъдеш най-прекрасното украшение в тези стаи, малка моя — отвърна Торкин, все още зарадван от искреното ѝ въодушевление.

— О, аз пък твърдя, че само след десет минути стаята ще изглежда, сякаш отгук е минал тайфун — отговори високомерно тя.

Торкин ѝ протегна ръка.

— Хайде да сключим мир, Джулиана. Не исках да те обидя със забележката си. В действителност намирам, че твоята... твоят начин да се придвижваш е безкрайно очарователен.

Джулиана го погледна невярващо.

— Съжалявам, но не разбирам как можеш да твърдиш, че моята тромавост е очарователна.

— Ти си много привлекателна, Джулиана. Все едно дали стоиш на краката си или лежиш по корем на пода. — Изведнъж гласът му се превърна в топла милувка, усмивката стана еднозначно чувствена, в погледа светна безмълвна, но настойчива подкана.

Като в транс Джулиана се придвижи към него. Ясните сиви очи я привличаха като водовъртеж. Торкин я хвана леко за раменете и погледна в напрегнатото ѝ лице.

— Има много, твърде много хубави неща, на които можем да се радваме заедно, сладката ми, вместо да се караме.

Тя искаше да му каже, че е коварен, събуждащ отвращение кучи син. Искаше да го прокълне, да го прати по дяволите. Ала не направи нищо такова. Само стоеше като хипнотизирана и го гледаше. Изгуби се в дълбините на очите му и задъхано зачака да усети горещите му устни върху своите. И когато той завладя устата ѝ, тя простена от сладко задоволство, отвори се за него, жадно пъкна езика си дълбоко в устата му. Изпълнена със страст, зарови пръсти в косата му и привлече лицето му към своето, защото не можеше да му се насити.

Торкин я отведе до леглото и Джулиана падна върху покривката сред вихрушка от девствено бели поли. Лицето му беше съвсем близо до нейното и изразяваше див, примитивен порив, който събуди във вътрешността ѝ същото силно и необузвано желание. Той вдигна нетърпеливо полите и фустите ѝ. Дори твърдият кринолин не го спря. Свободната му ръка отвори сръчно панталона, после се плъзна под задничето ѝ и я повдигна към него. Без да се бави, проникна в утробата ѝ с един-единствен мощен тласък.

Джулиана шумно пое въздух, изненадана от внезапното действие, но тялото ѝ го посрещна с радост и тазът ѝ се задвижи от само себе си в неговия ритъм. Напрегна се цялата, за да му отговори по подобаващ начин. Торкин се опря с една ръка на леглото и продължи да я люби с къси, корави тласъци. Мускулите в утробата ѝ се напрягаха все по-силно, спиралата на насладата в тялото ѝ се затягаше, докато накрая се освободи в дрезгав вик. Водовъртежът на чувствения екстаз се затвори над главата ѝ. Любовникът ѝ бе отметнал глава назад, жилите на шията му се бяха издули от напрежение, очите му бяха затворени. Той изрече името ѝ с учудване и възхищение и семето му се изля в нея с последния пулсиращ тласък. Когато Джулиана повярва, че ей сега ще умре, в тялото ѝ пламна дива, триумфираща радост и заля всяка клетка и всяка пора.

— Какво невероятно преживяване — проговори задавено Торкин, наведе се и целуна гърдите ѝ, които се подаваха над деколтето.

Джулиана лежеше под него, неспособна да се помръдне или да каже нещо, и чакаше лудо биещият ѝ пулс да се успокои. Вдигна ръка и нежно докосна лицето му, после изтощено се отпусна на възглавниците.

— Пренесох се в друг свят — обясни едва чуто.

Торкин се плъзна внимателно до нея.

— Сигурен съм, че си видяла прекрасни неща там.

— О, да — кимна Джулиана и се опита да оправи вдигнатите си поли. — А най-хубавото е, че не беше нужно да се преобличам за пътешествието — добави тя и се изкиска дяволито. В тялото ѝ изведнъж нахлуха нови сили. — Къде са стаите на съпруга ми?

— От другата страна на къщата. Гледат към градината. — Херцогът се надигна, оправи панталона си и я погледна въпросително и леко намръщено.

Тя скочи бързо от леглото и задърпа полите си.

— А къде са вашите стаи, сър?

— До твоите.

— Колко практично — отбеляза тя и се зае да изважда иглите от разбърканата си коса.

— Ела да ти покажа как да влизаш при мен, без никой да те види — той се обърна към гардероба на отсрещната стена и ѝ махна да отиде при него. Джулиана го последва любопитно, като продължаваше

да вади фуркети от косите си. Торкин отвори вратата на гардероба и тя извика изненадано, като видя дългата редица великолепни рокли, които висяха там.

— Какво е това?

— Нали ти казах, че положих доста усилия да попълня гардероба ти — обясни с усмивка той. — Но сега имам предвид друго.

Бутна роклите настрана и отстъпи крачка назад, за да може Джулиана да хвърли един поглед вътре.

Тя надникна и откри в задната стена на гардероба врата.

— Отвори я — подкани я той, развеселен от объркването ѝ.

Джулиана го послуша. Малката врата се отвори към друга спалня, която, за разлика от нейната беше обзаведена типично по мъжки. Стените бяха облечени в тъмно дърво и покрити със скъпоценни гоблени, тежките мебели бяха от дъб, подът беше излъскан до блясък.

— О! — изрече учудено.

— Много удобно решение, не намираш ли? — Очите му святкаха весело.

— Наистина много удобно. — Джулиана излезе от гардероба и разтърси косата си, за да я освободи от последните игли. — Сега ли сложихте вратата?

— О, не, скъпа — засмя се Торкин. — Идеята е на първия херцог Редмейн. Разказват, че много обичал да прави номера на херцогинята. Доколкото знам, доста зловни номера. Ние с теб обаче ще използваме вратата за по-добри цели.

— Аха. — Джулиана усети как отново я обхваща странна замаяност. — Кой знае за съществуването ѝ? Виконтът?

— О, не. Никой не знае за тази врата, а Люсиен със сигурност не. Той не познава къщата и не се интересува от тайните ѝ.

— А лорд Куентин?

— Той, разбира се, я е виждал.

— Сигурно е наясно и с целия ти план за мен и Люсиен? — Джулиана окончателно разплете плитките и разтърси буйната си червена грива.

— Да.

— И какво е мнението му?

— Беше абсолютно против — отвърна трезво Торкин. — Но ми прости, както винаги. — Обърна се към гардероба и попита: — Искаш ли сега да изберем подходяща рокля за лейди Еджкомб, която да носи в театъра и в Рейнлей?

Защо не? Този мъж беше като лавина, помитаща всички препятствия. Нищо не можеше да го спре. За свое учудване Джулиана установи, че това е започнало да ѝ харесва.

11.

Когато в късния следобед излезе от публичния дом „Крос Кейс“, Джордж Ридж се чувстваше като истински светски лъв. Завъртя се на токовете си и като се наслади на шумоленето на новия си, ушит по мярка жакет от ръждивочервен брокат, тръгна бавно по улицата. Ръката му почиваше важно върху дръжката на сабята. Мина по Литъл Ръсел стрийт, спря и се замисли дали да вечеря с един хубав стек в „Черния лъв“, или да се върне в „Градинарите“, за да провери дали разлепените по града обяви вече са дали резултат.

В кръчмата на „Градинарите“ сервираха хубаво ядене, а останалите гости бяха здрави пиячи с предпочитания към грубички шеги и неприлични вицове. Като цяло там му харесваше много, но миналата вечер, когато реши да поиграе на зарове с компанията, бързо установи, че другарите му по чашка са отлични играчи. Докато бутилките портвайн се изпразваха с учудваща бързина и в помещението ставаше все по-горещо и задушно, Джордж играеше, викаше и се смееше и накрая забрави предпазливостта си — взираше се в заровете с оцъкдени от алкохола очи и хвърляше гвинеи на масата с безгрижие, за което по-късно се разкая. Досега не беше събрал смелост да изчисли загубите си.

Ако беше жив, баща му щеше да получи удар от разсипничеството на сина си. Ала сър Джон беше еснаф, назадничав старец с мерак за млади жени. Отнасяше се с голяма грижливост към богатството си и не даваше на никого нищо. Джордж беше в Лондон за първи път в живота си — баща му твърдеше, че столицата е място за безделници и бездарници, лоно на греха, обитавано от непочтени жени и мъже, готови да ти прережат гърлото за монета от шест пенса.

Този следобед Джордж бе решил да пробва хубавите момичета от публичния дом и не съжаляваше за решението си. Наслади се на три една сред друга. Три много скъпи дамички. Джобовете му доста олекнаха. Въпреки това посещението си струваше. Вероятно лондонските курви смятаха, че е в реда на нещата да пият шампанско.

Ябълковото вино беше подходящо за червенобузите, трътлести селски момичета, с които се забавляваше в плевнята или навън, но гримираните жени в копринени рокли и чисто бельо имаха по-високи претенции.

При мисълта, че само за двацет и четири часа е похарчил повече пари, отколкото плащаше на ковача за цяла година, му стана съвестно. Ако се върне да вечеря в „Градинарите“, рано или късно пак ще се озове на игралната маса. Най-добре да хапне скромно в „Черния лъв“, а после да отиде на театър. Кралският театър беше само на няколко крачки — значи ще стигне навреме за представлението и ще си намери добро място в партера.

Изпълнен с гордост, Джордж свали шапка и огледа одобрително сребърната дантела по периферията. Нахлупи я внимателно на главата си, за да е сигурен, че няма да развали накъдрената и напудрена перука. Отново сложи ръка върху дръжката на сабята и се огледа властно, сякаш имаше намерение да се сбие с някой от минувачите. Вехто облечен джентълмен с несресана сива перука мина бързо от другата страна на улицата, като видя грамадния мъж на тротоара. Лондон беше пълен с агресивни, модно издокарани млади мъже, които с удоволствие нападаха беззащитни пешеходци. Джордж изгледа високомерно другите минувачи и почисти пращинките тютюн от ръкава на жакета си. На село не носеше сабя, но моментално беше разбрал, че в Лондон оръжието е отличителен белег на истинските джентълмени. Бе купил сабята от майстор на оръжия на Елбъри стрийт, който го увери, че тя не е само декорация, а в ръцете на добър фехтовач, какъвто без съмнение е Негова Милост, се превръща в сигурно оръжие и осигурява прекрасна защита. Джордж кимна доволно и продължи към „Черния лъв“. След като бе вкусил от забавленията на Лондон, взе решение всяка година да прекарва по няколко седмици в големия град — разбира се, през зимата, когато нямаше земеделска работа.

Да, Джулиана бе най-подходящата съпруга за джентълмен като него. Възпитана в почтен дом, тя владееше всички умения, каквито трябва да притежава една дама. Знаеше как да се държи и в най-изисканите кръгове — много по-добре от него, както великодушно призна Джордж. Той беше син на баща си — син на груб, необразован земевладелец, който мислеше повече за реколтата и горите, за лова и

хубавата вечеря, отколкото за книги, музика и изискани разговори. Джулиана ще украси дома му.

Но къде, по дяволите, се криеше това момиче? Самодоволството на Джордж веднага се изпари. Хубаво беше да кове планове и да си представя блестящо бъдеще, но за да ги осъществи, му трябваше момиче от плът и кръв. Трябваше да намери Джулиана и да я има в леглото си. Щеше да е прекрасно да види как надменността и презрението изчезват от очите ѝ, как го признава за свой съпруг и господар.

Джулиана със зелените очи, които го гледаха студено и с отвращение. Джулиана с големите, чувствени устни, които се смееха подигравателно — смехът ѝ го караше да се чувства като последен глупак. Джулиана с разкошна червена грива, дълги крайници и високи, твърди гърди.

Тази Джулиана ще стане негова покорна съпруга и пламенна любовница. В противен случай ще се погрижи да я изгорят на кладата.

Джордж влезе наперено в „Черния лъв“ и си поръча бутилка бургундско. Ще я намеря, даже ако трябва да платя сто гвинеи, обеща си той.

Джулиана е в прекрасно настроение, установи учудено Куентин, докато тримата вечеряха. Досега я беше виждал само тъжна и потисната, а днес сутринта кипеше от справедлив гняв. Сега обаче очите ѝ искряха като скъпоценни камъни, а бледата кожа бе обагрена в розово, което идваше отвътре. Изглеждаше ведра и спокойна, искреше от живот и смях и изстрелваше остроумни отговори, свидетелстващи за ум и интелигентност. Предизвикваше Торкин с дяволити забележки, а от време на време му хвърляше пламенен поглед, който го караше да се усмихва.

Въпреки духовното си призвание, Куентин не беше нито строг, нито неопитен с жените. Не беше нужно да е гений, за да разбере, че този следобед лейди Еджкомб се е наслаждавала на радостите на любовната игра. Снизходителната развеселеност на брат му и недвусмислената нежност в очите му, когато гледаше Джулиана, не оставяха и капчица съмнение, че херцог Редмейн и съпругата на

братовчед му се разбираха отлично в спалнята, колкото и различни да бяха във всяко друго отношение.

Куентин си каза, че би трябвало да се възмути и да протестира. Но не биваше да се самозаблуждава. Той бе подкрепил ужасното намерение на Торкин — да, неохотно, но въпреки това бе станал негов съучастник. Щом Джулиана се наслаждаваше на любовта с херцога, можеше да се предполага, че изпълнява поне тази точка от споразумението доброволно, без принуда.

Джулиана не беше съвсем сигурна дали приповдигнатото ѝ настроение и радостта от вечерята имат нещо общо със страстната любовна игра в спалнята или се дължат само на новото ѝ положение. Като единствена жена на масата тя беше в центъра на вниманието. Във Форсет Тауър винаги я слагаха в най-далечния ъгъл и енергично ѝ заповядваха да мълчи, а когато някой се обърне към нея да отговори кратко и тихо. Така беше прекарала безброй вечери и най-досадните часове в живота си. Днес обаче херцогът и брат му я даряваха с цялото си внимание и това беше много ласкателно.

— Какво ще гледаме в театъра? — попита тя и посегна към чашата с вино. Лакеят веднага се хвърли да хване ножовете и вилниците, които бе повлякла с широкия ръкав на роклята.

— Гарик в ролята на Макбет — отговори с развеселена усмивка Торкин, когато Джулиана погледна с безкрайно смущение непослушните дантели на ръкава си.

— Сигурно ще представят и някоя комедия — допълни Куентин. — Откакто Гарик провъзгласи сър Томас за музикален директор, можем да очакваме и интересни изпълнения на оркестъра.

— Никога не съм ходила на театър — призна Джулиана, събра внимателно диплите на ръкава си ѝ посегна към кошничката с пастетчета. — У нас за Коледа идваше куклен театър, на пазара съм виждала комедианти, но не съм била в истински театър.

— Надявам се това ново забавление да ти хареса. — Торкин беше изненадан от радостта, с която слушаше обясненията и перления смях на Джулиана. Досега не я беше виждал такава. Имаше само бегла представа за личността ѝ. Остана впечатлен от здравия ѝ апетит. Или никой не я беше научил, че истинската дама не показва вкус към ядене на публично място, или тя бе пренебрегнала поученията. Кой знае защо, второто му се струваше по-вероятно. Тази мисъл отново извика

усмивка на устните му. Това момиче беше интелигентно и умееше да говори. Настояникът ѝ и жена му ѝ бяха дали добро образование, макар да бяха положили големи усилия да потиснат личността ѝ.

— Да не би да имам петно на носа, милорд? — попита невинно Джулиана и посегна към салфетката.

— Не виждам нищо.

— Останах с впечатление, че ме гледате настойчиво — обясни тя — и реших, че нещо във външността ми не е наред.

— Всичко си е добре — успокои я Торкин и се изправи. — Ако си готова, мила, предлагам да минем в салона и да пием чай.

— Разбира се! — Джулиана се изчерви и стана толкова бързо, че столът ѝ се преобърна. — Трябваше да се сетя. Простете ми, моля ви! Веднага ще ви оставя с вашия портвайн.

— Не е нужно — отговори Торкин и вдигна стола. — Ние с Куентин не държим особено да пием портвайн след вечеря. Прав ли съм, братко?

— Абсолютно — съгласи се Куентин. — Не виждам защо Джулиана трябва да седи сама, докато ние се наливаме с портвайн.

— Люсиен сигурно щеше да каже друго — отбеляза небрежно херцогът.

Джулиана му хвърли бърз поглед през рамо, ала изразът на лицето му беше делови и безстрастен като тона. Какво ли щеше да прави, ако на вечерята присъстваше и съпругът ѝ? Сигурно ще седя и ще мълча, реши бързо тя.

Но днес няма да си разваля настроението с разни черни сенки. Животът ѝ се развиваше без нейно участие и най-добре беше да се наслаждава на предимствата на новото си положение.

Качиха се в градската карета на херцога и отидоха в Ковънт Гардън. Джулиана непрекъснато гледаше през прозореца, възхитена от вечерното оживление по улиците на Лондон. За първи път излизаше вечер, откакто бе пристигнала в двора на „Камбаната“ с каретата от Уинчестър. Когато излязоха на площада, той изглеждаше много различен, отколкото през деня. Уличните търговци бяха изчезнали, всички сергии бяха вдигнати. В средата на площада се разхождаха тълпи ярко облечени проститутки, придружени от сводници, и предлагаша услугите си. Хлапета тичаха между минувачите и възхваляваха на висок глас забавленията, които очакваха клиентите в

специализираните заведения, прикрити като кафенета и магазини за шоколад.

Под колонадите се разхождаха изискани дами и господа и наблюдаваха пъстрата навалица на площада. Повечето отиваха към Кралския театър. Вече беше почти шест вечерта и пред вратата имаше голяма навалица. Мъже и жени се блъскаха, работеха с лакти и се караха и всеки се стремеше да си намери място в последната минута.

Джулиана огледа уплашено тълпата и се запита как ще мине между хората с широкия си кринолин. Ако трябваше да се промуши между десетките човешки тела, със сигурност щеше да си скъса роклята.

— Нали пиесата започва в шест? — попита загрижено.

— Точно така. — Торкин я вдигна и я остави на паважа.

— Но ние още нямаме места...

— Разбира се, че имаме — побърза да я успокои Куентин. — Лакеят на Торкин е бил тук още преди четири и е запазил една от хубавите ложи.

Ето как привилегированите си уреждаха живота. Джулиана вдигна вежди, но тайно призна пред себе си, че ѝ харесва да принадлежи към тях. Когато приближиха блъсканицата пред вратата, херцогът и лорд Куентин я взеха помежду си. Изобщо не разбра как стана, но изведнъж сред навалицата се отвори пътека и само след секунди тя вече беше в театъра със съвсем здрава и чиста рокля, без нито един скъсан рюш или подгъв. Даже обувките си бяха на краката ѝ, а кринолинът седеше точно както трябва. Остана с неясното впечатление, че двамата ѝ придружители са отблъснали няколко нахалници не само с думи, а и с дела. Но каквото и да бяха направили, тримата вече се намираха в театъра.

Оркестърът свиреше, но музиката бе напълно заглушена от глъчката в залата, между редиците седалки минаваха мъже и жени и често се спираха, за да поговорят с познати или да се огледат над главите на седящите, за да открият някого в другия край на салона. В общия шум се чуваха гласовете на продавачките на портокали, които шумно хвалеха стоката си.

— Оттук. — Торкин сръчно преведе Джулиана през тълпата и я насочи към ложа с чудесен изглед към сцената. Там чакаше лакей в ливреята на Редмейн и при влизането им се поклони почтително.

Херцогът пусна лакътя ѝ едва когато я настани на едно от предните места.

— Така, а сега те моля да не излизаш навън. Тук си на сигурно място и нищо не може да ти се случи — каза той и зае мястото до нея.

— Не се оплаквам от липса на развлечения — усмихна се Джулиана и се наведе над парапета. — Ако пиесата е поне наполовина толкова интересна като зрителите в залата, ще бъда безкрайно доволна. Защо са тези железни колове около сцената?

— За да спрат зрителите, които искат да се качат при артистите. — Торкин се усмихна на смаяната ѝ физиономия. — Виждаш ли онези здравеняци отзад? Театралната управа ги е назначила, за да спират най-дръзките.

Джулиана избухна в смях.

— Радвам се, че съм в Лондон. — Изведнъж се изчерви, защото си спомни нещо и сияещото ѝ лице помръкна. — По-точно щях да съм щастлива, ако тук ме бяха довели други обстоятелства.

Куентин съчувствено я докосна по рамото. Торкин предпочете да пренебрегне забележката. За момент в ложата се възцари смутено мълчание, после от оркестрината прозвуча гръм на барабани. Завесата се вдигна и на сцената излезе Дейвид Гарик, за да произнесе пролога към днешното представление.

Когато театралната постановка започна, Джулиана напрегна вниманието си. Глъчката в залата продължи през цялото време — хората разговаряха с познатите си и обменяха най-новите градски клюки, но тя успя да се концентрира напълно върху ставащото на сцената и забрави всичко около себе си. Изобщо не ѝ се стори странно, че Макбет се играеше в модерни костюми, а мистър Гарик в главната роля беше облечен в парадна униформа на хановерски офицер.

Когато обявиха антракт, тя се облегна назад с доволна въздишка.

— Театърът е магия! Съвсем различно е да чуваш думите от устата на артистите, вместо да четеш вкъщи в библиотеката, дори ако четеш на глас.

— Много се радвам, че ти харесва, малката... — Торкин се надигна. — Моля да ме извиниш за малко, трябва да поздравя един човек.

Когато херцогът излезе, Джулиана отново посвети вниманието си на пъстрата публика в залата. На първата редица в партера бе

избухнала караница, която заплашваше да премине в сбиване. Един мъж се опитваше да извади сабята си. Някой изкрещя нещо и започна да хвърля по двамата биещи се портокалови кори. Околните избухнаха в смях и моментът на напрежение отмина.

Джулиана погледна към ложите от другата страна. Торкин бе влязъл в ложата точно срещу тяхната. Стоеше зад стола на една жена, облечена в тъмносива рокля с бяло шалче на шията и скрита под бяло боне коса. Погледът ѝ беше насочен към него.

— С кого разговаря херцогът? — поиска да узнае Джулиана.

— С лейди Лидия Мелтън, предполагам — отговори Куентин, без да отделя поглед от навалицата в партера. — Годеницата му.

В подчертано небрежния, принудено спокоен тон имаше нещо фалшиво, но Джулиана беше твърде изненадана от това разкритие, за да му обърне внимание.

— Годеницата му? — Дори да искаше, не беше в състояние да скрие стъписването си. — Значи ще се жени?

— Нима не ви е казал? — Куентин упорито продължаваше да се взира в случващото се в залата и не поглеждаше към Джулиана, нито към годеницата на брат си.

— Не. Очевидно има куп неща, които не е сметнал за нужно да ми каже. — Цялата ѝ радост от вечерта угасна. Горчивият гняв от сутринта отново изпълни душата ѝ.

— Сигурно е помислил, че годежът му няма значение за вас... и за другите — добави тихо Куентин.

— Разбира се, че е без значение — побърза да потвърди тя. — Защо да се притеснявам?

— Е, във всеки случай ще мине още доста време, докато двамата се оженят — обясни с безизразен глас Куентин. — Сватбата трябваше да се състои преди два месеца, но дядото на Лидия почина внезапно и цялото семейство е в траур. Смятат да тъжат цели две години.

— Защо тогава дамата е тук? — попита хапливо Джулиана. — Не е прилично да си в траур и да посещаваш театъра, нали?

— Това е Макбет, не комедия — възрази меко Куентин. — Сигурно ще си отидат, преди да започне фарсът.

— Според мен това е лицемерие. — Джулиана се взря напрегнато в отсрещната ложа и се опита да види нещо повече от лейди Лидия Мелтън. Трудно ѝ беше да разбере как изглежда дамата

под трепкащата светлина на факлите, които осветяваха сцената и салона. — На колко е години?

— На двадесет и осем.

— Значи стара мома — промърмори презрително Джулиана.

— Предлагам да се въздържате от коментари, докато не познавате фактите — укори я все така меко Куентин. — Лидия и Торкин са сгодени още от детските си години. Преди три години почина майката на Торкин и бракът бе отложен. Сега пък почина дядото на Лидия и пак го отложиха.

— Съжалявам, не исках да прозвучи злобно. — Джулиана се усмихна разкаяно. — Изненадах се, затова реагирах така.

Лицето на Куентин веднага се смекчи.

— Да, мога да си представя.

Джулиана отново насочи поглед към отсрещната ложа. Внезапно забеляза, че дамата я гледа. Очевидно разговорът между годениците се въртеше около нея. Сякаш прочел мислите ѝ, Торкин вдигна ръка в знак на потвърждение, а лейди Лидия ѝ кимна за поздрав. Джулиана реагира с учтив поклон.

— Как ми се иска да чуя какво говорят за мен...

— Сигурно Торкин ѝ обяснява, че сте съпруга на Люсиен — каза Куентин. — Семейство Мелтън вероятно се пита какво правим двамата в ложа с напълно непозната дама.

— А не се ли питат защо виконтът не е с нас? — любопитства Джулиана. — Все пак сватбата се състоя днес.

— Не, не се питат — отговори уверено Куентин.

Оркестърът отново засвири с все сила, за да възвести началото на второто действие и Торкин се сбогува с годеницата си. Само след минута седеше отново до Джулиана.

— Изобщо не ми казахте, че сте сгоден — укори го тя, без да погледне към сцената.

— Това не е важно — отговори кратко той. — Хайде, мълчи и слушай.

Джулиана положи големи усилия, за да се концентрира върху ставащото на сцената, но не успя. През цялото време се питаше кога ли Торкин щеше да благоволи да ѝ разкаже за годеницата си. Какво ли ще стане с уговорката ни, когато новата херцогиня се настани в къщата на Олбърмърли стрийт, запита се тя. Вероятно метресата и детето ѝ ще

бъдат настанени в едното крило, а херцогинята и децата ѝ — в друго. Торкин ще може да се движи свободно между двете крила — когато и където му харесва.

Може би прекрасните помещения, в които живееше сега, принадлежаха по право на съпругата на херцога. Сигурно бяха определени за нея, щом се намираха в непосредствена близост с покоите на господаря. Да не говорим за тайната свързваща врата. Това означаваше, че щом Торкин се ожени, тя ще трябва да се изнесе от сегашното си жилище.

Побесняла от гняв, Джулиана отваряше и затваряше ветрилото с такава сила, че една от пръчките се счупи. Двамата ѝ придружители се стреснаха и едновременно се обърнаха към нея.

Редмейн успокоително сложи длан върху пръстите ѝ, които продължаваха да късат ветрилото в скута. Джулиана се обърна към него и го прониза с толкова гневен поглед, че той почти си представи как пламъците на гнева ѝ го обгарят. При Джулиана човек може да е стопроцентово сигурен в едно — че винаги знае какво ѝ е, каза си Торкин. Тя беше изпълнена с такава страст, че ѝ бе невъзможно да крие чувствата си.

— Ако искаш да се караме, ще го направим по-късно — пошепна той, без да се наведе към ухото ѝ. — Не тук, в препълнения театър. Моля те, Джулиана.

Тя кимна едва забележимо и демонстративно обърна глава към сцената. Около устата ѝ се бе очертала напрегната гънка. Брадичката беше упорито вирната, а гърбът толкова изправен и скован, сякаш беше глътнала бастун. Торкин размени поглед с брат си и не се изненада от липсата на съчувствие в очите на Куентин.

Както бе предсказал Куентин, Мелтънови си отидоха преди началото на фарса. Оттеглиха се така дискретно, че Джулиана не видя нищо. Когато погледна към отсрещната ложа след новото запалване на факлите, тя беше празна.

Торкин се надигна над парапета и махна на една продавачка на портокали. Момичето дотича веднага и с дръзка усмивка му хвърли два портокала. Херцогът ги улови сръчно и пусна шест пенса в ръката ѝ. Тя се ухили, направи реверанс и мушна монетата между пищните си гърди, подаващи се от деколтето. Полата ѝ беше хваната отпред, за да покаже ходилата и прасците.

— Няма ли да слезете и да си вземете рестото, господине? — попита продавачката и намигна многозначително. — А пък ако дадете още малко, съм готова и на други забавления.

Торкин се засмя и поклати глава. Извади от джоба на жакета си ножче и започна да бели единия портокал. Отдели едно парченце и го поднесе към устата на Джулиана.

— Отвори се широко, мила моя.

— Не съм в настроение за глупави шеги — отрязва го тя и стисна здраво устни. Протегна ръка и пое парченцето портокал с пръсти. Нямахше да му позволи да я храни! Поклони се сдържано и изрече официално: — Много ви благодаря, сър.

Без да се разсърди, Торкин ѝ подаде остатъка от портокала, обели и другия и го раздели с брат си. Куентин гледаше обнадеждено Джулиана. Момичето май не беше беззащитната жертва, каквато си я представяше досега.

По време на фарса Джулиана се забавляваше искрено и мъжете много скоро се заразиха от въодушевлението ѝ. Досега Торкин и Куентин не харесваха вулгарните и доста глупави комедии, на които зрителите в залата се смееха истерично, но Джулиана се смееше звънко на безвкусните коментари и ръкопляскаше така въодушевено, че двамата се радваха на гледката.

Когато завесата падна, тя изтри сълзите от очите си и се обърна към херцога:

— Колко весело беше! Не съм се забавлявала така, откакто гледах комедията на събора в Уинчестър.

Джордж Ридж също бе прекарал приятно вечерта в театъра и, естествено, бе харесал повече фарса, отколкото трагедията с дългите ѝ тромави монолози — макар да беше силно впечатлен от реалистичните дуели. Лейди Макбет беше цялата в кръв, а духът на Банко издаваше наистина страшни звуци.

Щом представлението приключи, той забърза към изхода заедно с останалите зрители от партера. Близо до вратата видя група млади мъже, наобиколили ярко гримирана мадам и дузина млади и не толкова млади проститутки. Мъжете наддаваха за предпочитаните от тях жени и победителят плащаше на мадам. Джордж се заплесна по една пищна

червенокоса жена в яркожълта копринена рокля, но точно тогава собственицата на бордея извика: „Десет гвинеи от джентълмена с раирания жакет!“ и бутна момичето в ръцете на чакащия мъж, който плати с готовност исканата сума и отведе придобивката си. Мадам грижливо прибра парите в кожената торбичка, която висеше на коланай.

Джордж реши, че днес е дал достатъчно пари за жени. По-добре да се върне в „Градинарите“ и да се навечеря. После може да поиграе малко, само докато му се доспи. Но ще спре веднага щом започне да губи, за да не проиграе и сметката на дърводелеца.

Най-сетне излезе от задушния театър и пое дълбоко свежия нощен въздух. Май започваше да свиква с вонята на Лондон — вече не му се гадеше, щом излезеше на улицата. Докато размишляваше дали да вземе носилка до Чипсайд, или да си спести парите и да повърви пеша, внезапно видя Джулиана.

Зяпна изумено, не вярвайки на очите си, докато сърцето му биеше възбудено. Джулиана стоеше от другата страна на улицата с лице към него. Разговаряше оживено с двама мъже, облечени толкова елегантно, че Джордж моментално се почувства мръсен провинциалист. Нямаше никакво значение, че костюмът му бе ушит от шивач на Бонд стрийт. В сравнение с двамата придружители на Джулиана, приличаше на прост работник с лопата за тор в ръце.

А самата Джулиана! Никога не я беше виждал в такъв прекрасен тоалет. Ако не бяха невероятната ѝ коса, изразът на лицето и добре познатата пищна фигура, за която копнееше от седмици, сигурно щеше да си помисли, че е обезумял. Тя беше облечена като дамите пред палата Сейнт Джеймс или в Хайд парк, които беше зяпал със страхопочитание. Облеклото ѝ носеше онзи неразгадаем полъх на столична изисканост и качество, които въпреки брокатения му костюм го караха да се чувства недодялан селяк. Ако видеше бившата си подопечна да се разхожда в този вид, лейди Форсет сигурно щеше да побеснее от гняв. Широк кринолин, рюшове, лавандуловосиня копринена рокля, да не говорим за шокиращото деколте!

Джордж се отдръпна в сянката на сградата, за да не го види Джулиана, и продължи да наблюдава триото от другата страна на улицата. Кой бяха мъжете с нея? Да не е станала уличница? Това беше единственото възможно обяснение. След като бе пристигнала в Лондон

сама и без пари, тя бе успяла по някакъв начин да си хване богат покровител с отлични връзки в обществото. А може би и двама. В момента тя се смееше и разговаряше с придружителите си съвсем естествено, с непринуденост, която свидетелстваше или за дълго познанство, или за интимност.

Това беше убедително обяснение. Джордж неволно облиза устни, като си представи как животът на уличница е променил надменното и неопитно селско момиче, което беше дошло в къщата му. Но как ли щеше да реагира Джулиана на перспективата да се върне в Хемпшир като съпруга на сър Джордж Ридж, след като беше опознала лондонските забавления?

В този момент точно пред тримата спря карета и му препречи гледката. Джордж изскочи от сянката и успя да види как един от мъжете помогна на Джулиана да се качи в елегантното возило. Двата я последваха и вратичката се затвори. Като видя херцогската корона, Джордж примигна изненадано. Не можа да прочете латинския девиз, нито да идентифицира герба, но му стана ясно, че Джулиана има приятел херцог. Явно се целеше високо. Твърде високо за един прост земевладелец от провинцията, колкото и да беше богат...

Джордж си проби път между минувачите и успя да хване наемната карета, спряла до група пияни младежи, които спореха на висок глас къде да прекарат остатъка от вечерта. Мушна се между тях и се метна на седалката, преди хлапациите да осъзнаят какво става.

— Следвайте черно-жълтата карета — нареди той и нервно почука с дръжката на сабята по покрива.

Каретата потегли с трясък и стреснатите младежи отскочиха на всички страни. Най-трезвите се затичаха след нея и се развикаха, но скоро се отказаха. Най-смелият успя да се хване за вратичката и потича няколко метра редом с каретата, като ругаеше яростно, но силите не му стигнаха и скоро рухна в калта.

Джордж се наведе през прозореца и впи поглед в черно-жълтата карета, която тъкмо завиваше надясно. Кочияшът явно се наслаждаваше на преследването и взе завоя на две колела, при което Джордж падна тежко върху изпокъсаната, омазана седалка. Надигна се с проклетие на уста и отново се наведе през прозореца.

— Пристигнахме, господине. Рейнлей Гардънс — изрева кочияшът, когато каретата спря пред порта от ковано желязо. — Искате

ли да вляза вътре?

— Не, няма нужда, ще вървя пеша. — Джордж скочи на паважа, плати и забърза към градината. Плати входна такса от половин کرونا и се втурна към ротондата, където предполагаше, че ще намери тримата.

През остатъка от вечерта Джордж Ридж все така вървеше по петите на Джулиана, като много внимаваше да остане извън полезрението ѝ. Наблюдаваше я, докато вечеряше с придружителите си в една от нишите на ротондата и слушаше изпълненията на оркестъра. Изглеждаше му весела, в прекрасно настроение, но не откри признаци за интимна връзка с един от двамата мъже, които я бяха довели тук.

Ако им е метреса, каза си обнадеждено Джордж, все щях да забележа нещо — скрито опипване, открадната целувка, явен флирт. Въпреки елегантното облекло на Джулиана, триото му напомняше по-скоро на младо момиче с двама снизходителни чичовци, извели любимата си племенница да се позабавлява.

Дълбоко объркан, Джордж последва тримата навън, когато вече се зазоряваше. Отново нае файтон и заповяда на кочияша да следва черно-жълтата карета. Когато тя спря пред красива къща на Олбърмърли стрийт, Джордж продължи напред и се постара да запомни добре къщата, в която влязоха господата и Джулиана. После се облегна и се замисли над загадката на вечерта.

Джулиана бе влязла в къщата с двама мъже. Това можеше да означава само едно — тя се занимаваше с най-древния занаят. И учудващо бързо се беше изкачила по обществената стълбица. Въпреки това тя си оставаше убийцата на баща му. Една курва не можеше да очаква, че ще се промъкне през дупките в закона, все едно колко могъщи и влиятелни бяха защитниците ѝ.

Първо трябваше да разбере кои са двамата мъже с Джулиана, а после да чака подходящия момент. Нямахше да изпусне плячката си.

12.

— Добро утро, милейди.

Джулиана бавно излезе от дълбините на топъл и приятен сън, примигна и отвори очи. Над леглото ѝ се разливаше ярка слънчева светлина. Надигна се на лакти и се огледа.

Дребна закръглена жена с бледосини очи и сива коса под прясно колосано бяло боне стоеше до леглото ѝ и явно току-що бе вдигнала завесите, за да пусне светлината на деня. Като видя, че Джулиана се е събудила, тя направи учтив реверанс.

— Добро утро — поздрави Джулиана. — Вие сигурно сте...

— Мистрес Хенли, милейди, но семейството ме нарича само Хени. Ако сте така любезна да ме наричате по същия начин, ще се разбираме много добре.

— Разбира се, Хени. — Джулиана седна и огледа красиво обзаведената си спалня, опитвайки се да си припомни събитията от изминалите часове. Погледна купчината небрежно нахвърляни дрехи до прозореца и се изчерви. Когато се върнаха от Рейнлей, херцогът настоя да играе ролята на нейна камериерка и изобщо не прояви грижовност към изисканата копринена рокля и финото батистено бельо. — Извинете, че съм оставила дрехите си в такова безредие — промълви смутено тя.

— Велики боже, милейди, тогава за какво съм тук? — Хени се засмя и махна с ръка. — Докато вие пиете сутрешния си шоколад, аз ще прибера всичко в гардероба и ще подреда. — Тя взе подноса от масичката и я сложи на коленете на Джулиана. От сребърната каничка се понесе сладка миризма.

Джулиана зяпна смаяно. Не бе очаквала подобен лукс. Във Форсет Тауърс всяка сутрин я будеха точно в седем и изискваха от нея след половин час да слезе напълно облечена за закуска. Лейди Форсет беше убедена привърженичка на теорията, че приятният живот и разглезването влияят вредно върху младежта. Дори през зимата не

отопляваха стаята ѝ и сутрин често трябваше да чупи коричката лед в легена, за да може да се измие.

Джулиана си сипа малко шоколад в голямата, широка чаша и я погледна почти със страх. Снежнобелият порцелан със златен ръб беше толкова крехък... Облегна се на възглавниците и предпазливо отпи глътка, още една... После се осмели да си вземе бисквита от чинийката и я потопа в гъстата течност. Омекналото, парче падна обратно в чашата и няколко капки гъст шоколад пръснаха върху завивката. Джулиана извика стреснато.

— Какво не е наред, милейди? — Хени, която тъкмо изтърсваше копринената рокля, се обърна изненадано.

— Изцапах цялото легло с шоколад — изплака засрамено момичето, докато напразно се опитваше да почисти петната със салфетката си. — Ами ако не могат да се изперат?

— Уверена съм, че перачката няма да се уплаши от малко шоколад! — Хени отиде до леглото, за да прецени вредата. — Моля ви се, милейди, това са само няколко петънца!

— Според мен е ужасно — отговори Джулиана. — Може би е по-добре да седна на стола и тогава да изпия шоколада си. — Тя подаде таблата на Хени и скочи от леглото.

— Желая ти добро утро, скъпа съпруго.

Джулиана се обърна стреснато към вратата, която се бе отворила без предупреждение. Люсиен влезе в стаята ѝ, напълно облечен, но дрехите му бяха в лошо състояние, сякаш беше спал с тях. Размаха чашата коняк в ръката си и огледа съпругата си със саркастичен блясък в кървясалите, дълбоко хлътнали очи.

— Милорд! — Джулиана бързо се отдръпна назад и петата ѝ застъпи ръба на дългата нощница.

— Защо се изненадвате, че ме виждате, милейди? Бях твърдо убеден, че е редно съпругът да посети младата си жена на сутринта след първата брачна нощ. — Люсиен отпи голяма глътка коняк и отново я удостои с подигравателен поглед. Тънката нощница не можеше да скрие формите и извивките на тялото ѝ и гледката явно го изпълваше с отвращение.

Джулиана реши, че е най-добре да се мушне в леглото.

— Стреснахте ме, милорд — отговори тя с цялото достойнство, на което беше способна. Легна си и се зави до брадичката. — Хени,

мисля, че все пак ще закуся в леглото.

Жената отново ѝ подаде таблата и направи реверанс пред виконта.

— Да изляза ли, милорд?

— Не — отговори Джулиана. — Вършете си работата, Хени.

Люсиен се усмихна и отново отпи глътка коняк. Отиде до леглото и приседна на ръба.

— Надявам се, че сте прекарали приятна вечер.

Най-добре да се престори, че всичко е нормално. Да води спокоен разговор с мъжа, който имаше пълното право да се появи в спалнята ѝ.

— О, да, благодаря ви, сър! Гледахме пиеса, а после вечеряхме в Рейнлей. — Наложил на лицето си безгрижно изражение и потопил втора бисквита в чашата. Този път успя да я лапне цялата.

— Жалки удоволствия. — Люсиен изпуктя презрително. — Ако наистина искате да видите какво представлява Лондон, по-добре излизайте с мен.

— Съмнявам се, че Негова Светлост ще одобри подобен план — отговори тя и се облегна назад с присвити очи.

Люсиен се разсмя дрезгаво и отново получи пристъп на кашлица. Сгърчи се и мършавото му тяло се разтърси от спазми. Мъчеше се да си поеме въздух и охкаше задавено.

— Хайде, хайде, милорд, успокойте се. — Хени взе чашата от ръката му и изчака, докато спазмите престанаха и той успя да си поеме дъх. — Хайде, пийнете една глътка, щом конякът ви се отразява добре. — Подаде му отново чашата с изражение на човек, който разбира от лекарства. Тя познаваше отдавна семейство Еджкомб и тайните му.

Люсиен изпи остатъка от коняка на един дъх и въздъхна облекчено.

— Извинете ме, скъпа. Съзнавам, че не се представям добре като съпруг. — Ухили се и Джулиана забеляза, че предните му зъби липсват. Беше ѝ трудно да определи възрастта му, но дори при най-великодушна преценка беше твърде млад, за да загуби зъбите си. — Е, какво казахте преди малко, та ме разсмяхте? А, да... че на Торкин няма да му хареса, ако ви покажа интересните места в Лондон. — Гласът му преливаше от подигравка.

Джулиана кимна с лека усмивка. Не ѝ беше трудно да си представи как херцог Редмейн ще скърца със зъби. Наистина не беше трудно. Даже се радваше, като си представяше реакцията му... какви приятни неща можеха да се случат после...

— Добро утро, лейди Еджкомб... О, Люсиен, значи си дошъл да посетиш младата си съпруга? — Сякаш в отговор на желанието ѝ, на вратата застана херцог Редмейн от плът и кръв. Джулиана се обърна стреснато. Торкин, облечен в брокатен халат, се усмихваше снизходително, но очите му светеха гневно.

Незнайно по каква причина никой в това семейство не си прави труд да почука на вратата ми, преди да влезе, помисли си Джулиана.

— Добро утро, Ваша Светлост. — Тя отпи още малко шоколад и се опита да изглежда спокойна, сякаш беше свикнала да разговаря с джентълмени, докато седи по нощница в леглото. Да, леглото беше подходящо място за среща със съпруга и любовника — а тя имаше и двете. Тази мисъл я разсмя и трябваше да стисне устни, за да не избухне. Остави чашата и отдалечи подноса.

— Виждам, че се чувстваш доста уютно в спалнята на жена ми, Торкин — отбеляза ухилено Люсиен. — Искаш ли да изиграя ролята на възмутен съпруг?

— Не ставай глупак — отговори спокойно херцогът и се приближи до леглото. — Предполагам, че още не си лягал?

— Предполаганието ти е правилно, драги. — Люсиен вдигна празната си чаша към светлината. — По дяволите, кога се изпразни? Сигурно е пукната. Имаш ли в спалнята гарафа, Редмейн?

— Върви си в апартамента, Люсиен — нареди все така спокойно херцогът. — Слугата ти те чака. Сигурен съм, че там ще намериш всичко необходимо, за да се чувстваш удобно.

Люсиен се прозя и се надигна.

— Е, добре, може би си прав. Скъпа съпруго, неутешим съм, че трябва да сложа край на очарователния ни разговор.

— Само отлагаме разговора за по-добро време, сър.

Скучаещият израз на Торкин бе заменен от изненада.

— Какво казахте?

Джулиана се усмихна подчертано невинно.

— Казах само, че ще се радвам да продължа разговора със съпруга си, сър. Има ли нещо нередно?

Торкин изглеждаше толкова смаян, че едва успя да запази равнодушното си изражение.

— Не можеш да попречиш на жена ми да ми отделя нужното внимание, драги братовчедо — подкрепи я Люсиен и извади от джоба си табакерата с емфие. Нямаше представа защо Джулиана иска да ядоса херцога, но беше готов да я подкрепи.

Торкин отиде до вратата и я отвори широко.

— Желая ти приятна почивка, Люсиен!

Братовчед му го погледна обидено.

— Какво? Наистина ли ще ме изхвърлиш от спалнята на жена ми? Ако питаш мен, аз имам правото да те изхвърля оттук, а не обратно.

— Изчезвай. — Гласът на херцога прозвуча меко, но вената на слепоочието му пулсираше, а ноздрите бяха издути и побелели.

Люсиен хвърли поглед към Джулиана, която се бе извърнала — жена му явно желаше да остане настрана от сблъсъка. В момента не беше в състояние да срещне гневния поглед на херцога, а и нямаше намерение да продължи да го предизвиква, като се съюзи с виконта. Или поне не, докато не си съставеше добър план.

Люсиен вдигна рамене и се запъти към вратата. Знаеше, че ако тя не му съдейства, няма шанс срещу херцога. И без това не беше сигурен за какво става дума, но бе изненадан от откритието, че малката Джулиана не е покорна и смирена участница в плановете на Торкин. Може би трябваше да го обмисли. Направи подигравателен поклон и се оттегли.

— Лейди Еджкомб ще позвъни, когато има нужда от вас, Хени — изрече херцогът кратко, без да пуска вратата.

Камериерката направи реверанс, вдигна подноса с недовършената закуска на Джулиана и бързо излезе.

— Е? Какво означава тази игра? — попита тихо Торкин и се приближи към леглото.

— Каква игра? — Джулиана се усмихваше невинно и подчертано глупаво. — Съпругът ми влезе за малко, за да ме поздрави с добро утро. Поговорихме си.

— Разбирам. — Торкин я гледеше втренчено. — Защо се опитваш да ме предизвикаш, Джулиана?

— Нямам такива намерения!

— Убеден съм, че имаш. Но да знаеш, че аз ще приема предизвикателството и тогава...

— Не би имало смисъл да ви дразня, милорд, ако не отговорите... Но, повярвайте ми, нямам такива намерения — побърза да допълни и отново се усмихна невинно.

Торкин стоеше пред леглото и я наблюдаваше намръщено. Джулиана явно беше намислила някаква дяволия. Буквално вибрираше от енергия, чак косата ѝ скърцаше. А той изобщо не можеше да си представи каква би могла да бъде целта на това неочаквано сприятеляване с Люсиен — освен че искаше да го ядоса. По-добре да не я окуражава. По-добре да смени темата. Изписа на лицето си усмивка и заговори:

— Снощи напълно забравих да ти кажа, че днес ще имаш гости. Лейди Лидия Мелтън и майка ѝ пожелаха да ти изкажат поздравленията си.

— О, така ли? Много мило от страна на годеницата ви. — Гласът на Джулиана прозвуча хладно.

— Нормално е лейди Лидия да пожелае да се запознае с новата роднина на годеника си, която на всичкото отгоре живее под неговия покрив.

— Да, разбира се, че е нормално — отвърна примирително тя. — Питам се... дали тя знае, че новата роднина е настанена в покоите на херцогинята?

— Не ставай глупава!

Пръстите ѝ нервно сгъваха и разгъваха завивката.

— Предполагам, че щом се ожените, ще ме настаните в друго крило... или уговорката ни ще приключи, когато зачена детето?

— Тази сутрин явно си решена да се скараш с мен — изсъска Торкин. — А пък аз се събудих с чувството, че съм бил докоснат от ангелска ръка. — Изведнъж гласът му стана дълбок и кадифен, очите му светнаха, устата се изви в чувствена усмивка. — Споменът за теб беше навсякъде — по кожата ми, в кръвта ми...

Той се наведе над нея и опря ръце от двете страни на главата ѝ. Джулиана не беше в състояние да се откъсне от него, от двете властни сиви очи, които сега бяха съвсем близо и я предизвикваха да отвърне. Топлият му дъх галеше бузите ѝ, устата му беше съвсем близо до нейната... цяла вечност, както ѝ се стори, докато тя въздъхна тихо и

вдигна ръце, за да го прегърне и да привлече устата му към своята. Целуна го жадно, мушна език между устните му, вкуси го с нарастващ глад и напълни дробовите си с мъжкия му аромат. Торкин не се помръдна, докато тя го изследваше, изпълнена със страст, и предостави инициативата на нея, докато тя се задъха и отделни устни от неговите.

— Ето това е радващ поздрав — усмихна се ведро той. — Може би сутрин винаги си в мрачно настроение? Или си спала лошо през нощта?

— Въпросите ми бяха напълно оправдани — възрази Джулиана, но гласът ѝ прозвуча меко, почти нежно. Очите ѝ бяха замъглени от страст. Херцогът се настани до нея.

— Трябваше да ти кажа, че ще се женя, но не го сметнах за важно. Каквито и уговорки да имаме с теб, един ден трябва да се оженя. Независимо от предпочитанията си — в гласа му прозвуча съжаление, — аз имам задължения към семейното име.

— Това означава ли, че не искате да се ожените за лейди Лидия? — Джулиана беше толкова развълнувана, че забрави собствените си тревоги.

— Това се нарича брак по разум — обясни трезво херцогът. — Човек в моето положение се жени единствено и само по тази причина. Удоволствие, страст, даже любов — всичко това преживяваме с метресата. Мисля, че това не те изненадва особено. Или се лъжа?

— Не, не се лъжете. Имате ли и други метреси? Може би някоя, която обичате? — Джулиана отново стисна до болка завивката и сведе очи.

Лицето на Торкин стана абсолютно безизразно, превърна се в непроницаема маска.

— Любовта, мила моя, е лукс, който човек в моето положение не може да си позволи.

Най-сетне тя вдигна глава, уплашена от горчивината, прозвучала в привидно овладения глас.

— Защо човек с вашето положение трябва да се научи да живее без любов?

— Виж ти какво любознателно дете! — Торкин се вгледа с нежност в изпълненото с очакване лице, устремено към неговото. — Когато притежава власт и богатство, мъжът никога не бива да се

доверява изцяло на хората около себе си. Повечето от тях не са искрени. А за любовта е необходима искреност.

— Но това е ужасно! — Джулиана импулсивно протегна ръка да го помилва. — Значи хората около вас се преструват, че ви обичат, а в действителност търсят само изгода?

Торкин погледна тънките ѝ пръсти, вкопчени в неговите. Какъв спонтанен и великодушен жест на утеха! Внимателно измъкна ръката си и се престори на безгрижен.

— Някога, когато бях млад и глупав, се опитвах и успявах, макар и отчасти. Но си научих урока.

— Е, поне са се престрували, че ви обичат. — Мислите на Джулиана се отклониха към собствената ѝ съдба. — Докато при мен беше съвсем различно. Никой не си направи труда дори да каже, че ме харесва. Не знам кое е по-лошо.

— Не мога да повярвам, че роднините ти не те обичат — възпротиви се той, шокиран от тази трезва оценка. Джулиана беше толкова млада, хубава и очарователна...

Тя поклати глава.

— Не сте прав. Никой не ме искаше... с изключение на сър Джон, естествено. Той ме обичаше... по свой начин. Не вярвам, че е било само похот. Джордж твърдеше, че баща му бил стар перверзник, който лудееел по ученички...

Торкин се наведе към нея и повдигна брадичката ѝ, за да я принуди да срещне настойчивия му поглед.

— Аз те харесвам, Джулиана. Много съм привързан към теб.

Погледите им се сляха. Джулиана жадно търсеше в сивите ириси доказателство, че добрите му думи не са били само благородна лъжа. Не намери, защото не беше в състояние да разгадае израза на очите му. Внезапните искри в зениците събудиха в сърцето ѝ известна неловкост. Вероятно трябваше да промени темата, за да разкъса магията, която я държеше в плен.

— И къде ще ме скриете, когато Лидия стане херцогиня?

Магията на мига отлетя. Торкин пусна брадичката ѝ.

— Нямам никакво намерение да те крия. Когато родиш наследник на Еджкомб, ще се преместиш в собствено жилище — или някъде близо до мен, или в Редмейн Аби. Само ти имаш право да

решиш къде ще живееш. Ако желаеш да напуснеш тази къща и да създадеш свой дом, няма да ти преча.

— Ами ако не зачена?

— Доколкото си спомням, тази точка бе обсъдена подробно в присъствието на адвоката — отговори нетърпеливо Торкин.

— Вярно е, но никой не спомена за вашата женитба.

Той се усмихна снизходително и започна да изброява възможностите:

— След моята женитба... след смъртта на съпруга ти... дали имаш дете или не... ти си оставах вдовица на виконта и можеш да живееш в Еджкомб корт. Детето ще бъде възпитано в моя дом. Ако няма дете, няма проблеми. Ако родиш дете и искаш да живееш другаде, ще имаш право да го посещаваш, когато желаеш. Е, смяташ ли, че сме предвидили всички възможности?

— Боя се, че малко трудно схващам, Ваша Светлост.

— Не се прави на глупачка!

Джулиана безмълвно се бореше със себе си. По-добре да скрие горчивината и болката си. Всичките ѝ инстинкти се бунтуваха срещу това хладнокръвно орязване на майчинските ѝ права. Ами ако двамата с херцога се скарат жестоко? Ами ако във връзката им зейне пропаст, която е невъзможно да се запълни? Как при тези обстоятелства ще продължи да живее в близост до него? И как ще се изнесе и ще изостави собственото си дете?

Истината беше една: и тя, и детето ѝ бяха за херцог Редмейн само вещи. Притежания. Във всички обществени класи жените се продаваха и купуваха по усмотрение на мъжете. Гладни мъже продаваха съпругите си на пазара за самун хляб. Принцеси с кралска кръв се продаваха в чужди двореци, за да раждат деца, да заздравяват съюзи, да обединяват страни и армии и да пълнят кралските съкровищници. Джулиана не се сблъскваше за пръв път с тази сурова действителност и ѝ беше много болно, че и тя е станала обект на покупко-продажба.

Торкин я наблюдаваше с въпросително смръщено лице. Когато тя остана безмълвна, той се опита да смени темата.

— Имаш ли някакви планове за днес?

Въпросът я слиса. Цял живот други бяха определяли вместо нея — контролираха я, заповядваха ѝ, накрая я затвориха в къщата на

Ръсел стрийт. Изобщо не беше помислила, че като се нанесе у херцога, ще има свободата да излиза и да прави, каквото ѝ харесва. Това беше прекрасно обезщетение за заробването ѝ с договора.

— Не съм мислила...

— Яздиш ли?

— Но разбира се! В Хемпшир това е единствената възможност да се придвижваш през зимата, когато пътищата са покрити с дълбок сняг.

— Искаш ли да имаш кон? — Той се усмихна на възторга ѝ.

— И къде ще яздя?

— В Хайд парк, ако не обичаш бързата езда. Или в Ричмънд, където можеш да препускаш на воля. — Джулиана го гледаше с такава изненада и с толкова детска радост, че сърцето му се стопли. Колко е лесно да я направя щастлива, каза си той. Но също и да я нараня — беше следващата му мисъл, но той побърза да я прогони. — Ако желаяш, още днес ще отида при Татърсел и ще ти избира кон.

— О, не може ли да дойда и аз? — Джулиана скочи и се приготви да смъкне нощницата си.

— Боя се, че не може. В конюшните на Татърсел не ходят дами. — Погледът му бе прикован към пищната закръгленост на гърдите ѝ и очертаващите се под тънката нощница тъмни зърна. — Но можеш да разчиташ, че ще изпълня поръчката така, че да бъдеш доволна. — Гласът му прозвуча леко задъхано. — Съблечи нощницата.

Джулиана прокара език по устните си.

— Може да влезе някой.

— Веднага я свали! — Заповедта бе изречена рязко, но Джулиана усети в гласа му дрезгавите нотки на страстта.

Тя развърза дантелените панделки на шията и бавно спусна нощницата по тялото си — инстинктът ѝ подсказваше, че той ще бъде много доволен от това постепенно разголване. Когато хвърли нощницата на пода и застана гола пред него, той я погълна с жаден поглед, но не направи опит да я прегърне.

— Обърни се.

Тя се обърна бавно към леглото, усещайки как кожата ѝ запари под пламенния му поглед, и по тялото ѝ пробягаха сладостни тръпки. Сякаш я милваше с ръце, не с очи. Торкин развърза халата си и застана зад нея. Сложи ръце на талията ѝ, плъзна пръсти нагоре и обхвана

твърдите, пълни гърди. Коравата, възбудена мъжественост се притисна силно в задните ѝ части. Ръцете му се спуснаха към корема ѝ, очертаха хълбоците и се плъзнаха изкусително по дупето ѝ.

Джулиана пое шумно въздух, когато пръстите му преминаха през улея на задника и се заровиха между бедрата ѝ, за да отворят горещите, влажни срамни устни. В слабините ѝ се разля непоносима горещина, кръвта запулсира във вените ѝ. Тя се раздвижи с наслада под докосванията му, ръката ѝ от само себе си се отправи назад, за да помилва коравия му член. Торкин задиша възбудено в гърба ѝ.

— Опри се с ръце на леглото.

Джулиана се подчини на тихата заповед и се наведе, вече глуха и сляпа за всичко наоколо. Усещаше само тялото му до своето и болезненото, неудържимо тръпнене на утробата си — тя буквално стенеше за сливане, което да ѝ донесе мечтаното освобождаване. Ръцете му се плъзнаха с трескаво нетърпение по извития ѝ гръб, очертаха линията на гръбнака, сграбчиха здраво ханша ѝ от двете страни — и той прониква в нея с бърз тласък. Чувството беше съвсем различно — задъхващо, прекрасно, силно възбуждащо, докато мускулестият му корем се притискаше в задните ѝ части и при всеки ритмичен, силен тласък се чуваше леко пляскане. Възбуденият му член се забиваше все по-дълбоко в нея. Джулиана чуваше собствените си гърлени стонове. Главата ѝ се отпусна към възглавниците, гърбът ѝ се опъна като струна. Устата ѝ пресъхна. Замайващо дълбоката пропаст идваше все по-близо и по-близо... онзи миг, когато щеше да изпадне в див, безграничен екстаз. Торкин впи пръсти в плътта ѝ и тя извика задавено името му — всяка сричка беше потвърждение и уверение в безграничната ѝ наслада.

Джулиана падаше бавно, съвсем бавно, като перце, носено от пролетен бриз. Пропастта я посрещна, отвори се пред нея и тя потъна в изпепеляващото море на екстаза. Зави ѝ се свят, спря да диша и падна на леглото. Торкин падна заедно с нея, здраво притиснат до гърба ѝ, ръцете му склучени около кръста ѝ. Извика дрезгаво и тялото му се скова. Джулиана усети горещото му семе в утробата си и въздъхна доволно. Той опря влажното си лице в тила ѝ и задиша бавно и дълбоко, за да се овладее. Тя остана да лежи, усещайки как сладкото напрежение постепенно се разсейва. Тялото на Торкин не ѝ тежеше — знаеше, че той също е изтощен от преживявания див екстаз.

Мина доста време, докато Торкин се отдели от нея и стана. Загърна халата си, протегна ръка и я помилва по гърба.

— Върни се в реалността, малката.

— Не може така. Вече нищо не разбирам — прошепна тя, скрила глава във възглавницата. — Защо беше толкова различно от преди? Толкова ново?

Той се наведе над нея и внимателно я обърна по гръб. Очерта линията на устните ѝ с показалеца си и в очите му светна страст... и нещо, което много приличаше на безпомощност.

— Какво направи с мен? — попита едва чуто. Целуна я бързо по устните и излезе от стаята.

Джулиана се надигна бавно. Тялото ѝ все още пулсираше от преживяната страст. В момента самата тя не знаеше каква е: съпруга, любовница... курва? Жена или момиче? Човек или вещь?

А щом не знаеше нищо за себе си, как да разбере що за човек е херцогът?

13.

Беше вече обед, когато Джулиана най-сетне излезе от покоите си, облечена в прекрасна дневна рокля от жълта коприна с широк кринолин и фуста на зелени и бели точки, богато обшита с дантели. Чувстваше се малко неловко, че излиза от спалнята си в този безбожно късен час и с този невероятен тоалет. Лейди Форсет, която неуморно хвалеше трудолюбието на жената, щеше да я укори с най-силни думи. Дамите от къщата свалят престилките едва когато дойде време за обед — обичаше да повтаря тя. Следобедът е време за почивка и приятни занимания, но сутрин трябва да се работи.

При тази мисъл Джулиана се закиска и подскочи като малко момиче. Ала в следващия миг си спомни къде се намира. Срещна погледа на минаващата камериерка и ѝ стана неловко. Момичето направи реверанс, но очевидно едва се сдържаше да не се засмее.

— Добър ден — поздрави Джулиана с високомерно кимване.

— Милейди — пошепна момичето и сведе глава, изчаквайки лейди Еджкомб да я подмине.

Джулиана спря за малко на горната площадка, размишлявайки къде да отиде. Предишния ден бе видяла приемните помещения. Перспективата да слезе самостоятелно по стълбата с форма на подкова, за да седне в библиотеката или в салона, не беше особено приятна. Все още се чувстваше като гостенка в тази къща, където позицията ѝ беше двойствена. Тогава се сети, че разполага със собствен салон, и въздъхна облекчено.

Отиде в малкия утринен салон, опасявайки се, че ще го завари променен или зает. Ала когато отвори вратата, стаята беше празна и изглеждаше точно такава, каквато я помнеше. Затвори вратата зад гърба си и се замисли за следващата си стъпка. Искаше ѝ се да изпие чаша кафе. Вероятно, докато живееше тук, имаше право да си поръчва, каквото пожелае. Дръпна шнура на звънеца до камината, настани се в шезлонга под прозореца и подреди полите си.

Чукането на вратата последва невероятно бързо — лакеят, който се отзова на повикването ѝ, надали идваше от кухненското крило. Изглеждаше безупречен с напудрената си перука и тъмна ливрея, поклонът му беше скован.

— Какво желаете, милейди?

— Чаша кафе, ако обичате. — Джулиана се усмихна любезно, но лицето му остана безизразно.

— Веднага, мадам. Това ли е всичко?

— О, може би и филийка с масло — добави бързо Джулиана. Обядът беше чак в три, а тя умираше от глад.

Лакеят се поклони и се оттегли заднешком към вратата. Джулиана остана сама и продължи да размишлява с какво да се заеме до обяда. На масичката под позлатеното огледало бяха наредени вестници и списания и тя реши да ги разгледа. Точно тогава на вратата отново се почука.

— Влез!

— Добро утро, Джулиана. — Сър Куентин се поклони с усмивка, влезе в стаята, улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Дойдох да се осведомя за желанията ви. Има ли нещо, което мога да сторя за вас? Какво ви се прави?

— Искам да се занимавам с нещо — призна тя с меланхолична усмивка. — Облечена съм и съм напълно готова да преживея нещо ново, да се срещна с някого... Но не знам къде да отида и какво да правя.

Куентин избухна в смях.

— След два-три дни ще правите посещения на учтивост, а и доколкото разбрах, Торкин отиде да ви купи кон. Дотогава можете да се разхождате в парка и аз съм готов да ви придружа. Можем да обиколим магазините, да отидем в някоя книжарница, за да си изберете книги. Можете да си поръчате носилка или карета. Ако предпочитате да ходите пеша, достатъчно е да повикате лакей, за да ви придружи.

— О! — пошепна изненадано Джулиана. Не беше очаквала толкова много възможности. — Предполагам, че мога да използвам библиотеката на херцога?

— Но разбира се — потвърди Куентин. — Всичко в тази къща е на ваше разположение.

— Негова Светлост ли каза това?

— Не изрично — усмихна се Куентин, — но брат ми е наистина щедър. Ние всички живеем до голяма степен от неговата щедрост и никога досега не съм виждал да отказва нещо на някого, дори на Люсиен.

Джулиана беше готова да повярва в добротата на херцога. Той даваше, без да взема. Отново изпита съчувствие към разочарованието му, когато ѝ каза, че околните безсрамно използват великодушието му.

— И вие ли живеете тук, милорд? — попита тя.

— Само когато съм в Лондон. Моят дом е катедралата в Мелчистър, Хертфордшир, където работя.

Джулиана прие думите му със замислено кимване. Куентин сигурно беше влиятелна личност в църковната йерархия. Защо да не го попита още нещо?

— Защо и мъжът ми живее тук? Няма ли собствено жилище?

Появи се лакеят с кафето и Куентин изчака с отговора си, докато излезе. Джулиана видя двете чаши на таблата и се усмихна. Очевидно персоналът в къщата знаеше къде се намират в момента господарите.

— Торкин настоя да се премести тук — обясни Куентин, когато останаха сами. Джулиана му наля кафе, той ѝ благодари и продължи: — Направи го заради вас. Естествено е хората да очакват, че ще живеете под един покрив със съпруга си. Домакинството на Люсиен не предлага удобства за млада дама като вас. Ще кажа направо — домът му е обсаден от кредитори. Освен това, докато е тук, Торкин ще го държи постоянно под око.

— За да е сигурен, че няма да ми досажда? — Джулиана се усмихна с лека подигравка.

Лицето на Куентин пламна.

— Ако не бях убеден, че Торкин е в състояние да ви защити, мадам, нямаше да имам нищо общо с плановете му.

— Може би изобщо не сте имали избор? — попита меко тя. — Не смятате ли, че брат ви е майстор в изкуството да убеждава?

Той се изчерви още по-явно.

— Да, права сте. Въпреки това се осмелявам да твърдя, че не би могъл да ме убеди да извърша нещо, което не е в съгласие със съвестта ми.

— Наистина ли коварният му план е в съгласие със съвестта ви? — попита невярващо Джулиана и посегна към препечените филийки.

Като видя мъката на Куентин, тя веднага съжали за въпроса си. Не биваше да го обвинява — инстинктът ѝ подсказваше, че когато се наложи, той без колебание ще вземе нейната страна и ще ѝ бъде надежден приятел.

— Какво да кажа? — отвърна с болка той. — Признавам, планът му е отвратителен, но... той ще разреши цял куп трудни проблеми и ще спаси семейството от положението, в което е изпаднало.

— Значи интересът на семейството е на първо място?

— Да, разбира се — отговори просто Куентин. — Аз съм от семейство Къртни, после съм всичко друго. Същото важи за Торкин. Но съм твърдо убеден, че той ще се погрижи да не пострадате от ужасния му план. Освен това... — той помълча малко и добави: — ... не ми се сърдете, но вие също ще имате изгода от този план. Защото не се отращавате от Торкин.

Джулиана беше твърде честна, за да отрече. Остави чашата си и притисна ръце до пламналите си бузи.

— Да, аз го харесвам — призна тихо тя. — Лошото е, че той ме обърква. Понякога го мразя, но през повечето време... — Тя вдигна безпомощно рамене.

Куентин кимна в знак, че разбира, и също остави чашата си. Взе ръцете ѝ в своите и заговори сериозно:

— Искам да знаете, че можете да разчитате на мен. Във всяко отношение. Аз имам известно влияние върху брат си, макар че той винаги изглежда така, сякаш не позволява да му влияят.

Сивите очи бяха спокойни и без всякакъв фалш. Джулиана се усмихна благодарно, изпълнена с дълбока утеха. За първи път в живота си имаше истински приятел.

Ново чукане на вратата прекъсна мълчанието между двамата. Появи се икономът.

— Пристигнаха лейди Мелтън и лейди Лидия, мадам — оповести тържествено той. — Позволих си да ги поканя в салона.

— Благодаря, Катлет. — Куентин отново пое кормилото. — Лейди Еджкомб ще слезе веднага. Не се притеснявайте — обърна се той към Джулиана, щом икономът излезе. — Аз ще ви помогна да се справите.

— Наистина ли ще ми е трудно? — Джулиана се огледа изпитателно в огледалото и нервно приглади къдриците си.

— О, разбира се, че не. Лидия е най-милият, най-добрият човек на света, а и лейди Мелтън не е толкова лоша.

— Херцогът май няма особено желание да се ожени за лейди Лидия — изрече с привидна небрежност Джулиана, докато пригладваше веждите си с върха на пръста. — Каза ми, че това е брак по разум.

Устреми поглед към лицето на Куентин в огледалото и сърцето ѝ направи огромен скок. В очите му светеше дълбока мъка. Той побърза да се извърне и отвори вратата на салона. Внезапно тя си спомни демонстрираното му равнодушие в театъра — равнодушие, с което очевидно искаше да скрие силна напрегнатост.

Но моментът не беше подходящ да се занимае с тази загадка. Джулиана реши по-късно да я обмисли на спокойствие. Сега трябваше да се подготви за първата си обществена изява като лейди Еджкомб. Едва когато слезе в залата, тя се сети, че няма как да обясни брака си с виконта, и се почувства зле. Коя беше тя? Откъде идваше? Дали херцогът беше разказал на Мелтънови някаква история? Каква?

В сърцето ѝ пропълзя паника. Спря напред в залата и стисна до болка ръката на Куентин.

— Коя съм аз? — пошепна с мъка.

Той я погледна объркано, но бързо разбра какво я измъчва.

— Вие сте далечна братовчедка на семейство Къртни от Йорк. Защо Торкин не ви е казал... Дяволите да го вземат! — В гласа му прозвуча искрено възмущение.

— Ще му извия врата! — изсъска ядно Джулиана. — Той наистина е най-безогледният, най-непоносимият, най-подлият...

— Скъпа Джулиана! — Мекият глас на херцог Редмейн прозвуча внезапно от стълбата зад тях. — Възможно ли е всички тези думи да се отнасят до моята скромна личност? — Очите му святкаха развеселено.

Тя се обърна към него и токът ѝ се закачи в ръба на роклята. Чу се грозен шум от късане на плат.

— По дяволите! — извика вбесено. — Видяхте ли каква я свършихте, милорд?

— Качи се в стаята си и помоли Хени да зашие полата — предложи спокойно Торкин. — През това време ние с Куентин ще занимаваме гостите.

Джулиана събра полите си и профуча покрай него, като го дари с унищожителен поглед. Надяваше се да е вложила в него цялото си презрение. Ала той се усмихна невъзмутимо и я щипна по нослето. Без да мисли, Джулиана му се оплези и избяга. Развеселеният смях на двамата мъже я последва по стълбите.

Когато след двацет минути влезе в салона, Торкин я посрещна с любезна усмивка.

— Лейди Еджкомб, позволете да ви представя лейди Мелтън и лейди Лидия Мелтън. — Улови ръката ѝ и я отведе до дивана, на който седяха дамите.

Джулиана направи грациозен реверанс и двете ѝ отговориха с поклон. И двете бяха облечени изцяло в черно, лейди Мелтън носеше огромно боне от черна тафта, което напълно скриваше фризура ѝ. Шапката на дъщеря ѝ беше тъмносива и по-скромна. Ала цялостното впечатление беше меланхолично.

— За мен е чест, мадам — проговори тихо Джулиана. — Позволете ми да изразя дълбоките си съчувствия за загубата ви.

Лейди Мелтън се усмихна бегло.

— Научих, че скоро сте дошли от Йорк, лейди Еджкомб?

Джулиана кимна и се отпусна предпазливо на крехкия позлатен стол, който ѝ намести Торкин. Лейди Лидия ѝ се усмихна, но през следващите минути не каза почти нищо. Затова пък майка ѝ говореше почти непрекъснато. Джулиана се интересуваеше много повече от дъщерята и често-често я поглеждаше скритом. Лейди Лидия имаше мило, макар и не особено изразително лице, кротки сини очи и съдържан нрав. Херцогът се държеше с дамите официално — по-скоро хладно и дистанцирано, реши Джулиана, за разлика от брат му, който беше сърдечен и много внимателен. Забеляза, че плахите усмивки на Лидия са отправени главно към сър Куентин.

Посещението на учтивост трая петнайсет минути и Джулиана беше много благодарна на херцога, че умело насочваше разговора. Той отговаряше на повечето въпроси вместо нея, но оставяше у дамите впечатлението, че е отговорила самата тя. Избираше неутрални, повърхностни теми от общ интерес, избягваше препятствията, търсеше тези, които бяха познати на Джулиана. Когато дамите се сбогуваха, тя вече беше уверена, че ще преживее следващото посещение без чужда помощ.

Куентин и херцогът придружиха дамите до каретата. Джулиана проследи сцената от прозореца на салона. Куентин помогна на лейди Лидия да се качи в каретата, а Торкин се погрижи за майката — според Джулиана това беше повече от странно. Лидия дари Куентин със сияйна усмивка и се облегна на възглавниците, а той побърза да подреди диплите на шлейфа в краката ѝ.

Внезапно ѝ стана ясно, че ако сега я попитаха кой с кого е сгоден, тя би споменала лейди Лидия и лорд Куентин като двойка. Това обясняваше странното поведение на Куентин в театъра, а и онзи мрачен, безутешен израз в очите му, който бе видяла в огледалото, докато говореше за предстоящата сватба. С обичайната си несръчност тя бе наранила чувствителното му сърце.

Продължи да следи сбогуването и видя как Куентин направи няколко крачки след каретата, а херцогът се върна в къщата. Чу гласа му и зачака да го види, но той не се появи. Очакваше да чуе похвала... да обменят мнения за посещението... да ѝ каже нещо мило. Небрежността му я ядоса и тя изтича в залата.

— Къде е Негова Светлост, Катлет?

— В библиотеката, доколкото видях, милейди.

Джулиана изтича по коридора към библиотеката в задната част на къщата, почука и връхлетя вътре, без да чака отговор. Торкин седеше зад писалището си и четеше вестник.

— Държах ли се прилично, милорд? — попита саркастично тя. Херцогът остави вестника и се облегна назад.

— Боя се, че пак съм те засегнал. Кажи ми веднага каква грешка съм допуснал, за да се поправя.

Тази проява на смирение и готовност да се извини беше толкова абсурдна, че Джулиана избухна в смях.

— Вие сте безнадежден случай, милорд.

Преди да продължат разговора, на прага застана икономът.

— Посещение за лейди Еджкомб. Отведох гостите в частния ви салон, мадам.

Джулиана се обърна изненадано.

— Кой е дошъл при мен?

— Три млади дами, милейди. Мис Ема, мис Лили и мис Розамунд. Сметнах, че ще се чувстват по-спокойно във вашия салон. — Изражението му остана напълно спокойно.

Как бе отгатнал, че момичетата от Ръсел стрийт са от друга прослойка и нямат нищо общо с лейди Мелтън и дъщеря ѝ? А може би просто бе решил, че това са нейни собствени приятели и ще се чувстват по-непринудено в личния ѝ салон?

— Извинете ме, милорд. — Джулиана направи учтив реверанс и забърза по стълбата към своя салон.

Торкин я проследи с поглед и вдигна рамене. Единствената жена, с която беше живял досега, беше майка му. Очевидно имаше да учи още много неща за общуването с нежния пол. Джулиана Къртни, виконтеса Еджкомб, можеше да се окаже отлична учителка. Тази мисъл го учуди и развесели едновременно. Беше готов да се учи от нея.

* * *

Джулиана влезе в салона си, изненадана от радостта, с която очакваше новата среща с момичетата от Ръсел стрийт. Там не беше имала време да ги опознае отблизо, но изпитваше приятелски чувства и ценеше атмосферата на непринудено другарство, която цареше в къщата на мистрес Денисън. Тези момичета имаха общи грижи и радости и това ѝ харесваше.

— Боже, Джулиана, какъв елегантен салон имате! — извика Розамунд, щом я видя.

— Трябва да кажа, че цялата къща е от висока класа. — Лили скочи и прегърна сърдечно Джулиана. — Ти си щастливка, момиче! А пък роклята ти е истинска мечта! Готова съм да се обзаложа, че токите на обувките ти са от истинско сребро. — Тя завъртя Джулиана, за да я огледа от всички страни.

— Умирам от завист — изохка Ема и започна трескаво да си вее с ветрилото. — Все пак мисля, че не всичко е наред. — Тя измери Джулиана с изпитателен поглед и уточни въпроса си: — По някакъв начин трябва да плащаш за целия този лукс, нали?

— Хайде, разкажи ни. — Розамунд дръпна Джулиана да седне до нея на дивана. — Можеш спокойно да ни се довериш.

Джулиана се изкуши да им разкаже цялата история, но не посмя. Знаеше, че съчувствието и любопитството им са искрени, но въпреки това беше по-добре да си мълчи. Доверчивостта беше опасно качество.

Трябваше да се научи да пази тайните си. Ако тогава не се беше поддала на желанието за утеха и съчувствие и не бе казала на мистрес Денисън за сър Джон, сега нямаше да е забъркана в невъзможните интриги на херцога.

— Няма нищо за разказване — отговори спокойно тя. — Положението е каквото го виждате. Вчера се омъжих за виконт Еджкомб и сега двамата живеем в дома на херцог Редмейн.

— Значи херцогът не те е купил за себе си? — попита Ема и се наведе напред, за да я огледа изпитателно.

— Е, в известна степен... — отвърна предпазливо Джулиана.

— Значи спиш и с двамата? — Лили изпъна копринените си ръкавици и лешниковите ѝ очи се разшириха от изненада.

— Не е точно така.

— За бога, Джулиана, не крий от нас! — извика Ема. — Искаме само да знаем как успя да постигнеш всичко това. Не е необичайно двама мъже да си поделят една жена, особено ако ѝ предлагат финансова сигурност. Надявам се, че разполагаш с всичко необходимо?

— Абсолютно. — Джулиана реши да ги остави да вярват, че живее със съпруга си и в същото време е любовница на херцога. Вероятно това беше най-доброто обяснение. — Тук се грижат добре за мен. Може да се каже, че принадлежа и на двамата. — Тя се надигна и посегна към шнура на звънеца. — Какво да ви предложа, момичета? Плодов ликьор, шери, шампанско? — Последното питие бе избрано нарочно, за да ядоса херцога. — Обичате ли шампанско?

— Не мога да повярвам! — извика Лили. — Наистина ли можеш да си поръчваш всички тези неща?

— Всичко, което искам — отговори Джулиана, решила да рискува. — Катлет, бъдете така добър, донесете ни шампанско.

— Веднага, милейди. — Достойният иконом се поклонил и излезе, без да му трепне окото.

— Виждате ли? — отбеляза доволно Джулиана. — Съгласяват се и с най-дръзките ми желаниа.

— Завиждам ти — въздъхна Розамунд. — Като си спомня за бедната Луси Тайбър... — Трите момичета въздъхнаха след нея и веселите млади лица внезапно повехнаха.

— Коя е Луси Тайбър? — попита със съчувствие Джулиана.

— Работеше в един магазин за шапки на мама Хадлок — започна да обяснява Ема и мекият ѝ глас изведнъж стана остър и хапещ. — Ако ти е мил животът, стой далече от мама Хадлок, Джулиана.

— Дик Хадлок беше същата стока — допълни мис Розамунд. — Като умря, всички си помислиха, че ще е по-лесно да се работи с жена му, но тя е още по-зла и жестока от него!

Появата на Катлет с шампанското предизвика меланхолично мълчание, прекъснато от изгърмяването на тапата и тихото бълбукане на кехлибарената течност в чашите. Катлет сервира на дамите и напусна салона с дълбок поклон.

— Какво лошо има да работиш в магазин за шапки? — Джулиана отпи глътка шампанско и смръщи носле. Стори ѝ се прекалено газирано.

— Това е бордей, скъпа — обясни Лили с известно чувство на превъзходство. — Всички така наречени магазини за шапки са в Ковънт Гардън... Магазините за шоколад и кафенетата също са бордеи. Това е прикритие, за да не ги притеснява полицията. Никой не ги нарича бордеи, макар че всички знаят какво са в действителност.

И другите момичета се засмяха на наивността на Джулиана.

— Мама Хадлок дава под наем момичета на магазините и сергиите на пазара... за три гвинеи седмично. Тя плаща данъците и очаква дял от печалбата.

— Но не мисли, че момичетата имат печалба — обясни Лили. — Бедната Луси платила миналата седмица десет лири за наем, чаршафи и чаши. Трябвало да ги купи от мама Хадлок и в края на седмицата ѝ останали шест пенса, за да преживее.

— Преди Дик да умре, тя му подписала разписка за дълг от четиридесет фунта — продължи историята Розамунд. — Веднъж ѝ платил гаранцията, като я бутнали в затвора за длъжници, и тя обеща да му връща сумата на седмични вноски. Но как да плати, като ѝ остават някакви си жалки шест пенса? Затова мама Хадлок я обвини в неплатежоспособност и нареди да я хвърлят в затвора.

— Сега събираме пари да платим гаранцията на Луси — заключи Лили. — Смятаме, че сме длъжни да ѝ помогнем, доколкото можем.

— Човек никога не знае дали някой ден няма да се озове в нейното положение — въздъхна потиснато Розамунд.

— Някои от собствениците на бордеи харесват момичетата, които работят при тях, и им дават заеми без лихви, ако изпаднат в трудно положение — добави Лили. — Но Луси си създаде много неприятели, докато живееше добре, и сега, когато изпадна, нито една от собственичките не пожела да си помръдне пръста.

— А пък надзирателите в затвора са жестоки типове! — Ема потрепери. — Измъчват затворниците, отказват да им носят ядене, не им дават въглища и свещи... За всичко искат пари. Много пари. А Луси няма нито стотинка.

— Колко пари трябва? — Джулиана беше потресена. Макар да беше отскоро в Лондон, вече бе видяла достатъчно, за да повярва в разказа на момичетата. Самият херцог ѝ бе показал нагледно колко е лесно едно беззащитно момиче да пропадне. А когато веднъж си в калта, няма връщане назад.

— Трябват ѝ четиридесет лири, за да се освободи от мама Хадлок. Ако си плати дълга, ще я пуснат от затвора — обясни Розамунд. — Момичетата от Ръсел стрийт събраха десетина лири. Надяваме се и от другите заведения да дадат по нещо.

— Чакайте тук! — Джулиана скочи от мястото си с такава бързина, че пръсна шампанско по роклята си, ала не му обърна внимание. Изтри капките с нетърпеливо движение и се запъти към вратата. — Ще се върна след минута.

Торкин тъкмо прекосяваше залата на път към вратата, когато Джулиана се спусна като вихър по стълбата, прихванала полите си.

— Моля ви, милорд, почакайте! Трябва да говоря с вас. Много е спешно!

Той проследи слизането ѝ със снизходителна усмивка. Очите ѝ светеха възмутено, а гласът ѝ вибрираше от страст.

— Изцяло съм на вашите услуги, скъпа моя — отговори любезно той. — Дълго ли ще трае? Може би трябва да наредя на ратая да прибере коня ми обратно в обора?

Джулиана спря на най-долното стъпало.

— Не мисля, че ще трае дълго, но все пак... Да, вероятно ще ни отнеме известно време — добави и замислено смръщи чело. — Зависи изцяло от вашето отношение, сър.

— Аха! — Торкин кимна. — Добре, да приемем, че всичко зависи от мен. — Обърна се към чакащия иконом и нареди: — Катлет,

кажете на Тоби да поразходи малко коня по алеите. Трябва да обсъдя нещо с лейди Еджкомб.

Джулиана го последва в библиотеката и грижливо затвори вратата. Най-добре да заговори направо.

— Полагат ли ми се джобни пари?

Торкин приседна на облегалката на дивана.

— Трябва да призная, че още не съм мислил за това, но да, естествено, че трябва да разполагаш с пари за покупки.

— Колко? — попита напрегнато Джулиана.

— Чакай да помисля... — Торкин я погледна с известна несигурност. — Вече разполагаш с богат гардероб, нали?

— Да, разбира се — съгласи се Джулиана, опитвайки се да обуздае нетърпението си. — Но има и...

— Други неща — прекъсна я той. — Разбирам те напълно. Ако ще те представим в двора, ще ти трябват поне двеста лири на година за лични разходи, но според мен това няма да се случи, докато...

— Кой казва, че това няма да се случи? — прекъсна го на свой ред тя, за момент забравила важната си задача.

Торкин я погледна изненадано.

— Мислех, че това се разбира от само себе си. Мислех, че не искаш да те представя в двора.

— Откъде да знам дали искам? — учуди се Джулиана. — Сега, като си помисля, не виждам защо да не използвам тази възможност.

Объркването на Торкин нарастваше. До днес имаше точно определена представа за това, как трябва да се държи Джулиана под неговия покрив. Изобщо не беше помислил, че би могъл да я представи на изисканото придворно общество. Отново си спомни как тази сутрин бе окуражила Люсиен да поддържа връзка с нея — още нещо, за което не беше помислил. Дали просто не се опитваше да го дразни, да го предизвиква? Или все пак щеше да му създаде повече ядове, отколкото очакваше?

— Предлагам засега да не се занимаваме с този проблем — каза той. — Предлагам още да се разберем за петдесет лири на три месеца. Веднага ще съобщя на банкера си. — С тези думи той се надигна и се упъти към вратата.

— Съгласна съм, но може ли да получа сега четиридесет лири? — Джулиана застана между него и вратата и несъзнателно изпъна

рамене. Никога досега не беше имала собствени пари и не смееше да моли да ѝ дадат. Но сега беше виконтеса Еджкомб и имаше право на някои претенции.

— Защо, за бога, ти трябва толкова пари?

— Нали не е нужно да ти давам сметка за какво харча джобните си?

Торкин поклати глава.

— Да, права си. Трудности ли имаш?

Джулиана енергично поклати глава.

— Не, просто спешно ми трябва четиридесет лири... или трийсет, да, трийсет ще стигнат... но ми трябва веднага.

— Щом искаш... — Клатейки глава, Торкин отиде до писалището си и отвори чекмеджето. Извади една касетка, отключи я и извади три банкноти по двайсет лири. — Заповядай, малката.

— Но това са шейсет лири! — извика изненадано Джулиана.

— Убеден съм, че ще ги похарчиш — усмихна се той. — Даваш ли ми думата си, че нямаш никакви проблеми?

— Но да, разбира се. Защо трябва да имам проблеми? — Джулиана напъха банкнотите в деколтето си. — Много ви благодаря, милорд. Много великодушно от ваша страна.

После бързо прихвана полите си и избяга навън.

Торкин я проследи със смръщено чело. Дали настойчивата ѝ молба имаше нещо общо с посетителките от Ръсел стрийт? Вероятно. Даже много вероятно. Мисълта, че Джулиана ще даде пари на момичетата на Елизабет Денисън никак не му хареса. Тя, естествено, имаше право на собствени пари, а той нямаше право да ѝ нарежда за какво да ги използва. Внезапно желанието му да пояди се изпари и той потъна в мрачно мълчание.

— Ето, вземете четиридесет лири. — Джулиана извади от деколтето си две банкноти и ги сложи на масичката в салона. — Така няма да давате от собствените си пари за гаранцията на Луси. Хайде веднага да отидем да я освободим.

— Но как така... Твои ли са тези пари, Джулиана? — Даже деловата Лили беше смаяна.

— Мои са, разбира се — засмя се Джулиана. — Помолих херцога за джобни пари и той ми даде аванс. Не бях съвсем сигурна дали ми се полагат, но лорд Куентин ми бе казал, че Негова Светлост е извънредно щедър — затова реших да проверя. Наистина е щедър. — Тя посочи с величествен жест банкнотите на масата, но бързо развали въздействието му, като добави: — Е, може да си го позволи.

— Ако бях на твое място, нямаше да искам нищо повече — заяви Лили и прибра грижливо банкнотите в копринената си чантичка. — Горката Луси ще има да се радва.

— Хайде да вървим! — Изпълнена с енергия, Джулиана закричи към вратата. — Знаете ли как да стигнем до затвора? Можем ли да отидем пеша? Или да поискам карета? — И направи още един помпозен жест.

— Не можем да отидем там — възпротиви се Розамунд.

— Нали сте дошли с лакей? Сигурно ви чака долу.

— Затворът не е място за дами — обясни Ема. — Надзирателите са груби, дори жестоки. Преди да освободят Луси, ще поискат от нас най-ужасните неща. Ще пратим мистър Гарстън. Той не се плаши от никого.

— Не ме е страх от пазачите — заяви енергично Джулиана. — Хайде да тръгваме. Не бива да губим време. Бог знае какви мъки е изтърпяла бедната Луси. Ще вземем файтон.

Момичетата престанаха да протестират и макар че още имаха съмнения, последваха Джулиана надолу по стълбата и излязоха, следвани от лакея. Джулиана каза на Катлет, че ще се върне за обед, и трите забързаха по обляния от слънце тротоар.

14.

— Накъде сте се запътили, лейди Еджкомб? — Куентин се появи на стълбището, тъкмо когато Джулиана и момичетата напуснаха къщата. Като ги видя, той спря и се поклони учтиво пред спътничките ѝ.

— Отиваме в затвора — отговори весело Джулиана, — за да освободим някого под гаранция.

— В затвора? — Куентин беше ужасен. — Не говорите сериозно, мила!

— Разбира се, че говоря сериозно. Лакеят ще ни придружи — отговори Джулиана и показа едрия мъж от персонала на семейство Денисън.

— Лакеят може да придружи спътничките ви, щом така желаят, но лейди Еджкомб няма какво да търси в затвора за длъжници. — В гласа на Куентин прозвуча недвусмислена забрана.

— Наистина е по-добре да помолим мистър Гарстън да отиде вместо нас, Джулиана — намеси се Ема и сложи ръка на рамото на младата лейди.

— Торкин ще ме одере жив, ако ти разреши да отидеш — заяви Куентин.

Джулиана остана напълно спокойна.

— Казахте ми, че съм свободна да ходя, където искам.

— Но не и в затвора за длъжници.

— Какво ще стане, ако вие ни придружите?

— Разберете, Джулиана, нямам никакво желание да ходя в затвор за длъжници.

— Но вие сте духовно лице! Длъжен сте да помагате на хората в беда. Това е акт на милосърдие. — Джулиана говореше разумно, усмивката ѝ беше убедителна, ала Куентин веднага усети непоколебима решителност зад изкусителната външност.

— Защо не приемете предложението на приятелките си и не помолите мистър Гарстън да свърши работата?

— Ще ни отнеме много време. Не искам бедното момиче да остане и минута по-дълго на онова място. Чух, че надзирателите измъчват затворниците, че им искат пари, макар да нямат и стотинка — ако имаха пари, нямаше да се озоват там, нали? — Очите ѝ святкаха от искрено възмущение, бузите ѝ бяха бледи от гняв. — Вие сте длъжен да помагате на страдащите, лорд Куентин.

— Да, така казват. — Куентин се чувстваше ужасно неловко. Като каноник на катедралата в Мелчистър не полагаше особени грижи за енорияшите си. Постепенно започваше да се пита защо се е поддал на илюзията, че Джулиана се нуждае от помощ и закрила. В този момент тя изобщо не изглеждаше като жертва.

— Имаме парите — продължи вразумително тя. — Всичките четиридесет лири, необходими, за да освободим Луси. А ако пазачите на затвора поискат повече, ще им дам да разберат! — Очите ѝ засвяткаха отмъстително. — Ако търпим шантажа им, ще го прилагат върху всеки!

— Да, убеден съм, че ще ги вразумите — промърмори Куентин. — Всеки мъж, който посмее да се изправи на пътя ви, ще бъде безмилостно прегазен.

— Сега говорите като херцога — взмути се още повече Джулиана. — Надменно и дистанцирано. Но трябва да разберете едно, милорд — не сте в състояние да ме отклоните от намерението ми.

— Права сте, мила Джулиана, моят дълг изисква да помагам на изпаднали в беда. — Устата му се изкриви в загадъчна усмивка и той още повече заприлича на херцога. — Но съм длъжен и да не позволявам близките ми хора да изпаднат в затруднено положение. Бъдете сигурна, скъпа, че ако узнае къде отивате, Торкин ще побеснее.

Джулиана остана на горната площадка на стълбището, с лице извърнато към отворената врата. Като видя Люсиен, който тъкмо се бе запътил към салона, реши да се възползва от удобния случай.

— Ако съпругът ми не възразява — изрече твърдо тя, — не виждам защо херцогът ще е против. Моля за извинение, че ви забавих, лорд Куентин. Нямам намерение да ви задържа повече с този случай. — Тя го дари със сияйна усмивка и се обърна към трите млади жени: — Почакайте ме, ей сега ще се върна.

Върна се в къщата и остави Куентин нервно да пристъпва от крак на крак и да се пита дали я е разбрал правилно.

— Според мен — Ема въздъхна тежко, — нашата Джулиана е доста импулсивна, не намирате ли и вие?

— Боя се, че е много импулсивна — кимна Куентин. — Не мога да повярвам, че иска да си осигури подкрепата на Еджкомб.

— Така изглежда, милорд. — Розамунд го погледна с големи, сериозни очи, в които светеше страх.

— Извинете ме. — Куентин се поклони бегло и се втурна да търси Торкин.

Момичетата останаха сами на стълбището.

Джулиана намери Люсиен в салона и затвори вратата зад гърба си.

— Милорд, имам нужда от позволението ви, за да направя нещо за някого — заговори без заобикалки.

— Всемогъщи боже, какво се е случило? — Люсиен я погледна смаяно. — Искате разрешение от мен?

— А от кого другиго? — Джулиана направи учтив реверанс. — Вие сте мой съпруг, нали?

Люсиен се изсмя подигравателно.

— Добре играете, момиче! Понякога това е много полезно.

— Прав сте — съгласи се сериозно тя. — Вие сте моят съпруг, затова имам нужда единствено от вашето позволение да свърша онова, което съм намислила.

Люсиен отново се изсмя задавено. Гърдите му свиреха.

— Гръм и мълния, вие май сте твърдо решена да се противопоставите на Торкин, така ли е? Каква смелост... — Той отвори сребърната си табакера и си взе щипка емфие. Очите бяха като две угаснали сиви въгленчета на смъртнобледото лице.

— Не може да се каже, че се противопоставям на Негова Светлост — възрази спокойно Джулиана, — защото просто не съм го питала. Не мисля, че случаят го засяга. Обръщам се към вас, сър, защото имам нужда от позволението ви.

— Какво искате да направите? — попита любопитно Люсиен.

— Искам да отида в затвора за длъжници и да платя гаранция за приятелката на приятелките ми — обясни нетърпеливо Джулиана.

— Какви приятелки?

— Момичета от дома, където живеех, преди да се преселя тук — отговори тя с нарастващо нетърпение. Можеше само да се надява, че

херцогът няма да се появи внезапно, алармиран от лорд Куентин.

Люсиен се разкиха и скри лице в кърпичката си. Мина доста време, преди отново да вдигне глава. Бузите му аленееха, очите му бяха пълни със сълзи.

— Велики боже, момиче! Нима твърдите, че Торкин ви е довел от публичен дом? — Разсмя се като луд и се заудря с ръка по гърдите, които засвириха още по-силно. — Това е нечувано! Прекрасният ми братовчед ми е намерил жена от бордей, за да опази семейството от скандал! Улично момиче спасява честта на семейство Къртни! Каква гротеска! Какъв спектакъл!

Джулиана го гледаше с едва прикрито отвращение.

— Мислете за мен каквото си искате, милорд. Но аз не съм курва и никога не съм била!

Люсиен разпери ръце и направи крачка назад.

— Моля ви се, само не ми откъсвайте главата! За мен няма значение каква сте... каква сте била. Ако зависи от мен, можете да обслужвате по цял полк на ден. Изобщо не ме е грижа!

Джулиана го слушаше с нарастващ гняв. Прониза го с поглед и отвори уста да отговори, но си каза, че виконт Еджкомб изобщо не заслужава гнева ѝ.

— Е, ще ми позволите ли да отида в затвора за длъжници, милорд? — попита остро тя.

— Разбира се, че имате позволение ми. Можете да правите всичко, за което съм сигурен, че ще ядоса Торкин. — Люсиен се ухили злобно. — Вървете в затвора за длъжници. Избирайте си приятелки от публичните домове в Ковънт Гардън. Припечелвайте допълнително, като се занимавате със стария си занаят. Всичко, което ви доставя удоволствие. Имате безсрочното ми позволение да се забавлявате по всички възможни начини и всяка нощ да се търкаляте в калта. Само не искайте пари от мен. Да знаете, че нямам и два гроша в джоба си.

Джулиана пребледня и луничките на носа ѝ изпъкнаха.

— Бъдете уверен, че никога вече няма да ви моля за нищо — изрече с достойнство тя и се поклони за сбогом. — А сега ви моля да ме извините. Трябва да се върна при приятелките си.

— Само за момент! — Люсиен вдигна ръка. — Защо пък да не дойда с вас в затвора за длъжници? Така искането ви ще има повече тежест... — Той се ухили и заключи: — Ако сте придружена от

съпруга си, скъпа, Торкин няма какво да възрази, само ще скърца със зъби.

Джулиана не остана особено очарована от перспективата да понася компанията на мъжа си, но нямаше друг избор. Освен това идеята да даде един малък урок на херцога беше съблазнителна. Отдавна трябваше да започне да му отмъщава.

— Е, добре — кимна с неохота.

— Хайде да тръгваме. — Перспективата да посее раздор между жена си и херцога вдъхна нов живот на Люсиен и гласът му прозвуча учудващо силно. Отиде енергично до вратата и Джулиана го последва навън, изпълнена с жажда за действие.

Вече бяха на входната врата, когато от библиотеката излязоха Торкин и Куентин.

— Джулиана! — прозвуча остро гласът на херцога. — Къде отиваш?

Джулиана се обърна и направи грациозен реверанс.

— Излизам с мъжа си. Надявам се, че нямате възражения.

Торкин стисна челюсти и жилите на шията му се издуха.

— Люсиен, сигурен съм, че си й забранил да отиде на онова ужасно място?

— Моята съпруга ме помоли да помогне на приятелката си и аз ѝ предложих да я придружа, за да я подкрепя, с каквото мога, уважаеми братовчедо. — Люсиен не криеше злостното си задоволство. — Не би било редно лейди Еджкомб да отиде сама в затвора за длъжници, нали? Но ако е придружена от съпруга си, никой няма да си помисли нищо лошо.

— Не ставай смешен — изфуча херцогът и заповяда: — Джулиана, качи се в салона си и ме чакай там. Ще дойда след малко.

Джулиана вирна глава. Как смее да ѝ говори с този тон?

— Простете, милорд, но аз съм със съпруга си. Неговите желания имат предимство пред вашите. — Отново направи реверанс и изскочи навън, преди Торкин да е преодолял смайването си и да я е спрял.

Люсиен се ухили, направи подигравателен поклон към херцога и излезе след жена си.

— Безсрамница! — извика разярено Торкин. — Коя си въобразява, че е?

— Виконтеса Еджкомб, вероятно — отговори брат му, неспособен да скрие усмивката си. Не всеки ден се случваше да види как херцог Редмейн търпи поражение.

Торкин го изгледа с безпомощен гняв, обърна се рязко и се запъти обратно към библиотеката. Остави вратата отворена, затова след кратко колебание Куентин го последва.

— Ако си е въобразила, че може да използва Люсиен, за да ме предизвиква, ще преживее чудо невиджано — изсъска заплашително херцогът и очите му станаха студени и твърди като никога досега. — Какво ли иска?

— Може би отмъщение? — предположи Куентин и се разположи на едно кресло до прозореца. — Джулиана е смела млада дама.

— Джулиана е една проклета млада дама! — Херцогът се заразхожда с големи крачки пред писалището си.

— Нищо няма да им се случи — опита се да го укроти Куентин. — Люсиен...

— Този жалък пияница и развратник иска единствено да ми натрие носа — прекъсна го злобно Торкин. — Изобщо не се интересува какво може да се случи с Джулиана.

— Е, мисля, че никой няма да узнае — промърмори Куентин.

— Няма да узнае ли? — Херцогът затропа с крак. — Виконтеса Еджкомб отива в затвора за длъжници, придружена от три дами от публичен дом и от жалкия си съпруг, за да спаси задлъжняла уличница — това е скандал, Куентин! Може да не познаят Джулиана, но със сигурност ще познаят Люсиен!

— Дано да са отишли със затворена карета — промърмори съкрушено Куентин.

Херцогът му махна да мълчи и продължи да се разхожда с големи крачки по стаята. Челото му беше грозно смръщено. Знаеше, че Люсиен гори от желание да го уязви. А Джулиана беше невинно провинциално момиче, което нямаше представа какъв е животът в Лондон. Трябваше да намери начин да сложи край на съюзяването ѝ с Люсиен.

Джордж Ридж се криеше около къщата срещу дома на херцога на Олбърмърли стрийт и наблюдаваше как група от четири жени и млад

мъж, следвани от лакеи, тръгнаха надолу по улицата. Разкрачи се, подръпна жакета си и намести сабята така, че да се вижда. Ала в сърцето му цареше смут. От рано сутринта стоеше и наблюдаваше, но в онова, което бе видял досега, нямаше никакъв смисъл. Снощи бе предположил, че Джулиана ще прекара нощта с двамата мъже в тази къща. А сега разбра, че тя живее тук...

Първо бе решил, че къщата е публичен дом, но към обед пристигна карета с две дами в траурно облекло — дами с високо обществено положение. След половин час двамата мъже, които познаваше от снощи, излязоха да изпратят дамите и се държаха церемониално и почтително. Скоро след това пристигнаха три дами, придружени от лакей. А сега Джулиана бе излязла, придружена от трети джентълмен, и бързаше надолу по улицата заедно с трите млади жени. Какво се бе променило?

Нещо не се връзваше, но Джордж не можеше да разбере какво. Роклята на Джулиана беше елегантна, но дискретна, без нито един предизвикателен детайл, докато придружителките ѝ принадлежаха към съсловието на проститутките — Джордж беше готов да се закълне в това. Скъпи проститутки със сигурност, но в никакъв случай не и подходяща компания за момиче с възпитанието и от класата на Джулиана. А какъв беше мъжът, с когото тя вървеше подръка? Отвратителна твар, каза си Джордж, който бе успял да зърне лицето му. Факт — тук ставаше нещо странно. Значи първо трябваше да разбере в каква ситуация е Джулиана, а после да измисли следващата си стъпка.

Джордж остана още няколко минути на мястото си, докато групата стигна до ъгъла, после се запъти към оборите отзад. Някое от ратайчетата щеше да му каже на кого принадлежи къщата. Това беше някакво начало.

— Не мислите ли, че трябва да вземем файтон, сър? — попита Джулиана, когато приближиха Пикадили.

— О, всичко с времето си — отвърна спокойно Люсиен. — Имам намерение да се покажа пред света в прелестната ви компания. Твърде рядко се случва да ме видят заобиколен от толкова красиви гълъбчета. Със сигурност ще срещнем някои от приятелите ми... един-двама

добри познати. Ще ви представя, скъпа съпруго... и приятелките ви, разбира се... бившите ви колежки. — Той се изсмя дрезгаво.

Джулиана стисна устни. Това вече беше прекалено. Не беше готова да пожертва доброто си име, само за да отмъсти на херцога. Нямаше да позволи на Люсиен да се държи по този начин.

В този момент на площада се появи файтон и тя го прие като спасение.

— Простете, милорд, но не мисля, че имаме време да бърбим безцелно с приятелите ви. — Файтонът спря пред нея и тя отвори вратичката. — Надявам се, че няма да имате нищо против да се настаните на капрата, сър, а ние ще се сместим вътре. — Дари го с възхитителна усмивка и с изненада забеляза как в мътните очи внезапно блесна гняв.

— Аз ви казах, че ще минем по Пикадили, мадам.

Джулиана запази спокойствие и изчака файтонджията да помогне на приятелките ѝ да се качат.

— Хайде, милорд, нямаме време за губене. Кой знае, може би точно в този момент бедната Луси умира. Не искам да се бавим нито минута. — Тя се настани при момичетата във файтона и се наведе от все още отворената врата. — Ако не желаете да седите на капрата, можете да ни последвате с друг файтон, милорд.

Люсиен се намръщи като сърдит хлапак.

— Моля ви, милорд, елате с нас — поласка го Джулиана. — Ако съм сама, Негова Светлост ще се ядоса ужасно. Но ако ме придружавате, ще се наложи да преглътне гнева си. Вие сам го казахте, не помните ли?

Това подежда. Люсиен я удостои с мрачен поглед и се покатери на капрата.

— В затвора за длъжници — каза той и файтонджията плесна бодро с камшика. Конете потеглиха. Лакеят скочи отзад и се хвана здраво за кожените ремъци.

— Защо толкова държиш да отидеш лично в затвора, Джулиана? — попита с интерес Лили и отвори ветрилото си, защото в затворения файтон беше задушно. Очите ѝ светеха бдително. — Обзалагам се, че имаш и нещо друго на ум, не само освобождаването на Луси.

— Възможно е — отговори Джулиана, — но основната ми грижа е Луси.

Розамунд седеше мълчаливо в ъгъла, вдигнала яката на късата си наметка до ушите, сякаш искаше да се скрие от някого. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча дрезгаво и смутено:

— Извини ме, Джулиана, знам, че не бива да се меся, но... наистина ли мъжът, който ни придружава, е съпругът ти?

— Да, за съжаление. — Джулиана неволно потрепери. Трудно ѝ беше да крие отвращението си.

— Той е болен — продължи плахо Розамунд. — Не знам дали...

— Разяден от сифилис, това е точният израз — прекъсна я твърдо Лили. — Не е нужно да го увърташ, Розамунд. Всички познаваме признаците. Била ли си с него в леглото, Джулиана?

Младата жена поклати глава.

— Не и няма да го направя. Това е част от споразумението.

— Боже, какво облекчение! — Ема въздъхна и се отпусна. — Не знаех как да го кажа... исках да те предупредя...

— Не е нужно. Бях предупредена. — Джулиана извърна лице към прозореца, за да скрие изражението си от момичетата. — Няма опасност за мен... поне не от тази страна — допълни тихо.

— Дано не хванем някоя зараза в затвора за длъжници — промърмори Розамунд. — На такива места има много болни. Достатъчно е да дишаш същия въздух, за да се заразиш.

— Тогава останете в каретата — предложи Джулиана. — Виконтът и аз ще влезем и ще поискаме да освободят Луси.

— И аз ще дойда — заяви стоически Лили. — Ти не познаваш Луси и тя няма да ти повярва.

— Права си, бедничката изстрада много — подкрепи я с въздишка Ема. — Сигурно вече не се доверява на никого.

Каретата спря на неравния паваж и колелата изскърцаха. Намираха се пред голяма сграда, оградена с висок сив зид. Големите железни порти бяха отворени към улицата и през тях влизаха и излизаха фигури в окаяни дрехи, обгърнати в аура на отчаяние и безнадеждност.

— Какви са тези хора? — попита Джулиана, когато кочияшът отвори вратичката.

— Длъжници — отговори Лили, прихвана полите си и скочи на паважа.

— Но те не са затворници!

— Не. Дали са им отпускат от разсъмване до здрачаване, за да просят — или да работят, ако намерят нещо — обясни Ема и също слезе от каретата. — Имат право и на посещение. Близките им идват и носят храна, за да не умрат от глад. В затвора често влизат цели семейства. Бебета, малки деца, старци...

Люсиен слезе от капрата с много усилия. Облегна се изтощено на каретата и задиша тежко. Дъхът му излизаше на мъчителни тласъци, по челото му бяха избили капчици пот.

— Сигурно съм бил луд да се съглася със слабоумния ви план — изсъска той и извади кърпата си. — Хайде, скъпа съпруго, направете, каквото имате да правите, а аз ще поседя в кръчмата отсреща и ще пийна нещо, за да си възвърна силите. — Посочи паянтовата постройка с изкривена рамка на вратата и увиснали кепенци на прозорците и се ухили. Буквите на табелата бяха толкова избледнели, че не се четяха, а самата тя висеше на един-единствен гвоздей над вратата. — Като си свършите работата, елате да ме вземете от кръчмата.

Джулиана реши, щом дойде времето, да изпрати лакея, но не каза нищо на съпруга си, само кимна в знак на съгласие.

Люсиен забърза към кръчмата, привлечен от миризмата на бренди като куче от кокал.

— За бога, а аз си мислех, че виконтът ще преговаря вместо нас — изохка Луси.

— В момента виконт Еджкомб не ни е нужен. — Джулиана прихвана полите си и се запъти решително към портата на затвора, като внимаваше къде стъпва, защото земята беше покрита с гъста кал, примесена с какви ли не отпадъци. Можеше само да се надява, че високите ѝ токчета няма да се закачат някъде в неравния паваж.

Спря пред къщичката на пазача и той я зяпна смаяно с мътните си, кървясали очи. Миришеше отвратително на джин. Първо отпи глътка от бутилката в скута си, за да събере сили да отговори на въпроса на Джулиана.

— Луси Тайбър? — Изтри устата си с ръкав и се замисли. — Луси Тайбър значи... кой я е затворил тук?

— Мистрес Хадлок — отговори Лили.

— Аха, старата сводница! — Пазачът отметна глава назад и избухна в луд смях. Отново замириса на бъчва и момичетата се

потърсиха отвратно. — Да ви кажа, милички, тази е голяма негодница. Още по-страшна от стареца, дето умря. Оня, Дик ли му беше името? Господ да ми прости, но той не беше съвсем наред с главата.

— Ако това означава, че изстискваше от момичетата всяко пени, което припечелваха, сте напълно прав — отвърна остро Лили. Очевидно тя беше омесена от друго тесто, не като Розамунд и Ема, които се държаха настрана и страхливо повдигаха полите си, за да не се изцапат от мръсната слама и разхвърляните навсякъде остатъци от храна.

— И вие ли сте от тях, мис? — Пазачът я огледа похотливо. — Ако е така, можем да сключим една сделчица...

— Първо бъдете така добър да ни кажете къде да намерим Луси Тайбър — срязва го Джулиана и безстрашно излезе напред. Като видя нефритовозелените пламъци в очите ѝ, пазачът неволно отстъпи назад. Високата, гордо изправена фигура без съмнение беше на дама, несвикнала да ѝ противоречат, освен това излъчваше сигурност, каквато нямаше никой от клиентите му.

— Ами добре, ще видя какво мога да направя, милейди... ако ми дадете нещичко. — Той се поглади по небръснатото лице и щракна с пръсти.

— Нося четиридесет фунта, за да изплатя дълга на мистрес Тайбър — уведоми го хладно Джулиана — и съм готова да ви дам цяла гвинея, добри човече, ако ни помогнете малко. Иначе ще се справим и без вас.

— Бре! Високомерието върви първо, ама после идва падението! — Пазачът се олюля, но успя да се задържи на крака. — А сега ме чуйте добре, уважаема. За вас съм мистър Ког и ще ви бъда благодарен, ако се отнасяте с уважение към ранга ми.

— А аз ще ви бъда благодарна, ако си припомните добрите маниери — отговори невъзмутимо Джулиана. — Е, желаете ли да спечелите гвинеята или не?

— Ако искате да освободим момичето, ще трябва да дадете десет гвинеи. — В свинските очички светна коварство.

— Четиридесет гвинеи, за да изплатим дълга на мистрес Тайбър, и една гвинея за вас — настоя Джулиана. — Иначе ще отида при най-

близкия съдия и ще уредя освобождаването с него. И вие, мистър Ког, ще останете с празни ръце.

Пазачът зяпна смаяно. Не беше свикнал да преговаря с упорити млади дами. Хората, които идваха да освободят роднините и познатите си, бяха бедни почти колкото тях. Обръщаха се към него с „мистър Ког“ и „сър“, свеждаха покорно глави и стъпваха безшумно, за да не събудят неодобрението му. Не искаха да ходят при съдията и в повечето случаи плащаха доброволно исканата сума, за да си осигурят посредничеството му.

Лили застана до Джулиана и очите ѝ засвяткаха гневно. Окуражени от поведението на приятелките си, Ема и Розамунд направиха същото.

След минута пазачът изпухтя презрително и протегна ръка.

— Става. Давайте!

Джулиана поклати глава.

— Не и преди да ни заведете при мистрес Тайбър.

— И дума да не става! Искам да видя парите ви. — Той се изправи в целия си ръст, но пак си остана по-нисък от Джулиана.

Тя го огледа с пренебрежението на амазонка, натъкнала се на пигмей.

— Е, добре, отивам да намеря съдия. — Обърна се енергично и се помоли пазачът да не разбере, че блъфира. Сигурно щяха да минат часове, докато намери съдия и издейства освобождаването на Луси. Много мразеше да променя плановете си така внезапно. След като веднъж беше вложила сърцето и ума си в една идея, нямаше намерение да се откаже така лесно. Щеше да напусне това място само с Луси.

— Ей, не бързайте толкова — изръмжа пазачът. Беше наясно, че ако се намеси съдия, за него няма да има нито пени. Една златна гвинея беше много по-добре от нищо. Глътна още малко джин от бутилката и изтри носа си с карирана кърпа. — Оттук, милейди.

Последваха го през двор, в който се блъскаше огромна тълпа хора. Две момчета се гонеха между краката на възрастните и паднаха точно пред пазача, който моментално протегна ръце и им залепи по един шамар, а после продължи напред като бик, разблъсквайки хората. Момчетата се свиха на земята и се разреваха. Една жена им се разкрещя и размаха точилка. Децата моментално скочиха и побягнаха.

След първия двор дойде втори, също така препълнен. Там горяха огньовете и жени перяха дрехи в огромни корита с дъждовна вода. Измършавелите им тела бяха загърнати в дрипи, тичащите наоколо деца бяха полуголи. Сцената напомни на Джулиана циганския лагер в Ню Форест, видян през детството ѝ.

Положението вътре в сградата беше още по-ужасно. Там миришеше на болест и дълбоко отчаяние. Скелети от кожа и кости, приведени напред, седяха по мръсните каменни стълби и се взираха с мътни очи пред себе си. Следван от четирите разкошно облечени млади дами, пазачът мина покрай тях и с пъхтене се изкачи по стълбите. Джулиана видя няколко помещения без всякакви мебели, без стъкла на прозорците, с мръсна слама по пода. В сламата лежаха мъже и жени, свити като вързопи, сякаш някой небрежно ги бе захвърлил там. Миришеше на смърт и безутешност. Хората умираха, но никой не го беше грижа. За тях нямаше спасение. Нямаше кой да им даде пари, за да издейства освобождаването им, или поне да им донесе хляб, за да не умрат от глад.

Спътничките ѝ мълчаха потиснато и не поглеждаха нито наляво, нито надясно, за да не виждат ужасите, които мрачно дебнеха на края на собственото им съществуване — гладът и мизерията неизбежно спохождаха старите и болните жени от Ковънт Гардън, които не бяха осигурили бъдещето си.

— Тук е, вътре. — Мистър Ког спря на най-горната площадка и изтри потта от челото си. Едва дишаше от напрежението. Провря глава в задушната, мрачна стаичка и излая: — Луси Тайбър! Покажи се, жено!

Отговори му тих стон. Лили мина покрай него и се втурна към отсрещната стена, без да я е грижа за елегантните розови поли. Другите я последваха и в стаичката изведнъж нахлуха ярки цветове: яркосиньо, нежнозелено, жълто... Потресени, момичетата се наведоха над фигурата в сламата. Приличаме на летни пеперуди в подземие, помисли си Джулиана и се отдалечи от кофата до вратата, от която се носеше отвратителна смрад.

Луси лежеше в сламата с полузатворени очи. Изглеждаше ужасно мръсна, със сплъстена, мазна коса, без обувки, само по скъсана риза. Хлътналите ѝ бузи пламтяха трескаво, а ръката в шепата на Лили беше невероятно мършава, като нокти на хищна птица.

— Всемогъщи боже! Какво са ти сторили? — изплака Ема и се отпусна на колене в сламата. — Къде са дрехите ти?

— Пазачите ги взеха — отговори немощно Луси. — С тях платих хляба и водата. Но вече не ми остана нищо... — Тя извърна глава и по бузите ѝ потекоха сълзи. — Взеха ми хубавата фуста и ми дадоха тази мръсна риза. Може би трябва да им благодаря, че не ме оставиха да лежа гола на сламата.

— Боже, каква несправедливост! — Сълзите на Розамунд капеха по тялото на момичето.

— Дойдохме да ви освободим. — Джулиана се постара да говори твърдо, за да скрие ужаса и възмущението си. — Розамунд, дай ѝ наметката си, за да се увие. Ще я настаним в каретата.

Без да се поколебае нито миг, Розамунд свали елегантната си наметка. Лили вдигна Луси от сламата и я уви в красивата дреха. Контрастът между блестящата коприна и мръсната, сплъстена коса, хлътналите бузи и разкъсаната риза беше шокиращ.

— Можете ли да ходите? — Джулиана задържа Луси да не падне.

— Главата ми се върти. — Гласът на момичето трепереше. — Не знам от колко дни не съм ставала...

— Скоро ще се оправиш — утеши я Ема и помилва сухата ѝ ръка. — С какво удоволствие бих забила нож в корема на мама Хадлок и бих го завъртяла на всички страни! — изсъска вбесено. — Изобщо не знаехме, че си тук. Случайно разбрахме преди няколко дни. Старата заповядала на момичетата си да пазят мълчание и ги заплашила, че ако се раздрънкат, ще ги хвърли в същия този затвор.

— Ще намерим начин да ѝ отмъстим — обеща Лили и огледа с безсилен гняв тъмната стаичка. — Явно намерението ѝ е било да те остави да пукнеш в тази дупка.

— По-късно ще мислим за отмъщението — намеси се Джулиана и хвана Луси през кръста. — Хайде, Лили, хвани я от другата страна.

Пазачът наблюдаваше сцената равнодушно. Ала като видя изправената Луси, в свинските му очички светна гняв.

— Ей, момиче, няма да си отидеш оттук, преди да съм си получил парите!

Джулиана кимна и Лили извади банкнотите от чантичката.

— Заповядайте, мистър Ког. Това са четиридесет фунта за дълговете ѝ. — Пазачът протегна жадно ръка, но Лили задържа

банкнотите.

— Как, за бога, успяхте, да...

— Тихо, мила, не говори, докато не излезем. — Розамунд я погали по бузата. — Тогава ще ти обясним всичко.

— Хайде, давай парите! — Ког щракна нетърпеливо с пръсти.

— Парите са за мистрес Хадлок — отговори твърдо Джулиана. — Няма да ви дам нищо, преди да получим квитанция.

Мистър Ког я изгледа с неприкрито уважение.

— Още сте толкова млада, милейди, а познавате законите. — Обърна се към стълбата и изръмжа: — Сигурно баща ви е бил някой проклет лихвар...

Явно искаше да я обиди, но Джулиана само се засмя и си помисли, че сър Брайън Форсет наистина много прилича на лихвар. Може би беше наследила от него упоритостта във финансовите преговори...

Тя написа квитанцията и изчака мистър Ког да сложи три кръстчета вместо подпис. Едва тогава остави четиридесетте фунта на мръсната маса в къщичката му.

— Аз имам само още една банкнота от двайсет фунта. Коя от вас ще даде една златна гвинея за този любезен джентълмен?

Розамунд извади от чантичката си златна монета и най-сетне можеха да излязат от затвора за длъжници с куцукащата между Лили и Джулиана Луси. Лакеят и наемната карета чакаха на същото място, но от Люсиен нямаше и следа.

— Моля ви, повикайте виконт Еджкомб от кръчмата — обърна се Джулиана към лакея, който зяпаше с неприкрито любопитство жалкото плашило, което момичетата бяха извели от затвора.

Луси се отпусна със стон на изтърканата кадифена седалка.

— Гладна ли си, мила? — попита съчувствено Ема и взе ръцете ѝ в своите.

— Вече не изпитвам глад — прошепна със замиращ глас нещастницата. — Първата седмица беше болезнено, но после отмина.

— Какво ще правим с нея? — попита безпомощно Лили. Изрисуваните ѝ вежди се събраха над носа. — Не можем да я върнем при мама Хадлок, нали?

— Какво ще кажете за мистрес Денисън? — Джулиана гледаше през прозорчето дали няма да се появи съпругът ѝ.

— В никакъв случай. — Розамунд махна с ръка. — Каза ми, че няма да си мръдне пръста за Луси.

— Мистрес Денисън искаше да я събере с един стар богаташ, но Луси отказа — обясни глухо Ема.

— Защото беше отвратителен перверзник — намеси се Луси с повече сила, отколкото можеше да се очаква от нея. — За щастие по онова време нямах нужда нито от него, нито от парите му.

— По онова време беше метреса на лорд Амхърст — поясни Лили. — Мистрес Денисън написа договора и заяви на Луси, че ѝ е длъжница. Доколкото знам, беше само за една нощ.

— Една нощ с онзи отвратителен мръсник! — Луси падна изтощено на седалката и затвори очи.

— Това е причината, поради която мистрес Денисън не желае да ѝ помогне — заключи Розамунд.

— Тогава ще се подслони при мен — заяви твърдо Джулиана, макар че дълбоко в себе си хранеше съмнения. След случилото се днес, херцогът сигурно беше бесен. И дори най-милосърдната и човеколюбива душа не би му се разсърдила, ако откаже да даде убежище на момиче в състоянието на Луси.

— Е, добре, значи въпросът се урежда. — В гласа на Лили прозвуча облекчение. — А когато се възстановиш, Луси, ще убедим мистрес Денисън да те вземе отново на работа.

— Тя има меко сърце, наистина — подкрепи я Ема. — И мъжът ѝ не е лош. Ако ние сме добри с тях, и те са добри с нас.

Момичетата се впуснаха в оживена дискусия дали Денисънови ще приемат отново Луси. Джулиана отново погледна към кръчмата. Лакеят най-после се появи, но беше сам.

— Извинете, милейди, но виконтът заяви, че още не е готов да тръгне. Ако обичате, да си вървите без него — това бяха точните му думи.

— Проклятие — промърмори Джулиана. Съпругът ѝ беше отвратително влечуго! Без неговата подкрепа щеше да ѝ е дяволски трудно да се върне на Олбърмърли стрийт и да слуша нравоученията на херцога. Сега трябваше да се изправи срещу него сама, без възможност да стовари вината върху друг. Помисли дали все пак да не отиде в кръчмата и да се опита да убеди Люсиен, но веднага отхвърли идеята. Сигурно вече беше пиян и щеше да ѝ устрои грозна сцена.

— Да става, каквото ще! Кажете на кочияша да кара обратно на Олбърмърли стрийт — заповяда тя на лакея и се отпусна на седалката. Луси седеше между Лили и Розамунд като жалка човешка купчинка, в сравнение с която другите жени изглеждаха пращящи от плът. Май не беше на повече от двадесет години. Какво зло бе сторила, та живееше такъв ужасен живот...

15.

Веднага щом каретата спря пред къщата на Олбърмърли стрийт, Джулиана слезе и подаде ръка на Луси. С помощта на момичетата нещастницата успя да стъпи на паважа.

— Искаш ли да влезем с теб?

След кратък размисъл Джулиана поклати глава.

— Не, мисля, че е по-добре да съм сама. Не искам да ви създавам излишни неприятности. Мисля, че и сама мога да кача Луси по стълбите.

— Е, добре, както искаш — отвърна Розамунд, неспособна да скрие облекчението си.

— Моля ви, опитайте се да склоните Денисънови да дадат отново работа на Луси, след като се възстанови — каза Джулиана, докато подкрепяше олюляващото се момиче. — Утре ще дойда на Ръсел стрийт, за да ви разкажа как е. Впрочем — добави тя и се намръщи замислено, — аз имам още една идея, която бих искала да обсъдя с вас... и с другите момичета, ако се заинтересуват.

— От какво да се заинтересуват? — Лили се наведе и измери Джулиана с внимателен поглед.

— Сега не мога да обясня. Освен това самата аз още не съм премислила всичко. — Джулиана се усмихна и вдигна ръка за сбогом. — До утре!

Докато Луси се изкачваше мъчително по стълбите към къщата, момичетата я съпроводиха с поздрави и пожелания за бързо възстановяване. Катлет отвори още преди Джулиана да е почукала и по изключение обичайното му равнодушие отстъпи място на пълно смайване, като видя спътницата на виконтеса Еджкомб. Джулиана не можеше да му се сърди. Луси представляваше жалка гледка. Скъпата копринена наметка на Розамунд не можеше да скрие, че отдолу е само по риза, невероятно мръсна и разкъсана. Джулиана кимна на иконома и бързо отведе момичето до един стол.

Луси се отпусна тежко на седалката. Лицето ѝ беше по-бяло от мляко, очите затворени. Сърцето ѝ биеше лудо от напрежението да слезе от каретата и да изкачи стълбите до непознатата къща. Джулиана се изправи до нея и я погледна безпомощно. Какви заповеди да даде? В къщата със сигурност имаше неизползвани стаи, но дали тя имаше право да разполага с тях, без да поиска съгласието на херцога? Вероятно не, реши тя, но в момента не виждаше друг изход.

— Катлет, бихте ли помолили икономката да приготви една...

— Какво става тук, по дяволите?

Като чу острия глас на херцога точно зад себе си, Джулиана се обърна стреснато. Очевидно по време на отсъствието ѝ настроението му не се беше подобрило — точно обратното. Но и тя не се беше надявала той да се успокои. Видя Куентин да стои в сянката на брат си, но не защото беше по-нисък от него, а заради буреносното му настроение.

Тя се покашля и започна:

— Милорд, това е момичето, което откупихме от затвора за длъжници. Позволих си...

— Катлет, можете да се оттеглите — прекъсна я херцогът с рязка заповед към достойния иконом, който продължаваше да се взира смаяно в нещастното момиче, сякаш беше двуглава твар от музей със забележителности.

— Продължи, ако обичаш — изрече почти меко Торкин, когато Катлет изчезна по посока на кухнята.

Джулиана пое дълбоко въздух.

— Искам да ви помоля, сър...

В този момент Луси простена слабо. Куентин извика тихо, мина покрай брат си и се наведе над момичето. Джулиана трябваше да започне отново.

— Луси умира от глад — изрече тя и гласът ѝ прозвуча смело. — Не са ѝ давали нищо за ядене, държали са я в мръсна таванска стая, за да умре там. Трябва да се погрижим за нея, затова я доведох тук.

— Господи, Торкин, момичето е в ужасно състояние! — Куентин се надигна с невярващо изражение на лицето. — Първо ще я настаним в леглото, после ще повикам лекаря.

Херцогът хвърли кратък поглед към Луси и неумолимото му изражение се смекчи, макар и само за момент. Когато се обърна отново

към Джулиана, очите му пак станаха леденостудени.

— Качи я горе и я предай на грижите на Хени. Тя знае какво да направи. После се измий и ела в кабинета ми.

Джулиана направи крачка назад и се поклони дълбоко.

— Благодаря, милорд. Аз съм изцяло на ваше разположение. — Тя сведе очи с добре изиграно покорство и не можа да види беглата искра на развеселеност в очите му. Когато отново вдигна поглед, веселието беше изчезнало. Той ѝ кимна кратко и се запъти към кабинета си.

— Елате, Джулиана, ще ви помогна да качим бедното момиче по стълбата. — Куентин вдигна Луси на ръце, без да се притеснява от мръсната риза и мазните, сплъстени коси, притиснати към снежнобялата му риза и копринения жакет. Понесе я по стъпалата, без да се задъха, защото Луси бе много отслабнала. Джулиана го следваше по петите.

— Ще я отнеса в жълтата спалня — каза Куентин повече на себе си, отколкото на Джулиана, и зави надясно. — И веднага ще позвъним за Хени.

Той положи Луси на леглото и я зави внимателно. Джулиана дръпна шнура на звънеца и приседна на леглото.

— Как смеят да се отнасят така към тях? — попита тя с треперещ от гняв глас. — Само погледнете на какво прилича това момиче! А затворът беше пълен със скелети... деца, кърмачета... О, това е позор!

— Тези ужасни условия в затворите трябва да се променят — съгласи се сериозно Куентин.

— Вие можете да ги промените! — Джулиана скочи и очите ѝ засвяткаха ентузиазирани. — Вие и хората като вас. Вие сте богати и могъщи. Имате влияние. Само вие можете да поискате промени. Знаете, че можете!

Куентин бе спасен от необходимостта да отговори, защото в този момент в стаята влезе Хени и пое командването, без да покаже видима изненада от състоянието на пациентката си.

— Хайде да излезем, Джулиана, Хени ще се погрижи за бедното същество по-добре от нас. — Куентин поведе Джулиана към вратата. — Забравихте ли, че Торкин иска да говори с вас?

Джулиана направи гримаса.

— Изглеждаше доста сърдит.

— Може и така да се каже. — Куентин се усмихна загадъчно. — Обаче ако разиграете добре картите си, няма да ви се сърди дълго. Все едно дали ми вярвате или не, Торкин е много справедлив мъж. Като дете беше безгрижен и общителен... ако не го обиждаха съзнателно или не се опитваха да го измамат. — Куентин си припомни няколко весели случки от общото им детство и очите му засияха. — По онова време всички се научихме да не се изпречваме на пътя му.

— Аз обаче не успявам да го избегна — въздъхна Джулиана и безпомощно вдигна рамене. — Ако бях способна на това, сега нямаше да живея тук.

Торкин се стараеше да си върне контрола над събитията. Не можеше да разбере как едно толкова младо същество като Джулиана е успяло да обърне с главата надолу неговия добре подреден и несмуцаван от нищо живот. От момента, когато я видя през дупката в стената, гола под сиянието на свещите, тя бе добила някаква власт над него... власт, която се засилваше и от часовете на страст. Тя засягаше една струна дълбоко в сърцето му. Вече не знаеше какво да очаква от нея — и от себе си. Чувството не беше приятно. Понякога дори му причиняваше страх.

Когато Джулиана почука на вратата, той седна бързо на креслото зад голямото махагоново писалище и посегна към купчина документи.

— Влез!

Когато вратата се отвори, не вдигна глава от документите. Джулиана застана колебливо на прага и зачака да я приемат. Вместо това, без да вдигне глава, Торкин заповяда:

— Затвори вратата.

Тя се подчини и влезе в кабинета му с гордо вирната брадичка. Настани се на един стол, без да чака покана, подреди полите си и посегна към изданието на „Морнинг Пост“, оставено на близката масичка.

Торкин вдигна поглед и в очите му отново проблеснаха весели искрици, като видя къдравата глава, наведена над вестника. Усещаше съвсем ясно упоритостта и съпротивата, които излъчваше решителната млада дама. Виконтеса Еджкомб очевидно не смяташе да отстъпи нито сантиметър от завоюваната си територия.

Той остави документите настрана и заговори спокойно:

— Хайде да наричаме нещата с истинските им имена, малката. Доколкото разбирам положението, ти имаш намерение да се съюзиш с Люсиен. Прав ли съм?

Джулиана вдигна вежди.

— Наистина не разбирам какво имате предвид, сър. Виконтът е мой съпруг. Аз съм длъжна да му се подчинявам — както според църковните, така и според гражданските закони.

Торкин стисна устни.

— Предупреждавам те, че няма да търпя подобно положение! Освен това от този миг нататък ти забранявам всеки контакт с момичетата на мистрес Денисън. Те няма да идват повече тук, ти няма да ходиш на Ръсел стрийт. Нямах право да застрашаваш доброто си име с посещения в бордей.

— Но нима доброто ми име вече не е унищожено, сър? Аз не съм нищо друго, освен едно улично момиче, което вие купихте от собственицата на бордея.

— Ти си моя метреса, Джулиана. Това не означава, че си проститутка.

— О, това са само думи, милорд — възрази гневно Джулиана. — Вие ме купихте за три хиляди лири, доколкото си спомням — или бяха три хиляди гвинеи? Чувствам се поласкана, че ме оценихте толкова високо, но предполагам, че имам стойност за вас, само защото ще ви дам желани наследник. Да, аз може би съм наивна, но едно знам със сигурност: мъжете не купуват своите метреси. Мъжете купуват курви.

— Мисля, че вече сме си казали по тази тема всичко, което е от значение — отвърна студено херцогът. — И то многократно, осмелявам се да добавя. От този миг нататък ти е забранено да общуваш с момичетата от Ръсел стрийт. Хени ще се погрижи за онова нещастно същество, но щом се възстанови, не го искам повече в къщата си. Ще му дам достатъчно пари, за да се изхранва, докато си намери закрилник.

Куентин бе казал, че брат му е повече от великодушен, и не бе преувеличил. Този щедър жест спрямо едно момиче, което изобщо не познаваше, смекчи сърцето на Джулиана. Само че това не влизаше в плана ѝ. Битката трябваше да продължи.

— Вие сте изключително мил, сър — отговори официално тя. — Сигурна съм, че Луси ще ви благодари лично.

— Я стига, момиче! Знаеш, че не очаквам благодарност — изфуча Торкин. — Искам само да си послушна!

— Доколкото знам, дължа послушание само на съпруга си.

— Дължиш послушание на мъжа, който се грижи за теб — поправи я херцогът и се изправи с едно-единствено гъвкаво движение.

Джулиана стисна здраво зъби, за да не отстъпи назад, и в погледа ѝ блесна упорство.

Херцогът се наведе към нея и опря ръце на писалището.

— Ти вече даде на Люсиен повод да ме постави в неудобно положение. Само господ знае, колко хора са те видели тази сутрин. Не помисли ли, че той ще разкаже на цял Лондон коя си? Тази сутрин сте минали заедно по изисканите улици на столицата, придружени от три известни на целия град проститутки. Не съзнаваш ли, че в този миг целият град ти се смее, глупаво дете? Твоите наивни планове за отмъщение ще навредят повече на теб, отколкото на мен, повярвай ми.

Джулиана пребледня. Стана ѝ болно, дето той вярваше, че Люсиен я използва, за да му навреди. Очевидно я подценяваше.

— Поведението на вашия братовчед досега не е навредило на позицията ви в обществото, милорд — възрази с леко треперещ глас тя. — Затова не мога да разбера как така съпругата му би могла да влоши ситуацията. — Тя стана и направи реверанс. — Моля за позволение да се оттегля, сър.

Торкин излезе иззад писалището си, улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— Не прекалявай, Джулиана, моля те.

Тя вдигна очи към него, видя искреността в сивите зеници, твърдите ръбове на лицето му. Стана ѝ ясно, че той ѝ предлага възможност да се предаде, без да загуби достойнство — но гневът и болката бяха твърде силни, за да отстъпи толкова лесно.

— Вие само жънете каквото посяхте, милорд.

Погледите им се срещнаха и останаха впити един в друг. Джулиана откри в очите му хаос от чувства — гняв, безпомощност, примирение, съжаление. Но над всичко беше тъмният пламък на страстта.

— Така е — отвърна бавно той, — но не забравяй, че и ти един ден ще пожънеш, каквото си посяла. — Сведе глава и устните му завладяха нейните в сурова целувка. Това не беше ласка на нежен любовник, а по-скоро на воин, и кръвта зашумя в ушите ѝ. Съпротивата ѝ нарасна, за да срещне силата на страстта. В същото време осъзна, че се бори с него със зъби и нокти и заедно с това копнее с отчаян глад за близостта и нежността му. Ароматът му, вкусът му, замайващата чувственост на любовната им игра — тя беше пленница на този човек!

Когато Торкин най-сетне я пусна, погледите им отново се срещнаха в безмълвна битка. Той отново бе поразен от красотата ѝ — пълните, съблазнително влажни устни, нежната руменина на желанието по кремавата бледност на бузите, блещукащите нефритовозелени дълбини на очите ѝ, огнените пламъци на косата. Страстта я заобикаляше като аура и той знаеше, че тя е възбудена колкото от желанието си към него, толкова и от обявената война.

— Вече имаш позволенията ми да се оттеглиш.

Джулиана направи реверанс и излезе. Затвори вратата на кабинета и се огледа. Зърна непознат лакей и го повика.

— Знаете ли дали виконт Еджкомб се е прибрал?

— Мисля, че не, милейди.

Мъжът не я погледна. През цялото време погледът му остана устремен към някакво място над рамото ѝ. Джулиана разбра, че всички служители в тази къща, с изключение на Хени, бяха обучени да избягват погледа на господаря.

— Ще бъдете ли така добър да ме уведомите, когато се прибере? — помоли любезно тя. — Аз ще бъда в салона си.

Лакеят се поклони и тя продължи пътя си. В главата ѝ цареше хаос. Трябваше ѝ време, за да подреди мислите си. Не беше възможно да пренебрегне бушуващия вулкан на тялото си. С целувката си херцогът бе запалил нещо дълбоко в нея, което не можеше да потисне. Тя се запита дали го е направил нарочно... или защото и той изпитва същото... Несъмнено знаеше съвсем точно какво ѝ е причинил и за разлика от нея беше способен да контролира реакциите си, негодникът!

Джулиана влезе в жълтата стая и завари Луси да седи в леглото, облегната на куп възглавници. Хени я хранеше със силен бульон.

— О, вече изглеждате много по-добре — зарадва се младата жена и се приближи до леглото. Луси беше изкъпана, косата ѝ изглеждаше съвсем чиста, но бе загубила блясъка си, измършавялото лице беше грижливо изтъркано и намазано с крем. Носеше бяла нощница, твърде голяма за нея, но в тъмните ѝ очи вече светеше живот.

При влизането на Джулиана, Луси извърна глава и се усмихна слабо.

— Не знам коя сте, не знам къде съм, но вие ми спасихте живота.

Джулиана енергично поклати глава. Не беше направила нищо повече от онова, което би сторил всеки чувствителен човек при тези обстоятелства, и не искаше да ѝ благодарят.

— Името ми е Джулиана — каза тя и приседна на ръба на леглото. — Намирате се в дома на херцог Редмейн. Аз съм омъжена за братовчед му, виконт Еджкомб.

Луси не разбра нищо. Когато Хени поднесе към устните ѝ нова лъжица бульон, поклати глава.

— Не мога повече, наистина.

— Разбирам, стомахчето ви още не побира много — отвърна ведро Хени и прибра купичката. — Хайде, поговорете си с милейди, а после ще поспите. Ако имате нужда от нещо, просто позвънете. — Тя показа шнура до леглото и излезе забързано.

— Откъде познавате Лили и другите момичета? — попита Луси и се отпусна на възглавниците.

— Ох, това е дълга история. — Джулиана направи гримаса. — А вие очевидно имате нужда от сън, за да възстановите силите си. Обещавам, че ще ви я разкажа по-късно.

Очите на Луси вече се затваряха. Джулиана спусна завесите на леглото и напусна стаята на пръсти.

Отиде в своя салон и застана до прозореца, за да погледа градината. Дълбоки бръчки прорязваха челото ѝ. Торкин със сигурност щеше да попречи на момичетата да идват в дома му, но не можеше да я спре да ги посещава на Ръсел стрийт, след като имаше позволението на съпруга си. Все пак от думите му стана ясно, че той се смята за единствения авторитет. Защо? Имаше ли право да твърди това?

Естествено, той можеше да принуди Люсиен да оттегли позволенията си. Можеше да го подложи на натиск, като му откаже финансова подкрепа. Затова тя трябваше да говори с Люсиен, преди херцогът да го е повикал в кабинета си. Трябваше да го окуражи да се съпротивлява, все едно до какви заплахи ще прибегне херцогът. Трябваше да намери начин да го убеди. Инстинктът ѝ подсказваше, че Люсиен не е особено умен. Отмъстителен, злобен, изроден — това да, но не и надарен с остър ум. Значи тя беше в състояние да го накара да направи, каквото беше изгодно за нея. Само трябваше да намери подходящия начин.

Куентин излезе в градината, въоръжен с градинска ножица, и пое по настланата с плочи алея. Спря пред храст с буйно нацъфтели жълти рози, отрязва шест, прибави и още пет бели от съседния храст. Джулиана го наблюдаваше от прозореца си и се учудваше на грижовното му отношение към цветята. Как ги подреди в хубав букет... през цялото време на устните му грееше усмивка. Този човек нямаше нищо общо с властния си брат. Тримата наследници на рода Къртни бяха коренно различни един от друг. Люсиен беше подъл и коварен. Под коравата си фасада Торкин криеше отговорна, честна личност. Джулиана не изпитваше страх, че би могъл да извърши нещо спрямо нея. Но му липсваше чувствителността и мекотата на брат му Куентин — или пък не?

Куентин се върна с букета в къщата и Джулиана се запита за кого ли са цветята. Може би за лейди Лидия?

Тази мисъл я прониза като електрически ток. Нещо бе оставило у нея впечатлението, че тази връзка може да бъде щастлива. Ако наблюденията ѝ бяха верни, и двамата копнееха един за друг. Но не се залъгваха, че съществува и най-малка надежда. Между тях стоеше херцог Редмейн. Макар че Торкин не показваше особено желание да направи лейди Лидия своя съпруга — той само изпълняваше дълга си. Кой знае, може би Джулиана можеше да промени нещата. Хората често не знаеха как да се измъкнат от кашата, която сами бяха забъркали. Тя самата беше добър пример за това.

На вратата се почука и в салона влезе лорд Куентин. Носеше розите и в първия момент Джулиана помисли, че са за нея. Но той се усмихна извинително и заяви:

— Сметнах, че приятелката ви ще се утеши с един хубав букет. Розите ухаят великолепно и са толкова живи в своята свежест. Не смея да се явя неканен при нея, затова дойдох да ви помоля да ме придружите.

— Да, разбира се. — Джулиана се усмихна зарадвано. Забърза към вратата и кринолинът ѝ се залюля застрашително. Малката кръгла масичка на пътя ѝ едва не се преобърна. В последния момент Куентин успя да я задържи. — Преди малко бях при нея. Оставих я да поспи. Сигурна съм, че ще се зарадва да отвори очи и да види тези прекрасни, свежи рози. Вие сте много мил!

Когато тя зарови носле в ароматните цветя, Куентин се засмя.

— По всяко време можете да кажете на слугите да ви отрежат, колкото искате. Така ще имате букет за стаята си.

Джулиана го погледна изпитателно, уплашена, че е отгатнал мислите ѝ.

— Знаете ли, бих предпочела да си откъсна сама — призна тя. — Но откакто съм тук, в спалнята и в будоара ми винаги има свежи цветя.

Двамата забързаха по коридора и Джулиана отново си пожела да владее изкуството да разговаря, за да прикрие смущението си. Тя отвори тихо вратата към стаята на Луси и се промъкна на пръсти вътре. Когато дръпна завесите на леглото, Луси отвори очи и я посрещна с уморена усмивка.

— Лорд Куентин ви е донесъл рози. — Джулиана отстъпи и даде възможност на Куентин да застане до леглото на болната. — Веднага ще повикам камериерката да ги сложи във вода. — Джулиана посегна към шнура до леглото. Може би Куентин искаше да си поговори с Луси? Може би имаше намерение да я утеши като духовник? Ала той се държеше по-скоро като доброжелателен чичо, отколкото като духовно лице. Осведоми се за състоянието на Луси и сложи розите на нощното ѝ шкафче.

— Камериерката ще донесе ваза. Не искам да ви преча. Сега имате нужда от почивка.

— Благодаря, сър — лицето на Луси пламна от смущение. — Не знам какво съм направила, за да заслужи такава любезност.

— Няма нужда да правите нищо — намеси се възмутено Джулиана. — Когато някой е изстрадал толкова, има право на

съчувствие и грижи от страна на ближните си. Права ли съм, лорд Куентин?

— Права сте, разбира се — отговори той, питайки се защо приемаше страстните ѝ изявления като напълно нови за себе си. Той беше духовникът в тази къща — значи той трябваше да защитава принципа на християнската любов към ближния. Защо веднага не беше помислил за това? За него бедните бяха част от живота. Жестокостта и равнодушието — също. Ако някога изобщо мислеше за бедността и мизерията, то беше като за неизбежно зло в този свят. Богатият — в палата, бедният — пред портите. Джулиана му отвори очите за нов поглед към света.

Лицето на Луси издаваше учудване и невяра и Куентин се зарадва, че е успял да скрие изненадата си от революционните възгледи на Джулиана.

— Оставям ви да се радвате на заслужената си почивка — каза той на Луси. — Ако някога изпитате нужда да поговорите с някого, повикайте ме — веднага ще се отзова. — Той се поклони и излезе от помещението.

— За какво бих могла да говоря с него? — попита объркано Луси и мъчително се надигна на лакти. — Не бих се осмелила да го повикам в стаята си.

— Той е духовник — обясни Джулиана и седна на леглото. — Ако нещо ви тежи на сърцето, не се колебайте да го повикате.

— Ах, разбирам. — Смущението на Луси изчезна. — А сега ми разкажете вашата история, Джулиана. Вече съм по-добре.

Джулиана ѝ разказа онова, което знаеха и другите момичета. Когато се появи камериерката, за да сложи розите във ваза, тя реши да се сбогува. Хени се появи след минута с чаша топло мляко с мед и Джулиана излезе, за да се приготви за вечеря.

Щом се прибра в стаята си, тя застана пред огледалото и се огледа недоволно. Посещението в затвора се бе отразило опустошително на елегантния ѝ външен вид. Каква обезпокояваща мисъл — по време на конфронтацията с херцога изглеждаше като мърлява, разрошена беднячка! Но това не го възпря да ме целуне, каза си доволно тя. Знаеше, че е разбрала съвсем правилно желанието в

очите му, а страстта на целувката му не беше престорена. Кой знае, може би дрипавите циганки го възбуждаха. Бела, камериерката от Ръсел стрийт, ѝ бе разказала доста неща за странните фантазии на мъжете, които посещаваха заведението на Денисънови. Монахини, ученички... кой знае, може би и херцог Редмейн беше от този тип мъже?

В този миг в стаята ѝ влезе забързаната Хени и Джулиана изостави засега този интересен въпрос. Ръцете на камериерката ѝ бяха бързи и сръчни — тя сплете косата ѝ и подреди непокорните къдрички на правилни масури покрай лицето. Без да пита Джулиана каква рокля иска, Хени извади от гардероба тъмновиолетова тафтена роба с тъмозелена фуста и ѝ я облече. Прикри гърдите ѝ с муселинено шалче, подреди рюшовете на лактите, приглади широката пола над кринолина, подаде ѝ ветрило и дълги копринени ръкавици и я избута енергично от спалнята — като селянка, която гони пилетата по двора. Джулиана не ѝ се сърдеше, дори напротив — подобно отношение беше невероятно утешително. Не изпитваше ни най-малка потребност да спори с Хени или да се прави на господарка.

— О, вече сте готова, милейди? Искате ли да слезем заедно? — Люсиен изникна внезапно в края на коридора. Гласът му звучеше дрезгаво, очите му бяха помътнели и едва се държеше на краката си. Около него се носеше миризма на бренди. — Обикновено не се храня на трапезата на братовчед си, защото ми е скучно. Макар че има хубави вина и готвачът му е вълшебник. Но днес реших да окажа тази чест на младата си съпруга. Е, доволна ли сте от мен? — Той се изсмя предпазливо, за да не рискува нов пристъп на кашлица, и гърдите му изсвириха. — Подайте ми ръка, скъпа!

Джулиана положи пръсти върху яркочервената тафта на жакета му. Беше абсолютно прилично и безупречно да се появи на вечеря под ръка със съпруга си. Как ще се ядоса херцог Редмейн, помисли си тя и на лицето ѝ изгря усмивка.

— Мога ли да поговоря с вас на четири очи, милорд?

— Само при условие, че няма да ми досаждате.

— О, обещавам ви, че ще се постарая да ви забавлявам. — Очите ѝ, на една височина с неговите, срещнаха внезапно острия му поглед, когато той обърна глава и я погледна. Усмихна ѝ се и в очите му светна добре познатото коварство.

— В такъв случай за мен ще е чест да разговаряме, милейди. —
Отстъпи настрана и се поклони грациозно, за да ѝ даде път да влезе в
салона.

16.

Джордж Ридж се взираше в чинията си с изражение на човек, получил ужасен шок. Намираше се в таверната „Главата на Шекспир“ и като всички гости ядеше супа от костенурка и я поливаше с бордо. Шумът и общото веселие вече се изразждаха в оргия. Група „Posture Molls“ — проститутки, които се показваха голи — изнасяше представление в средата на кръчмата, ала Джордж не обръщаше внимание на безсрамните пози, в които разкриваха интимните си части пред жадно зяпащите ги гости. „Позиращите проститутки“ работеха според принципа „Разрешено е да гледаш, но не и да пипаш“. Те възбуждаха зрителите до крайност, но отказваха да задоволяват похотта им.

Работата им беше доходна, освен това не се излагаха на опасността да хванат някоя срамна болест. Днес обаче Джордж беше студен като лед. Той държеше да получи нещо срещу парите си и определяше тази форма на забавление като измамна илюзия. Когато момичетата запълзяха по пода, за да съберат монетите, хвърлени от въодушевените зрители, Джордж обърна гръб на сцената в демонстративен жест на неодобрение. Една от жените пристъпи към него, вдигна полата си до талията и се разкрачи. Долната част на тялото ѝ се приближи до лицето му. Ала когато протегна ръка да го погали по косата, Джордж изруга и я отблъсна. Беше толкова ядосан, че даже се надигна от стола си с намерение да я удари.

— Вонящ кучи син! — изсъска проститутката и го погледна злобно. — Зяпаш, а не искаш да плащаш! Чумата да те тръшне!

Изплю се ядно върху триците в краката му и се отдалечи, за да си потърси някой по-благодарен зрител.

Джордж опразни жадно чашата с вино и дояде супата си. Беше дяволски вкусна. Нямаше да остави нито една капка.

По дяволите, Джулиана беше омъжена за виконт! Най-сетне този факт проникна в съзнанието му и го накара да остави лъжицата. Ратаят, който почистваше задния двор, отговори с готовност на

всичките му въпроси. Първо каза, че това е домът на херцог Редмейн. Джордж му описа двамата мъже, които снощи придружаваха Джулиана, и ратаят без усилие ги разпозна като самия херцог и брат му лорд Куентин. После описа отблъскващия млад джентълмен, когото бе видял тази сутрин да излиза с момичетата. Ратаят се ухили презрително и го уведоми, че това е виконт Еджкомб, братовчед на Негова Светлост. И тогава дойде ужасното разкритие: „Вчера го ожениха. Сега живее тук със съпругата си... Бедното момиче!“

Съпруга? Джордж не може да повярва, но ратаят описа прясно омъжената лейди Еджкомб с похвална точност: висока дама с очебийно червена и къдрава коса. Не, вече нямаше съмнение!

Джордж посегна отново към лъжицата. Грях беше да остави скъпата супа неизядена. Изпи остатъка и отопи канчето с парче хляб. После се облегна назад и се загледа мрачно в мръсната стена. Мъжете, насядали по околните маси, се смееха дрезгаво и ръкопляскаха. Той рискува да хвърли поглед през рамо и бързо отвърна очи. Две жени се бяха покачили на една маса и уж се съвкупяваха. Какво гадно, безвкусно представление, каза си отвратено Джордж. В Уинчестър нямаше такива работи — даже в пристанищния квартал на Портсмут, където моряците и избраните от тях проститутки се забавляваха по пейките.

Джордж беше готов да си излезе от „Главата на Шекспир“, но още не бяха поднесли второто ядене — гъска. Само една добра вечеря можеше да укроти бунта в стомаха и сърцето му. Ако Джулиана наистина беше омъжена за виконт, значи не можеше да стане съпруга на Джордж Ридж. Ами ако сватбата ѝ е била фалшива? Тази мисъл отново му вдъхна надежда и той посвети вниманието си на печената гъска, която плуваше в собствената си мазнина. Доброто му настроение постепенно се възвърна.

Разкъсваше месото с пръсти, пъхаше го в устата си и дъвчеше с наслада, набождаше картофи на върха на ножа си, без да го е грижа за мазнината, която се стичаше по брадичката му. Още няколко пъти напълни чашата си с превъзходното бордо. Вече не се интересувахе от вулгарното представление зад гърба си. Да, твърде вероятно беше сватбата да е била само фарс. Струваше му се невъзможно Джулиана да е успяла да си хване истински виконт, при това братовчед на херцог, за краткото време, което беше прекарала в Лондон. Джордж не знаеше

много за висшите кръгове на аристокрацията, но беше сигурен, че не се женят просто ей така. И не се женят за момичета от прости семейства, дори да са получили първокласно възпитание като гордата Джулиана. Вероятно са я примамили в клопка. Сигурно са устроили нелегална брачна церемония и са я излъгали относно ролята ѝ в играта. Сигурно беше така, защото въпреки низката си душица, Джордж не можеше да повярва, че Джулиана е способна на такова падение.

Настроението му се повиши дотолкова, че изтри брадичката си с ръкав и извика да му донесат порто и порция пушена змиорка. Джулиана сигурно ще му благодари със сълзи на очи за спасението, като узнае, че сегашното ѝ положение почива върху лъжа. Той, разбира се, ще се прояви като великодушен джентълмен. Твърде малко мъже бяха готови да се оженят за курва. Джулиана беше длъжна да разбере. Това и обещанието да я освободи от всяко подозрение за смъртта на баща му ще му осигурят пълното ѝ покорство. Във всяко отношение.

Джордж раззина уста като вълк и се нахвърли върху пушената змиорка. Опразни чинията и нападна димящия пудинг, украсен със стафиди и касис.

След два часа седна върху кесията си, отпусна глава на гърдите и захърка оглушително над остатъците от вечерята си. Никой не му обърна внимание.

Виконт Еджкомб отпи глътка коняк и се засмя развеселено. След вечерята Джулиана го бе поканила в салона си.

— С най-голямо удоволствие ще ви покажа града, мила моя. — Той се оригна дискретно и кимна с глава. — Познавам интересни места. Безкрайно интересни. — Изпразни чашата си и се ухили самодоволно.

— Негова Светлост няма да остане доволен — отвърна предпазливо Джулиана.

— Ами да, права сте. — Люсиен се опита да съсредоточи погледа си върху нея, но само примигна безпомощно. — Той, разбира се, ще ни забрани най-строго да излизаме заедно. — Кимна отново и се замисли. — Даже може да стане опасен, знаете ли?

— Но той няма право да ви предписва как да живеете, нали, сър?
— попита Джулиана с широко отворени, подчертано учудени очи. —
Не мога да си представя, че ще се подчините на заповедите му.

— О, при нормални обстоятелства не се подчинявам никому —
увери я той и напълни чашата си от гарафата. — Но ще бъда откровен:
Торкин държи финансите ми. Вярно е, че е щедър, признавам го с
готовност, но не мога да рискувам да ме остави без пари. Нямаме
представа колко е скъп животът.

— Защо херцогът ви финансира? — Джулиана изчака съпругът ѝ
да се успокои, след като се задави с коняка и получи поредния пристъп
на кашлица.

— Защо ли? Ами защото се съгласих да се оженя за вас. Малко
необичаен брак, не намирате ли и вие? — Люсиен трудно поемаше
въздух. Гърдите му свиреха.

— Тогава просто му кажете, че ако откаже да ви помага
финансово, ще се откажете от брака си с мен — предложи с привидна
небрежност Джулиана. Пръстите ѝ нервно приглаждаха дамската на
дивана, на който седеше.

Люсиен я зяпна слисано.

— Велики боже, каква малка хитруша сте! Защо толкова мразите
Торкин?

Джулиана вдигна рамене. Люсиен явно не беше наясно с
отношенията ѝ с херцога.

— Не ми харесва да ме манипулират по този начин.

В мътните хлътнали очи на Люсиен светна дързост.

— А на мен ми каза, че сте съгласна с всичко, което иска той.
Сигурно знае нещо, с което ви държи в ръцете си, прав ли съм?

— Само факта, че аз съм сама и беззащитна — отговори
спокойно Джулиана. — Затова съм зависима от него.

— Но защо сте готова да го настроите срещу себе си? —
Дързостта в очите му остана. — Не е полезно за вас.

— Имам договор с него, който го обвързва — обясни с хладна
усмивка Джулиана. — Договор, съставен от адвокат, и подписан от
мистрес Денисън като свидетелка. Херцогът е длъжен да се грижи за
мен, каквото и да се случи.

Обяснението извика зловна усмивка по лицето на Люсиен.

— Понеже съм добър, ще ви кажа нещо, мила моя: каквото и да измислите, няма да успеете да надхитрите Торкин.

— Може и да сте прав — отвърна с известно нетърпение Джулиана. — Но тази вечер имам желание да видя Ковънт Гардън. Искам да видя как живеят хората там, особено жените. Братовчед ви няма да ме заведе на такова място, но вие ще го направите. Чух, че прекарвате там голяма част от времето си. Значи няма да ви е трудно да ме вземете със себе си.

— Е, мисля, че можем да го уредим. Но Торкин ще се ядоса. — Люсиен пийна още малко коняк и огледа критично роклята на Джулиана. — Понякога се случва и дами от висшето общество да посещават турските бани и бордеите на Ковънт Гардън. Бедният Фред например винаги идва с няколко придворни дами.

— Кой е бедният Фред?

— Уелският принц, естествено. Всички го наричат бедния Фред — защото е глупак и никога не прави нищо както трябва. Живее кучешки живот. Баща му се отвращава от него. Унижава го публично при всеки удобен случай. Не бих се сменил с него за всички европейски корони.

— Значи няма нищо нередно, ако ви придружа?

Люсиен се ухили невярващо.

— Нямало нищо нередно! Вие сте една малка глупачка! — извика възбудено. — Разбира се, че не е редно да ходите там, момиче! Но за щастие не всички аристократи са строги и сковани като скъпия ми братовчед. — Остави енергично чашата си и заяви: — Ще го направя, само защото искам да видя лицето на Торкин, когато му разкажем как сме прекарвали нощта. Ще рискувам. Ако заплаши да не ми дава повече пари, и аз ще го шантажирам!

— Знаех си, че имате кураж. — Джулиана придаде на гласа си топлота, макар че с мъка криеше отвращението си. — Тръгваме ли?

— Щом искате. — Люсиен отново я измери с критичен поглед. — Нямате ли случайно бричове или нещо подобно?

— Бричове? — Джулиана въздъхна меланхолично. — Имах, но ми ги отнеха.

— Е, добре, оставете. За моя вкус имате твърде пищно тяло. Никой няма да ви сметне за младо момче, колкото и да се стараете.

За момент Джулиана загуби ума и дума. Спомни си отвращението в погледа му, когато я видя по нощница. Накрая попита с интерес:

— Значи ви харесва, когато жените са преоблечени като момчета, така ли, сър?

Люсиен направи гримаса.

— Предпочитам истински момчета, скъпа моя. Но ако трябва да е жена, поне да е мършава. Обикновено я обличам в бричове и ѝ заповядвам да поеме ролята на мъжа.

По дяволите, какво още щеше да научи за съпруга си? Вече беше чувала, че някои мъже предпочитат собствения си пол, но в скромния свят на Хемпшир, това се смяташе за престъпление и се наказваше строго.

— Каква трогателна наивка сте вие — подигра я Люсиен, сякаш бе прочел мислите ѝ. — За мен ще бъде удоволствие да ви освободя от незнанието. Ще ви запозная с някои от най-изисканите забавления в Ковънт Гардън. Кой знае, може би ще ви харесат. Вземете си наметка.

Джулиана се поколеба. Внезапно я нападнаха съмнения. С какво се захващаше? Защо сама се предаваше в ръцете на този коварен, разяден от сифилиса, изроден развратник... Е, това не беше съвсем вярно. Сега тя разполагаше със собствени пари и при нужда можеше да се прибере вкъщи сама. Трябваше да види със собствените си очи жените, които печелеха прехраната си по улиците.

— Веднага се връщам — заяви тя и стана. — Тук ли ще ме чакате?

— С удоволствие — отговори Люсиен и направи подигравателен поклон. — Надявам се, че в гарафата е останал малко коняк. — И се запъти към масата, за да напълни чашата си.

Джулиана отиде в спалнята си, грабна една тъмна наметка и я закопча. Не носеше накити, защото не притежаваше такива — само златния брачен пръстен. Наметката скриваше елегантната тафтена рокля. Това я накара да забрави неловкостта си и да изпита радост от предстоящата експедиция.

Върна се в салона си и завари Люсиен свит на дивана, потънал в мисли, с полупразна чаша коняк в ръка. Като я чу да влиза, той вдигна глава, но мина доста време, докато в стъклените му очи се появи някакъв израз.

— Ах, ето ви и вас. — Изправи се, но краката отказаха да го носят и Джулиана забеляза, че говорът му е още по-неясен.

— Сигурен ли сте, че се чувствате достатъчно добре, за да излезем? — попита загрижено.

— Не ставайте смешна. — Люсиен изля в гърлото си остатъка от чашата и разтърси глава. — Аз съм в отлична форма. Нямам никакво намерение да прекарам вечерта в този мавзолей. — Отиде до вратата, където стоеше Джулиана, и я избута настрана, за да мине.

Намръщена, тя го последва навън и двамата взеха файтон.

След пет минути Торкин излезе от библиотеката. Бе решил да участва в политическата дискусия, която се провеждаше в „Уайтс“ на Сейнт Джеймс стрийт, а после да поиграе някъде фараон. Когато лакеят му донесе къса наметка и ръкавици, той му нареди да остави нощния пазач да го чака, защото смята да се върне късно. После излезе навън в лятната вечер. Изобщо не помисли да се осведоми за Джулиана. Беше сигурен, че е в частния си салон или до леглото на болното момиче в жълтата стая.

Увита плътно в наметката си, Джулиана се дръпна под гюрука и се загледа в ставащото на улицата, файтонът с мъка си пробиваше път през навалищата. Главната улица беше осветена с газени лампи, но когато влязоха в една странична уличка, единствената светлина дойде от фенера на лакей в ливрея, който съпровождаше двама декорирани със саби господа.

В Ковънт Гардън цареше оживление. Вратите на театъра бяха вече затворени, защото представлението бе започнало. Файтонът ги докара до стълбището на катедралата „Сейнт Пол“ и спря. Джулиана слезе и се уви по-плътно в наметката си. Люсиен я последва с несигурни крачки, след като хвърли монета на файтонджията. Мъжът го изпрати с тиха ругатня, от което Джулиана заключи, че съпругът ѝ се е проявил като скъперник.

Пред църковния портал се бе събрала шумна тълпа. На няколко метра седеше флейтист, но свиренето му напълно се губеше в грубите ругатни и пияните проклетия на мъжете, които се блъскаха и се стремяха напред.

— Какво става там? — попита Джулиана.

Люсиен вдигна рамене.

— Откъде да знам? Идете и вижте.

Джулиана си проправи път напред и се надигна на пръсти, за да разбере нещо от случващото се.

— Бъдете по-настойтелна — посъветва я Люсиен. — С учтивост тук не се стига далече. — И превърна думите си в дело, като грубо разбута навалицата. Джулиана го следваше по петите, като се стараеше да не изостава, за да мине по отварящата се пътека. Припомни си как Торкин и Куентин я бяха прекарвали през тълпата пред театъра — тогава никой не посмя да надигне глас и тримата минаха много бързо, без да се налага мъжете да проявят грубост. Затова пък Люсиен ругаеше с грозни думи и използваше мършавото си тяло като таран, а околните го обсипваха с ругатни. Макар и с много усилия, успя да се добере почти до портала.

На стълбите стоеше мъж в работно облекло, до него жена в ленена рокля и престилка, с коса, скрита под тъмна кърпа. Ръцете ѝ бяха вързани, на шията ѝ имаше въже. Стоеше със сведена глава и рамене, устремила поглед към земята, и сякаш се стараеше да остане невидима. Когато мъжът я хвана за брадичката и я принуди да вдигне глава, тълпата зарева одобрително.

— Хайде, хора, кажете колко предлагате — изрева той. — Давам ви добра домакия, здрава и работна, със силни крака и широк ханш. — Всеки път я цапваше по съответната част и жената потреперваше и се опитваше да се отдръпне. Ала той хващаше края на въжето и отново я дръпваше към себе си.

Люсиен се смееше с множеството. Джулиана, дълбоко стълписана и ужасена от разиграващата се сцена, погледна към него и видя на лицето му такова злобно удоволствие, че ѝ се пригади.

— Какво става тук? — попита задавено тя.

— Човекът продава жена си. Не е ли очевидно? — Люсиен нито за миг не отклони поглед от жалката фигура на жената, докато мъжът продължаваше да изброява добрите ѝ качества.

Внезапно дълбок мъжки глас надвика общия шум:

— Достатъчно си се забавлявал, Дик Бег. Хайде да приключваме. — Мускулест мъж се промуши сред навалицата и застана на стълбите до двойката. Жената потрепери и се опита да се отдръпне, но съпругът ѝ дръпна въжето с все сила и я върна на мястото ѝ.

— Десет фунта — заяви новодошлият. — И ще обещаеш, че няма да я закачаш.

— Съгласен — отговори зарадвано съпругът. Дватама мъже си плюха в шепите и се удариха по ръцете, за да подпечатат сделката. Едрият мъж наброи десет монети в мръсната лапа на Дик Бег и зрителите изреваха одобрително. После хвана въжето и поведе хълцащата жена към задната страна на църквата.

Съпругът прибра монетите в джоба на панталона си.

— Радвам се, че се отървах от мръсницата — заяви ухилено той. — Представяте ли си, отказваше да ми се подчинява!

— Отвратителен тип! — пошепна възмутено Джулиана. Беше чувала, че мъже продават жените си, но не беше присъствала на такова зрелище.

Тълпата бързо се отдалечи, привлечена от сбиването, избухнало между двама яки улични търговци. Те се млатеха с голи юмруци и само за секунди ревящата въодушевено тълпа образува кръг около тях. Този път беше ред на Люсиен да се отвърне отвратно.

— Истински животни — промърмори той с презрителна гримаса и се запъти към таверната „Грийн мен“, сякаш бе забравил за Джулиана.

Тя го последва и се озова в просторно помещение с нисък таван. Над главите на пиещите се носеха гъсти облаци тютюнев дим, от които очите ѝ веднага се насълзиха.

— Джин! — извика Люсиен на минаващата наблизо келнерка, измъкна една пейка изпод дългата маса и седна. Пейката изглеждаше дори още по-мръсна от плота на масата, покрит със засъхнали остатъци от храна. Джулиана напразно се опита да изтрие част от мръсотията, после вдигна рамене и седна до него. Тъмната наметка щеше да предпази роклята от грозни петна.

— Предполагам, че заведението не отговаря на вкуса ви — изрече подигравателно Люсиен.

— Би могло и така да се каже. — Джулиана се намръщи отвратно. — Май съм попаднала в свинарник.

— Само да не ви чуе собственикът — ухили се Люсиен. — Том Кинг е много горд със своята кръчма. — Келнерката пристигна с глинена стомна и две канчета и той кимна доволно. Подаде ѝ монета от шест пенса и извика: — Наливай, че умирам от жажда.

Момичето изтри капките по масата с пръсти и ги облиза. Ръцете ѝ бяха мръсни като престилката, косата ѝ висеше на мазни кичури покрай отдавна немитото лице. Тя прибра монетата и изчезна в навалищата, повикана от друг нетърпелив клиент. Вероятно не беше достатъчно бърза, защото бе посрещната със силен юмручен удар, който я отхвърли към стената.

Джулиана наблюдаваше сцената с нарастващ ужас и постоянно примигваше, за да прогони сълзите от очите си. Когато Люсиен бутна в ръката ѝ канче и я подкани да пие с рязкото „Наздраве!“ тя го вдигна механично до устните си и с отсъстващ вид отпи голяма глътка.

В гърлото ѝ избухнаха пламъци, стомахът ѝ запари, сякаш бе погълнала въглини. Превисе, закашля се и мъчително пое въздух. От очите ѝ потекоха едри сълзи.

— Мили боже, момичето никога не е опитвало джин! — Люсиен я удари по гърба с учудваща сила. — Нямах представа, че сте пълна новачка! — Злобното му удоволствие стана очевидно, когато продължи да я тупа по гърба. Очевидно тя реагираше точно според очакванията му.

— О, я ме оставете на мира! — изсъска ядно Джулиана, изправи се и блъсна ръката му. — Защо не ме предупредихте?

— И да си разваля удоволствието? — Той цъкна неодобрително с език.

Джулиана стисна устни и отмести проклетото канче. Помисли да поиска чаша мляко, за да прогони гадния вкус от устата си, но си каза, че в тази дупка надали предлагат мляко.

— По дяволите, ама това е Еджкомб! — прозвуча груб мъжки глас. — Какво те води тук, стари момко? Чух, че са ти сложили брачните окови.

Трима мъже си пробиха път през препълненото помещение и се настаниха на тяхната маса с канчета в ръце. Перуците им бяха накривени, лицата зачервени от алкохола, походката — колеблива. Изглеждаха млади, не повече от двапетгодишни, но животът, който водеха, вече беше оставил опустошителните си следи по лицата им. Нездравият тен и кървясалите очи ужасиха Джулиана.

Люсиен вдигна ръка за поздрав.

— Елате и се запознайте с жена ми, джентълмени. — Надигна се от пейката и се поклони с подигравателна учтивост към Джулиана. —

Лейди Еджкомб, скъпи приятели. Скъпа съпруго, позволете да ви представя капитан Франк Гарсън, Негова Светлост Бертран Питърс и възхитителния млад Фреди Бринктън. — Прегърна последния, притисна го до гърдите си и шумно го целуна по устата.

Джулиана се изправи и се поклони учтиво. Вероятно поведението ѝ не беше подходящо за тази жалка кръчма, но просто не знаеше как другояче би могла да се държи. Тримата мъже се засмяха сърдечно и се поклониха в отговор, но тя усети по лицата им враждебно любопитство и се почувства неловко.

— Защо, по дяволите, трябваше да се ожениш, Люсиен? — попита капитан Франк, след като я огледа подробно. — Мислех, че си закоравял ерген.

— Защото семейството ме натисна, драги. — Люсиен му намигна доверително и отпи голяма глътка джин. — Братовчед ми заяви, че само така ще избегнем скандала.

Господата избухнаха в луд смях и Джулиана побърза да седне. Малката група излъчваше нещо отблъскващо, което я караше да потръпва. Усещаше скритите им погледи върху себе си, макар да се правеха, че не я забелязват, и слушаха историята, която им разказваше капитанът. Джулиана хвърли поглед към вратата и за своя изненада забеляза елегантно облечена дама, придружена от лакей в ливрея, която разговаряше оживено със закръглен джентълмен, нахлупил на главата си старомодна перука.

Докато Джулиана наблюдаваше сцената, възрастният джентълмен отброи пет монети в ръката на дамата. Тя ги предаде на лакея, който ги прибра в джоба си, после хвана джентълмена под ръка и двамата изчезнаха в задната част на къщата. Лакеят се облегна на отворената врата и се огледа отегчено.

Жената изглеждаше твърде изискана, за да е проститутка, която намира клиентите си по улиците. Освен това беше облечена прекалено елегантно, за да обслужва клиенти в някоя мръсна задна стаичка на кръчмата. Дано не забрави да попита Лили.

— Защо не пиете нищо, мадам? — осведоми се Бертран и изписа на лицето си учтиво учудване. — Люсиен, не е редно да пренебрегваш така хубавата си съпруга.

— Опитях с джин — изсмя се приятелят му, — но май не ѝ хареса. Какво да ви предложи, скъпа? Бира може би? Или порто?

— Млечен пунш, ако обичате, сър — отговори Джулиана и нервите ѝ отново се опънаха. Тези четиримата очевидно имаха намерение да ѝ се подиграят. Огледа помещението, но от ревящата, пияна тълпа със сигурност не можеше да се очаква помощ. Мъж и жена се търкаляха на пода. Жената беше вдигнала крака и разбърканите ѝ поли откриваха безсрамно слабините ѝ. Джулиана се почувства още по-зле. Енергично бутна пейката и се изправи.

— Моля да ме извините, милорд, но ме заболя глава. Искам да се прибера. Ще си взема файтон.

— О, не, няма да търпя да изчезнете просто така — заяви с предрезгавял глас Люсиен, хвана я за китката и я дръпна да седне отново до него. — Длъжна сте да се подчинявате на съпруга си, мадам. Настоявам да ми правите компания. Сега ще ви поръчам млечен пунш.

Джулиана знаеше, че може да се освободи без усилие от хватката на Люсиен, но погледите на приятелите му бяха приковани в лицето ѝ и недвусмислено показваха, че са готови да се намесят, ако стане нужно. Не би могла да се брани срещу четирима мъже. Никой в тази кръчма няма да ѝ се притече на помощ. Предстоеше ѝ страшно унижение, най-страшното в живота ѝ. Знаеше, че Люсиен ще поиска да се наслади на всяка секунда. Едва сега ѝ стана ясно, защо беше проследил с такъв интерес продажбата на жената пред църквата. Тоталното унижение на жената го караше да се облизва като хиена, наведена над разлагащ се труп.

Джулиана си заповяда да остане спокойна.

— Както заповядате, милорд. — Поклони се и изписа на лицето си усмивка.

Люсиен изглеждаше малко разочарован. Плесна с ръце и изкрещя на келнерката да донесе млечен пунш. Джулиана седеше сковано на мястото си, стараяйки се да пази спокойствие и да показва безобиден интерес към ставащото около нея. Жената на пода стоеше на четири крака, мъжът бе коленичил зад нея, милваше бедрата ѝ и имитираше полов акт, придружаван от въодушевените викове на публиката. Гостите надигаха канчетата си в серия от цинични тостове. Жената се смееше с тях, отмяташе глава назад и движеше задника си, сякаш срещаше тласъците на мъжа с огромно удоволствие.

Джулиана се опита да скрие отвращението си. Направи ѝ впечатление, че Люсиен не проявява интерес към представлението,

макар че приятелите му се включиха в общата глъчка, тропаха с канчетата си по масата и ревяха.

— Плащат ли й да се преструва? — попита Джулиана.

При този въпрос Люсиен се стресна. Мътните му очи я измериха с подозрителен поглед. Тя го дари с любезна усмивка, сякаш нищо тук не беше в състояние да я извади от равновесие.

— Предполагам — отвърна той и вдигна рамене. — Но това не отговаря на моите представи за забавление. — Бутна пейката и се изправи. — Елате!

— Къде отиваме?

— Искам да ви покажа някои от другите приятни неща, които се предлагат в съседство. Нали ме помолихте да ви въведа в лондонското общество... Вашето желание е заповед за мен, скъпа съпруго! — Люсиен се поклонил иронично.

Джулиана направи реверанс и се опря на ръката му, твърдо решена да не показва уплахата си.

— Какво, няма вече си тръгвате? — извика капитанът и с мъка се изправи на крака.

— Те си тръгват и ние тръгваме с тях. Длъжни сме да придружим Люсиен и съпругата му — заяви Бертран и изпразни канчето си. — Нали не искаме да прекарат тази специална вечер сами, без добра компания? — Той застана от другата страна на Джулиана и тримата излязоха на пазарния площад.

— Къде отиваме? — попита Фреди и се огледа търсещо.

— В турската баня — отвърна Люсиен. — За да покажем на милата ми съпруга какво става там.

— Според мен това не е добра идея — възпротиви се Джулиана. — Ще си разваля роклята!

— О, нищо подобно, мадам! — засмя се капитанът. — Там ще ви свалят всички дрехи и ще ви дадат кърпа. Турската баня е много приятно място, от мен да го знаете.

Няма да отида там, в никакъв случай, каза си решително Джулиана. Продължи спокойно напред между двамата си придружители, очаквайки благоприятен момент да побегне. Стигнаха до ъгъла на малкия пазар и тя спря пред павилиона с еротични гравюри, които вече бе видяла с херцога.

— Какво ще кажете за гравюрите, джентълмени? — Гласът ѝ прозвуча учудващо бодро.

Мъжете се зазяпаха във витрината и за миг забравиха за нея. Джулиана освободи ръцете си и се обърна бързо. Прекалено бързо. Кракът ѝ се подхлъзна в калта и тя посегна да се хване за нещо, за да не падне по лице. Капитан Франк се оказа добра опора, макар че се засмя злобно на тромавостта ѝ. Когато успя да се изправи, тя видя, че ръката ѝ е здраво приклепена в неговата и разбра, че турската баня няма да ѝ се размине.

— Според мен е по-добре да гледаме бой с петли — заяви Бертран и хвана Люсиен под ръка. — Какво ще кажеш, скъпи? Откога не сме залагали на петли!

— По дяволите, ти си напълно прав! — Люсиен се въодушеви. — Скъпата ми съпруга ще се забавлява отлично, убеден съм в това. — Той оголи зъби и в очите му светна злобна радост. — Какво предпочитате, мила? Кралският площад за бой с петли или турската баня?

На площада поне няма да изгубя дрехите си, помисли си Джулиана. Надяваше се да понесе битката между петлите, като държи очите си здраво затворени.

— Предпочитам боя с петли, разбира се, ако и вие сте съгласен, сър. — Успя да се усмихне безгрижно и изпита известно удовлетворение, като видя, че съпругът ѝ не хареса реакцията ѝ.

— Добре, да вървим! — Бертран махна на минаващата карета. — След вас, лейди Еджкомб.

Мъжете набутаха Джулиана в тъмната карета и насядаха около нея. Във веселостта им имаше нещо ужасяващо.

— На площада за бой с петли! — Люсиен се наведе през прозорчето и извика още веднъж целта на пътуването. Кочияшът изплющя с камшика и конете се понесоха към Сейнт Джеймс парк.

17.

Торкин се прибра у дома си в три сутринта. Поздрави нощния портиер, който го пушна да влезе, и се запъти към стълбата. Мъжът спусна отново тежкото резе на вратата и се прибра в стаичката под стълбището.

Херцогът влезе в апартамента си и набързо свали жакета от златен брокат. Когато отиде в спалнята, съненият камериер скочи от стола до празната камина и се опита да скрие прозявката си.

— Добър вечер, милорд. — Взе жакета от ръцете на господаря си, изтърси го грижливо и го прибра в гардероба. — Надявам се, че сте прекарали приятно вечерта.

— Много приятно, благодаря. — Торкин се обърна към гардероба с тайната врата и се запита дали Джулиана е още будна и го чака. Сигурно си е легнала още преди няколко часа. Камериерът му помогна да се съблече и му подаде халата. Херцогът седна пред огледалото и се зае да пили ноктите си, докато камериерът четкаше и прибираше дрехите му. Накрая дръпна завесите на леглото и отметна завивката.

— Имате ли още някакво желание, Ваша Светлост?

Торкин поклати глава, пожела му лека нощ и го изпрати да си легне. Изчака малко и отвори тайната врата в гардероба. Когато влезе в съседната спалня, първо забеляза празното легло. Хени беше полегнала на шезлонга и спеше. От Джулиана нямаше и следа.

— Какво става тук, по дяволите?

— Олеле! Велики боже, сър, вие ли сте? — Хени скочи уплашено и разтърка очи, за да се събуди. — Как ме уплашихте само! — Тя притисна гърдите си с треперещи ръце.

— Къде е Джулиана? — попита с режещ глас херцогът.

— Съжалявам, но не знам, милорд. Чух, че излязла с лорд Еджкомб. Още не са се върнали. Както всички знаят, Негово Благородие е нощна птица и никога не се връща вкъщи преди

разсъмване — прибави тя, приглади престилката си и напъха един изплъзнал се кичур сива коса обратно в бонето.

Първата реакция на Торкин беше гняв. Веднага след нея дойде страхът. Джулиана не можеше да знае къде и как се забавлява Люсиен. Беше твърде неопитна, не познаваше големия град, изобщо не можеше да си представи какви опасности крият улиците му. Тъкмо тази невинност и незнание я бяха направили подходящ инструмент за плана му — поне така вярваше в началото. А сега тъкмо тази неопитност, комбинирана с дързостта ѝ, я бе отвела в подземния свят на Люсиен. Може би направих грешка, каза си с болка Торкин. Може би трябваше да избере жена, която познава този свят и има опит. Жена, която щеше да сключи сделка с него с пълното съзнание какво я очаква. Но такава жена нямаше да е недокосната. А една уличница не можеше да стане майка на наследника на Еджкомб. В никакъв случай.

Е, сега вече беше късно да си блъска главата в стената и да се укорява за грешките си. Трябваше да си носи последствията. Бе предположил, че ще успее да предотврати съюзяването ѝ с Люсиен, но не беше предвидил, че тя ще действа толкова бързо. Е, това ще му бъде за урок.

— Нещо не е наред ли, милорд? — попита загрижено Хени и посивелите ѝ вежди се сключиха над носа. — Ако някъде съм сгрешила...

— Глупости. Не вие сте допуснали грешка, Хени, а аз — прекъсна я рязко той. — Вие не носите отговорност за лейди Еджкомб. Хайде, идете да спите. Тази нощ тя няма да има нужда от вас.

Хени го изгледа скептично, но не посмя да възрази. Поклони се и излезе от спалнята. Торкин остана на мястото си, дълбоко замислен. Устата му беше сурово стисната. После рязко се обърна и се върна в стаята си. Смъкна халата и облече прост брич от дивечова кожа. Обу ботуши, намери най-тъмния си жакет. Сабята на кръста му не беше играчка, а в бастуна беше скрит тънък кинжал. Слезе като вихър по стълбите и повика нощния портиер да му отвори.

— Знаете ли по кое време са излезли лорд и лейди Еджкомб?

— Не, сър. Чух от Катлет, че са тръгнали доста рано, даже преди вас, милорд.

Херцогът прокле слепотата си. Защо не се бе запитал къде е Джулиана, преди да излезе? Защо я бе подценил? Как можа да си

помисли, че упорството ѝ е невинно като на обидена ученичка?

Излезе навън и повика факлоносеца, който дремеше в един вход от другата страна на улицата. Момчето побърза да запали факлата и дотича при него.

— Къде отиваме, милорд?

— В Ковънт Гардън. — Това беше първата, а обикновено и последната цел на Люсиен. Всяка вечер. Момчето размаха факлата и освети паважа пред тях. Торкин тръгна напред с големи крачки и хлапакът се затича след него, за да не изостане.

Джулиана дишаше с пълни гърди свежия въздух в Сейнт Джеймс парк и се опитваше да прогони сладникавата миризма на кръв, от която ѝ се гадеше. Ала не беше в състояние да прогони от ума си жестоките картини, които бе видяла. Макар че през цялото време беше стискала очи, ужасяващата гледка на разкъсаните, изранени птици, нападали по посипаната с трици арена, осеяна с окървавени пера, продължаваше да я преследва. Все още чуваше грозните крясъци на зрителите, които се обзалагаха трескаво на всяка нова двойка петли, които се появяваха на сцената, въоръжени със сребърни шпори. Раззинати уста, които крещяха ругатни и насъскваха птиците, изцъклени от алкохол очи, изпълнени с алчна жестокост, учудващата дързост на петлите да се бият до последна капка кръв, дори да са смъртно ранени — всичко това се бе запечатало в паметта ѝ и за първи път в живота си Джулиана беше близо до припадък.

Все пак успя да издържи и причината за това бяха коварните погледи на Люсиен към восъчнобледото ѝ лице и затворените ѝ очи. Нямахше да му достави удоволствието да рухне в краката му по време на този зловещ спектакъл. Хлътналото му лице ставаше все по-грозно и злобно, докато битките между петлите продължаваха. Джулиана чу от приятелите му, че е загубил много пари. Бертран му връчи през смях шепа монети, когато Люсиен с мръсно проклятие обърна празните си джобове. Ала едва след като четвъртата двойка петли се сражава повече от четиридесет минути, докато взаимно се разкъсаха на парчета и опръскаха зрителите от първата редица с кръв и перушина, Люсиен стана от мръсната пейка и заяви, че забавлението е жалко и вече му е омръзнало.

Джулиана излезе от арената в топлата нощ и въздъхна дълбоко. Искаше ѝ се да се скрие зад някой храст и да повръща, докато остане без сили, но нямаше да достави това удоволствие на отвратителния си съпруг.

— Е, мила моя, надявам се, че се наслаждавате на прекрасната вечер. Вече познавате някои от особеностите на лондонския нощен живот. — Люсиен си взе щипка емфие и я огледа с очаквателна усмивка.

— Преживяването без съмнение бе интересно, милорд — отвърна тя, колкото изненадана, толкова и зарадвана от ясения си и спокоен глас.

Люсиен смръщи чело и я стрелна злобно под трепкащата светлина на факлите, които осветяваха пътя от арената към портата. Жена му го бе разочаровала. От самото начало на вечерта очакваше да рухне, да пици и да припада.

— За бога, джентълмени, жаден съм като камила, прекарала няколко седмици в пустинята — заяви Франк Гарсън и разхлаби измачканото шалче на шията си. — Хайде да отидем в „Главата на Шекспир“. Може да поиграем на зарове.

— Добра идея — кимна Фреди и изтри потта от челото си с дантелена кърпичка. — Идваш ли, Еджкомб?

— Разбира се — отговори виконтът. — Нощта едва сега започва. — Сграбчи Джулиана за лакътя и я повлече по улицата. — Файтон! Ей, момче! На теб говоря, мързеливо копеле! — Махна властно на файтона, който чакаше от другата страна на улицата, чакайки клиенти, излизащи от кралската арена за бой с петли.

Файтонджията изплющя с камшика и обърна уморените коне към тях.

— Накъде, шефе?

— В „Главата на Шекспир“. — Люсиен се настани на седалката и остави Джулиана да се оправя сама. Полите ѝ бяха мръсни, елегантните обувки бяха омазани с нещо, което миришеше отвратително. Въпреки топлата нощ тя се уви по-плътно в тъмната наметка и се притисна в най-далечния ъгъл на файтона. Тримата мъже се качиха след тях.

Джулиана беше смъртно уморена, страхът ѝ нарастваше с всяка минута. В поведението на съпруга и имаше нещо трескаво, безумно,

парещите му очи бяха изпълнени с блясък, който я тревожеше. Тенът му бе станал зеленикав, гърдите му свиреха застрашително. Тя вече знаеше със сигурност, че намерението му е да я омърси. По всякакъв начин. А тя с проклетата си упоритост се бе опитала да се съюзи с него, за да отмъсти на херцога. Как може да направи тази глупост? Защо повярва, че е добре да използва Еджкомб за собствените си цели? Той изобщо нямаше намерение да изпълнява желанията ѝ. Точно обратното — използваше я, за да се забавлява. И още не беше свършил.

Джулиана бе разбрала, че няма никакъв шанс да избяга от четиримата мъже. Единствената възможност беше да остане нащрек, да изчака и да се възползва от подходящия момент, за да предприеме нов опит за бягство. Може би спътниците ѝ ще се задълбочат в играта на зарове и тя ще успее да се измъкне, без да я забележат. Или ще пожелае да отиде до тоалетната в двора на таверната и ще избяга оттам.

В Ковънт Гардън все още беше оживено. Повечето минувачи бяха пияни. Отвсякъде се чуваха груби викове, носеха се проклетия и пронизителни смехове. Мъже и жени се клатушкаха несигурно по паважа, стиснали канчета с джин. Джулиана видя как една жена се просна по лице в канавката и изля канчето върху дрехата си. Мъжът, който я придружаваше, се изсмя дрезгаво и вдигна полите ѝ над главата, окуражаван от виковете на минувачите.

Джулиана бързо извърна поглед. Нямаше представа дали жената участва доброволно в случващото се, или е толкова пияна, че вече не усеща нищо. Защо изобщо не се опита да се отбранява срещу нахалника? В една от къщурките на пазарния площад някой изпищя, по-точно изрева. Протяжен, животински вик. Джулиана потрепери и цялата настръхна. След секунди от къщурката изскочи жена само по долна риза. Преследваше я мъж, който размахваше тояга. Лицето му беше разкривено от гняв, докато жената беше смъртнобледа. Джулиана очакваше някой да спре побойника, но нито един от минувачите не обърна внимание на сцената. Навела глава, жената се скри в навалищата и успя да се изтръгне от преследвача си.

— Мръсна курва! Сигурно пак е опитала някой от гадните си номера. — Бертран се ухили грозно. — Леките момичета си въобразяват, че могат всичко.

— Какво според вас е направила? — попита Джулиана и очите ѝ засвяткаха възмутено под ярката светлина на факлите.

Бертран вдигна рамене.

— Откъде да знам?

— Опитала се е да измами клиента си, какво друго? — намеси се Франк. — Всички така правят. Мамят клиентите си, мамят сводниците си, мамят мадам в бордеите. Най-добре да ги тикнат всичките в затвора. Добре ще им се отрази.

Джулиана с мъка преглътна гнева си. Знаеше, че ако вземе страната на момичето, мъжете ще ѝ се изсмеят. Наистина ли не съществуваха възможности да се подобрят условията, при които тези момичета се продаваха? Естествено, тя разбираше, че много от тях просто нямат друг изход, освен да си печелят хляба по този начин. Горчивият опит я бе научил. Но не беше редно да се излагат на подобни опасности. Не биваше да са чак дотам зависими от волята на онези, които ги експлоатираха.

Скоро след това Джулиана влезе — по-точно, накараха я да влезе — в кръчмата, носеща името „Главата на Шекспир“. И тук ниският таван почти не се виждаше от гъстите валма дим, а повечето от гостите бяха пияни.

Жена с голи гърди се заклати към тях, понесла табла с канчета ейл.

— Какво мога да направя за вас, милорд? — попита тя, намигна дръзко и предизвикателно облиза устни.

— Ейл, момиче! — извика Бертран и я цапна по задника — толкова силно, че таблата в ръцете ѝ потрепери и от канчетата плисна бира. — Несръчна хлапачка — изръмжа недоволно той и издърпа една пейка изпод дългата маса.

Джулиана седна с придружителите си. Гърлото ѝ беше пресъхнало и реши, че бирата ще е приятна утеха. Въпреки глъчката в помещението, чуваше как играчите на зарове залагат с нецензурни викове и диви проклетия. Общото настроение наоколо беше агресивно и заплашително. Джулиана веднага разбра, че под повърхността клокочи насилие, и отново се разтрепери.

Слугинята тръсна канчето с ейл на масата пред нея. Бирата преля и плисна в скута ѝ, но тя отдавна бе престанала да се притеснява за състоянието на дрехите си. Ако се отървеше само с изцапани поли и

петна от бира по наметката, щеше да благодари на небето с цялото си сърце. Отпи голяма глътка от прясната бира и веднага се почувства освежена.

След няколко минути, когато беше сигурна, че спътниците ѝ са съсредоточени в залагането, Джулиана стана от пейката и се опита да тръгне към вратата. Люсиен светкавично протегна ръка и сграбчи китката ѝ. Джулиана погледна мършавите, синкавобели пръсти и бе учудена от силата, която се криеше в тях.

— Къде отивате, миличка? — осведоми се той. Тонът му беше остър, думите звучаха неясно.

— В тоалетната — отговори спокойно тя. — Причинявате ми болка.

Внезапно той я пусна.

— Намира се зад къщата. Минете покрай кухнята. И не се бавете дълго.

Джулиана трябваше да мине през цялата кръчма. На всяка крачка я спираха пияни или играчи на зарове, но тя избягваше да ги поглежда и отблъскваше опипващите я ръце с презрително, високомерно изражение.

Клозетът беше във вътрешно дворче, оградено с висок зид. Джулиана не видя път за бягство. В двора цареше тъмнина, миришеше ужасно. Главата я болеше от оглушителния шум и тютюневия дим. Чувстваше се изтощена до смърт. Как да избяга оттук? Люсиен със сигурност ще се опита да осуети всеки опит за бягство, а приятелите му ще го подкрепят със зловна радост. Нямаше смисъл да рискува — поражението означаваше нови, още по-големи унижения. Макар че вече не можеше да понася зловните подмятания на Люсиен.

Джулиана влезе отново в кръчмата и се огледа. Люсиен наблюдаваше вратата. Очевидно я чакаше да се върне. Махна ѝ нетърпеливо да отиде при него и се изправи на несигурните си крака.

— Отиваме да играем — заяви той и я хвана за лакътя. — Трябва да дойдете с нас. Ще стоите до мен, уважаема, и ще се усмихвате на заровете, за да имам късмет.

Джулиана не видя друга възможност, освен да реагира с усмивка, и придружи спътниците си към игралната маса. Посрещнаха ги мрачни погледи и мъжете неохотно се отместиха да им сторят място. Джулиана постоянно се прозяваше и беше готова да заспи права, макар

че възбудата около масата се увеличаваше с всяка игра. Гласът на Люсиен ставаше все по-неясен. На бузите му бяха избили трескави червени петна, в очите му светеше безумен блясък. Непрекъснато отпиваше от чашата с коняк и скоро почти я изпразни.

Спечели няколко игри и явно се окуражи, защото започна да залага големи суми. В същата мяра, в която нарастваше възбудата му, късметът му изневеряваше. Беше загубил всички пари, които носеше още при боя с петли. Сега проигра заема от Бертран, заложи златния си часовник, ценен пръстен, табакерата си, после започна да пише разписки и да ги хвърля на масата в самозабрава. Джулиана много скоро разбра, че другите играчи няма да се задоволят с тези нищо незначещи бележки, и се събуди от вцепенението си. Очакванията ѝ се сбъднаха.

— Ако нямате вече нищо ценно, мистър, ще престанем да играем с вас — заяви възмутено едър, набит мъж. — Не са ни нужни празни обещания.

— Правилно! Какво струва парче хартия, ако искам да си поръчам ейл? — Хорът от гневни гласове се увеличи. Играчите се стълпиха около масата и заплашително размахаха юмруци към Люсиен.

— Дяволът да ви вземе, всички наред! — изрева той. — Моите разписки са по-добри от чисто злато и вие го знаете, негодници! Ще получите парите си лично от Негова Светлост херцог Редмейн. Утре сутринта го потърсете в къщата му на Олбърмърли стрийт и ще си получите парите с лихвите.

— Кой ще ти чака до утре! — озъби се мъжът и другите го подкрепиха. Той размахна огромните си юмруци, а едното му око беше кривогледо и го правеше същински дявол. — Хайде, милорд, давай парите! — изрева той. — Иначе ще ти насиня задника със собствения ти бастун!

Люсиен посегна да извади сабята, но не можа. Капитан Франк Гарстън обаче бе скочил на крака и размаха оръжието си.

— Как смеете да обиждате честта на един джентълмен! — изрева той и се огледа заплашително. За съжаление очите му бяха премрежени от алкохола и май не виждаше много ясно. — Отивате твърде далеч, сър! — продължи той и се хвърли срещу едрият мъж. Той се отдръпна с учудваща гъвкавост и светкавично измъкна от колана си

крив нож. Една жена изпищя и навалицата в кръчмата се стълпи около биещите си. Някои гости даже се качиха по пейките, за да виждат по-добре.

Джулиана се разсъни напълно. Погледът ѝ се стрелна към вратата, която беше примамливо отворена. Ала зрителите се притискаха да видят по-добре и тя не можеше да се помръдне. Общото настроение в кръчмата беше опасно и заплашваше да премине в открито насилие. Люсиен и приятелите му вече бяха извадили сабите си, но се озоваха пред цяла армия мъже от простолудието, въоръжени с ножове и готови да се нахвърлят върху тях. Заровете лежаха забравени в средата на масата. Оглушителният шум в кръчмата заглъхна и отстъпи място на изпълнена с очакване тишина.

Накрая Фреди Бринктън прекъсна зловещото мълчание.

Единствен той от четиримата разбра, че няма начин да се измъкнат живи, ако не отстъпят. Любопитните зрители им препречваха пътя.

— Хайде, господа, успокойте се. Никой не иска да се бие — заговори вразумително той и се опита да се засмее. — Люсиен, скъпи, не може да нямаш в себе си нещо ценно, с което да платиш част от дълговете си. Ние, разбира се, ще ти помогнем. — Той бръкна дълбоко в джоба си, но не откри нито една монета. — Аз можех да пожертвам часовника си — намеси се Бертран и добави мрачно: — Обаче го заложих на проклетия червен петел. Онова нещастно животно се би като новородено агне. Отказа се, слабакът, избяга... а аз загубих ценния си часовник... Купих го за десет гвинеи, господа, а сега трябваше да се разделя с него за десет фунта... — Той замлъкна и мислите му се отклониха. Сабята в ръката му се отпусна.

Мъжът насреща му също отпусна ножа си. Всички бяха склонни да сключат примирие, стига Люсиен да плати поне част от дълговете си.

Люсиен се огледа. Устните му бяха стиснати в тънка линия, пулсът на слепоочието му биеше трескаво, бузите му все още бяха на петна. Приличаше на смъртно изтощен цирков клоун. Джулиана, която стоеше плътно до него, усещаше с цялото си тяло безпомощния му гняв, смесен с киселата миризма на страх и пот. Погледът му падна върху нея и тя се отдръпна уплашено. Инстинктивно се опита да се

слее с хората наоколо. Внезапно в замъглените му зеници светна искра и устата му се разкриви в отвратителна гримаса.

— О, разбира се, че имам какво да продам — изрече той почти без да движи устни.

— Не! — пошепна Джулиана, която веднага бе разбрала за какво става дума. — Няма да посмеете!

— О, разбира се, че ще посмея, скъпа съпруго — увери я той. — Съпругата е част от движимото имущество на мъжа. Вие ми принадлежите и мога да правя с вас, каквото си искам. Би трябвало да се радвате, че ще ми послужите за нещо. — Ръката му се стрелна светкавично към нея и улови китката ѝ. — Някой да ми донесе въже. Ще направим всичко, както се полага.

— Хайде, стига, Люсиен, не е редно да постъпваш така — опита се да го разубеди Франк. Погледът му беше устремен към Джулиана с пиянска неловкост. Онемяла от ужас, тя не беше в състояние дори да се помръдне.

— Я не се размеквай — скастри го Люсиен и го блъсна. — Не е твоя работа да ме поучаваш какво е редно и какво не. Тук става въпрос за моята съпруга. А, ето го и въжето! Дайте го насам! — Той хвана въжето, което му хвърли един ухилен ратай, и го върза на примка. — Хайде, мадам, наведете се.

— Не! — Джулиана се отдръпна назад, обзета от панически страх. Ухилената дяволска муцуна насреща ѝ беше олицетворение на злото. Някой изви ръцете ѝ на гърба и ѝ попречи да се движи. Люсиен, оголил зъби като хищник, грубо нахлузи примката на главата ѝ. Няколко услужливи ръце я качиха на масата. Тя се съпротивляваше отчаяно — гневът бе взел връх над страха. Риташе с крака, дращеше с нокти, блъскаше се слепешком в наобиколилите я тела. Ала мъжете успяха да я задържат на масата. Люсиен стискаше здраво другия край на въжето.

Ослепяла от безсилна ярост, Джулиана го изрита с тока на обувката си право в брадичката. Той политна назад и се свлече с болезнен вик на пода, като изпусна въжето. Когато Джулиана понечи да скочи от масата, двама мъже светкавично уловиха глезените ѝ и я задържаха, докато Люсиен се изправи. Той притисна брадичката си и в очите му светна дива злоба.

— Жалка курва — изсъска заплашително. — Ще си платиш за това!

Джулиана щеше да го изрита още веднъж, но мъжете не я изпуснаха нито за миг. Замаяна, тя се олюля, в гърлото ѝ се надигна гадене, по гърба ѝ потече студена пот. Как бе попаднала в този кошмар? Знаеше, че Люсиен е подъл и коварен, но дори в най-страшните си сънища не си беше представяла, че е способен на подобна бруталност. Херцогът обаче знаеше какъв е братовчед му, докъде може да стигне. Знаеше, но не сметна за нужно да ѝ каже... омъжи я за този сатана.

— Хайде, джентълмени — провикна се в пиянски напев Люсиен, — какво предлагате за тази великолепно жена? Съгласни ли сте да започнем от два̀сет гвинеи?

Мъжете закрепяха въодушевено. Джулиана се огледа и видя само похотливи, кървясали очи, жадни погледи, които я събличаха, злобно ухилени мутри. Не бе в състояние да помръдне, защото двама мъже все още стискаха глезените ѝ, а Люсиен дърпаше безмилостно възето и то се връзваше в шията ѝ.

Когато Джордж Ридж най-сетне се събуди от тежкия си сън, представлението беше достигнало връхната си точка. Той вдигна глава и примигна объркано, забравил къде се намира. Като видя, че е заспал в останките от обяда си, си спомни какво бе правил дотук. Оригна се шумно и вдигна към устата си бутилката с портвайн. Слава богу, имаше още една глътка. Премлясна доволно, облиза устни, остави бутилката на масажа и се обърна да поръча още една.

Погледът му падна върху сцената в другия край на кръчмата. Отначало не разбра какво точно се случва — шумът бе станал оглушителен, множеството, което се притискаше към игралната маса, закриваше ставащото. Мъжете явно се обзалагаха за нещо. Във виковете им имаше нещо диво, възбудено, което моментално привлече вниманието на Джордж. Той примигна и разтърси глава, за да прогони сънливостта, примигна отново и изправи гръб.

И тогава видя Джулиана. На масата. Със сигурност беше тя. С разкошните, нападали в безредие по раменете ѝ червени коси, с

нефритовозелените очи, в които святкаха отчаяние и гняв, с високата, пищна фигура...

Но какво, по дяволите, ставаше там? Джордж бутна стола си и стана, опитвайки се да разбере нещо от общата глъчка. В този момент някой изкрещя:

— Сто гвинеи! Хайде, джентълмени, съпругата ми струва поне три пъти повече!

Съпругата? Джордж се приближи към множеството. Залагането продължаваше със същото оживление. Сто и петдесет, двеста... Джулиана стоеше като вкаменена. Мъжът, който държеше въжето и който се бе нарекъл неин съпруг, подлуди слушателите, като започна да изброява прелестите ѝ.

Внезапно устата на Джордж пресъхна. Той преглътна и напразно се опита да произведе малко слюнка. Ситуацията изглеждаше невероятна, но беше действителност. Промуши се между няколко мъже, изкашля се и извика:

— Петстотин гвинеи! — Гласът му прозвуча дрезгаво и слабо и отначало никой не го чу. Затова опита още веднъж: — Предлагам петстотин гвинеи за жената!

Гласът на Джордж изтръгна Джулиана от транс, в който беше изпаднала. Вече не беше в състояние да понася грозното унижение, сковаващия страх, който заплашваше да ѝ отнеме разума. „Не го поглеждай! Не реагирай!“ Заповедта на вътрешния глас проникна в замаяния от ужас мозък. Трябваше да се направи, че не познава Джордж. Ако заяви, че не е виждала никога този мъж, той няма как да разкрие истинската ѝ идентичност. Сега тя беше виконтеса Еджкомб, беше под закрилата на Негова Светлост херцог Редмейн... Велики боже — или може би не?

— Петстотин гвинеи? — попита с надежда Люсиен и се обърна към Джордж Ридж с дяволска усмивка. — Трябва да кажа, сър, че бързо вдигнахте мизата. Но ви уверявам, че жената е първокласна!

Джордж изобщо не го чуваше. Погледът му беше устремен към Джулиана. Цялата му воля се напегна, за да я принуди да го погледне. Ала тя стоеше напълно неподвижна, устремила поглед право пред себе си. Той протегна ръка и докосна крака ѝ, но тя пак не се помръдна.

— Някой ще предложи ли повече от петстотин гвинеи за скъпата ми съпруга, или да я дам на този джентълмен? — извика весело

Люсиен. — Сделката си заслужава, бъдете сигурни!

— Понякога изненадваш дори мен с дълбочината на покварата си, Еджкомб. — Студеният глас разкъса грубите смехове и множеството моментално утихна. Херцог Редмейн застана на прага. Никой не разбра, че от няколко минути стоеше незабелязан там и наблюдаваше сцената.

Кошмарът държеше Джулиана в грозните си лапи с такава сила, че в първата минута тя не беше в състояние да реагира. После ясните тонове на спасението проникнаха в съзнанието ѝ. Тя се обърна бавно и моментално забрави Джордж Ридж. Врълетя я толкова силно облекчение, че за малко да припадне. Торкин бе дошъл да я спаси.

— Торкин... — Искаше да извика, но от устата ѝ излезе само шепот. Ами ако беше илюзия?

— Тук съм — потвърди той. Гласът му беше милувка, целебен балсам за измъчената ѝ душа. Погледът на сивите очи виждаше всичко. Кимна ѝ кратко и се обърна към Люсиен.

Улучен от студения, унищожителен поглед на братовчед си, виконтът се сгърчи като ударен от кама. Едно мускулче заигра по бузата на херцога, но той не каза нито дума. Само стиснатият му юмрук леко удряше дланта на другата ръка. После юмрукът се вдигна бавно и докосна Люсиен — съвсем леко, както се стори на всички присъстващи — по брадичката. Виконтът се сгърчи отново и падна назад в навалищата.

Все така мълчаливо херцогът плъзна поглед по мъжките лица наоколо и зрителите замърмориха недоволно. Внезапно в десницата му блесна стоманено острие. Той не говореше, но мъжете се отдръпваха назад стъпка по стъпка. Двамата смелчаци, които бяха държали краката на Джулиана, побързаха да се скрият в тълпата.

Джордж Ридж се покашля. Не разбираше какво се случва, но беше наясно, че ценното завоевание заплашва да се изплъзне от ръцете му. Трябваше веднага да направи нещо. В този миг херцогът се обърна и Джордж се сви като ударен. Никога не беше срещал такъв студен, смъртоносен поглед — като връх на стрела. Моментално се отдръпна назад, разбрал, че няма сили да се пребори с този могъщ непознат.

Торкин се обърна отново към Джулиана. Протегна ръце и я свали от масата. Махна въжето от врата ѝ и го хвърли сред навалищата.

Изразът на лицето му си остана същият, както когато гледаше Люсиен — безмилостен, но ръката му се вдигна от само себе си и приглади назад косите, нападали по лицето ѝ. Дългите му пръсти помилваха бегло бузата ѝ.

— Ранена ли си?

Джулиана поклати глава. Събра последни сили и призна:

— Само гордостта ми.

В очите му светна изненада и смекчи неумолимата строгост на погледа. При тези обстоятелства всяка друга жена би избухнала в сълзи и истерия, но Джулиана беше уникална.

— Можеш ли да ходиш?

Коленете ѝ трепереха неконтролируемо, но пронизващият поглед ѝ даде сили да каже „Естествено“ макар че се вкопчи отчаяно в ръката му. Някак си успя да раздвижи краката си. Мъжете и жените в кръчмата се отдръпнаха, за да им сторят място. Много бързо се озоваха на улицата. Вече се разсъмваше, над площада висеше странна тишина. Няколко пияни мъже лежаха под колонадите и хъркаха оглушително. Две дрипави жени бяха седнали пред една врата, прозяваха се и пиеха ейл. От кафенето на Том Кинг се чу гневен вик, последван от трясък на счупени мебели. Един мъж изхвърча през вратата и се плъосна в канавката.

Херцогът вдигна ръка и като с магия се появи наемен файтон. Торкин настани Джулиана на седалката и се намести до нея. Вратичката се затвори с трясък.

За първи път от няколко часа насам Джулиана не изпитваше страх. Мрачната, воняща вътрешност на файтона беше убежище, по-добро от рая. Слаба сива светлина проникваше през прозорчето и тя можа да види лицето на херцога, който се бе преместил срещу нея и я наблюдаваше мълчаливо.

— За какво мислите? — Гласът ѝ прозвуча едва-едва. Случилото се през нощта бе изцедило силите ѝ.

— За много неща — отговори глухо той и вдигна пръст към устните си. — Че ти си най-непредвидимото, най-дебелоглавото, най-своенравното същество на земята. Как можах да попадна точно на теб... Не, остави ме да се доизкажа. — Торкин вдигна властно ръка, когато Джулиана понечи да възрази... или да се оправдае. — Мисля и

за това, че тази вечер злобата и покварата на Люсиен надминаха дори моите очаквания. И преди всичко, че не биваше да те омъжвам за него.

— Нима съжалявате, че сте измислили този дяволски план?

— Не съм казал това! Но съжалявам дълбоко, че забърках именно теб в тази история.

— Защо?

Торкин не отговори веднага. На езика му беше да й каже, че не е подходяща за ролята, не е достатъчно покорна. Че само преди няколко часа сигурно щеше да реагира по съвсем друг начин. Но когато я видя да стои на онази маса наред с крѝчмата, безпомощно изложена на похотливите, покварени погледи на лондонската измет, с него се случи нещо неочаквано. Когато стана свидетел как грозната паплач заплашваше да погуби нейната свежест и простота, нейната непринудена искреност, в сърцето му пламна гняв, по-силен от всичко, което беше изпитвал дотогава. И този гняв беше насочен колкото срещу Люсиен, толкова и срещу самия него — това беше най-объркващото, най-страшното в цялата работа.

— Защо? — повтори Джулиана. — Защото не съм достатъчно отзивчива? — Паническият страх постепенно отслабваше и отстъпваше място на гнева и горчивината. В известна степен Торкин също носеше вина за позорното преживяване — не по-малко от Люсиен. — Много съжалявам, че ви причиних такива неприятности, милорд. — Без да съзнава какво прави, тя ухапа палеца си и откъсна част от нокътя със зъби.

Торкин се наведе към нея и дръпна ръката ѝ от устата. Скри пръстите ѝ в шепата си и я измери със сериозен поглед под засилващата се светлина на деня.

— Готов съм да поема главната вина за събитията през тази нощ. Но ти също не си невинно агънце, Джулиана. Ти се съюзи с Люсиен, за да си отмъстиш на мен. Смейш ли да го оспориш?

Честността я принуди да поклати глава.

— Не. Но какво друго можехте да очаквате от мен?

Отчаяният въпрос извика усмивка на устните му.

— По дяволите! Очаквах да си мила и послушна и да изпълняваш всичките ми нареждания. Колко глупаво от моя страна, нали?

— Много. — Джулиана се опита да изтръгне ръката си, но пръстите му се склучиха още по-здраво около нейните.

— Ще се погрижа Люсиен никога вече да не се приближава до теб. Имам ли думата ти, че и ти ще го избягваш?

— Когато съм направила грешки, аз се уча от тях, сър — отговори остро тя.

— Аз също ще се постарая да се поуча от грешките си — отвърна сухо той и пусна ръката ѝ, защото бяха пристигнали на Олбърмърли стрийт. — Надявам се, че най-сетне ще се научим да живеем мирно един с друг.

И аз се надявам, каза си Джулиана, но без особен оптимизъм. С Люсиен бе приключила, но случилото се през нощта бе заздравило решението ѝ да помогне по някакъв начин на жените от Ковънт Гардън.

Тя стъпи на паважа и светът изведнъж се завъртя около нея. Изтощението я надви и коленете ѝ поддадоха. Несъзнателно протегна ръце за помощ. Торкин я грабна в прегръдките си и я притисна до гърдите си.

— Спокойно, малката, всичко свърши. — Гласът му я утеши и тя се сгуши в прегръдката му, благодарна за топлината и силата му.

— Малко се разтреперих — опита се да се извини и притисна глава до наметката му. — Не знам защо...

Той избухна в тих смях.

— Аз пък знам. Хайде, ще те отведе в леглото. — Наведе се и я метна на рамото си. — Извинявай, скъпа, но това е най-простият начин да се справя със значителната ти тежест.

Джулиана изобщо не се разсърди. Тялото ѝ се отпусна безволно и той я отнесе в къщата.

18.

Торкин се събуди от ярката слънчева светлина, която проникваше между завесите на леглото. Отметна завивката и протегна с наслада голото си тяло, усещайки влажните, сладостни милувки по слабините си. Топлината на Джулиана се разпростираше в тялото му, косата ѝ се стелеше като коприна по корема му, дъхът ѝ милваше вътрешната страна на бедрата му. Пръстите ѝ бяха сръчни като устата и възбудата му бързо се засили. Затвори очи и се отдаде изцяло на насладата от ласките ѝ. Ръката му се плъзна по пицното ѝ тяло, слезе по гърба, погали твърдото дупе и продължи надолу по бедрата. Усети с пръсти как я разтърси чувствена тръпка и се засмя доволно.

Беше ѝ помогнал да се съблече и я настани в леглото под ялната светлина на утрото. Докато свали собствените си дрехи и се присъедини към нея под завивките, Джулиана вече спеше като изтощено дете, опряла буза върху дланта си. Той легна до нея, зави я грижливо и веднага се запита защо предпочиташе да остане в нейното легло само за да спи, докато неговото чакаше празно наблизко. Беше си изработил навика никога да не остава по цяла нощ при метресите си, но след случилото се през нощта не смееше да остави Джулиана. Спокойният, равномерен ритъм на дишането ѝ, тъмните полумесеци на миглите върху бледите бузи, кафявите лунички по нослето, извивката на голото рамо върху възглавницата, огненият водопад на косата, разпиляна навсякъде... Неспособен да устои на изкушението, той се мушна в леглото при нея. Тя се раздвижи насън и се сгуши в него като малко животинче, търсецо топлина и утеха.

Торкин заспа с усмивка и се събуди също с усмивка. Почака още малко, после леко я тупна по дупето.

— Ставай, малката.

Джулиана вдигна глава и го погледна въпросително.

— Защо? — Приглади назад разпиляната коса и отново го удостои с нефритовозелен поглед.

— Защото още малко и ще ме лишиш от мъжествеността ми — отговори строго той.

Тя се завъртя и се просна върху тялото му. Гризна шията му и изкусително раздвижи хълбоци върху неговите.

— Така по-добре ли е? — попита тихо и сложи устни върху пулса на шията му.

Торкин напрегна хълбоците си и проникна в нея. Проследи как в очите ѝ светна изненада, моментално последвана от израз на възхищение.

— Това е... сега се усеща съвсем различно.

Торкин кимна.

— Ако коленичиш, ще ти стане още по-приятно.

Джулиана се надигна и се опря на коленете си. Пое шумно въздух, зарадвана от пронизалата я наслада, и бавно задвижи ханша си в кръг около коравия, възбуден член. Наведе се и помилва зърната на гърдите му с върховете на пръстите си, после и с устни. Очите ѝ бяха устремени към лицето му, за да вижда реакцията му. Торкин простена от наслада и тя се засмя зарадвано.

— Добре ли се чувствате, когато правя така, сър? — Тя се надигна леко и бавно се отпусна отново върху коравата му мъжественост, изви гръб и посегна да улови петите си. Плътта му се притискаше в горещата ѝ утроба и много скоро я връхлетя вълната на насладата. Джулиана престана да мисли за реакцията на Торкин, извика гърлено и се опъна като струна. Сладката болка в слабините ѝ стана непоносима.

Торкин лежеше тихо, знаейки, че тя не се нуждае от помощта му, за да стигне до върха. Наблюдаваше я с полузатворени очи и се наслаждаваше на невинната искреност на преживяването ѝ. Когато тя отново изстена гърлено, той я хвана здраво за хълбоците и я задържа, докато тя се разтърсваше от вълните на екстаза.

— Но какво стана с вас? — попита стреснато Джулиана, когато отново можеше да говори. В очите ѝ блестяха сълзи. — Май изоставате от мен, милорд.

— Не за дълго — обеща тихо той. Чувствителната ѝ женственост беше пред него и той започна да милва горещата, влажна пъпка на насладата ѝ. Джулиана въздъхна и задвижи хълбоците си напред и назад, стиснала връхчето на езика между зъбите си, съсредоточена в

усилието да достави удоволствие на любовника си. Този път изобщо не мислеше за себе си. Ала когато Торкин се надигна и се заби в нея със силно движение, тя отново бе изненадана от горещата чувствена буря, която размекна мускулите ѝ.

Торкин обхвана хълбоците ѝ и впи пръсти в меката, гладка плът. Задържа я здраво, сякаш тя беше единствената спасителна котва в разлюляното от буря море на насладата. Когато се върна бавно в реалността, отново се наслади на линиите и контурите на тялото ѝ, на танцуващите пращинки в яркия слънчев лъч, който проникваше между завесите на леглото. Притисна я нежно до гърдите си и се обърна внимателно заедно с нея, без да излезе от тялото ѝ. Плъзна ръка по овлажнелия от пот гръб и зачака да се успокои.

Какво толкова имаше в това момиче, та любовта му го омагьосваше? Как успяваше да го накара да забрави всичко около себе си и да се отдаде изцяло на чувствената радост от сливането им? Какво беше това, което събуждаше в сърцето му потребност да я закриля, да я направи щастлива? Той беше на тридесет и две години, от дете сгоден за жена от своя кръг — съвършена партия, жена, която щеше да му бъде съвършена съпруга и да търпи безропотно сменящите се метреси. Жена, която познаваше правилата на играта. Жена, за която искаше да се ожени. Защо тогава перспективата да доведе Лидия в дома си му изглеждаше фатална? Като си представяше добре подредените години, които го очакваха, се чувстваше потиснат и нещастен. Но защо, защо? Двамата с Лидия бяха възрастни хора и знаеха точно какво да очакват един от друг. Бракът им без съмнение щеше да е успешен. Това означаваше пари, висока обществена позиция и влияние на най-високо ниво. Беше сигурен, че ще получи всичко, което му се полага.

Досега всичко беше вървяло гладко, но се появи Джулиана и обърна живота му с главата надолу. Беше убеден, че всяка друга жена на нейно място ще се възползва без колебание от шанса да получи титла и да води живот в лукс и удобство. Но тя не се вписваше в схемата. Не се интересуваше от онова, което той ѝ предлагаше. Тя искаше повече. Искаше от него нещо много по-дълбоко от материалния блясък. И тази мисъл го трогваше, изпълваше го с безпокойство и вълнение. Тя беше източникът на внезапното му недоволство от грижливо планираното бъдеще.

Докато държеше в прегръдките си пицното ѝ тяло, усещаше нефритовозеления поглед върху лицето си и огнените ѝ къдрици го гъделичкаха по носа, той прозря дълбоко в сърцето си, че в живота му липсва нещо решаващо, за да бъде щастлив. Държеше го в ръцете си, но не можеше да го притежава. Вероятно то беше скрито в необикновената, страстна, искрена натура на Джулиана. Ала той не знаеше как да го улови. Защото не разбираше нейните правила.

Торкин разтърси глава и си заповяда да престане. Джулиана е нещо съвсем ново и необичайно за мен, каза си, докато тя дремеше доволно на гърдите му. Сигурно бъркаше възхищението си от нейната новост, с едно много по-дълбоко и неназовимо чувство. Тя беше млада и свежа. Енергичността ѝ го забавляваше, страстта ѝ го възбуждаше. Смелостта и решителността ѝ го възхищаваха. Надяваше се тя да стане майка на детето му. Пред очите на света щеше да остане негова метреса и да възпита детето му. Нямахме място за сантименталности — и не беше нужно да им се поддава.

Джулиана се протегна и отвори очи. Притисна устни към шията му и заговори задавено:

— Напълно забравих да спомена, че снощи в таверната беше Джордж Ридж.

Ръката му на гърба ѝ се скова.

— Велики боже! Как можа да забравиш!

— Имаше още много неща, които ме тревожеха — отвърна тя, седна в леглото и прибра косата си. — А после ме обхвана някаква слабост и забравих всичко.

— Разбирам те. — Торкин обхвана лениво едната ѝ гърда и ощипа розовото зърно. — Видя ли те той?

— Естествено, че ме видя — нали бях на масата с въже на шията! — Джулиана потрепери и се отдръпна от милващата му ръка. — Извинявай, но в момента ми е неприятно да ме докосват. — Гласът ѝ прозвуча неочаквано рязко.

Торкин моментално отдръпна ръката си и в гърдите му закипя гняв.

— Люсиен ще плати скъпо и прескъпо за онова, което ти стори — обеща, скърцайки със зъби. — Само да се върне вкъщи, ще му дам да разбере. — Скочи и отиде до прозореца, защото не понасяше да вижда болката в очите ѝ.

Джулиана се вгледа в голия му гръб, в непоколебимата твърдост на раменете и ѝ стана страшно. Защо беше този гняв? Не се досети, че голяма част е насочена срещу самия него.

— Ще се оправя — обеща уверено тя. — За момент се почувствах зле, това е. — Сви се в леглото и се опита да скрие гърдите си. — Изведнъж си припомних събитията от снощи... боя на петлите, продажбата на онази нещастна жена, джина...

— Какво? — извика вбесено Торкин и се обърна към нея, за момент забравил горчивите си самообвинения. — Нима Люсиен ти е позволил да пиеш джин?

— Натрапи ми го. Нямах представа какво е. — В очите ѝ блесна гняв.

Торкин мълчаливо прибави джина към сметката на братовчед си и продължи спокойно:

— Да се върнем на Джордж Ридж. Значи те е познал?

Джулиана кимна. Смяната на темата беше един вид извинение.

— Позна ме. Предложи петстотин гвинеи за мен.

Херцогът отново се намръщи. Отиде до леглото, опря ръце на хълбоците ѝ и Джулиана неволно се възхити на самообладанието му — стоеше пред нея, сякаш е напълно облечен и с коректно вързана вратовръзка. Дали съзнаваше колко я възбужда голотата му?

— Какво направи ти?

— Нищо — отговори с отсъстващ вид тя, защото беше съсредоточена в тялото му. Мускулите играеха под гладката, опъната кожа, бедрата му бяха невероятно стройни и силни. Мъжествеността му беше отпусната, но когато усети погледа ѝ, потръпна и постепенно започна да се втвърдява, сякаш реагираше на неизреченото ѝ желание.

Торкин като че ли не усещаше вълненията на тялото си.

— Какво означава това — нищо? Не може да не си реагирала по някакъв начин.

Джулиана протегна ръка да го докосне, съсредоточила цялото си внимание, докато езичето ѝ облизваше сухите устни. Развеселен от израза ѝ, Торкин отстъпи крачка назад.

— Явно ще се наложи да се покрива, за да водим разумен разговор.

Обърна ѝ гръб и взе халата си от шезлонга. Джулиана впи поглед в стройния му гръб, тънката талия и тясната тъмна линия, която се

спускаше към твърдия, стегнат задник. Пръстите я засърбяха да мушне ръка между бедрата му и вече беше готова да изтича при него, но той се наметна с халата, пъкна ръце в ръкавите и отново се обърна към нея, докато завързваше колана.

Джулиана не можа да скрие разочарованието си и Торкин изкриви уста в усмивка.

— Поласкан съм, малката. Не знаех, че умееш да правиш толкова убедителни комплименти.

— Не те лаская — отговори тя, въздъхна и се скри под завивката.

— А сега искам да отговориш на въпроса ми. Какво значи „нищо“?

— Реших да се направя на глупачка — обясни търпеливо тя. — В момента не бях в състояние да разсъждавам трезво, но си казах, че ако се направя на глуха и сляпа, все едно изобщо не го познавам, ще му е по-трудно да ме идентифицира. Докато не докаже, че съм Джулиана Ридж, моята дума ще е срещу неговата.

— Хмм... — Торкин се почеса по брадичката. — Много добре си реагира. Но той може да повика настойника ти, за да те идентифицира.

— Ще продължа да отричам. А ти ще гарантираш за мен. Ще кажеш, че съм друга Джулиана. Кой би посмял да оспори показанието на херцог Редмейн?

Джулиана показваше трогателно доверие в способността на аристокрацията да заобикаля закона. Торкин наистина беше в състояние да използва обществената си позиция и влиянието си, за да сплаши Джордж Ридж и семейство Форсет, но ако повдигнеха обвинение срещу Джулиана, работата ставаше сериозна.

— Най-добре е Ридж да не те вижда вече — заяви той след кратък размисъл. — Моля те известно време да не излизаш от къщи. Ако искаш да отидеш някъде, аз или Куентин ще те придружим.

Джулиана помръкна. Не можеше да остане в къщата. Непременно трябваше да се срещне с момичетата от Ръсел стрийт.

— Не ме е страх от Джордж — възпротиви се тя. — Не ми харесва да живея като затворница, само защото онзи идиот е дошъл в Лондон. Той е такъв глупак, че не отличава единия край на метлата от другия. Когато бях сама и безпомощна, се страхувах от него, но сега, когато съм закрияна от могъщия херцог Редмейн... — Тя го дари със

сладка усмивка и вдигна завивката до брадичката си. — Вие ще се справите с един замах с този недодялан провинциалист, милорд!

— Точно затова няма да излизаш от къщата без мен или Куентин — отсече херцогът. В следващия момент изражението му се смекчи. Наведе се и я целуна по устата. — Поне веднъж прояви здрав разум и ме послушай. — Сивият поглед беше спокоен, в гласа му нямаше заплаха, но Джулиана знаеше, че предупреждението е недвусмислено.

След като Торкин излезе, Джулиана скочи от леглото, позвъни за Хени и започна да прави планове за деня. Ще вземе всички предпазни мерки — само затворени карети, никакво ходене по улиците... или само ако се наложи.

На път към трапезарията тя се отби да види Луси. Момичето спеше спокойно и изглеждаше много по-добре. Явно духът се бе върнал в тялото ѝ и тя отново бе намерила опора в живота.

Джулиана излезе на пръсти, без да събуди Луси, и слезе в малката трапезария, където завари Куентин. Той вдигна глава и я измери с внимателен поглед от главата до петите. Джулиана се почувства много изискана в новата бледозелена муселинена рокля върху розова фуста, обшита с дантели. Хени отново бе направила чудо с косата ѝ и непокорните червени къдрици бяха красиво подредени около ушите.

Куентин стана от стола си и се поклони с усмивка.

— Откакто сте тук, атмосферата в къщата се променя с всеки ден. Ще позволите ли да ви нарежа малко шунка?

— Благодаря. — Джулиана седна на стола, преместен от внимателния лакей. Какво ли искаше да каже Куентин с променената атмосфера? Когато някой ѝ казваше такива неща, то беше обикновено, за да я укори, но лорд Куентин май не я обвиняваше в нищо.

— Имам ли основание да възприема думите ви като комплимент, сър? — попита тя колебливо.

Куентин избухна в смях.

— О, разбира се. Като цяло атмосферата в къщата е много по-ведра.

Джулиана се усмихна широко.

— Надявам се, че Негова Светлост споделя мнението ви.

— Какво мнение? — Торкин влезе в трапезарията и се настани начело на масата. До чинията му беше оставен новият брой на „Газет“.

— Лорд Куентин беше така мил да ми каже, че съм направила къщата по-ведра. — Джулиана хапна от препечената си филийка и призна чистосърдечно: — Не съм свикнала да чувам такива неща. Повечето хора казват, че съм внесла в живота им тревога и дори хаос.

Херцогът я огледа замислено.

— Според мен това е едно и също.

— Какво некавалерско изказване, милорд!

— Може би има хора, за които е удоволствие да те търсят по целия град в три часа през нощта, но...

— О! Не е честно да говорите пак за това. — Очите на Джулиана засвяткаха възмутено. — А аз ви смятах за рицар!

Торкин се усмихна с разбиране.

— Мила моя, спомни си какво каза веднъж: каквото си посял, това ще пожънеш.

За облекчение на Джулиана, той смени темата, като се обърна към Куентин:

— Знаеш ли вече кога трябва да ни напуснеш?

— Не. Архиепископът явно е решил да ме остави в Лондон, докато размишлява над молбата на моя епископ.

— Не ми се иска да заминаваш — отвърна херцогът. — Затова се надявам размишленията му да траят дълго.

Скоро след това Джулиана стана от масата и остави двамата спокойно да изпият кафето си. Реши да почака, докато херцогът излезе от къщата по своите делови работи, а после да предприеме следващата си стъпка. Затова остана в коридора на първия етаж и през цялото време се вслушваше напрегнато в шумовете, които долитаха от залата, за да е предупредена навреме за евентуалните опасности.

Малко преди обед херцогът най-сетне излезе, след като бе заповядал да оседлят коня му. Джулиана изтича в спалнята си и проследи как Торкин излезе от оборите, възседнал превъзходен петнист жребец. Сега оставаше само Куентин. Изтича надолу по стълбата и помоли Катлет да ѝ повика носилка.

— Не е ли по-добре да използвате някое от превозните средства на лорд Редмейн, милейди? — Катлет се намръщи неодобрително.

Джулиана си припомни какво ѝ бе казал Куентин — че личната носилка на херцога е винаги на нейно разположение. Ако вземе нея, персоналът на Торкин ще я защитава. Значи можеше да му каже, че това е все едно да я придружава лично той. Така ще има добри аргументи срещу укорите му.

— Да, благодаря ви, Катлет — отговори тя с любезна усмивка. — Нямах представа, че мога да ползвам личната носилка на Негова Светлост.

Катлет се поклони, очевидно доволен от обяснението, и изпрати едно момче в обора със заръка да приготвят носилката. Скоро се появиха носачите, Джулиана се качи в носилката с помощта на иконома и той нареди строго:

— Бъдете внимателни, момчета. Никакво тръскане. Милейди има нужда от спокойствие. — Обърна се към нея и попита: — Къде да ви отведат, мадам?

— На Бонд стрийт — отговори Джулиана. Това бе първото, което ѝ дойде на ума. По-късно щеше да каже на носачите да сменят посоката.

Излязоха навън и тръгнаха по Олбърмърли стрийт. Никой не забеляза мъжа, който стоеше отсреща в един вход и ги следеше с поглед. Никой не обърна внимание, когато той тръгна след тях и дори се затича, за да не ги изпуска от очи. От напрежението по лицето му потече пот, жакетът се опъна върху издутия корем, а лицето му, и без това червено, придоби петнисто синкава окраска.

Джулиана изчака да завият зад ъгъла и да се насочат към Пикадили. Тогава почука с ветрилото си по покрива на носилката.

— Промених решението си. Моля, отнесете ме на Ръсел стрийт — заповяда високомерно.

Първият носач я изгледа изненадано. Ковънт Гардън не беше подходящо място за дами като лейди Еджкомб. Ала не можеше да откаже на господарката. Съобщи промяната на другаря си отзад и носилката направи завой.

Джордж също повика носилка и с мъка набута масивното си тяло на седалката.

— Следвайте онази носилка. Ей там, с герба!

Носачите нарамиха прътовете и се намръщиха сърдито.

Рядко им се случваше да носят такива тежести. Тръгнаха след херцогската носилка, но не бяха в състояние да поддържат същото темпо.

Джулиана нареди да спрат пред вратата на заведението на мистрес Денисън. Слезе, приглади полите си и погледна към къщата, която доскоро беше неин затвор. Първо убежище, после затвор. Разпозна прозореца на малката си стая на третия етаж, където нощем беше лежала и се беше вслушвала в шумовете на къщата, докато обитателките ѝ приемаха клиенти. Какво ли щеше да стане с нея, ако гостилничарят в „Камбаната“ не бе повикал мистрес Денисън? Никога нямаше да срещне Торкин, херцог Редмейн — това беше ясно. Ръката ѝ автоматично се плъзна към корема. Дали вече носеше дете под сърцето си?

Побърза да прогони тази мисъл и се обърна към носачите:

— Най-добре ме чакайте тук.

Първият носач вдигна ръка до шапката си и намести подплънките на раменете, където се опираха прътовете. Другарят му изкачи стълбата и почука на вратата. Джулиана го последва със същото високомерно изражение, което им забраняваше да задават каквито и да било въпроси за мястото, където я бяха довели.

Мистър Гарстън отвори вратата и в първия момент явно не я позна. После се поклони така почтително, както никога не се беше кланял на Джулиана Ридж.

— Моля, заповядайте, милейди.

Джулиана му кимна дружелюбно.

— Дойдох да посетя мис Лили и другите момичета. — Потупвайки със затвореното ветрило по ръката си, тя огледа залата, сякаш проверяваше мебелировката. Испита тайно облекчение, защото мистър Гарстън изглеждаше необичайно несигурен — явно не знаеше как да се държи с нея. Това беше малкото ѝ отмъщение за поведението му при първата им среща и когато ѝ затвори вратата, за да не избяга.

— Бъдете така добра да почакате в салона, милейди. — Икономът се отправи с отмерена крачка към споменатото помещение и отвори широко двойната врата.

Салонът беше почистен и излъскан, ала миризмата на вино, тютюн и парфюми все още се усещаше въпреки широко отворените прозорци. Каква противна смес, каза си Джулиана и отиде до

прозореца, за да погледне улицата. Ярката слънчева светлина не беше в състояние да смекчи грозотата и безутешността на сцената: еднокрако момче куцукаше с една патерица и молеше минувачите за някое пени; в канавката лежеше жена, заспала или припаднала, и притискаше до гърдите си бутилка. Двама джентълмени излязоха от книжарницата отсреща. Изглеждаха като учени с дългите си накъдрени перуки и износени черни жакети. Носеха подвързани с кожа книги под мишница и разговаряха със сериозни лица. Минаха покрай легналата жена, без да я удостоят дори с поглед. Останаха безучастни и към молбите на еднокракото момче, макар че то ги последва по улицата. Като разбра, че не може да разчита на милостиня, сърцераздирателните му молби преминаха в грозни проклетия.

Докато детето куцукаше обратно към постоянното си място пред книжарницата, без да спира да ругае, Джулиана се намръщи. Нещо у момчето изглеждаше странно. Напрегна поглед и дори се наведе през прозореца, за да вижда по-добре. Накрая разбра — кракът на момчето беше извит назад и стегнат с върви за бедрото. Значи не беше инвалид! Сигурно беше ужасно да стои цял ден с вързан крак. Първоначалното ѝ възмущение от измамата бързо премина в съчувствие. Сигурно малкият работеше за господар, който пращаше децата да просят по улиците и беше измислил този трик. Всъщност момчето имаше късмет, че не са го осакатили наистина.

Трепереща, Джулиана се извърна. В този миг вратата се отвори и в салона нахлуха няколко възбудени момичета.

— Как е Луси, Джулиана? — Розамунд, смръщила красивото си лице, стигна първа до нея. Другите я следваха като пъстро ято от тънки халати и дантелени нощни бонета. По това време на деня още никой в къщата не беше облечен — Джулиана помнеше това добре. Щяха да се облекат едва преди вечеря.

— Когато излязох, още спеше — отговори тя. — Но имам впечатлението, че се възстановява бързо. Хени се грижи за нея. — Настани се на покрития с брокат диван и продължи: — Негова Светлост не ѝ разрешава да приема посетители, защото има нужда от спокойствие — обясни тактично. — Затова аз ще ви съобщавам как е.

За щастие никой не се усъмни в обяснението ѝ. Лили описа подробно реакцията на Денисънови за случилото се с Луси и на

молбата да я приемат в заведението си, щом се възстанови достатъчно, за да започне работа.

— Мистрес Денисън беше така любезна да отговори, че ще си помислят. Нали разбираш, сега Луси е под закрилата на Негова Светлост — засмя се тя и седна на дивана до приятелката си.

— Винаги е добре да имаш влиятелен закрилник — добави тихо Розамунд и разтърси къдриците си.

— Според мен няма нищо общо с херцога — възрази Лили.

— Работата е там, че мистрес Денисън много ще се радва да уязви по някакъв начин мисис Хадлок.

Другите момичета се разсмяха. Лили седна от другата страна на Джулиана и попита сериозно:

— Какъв беше този план, за който ни спомена, Джулиана?

— Точно затова дойдох. — Джулиана нервно отваряше и затваряше ветрилото си. — Помислих си, че ако се обединим, ще можем да се грижим една за друга. Ще се защитаваме взаимно, за да не се повтори онова, което се случи с Луси.

— Какво? — попита неразбиращо едно момиче с тъмнокестеняви къдрици и остра брадичка.

— Ако всички момичета в заведенията като вашето се съгласят да дават всяка седмица по една малка сума, можем да основем спомагателен фонд. Ще плащаме дългове, както в случая с Луси... или ще внасяме гаранция, когато някоя попадне в затвора за длъжници.

Наобиколилите я момичета стояха в скептично мълчание. След малко се обади непозната черноока красавица:

— Това е възможно за нас, момичетата от добрите заведения, но повечето не печелят достатъчно дори за храна, след като си платят за свещите, напитките и възглицата, за някоя хубава рокля и за спално бельо. Моли Хигинс ми разказа, че миналата седмица похарчила повече от пет фунта — купила осъчни свещи за клиентите си и нови панделки за бонето си, защото не бива да изглежда мърлява, ако иска да привлича изискани клиенти. Да не говорим, че трябвало да даде и подарък на мадам, за да не ѝ разваля настроението...

— Ако не трябваше да купуват всички тези неща от сводниците си, със сигурност щяха да слагат по някой грош настрана — възрази Джулиана.

— Но това е условие, при което наемат помещенията за работа — обясни Ема с търпението на човек, който обяснява живота на невинно дете.

— Ако всички заедно откажат да приемат тези условия, със сигурност ще се съберат достатъчно пари и фондът ще отпусне заеми. Така никое момиче няма да е зависимо от сводници и собственички на бордеи.

— Ти май очакваш да се съберат много пари — подхвърли с лека подигравка тъмнокосото момиче.

— Парите са ключът към всичко — възрази мрачно Розамунд. — Наистина не виждам как би могло да се направи подобно нещо, Джулиана.

— Не става въпрос само за пари, а за солидарност — настоя упорито Джулиана. — Ще се учудиш колко бързо ще се събере сравнително голяма сума, ако всяка от нас е готова да дава, колкото може да отдели. Но наистина трябва да се включат всички. Да са готови да си помагат взаимно и да се намесват при нужда. Ако постигнем това, ще можем постепенно да се освободим от сводници и изверги като мама Хадлок.

В помещението отново се възцари скептично мълчание. Джулиана разбра, че ѝ предстоят още много усилия. Тези жени бяха свикнали да ги експлоатират и да ги лишават от всичките им права. Трудно можеха да разберат, че е възможно да си извоюват известна независимост. Отвори чантичката си и извади останалите двайсет лири от джобните си пари.

— Това е първата вноска в нашия фонд. — И сложи банкнотата на масата.

— Не е редно да даваш пари, Джулиана — намеси се решително Лили. — Ти не си една от нас. Никога не си била.

— О, напротив, аз принадлежа към вас — отговори твърдо тя. — Вярно е, че съм в по-различно положение, но въпреки това попаднах в ситуация, в която нямах възможност да избирам, защото бях съвсем сама, без семейство и приятели. И аз съм експлоатирана като всяка от вас и завися изцяло от волята на един мъж. Никога не бих го нарекла свой клиент, но той ме издържа. Това е истината.

Говорейки, Джулиана неволно поглеждаше към прозореца, сякаш всеки момент там можеше да се изправи херцог Редмейн. Не смееше

да си помисли как ще реагира той, ако я чуе как говори за него. Любовникът ѝ не ценеше негримираната истина, когато се отнасяше лично до него.

— Първо ще обсъдим твоя план с другите момичета — предложи Лили. — Ако нито една не се съгласи да участва, приключваме. Сами няма да се справим.

— Така е — кимна мрачно Джулиана. — Трябва да създадем истинско сестринство.

— Сестринство... — повтори с усмивка Розамунд. — Думата ми харесва. Значението ми харесва. Ще дойдеш ли с нас, за да поговорим и с другите, Джулиана? Ти говориш така убедително... така уверено. А и идеята е твоя.

— Добре, но не днес.

Не можеше да им каже, че трябва възможно най-бързо да се прибере вкъщи. Дългото ѝ отсъствие без съмнение ще предизвика гнева на херцога и ще доведе до сериозна разправия, докато краткото излизане със собствената му носилка ще бъде отчетено само с въздишка и вдигнати вежди.

— Най-добре да съберем момичетата — каза Ема. — Ще им изпратим покана с място и час на срещата.

— Къде ще се срещнем? — Всички момичета се обърнаха към Лили, която съвсем естествено пое ролята на водачка.

— В „Бедфорд Хед“ — отговори без колебание тя. — Ще помолим мистрес Мичъл да ни предостави задната стая за един предобед. През това време в кръчмата няма никой.

По време на ужасната нощ с Люсиен, Джулиана беше минала през въпросната кръчма. Намираше се в центъра на Ковънт Гардън — място, където не биваше да ходи. Ала знаеше, че няма друг избор, освен това сутрин там вероятно беше тихо.

Появи се лакей с чай и сладкиши и предаде съобщение от мистрес Денисън, която молеше лейди Еджкомб да заповяда в частния ѝ салон, щом приключи посещението си при момичетата.

— Молба, не нареждане — засмя се Джулиана. — Хубава промяна в тона!

Момичетата реагираха със смях и настроението веднага се подобри. Всички заговориха една през друга, смееха се и размахваха ветрилата си. Веднъж Джулиана се бе запитала дали веселостта им е

искрена или престорена — само маска, за да скрият истинските си чувства. Още тогава бе разбрала, че те не се преструват. Твърде малко неща ги изваждаха от равновесие. Вероятно защото се стараеха да не мислят за живота си и за живота на другите като тях. Иначе не биха могли да се засмеят.

Досега Джулиана почти не беше общувала с момичета на своята възраст. В Хемпшир лейди Форсет бе ограничила познанствата ѝ до двете дъщери на викария, които гледаха на нея, сякаш беше опасен екземпляр от животинското царство и се държаха настрана. Когато един ден скочи от стария дъб на входа на Форсет Тауърс и си счупи ръката, Джулиана окончателно си завоюва име на дивачка. Дамите от графството въздишаха и съжالياваха лейди Форсет, че ѝ се е паднала такава възпитаница. Затова непринуденото другарство на момичетата от Ръсел стрийт беше напълно ново преживяване.

Джордж Ридж стоеше пред къщата и водеше ленив разговор с двамата носачи на херцога. Те посрещнаха с подозрение и презрение дебелия господин, който се потеше обилно в яркочервения си кадифен жакет, украсен със сребърни дантели. Много скоро обаче откриха, че имат пред себе си провинциалист, който се представя за светски лъв. Поведението им стана открито и непринудено, макар че продължиха да се отнасят към него с известно пренебрежение.

— Що за къща е това? — попита Джордж и посочи с бастуна си входната врата.

— Ами публичен дом. Всеки го знае. — Носачът се изплю на паважа и продължи да си чопли зъбите. — Обаче първокласен.

— Младата дама във вашата носилка изобщо не приличаше на курва — отбеляза небрежно Джордж и извади табакерата си.

— Кой? Лейди Еджкомб? — Носачът го погледна сърдито. — Тя е виконтеса, почтена дама... поне така казва камериерката ѝ. Негова Светлост я държи много строго. Казал на мистрес Хени, че младата дама има нужда от майка. Затова избрал нея, а не някоя вятърничава хлапачка.

— Сериозно ли е казал така? — Другарят му изглеждаше заинтересован. — Ами да, мистрес Хени е тъща на брат ти, затова ти разказва такива неща.

— Прав си — кимна самодоволно другият. — Разказва ми всичко, което става при господарите. Само не ми е ясно — продължи намръщено той — какво е това момиче, дете лейди Еджкомб го домъкна в къщата. Мистър Катлет каза, че Негова Светлост хич не се зарадвал. Обаче лорд Куентин бил обяснил, че така изисква християнският му дълг... или нещо такова. — Той отново се изплю на паважа и сви рамене, когато иззад ъгъла внезапно появя хладен вятър. — Проклятие! Пак ще се опитам да измъкна нещо от Хени. Обаче старата много трудно си отваря устата, да знаеш.

— Какво може да търси лейди Еджкомб в бордей? — запита се високо Джордж. Двамата мъже го измериха с подозрителни погледи.

— Какво ви засяга това, човече? — Въпросът прозвуча войнствено и Джордж разбра, че няма да измъкне нито дума повече от двамата носачи. Затова вдигна рамене с подчертано равнодушие.

— Разбира се, че не ме засяга, момчета. Но като я видях, ми се стори, че снощи беше в „Главата на Шекспир“ с група мъже. Може би някой от тях е бил съпругът й...

Двамата мъже се изплюха отвратно.

— Виконтът не става за съпруг. Не се интересува от жените. Още не мога да проумея какво го е накарало да я вземе. Бедното момиче! Сигурно води кучешки живот с оня мръсник!

— Не си прав — възрази колегата му. — Негова Светлост го държи под око. Освен това... О, по дяволите! Делата на господарите не ни засягат. И без това не ги разбирам. Даже след милион години няма да проумея защо правят това, а не онова.

— И аз, приятелю, и аз!

Двамата потънаха в мрачно мълчание. Джордж се сбогува учтиво и продължи надолу по улицата. Загадката ставаше все по-объркваща. Наистина ли Джулиана беше съпруга на виконта, който се опитваше да я продаде снощи? Или е била въввлечена в мръсна игра? Възможно ли беше да е метреса на виконта, а снощи той да я е представил за своя съпруга? Това му изглеждаше най-вероятно, тъй като не можеше да си представи, че истинската виконтеса Еджкомб би отишла в такава кръчма. Мъж с произхода и възпитанието на виконта, никога не би изложил съпругата си на такова унижение. На курвите се плащаше да участват в такива представления. Но щом служителите на херцога вярваха, че тя наистина е жена на виконта, значи в историята имаше

нещо странно. Присъствието на жената — мистрес Хени, отдавна свързана със семейството, на която беше възложено да се грижи за Джулиана, изглеждаше много убедително. Защо обаче Джулиана се бе съгласила да участва в такава измама?

За пари, естествено. Тя бе напуснала дома на съпруга си без пукнато пени в джоба, не бе взела дори новите си дрехи. Незнайно как е попаднала под влиянието на херцога и той е поискал от нея да печели прехраната си, като играе тази роля. Миналата нощ той лично дойде да я спаси — значи и той беше забъркан в историята с женитбата. Знаеше ли, че уличницата, на която плащаше, е обвинена в убийство? Може би някой трябваше да му каже истината.

Джордж влезе в една кръчма под колоните и си поръча ейл. Или да говори първо с Джулиана, преди да я изобличи пред покровителя ѝ? Кой знае, може би ще я уплаши с внезапната си поява и тя ще се предаде на волята му. Ако не беше омъжена, никой и нищо не можеше да му попречи да я поиска за себе си. Миналата нощ вероятно не го бе познала, но пък тогава беше отчаяна и вероятно изобщо не забелязваше какво става около нея. Е, следващия път ще се погрижи двамата да застанат очи в очи. И тогава тя ще капитулира пред волята му.

Джордж изпи жадно бирата си и поръча бутилка бургундско. Вече имаше чувството, че е набелязал ясно различима пътека в хаоса и се приближава към своя триумф. Оставаше му само да издебне Джулиана в подходящ момент и да говори с нея. Нямаше да му е трудно да я убеди, че е най-добре покорно да тръгне с него.

Донесоха му бургундското, но само след няколко глътки, Джордж стана и отиде до вратата на кръчмата. Мисълта за Джулиана го привличаше като магнит. Без да осъзнае какво прави, се запъти обратно към Ръсел стрийт. Скри се в един от входовете наблизко и отново започна да наблюдава.

Мистрес Денисън посрещна Джулиана с изключителна любезност. Покани я да седне и ѝ предложи чаша шери. Настани се насреща ѝ и попита без заобикалки:

— Знаете ли дали вече сте заченали?

Джулиана едва не се задави с шерито. После си спомни, че в тази къща няма теми табу по женските въпроси, и се успокои.

— Още е твърде рано, за да съм сигурна, мадам. — Отговорът ѝ прозвуча съвсем спокойно.

Мистрес Денисън кимна.

— Знаете ли признаците?

— Мисля, че да, мадам. Но ще се радвам, ако ми разкажете малко по-подробно.

Мисис Форсет беше мълчала упорито по тези въпрос. Само веднъж и каза, че ако месечното ѝ неразположение не се появи, е много вероятно да е бременна. Джулиана хранеше подозрението, че не знае много неща, затова беше благодарна за съучастието на Елизабет.

Мистрес Денисън си наля още малко шери и започна да описва симптомите на бременността и начина, по който се изчислява датата на раждането. Джулиана слушаше с огромен интерес. Благодетелката ѝ наричаше нещата с истинските им имена и това беше прекрасно.

— Е, дете, надявам се, че вече знаете какво да очаквате.

— О, да, напълно, мадам. Безкрайно съм ви благодарна, че ме просветихте.

— Е, трябва да знаете, че всяко момиче, дори да си е намерило такъв висок покровител като вашия, все пак си остава едно от моите момичета. Тук ще намерите отговор на всички въпроси, които ви вълнуват. А когато дойде времето, с радост ще ви помогна да родите детето си. Ние сме семейство и държим една на друга, бъдете уверена в това. — Тя стана и се усмихна сърдечно на Джулиана.

— Надявам се да намерите в голямото си сърце малко място и за Луси Тайбър, мадам. — Джулиана направи учтив реверанс. — Негова Светлост беше така любезен да ѝ даде известна сума, когато напусне дома му, за да си намери подслон. Но ще ѝ трябват приятели. Както и на всички нас — добави тихо тя.

Мистрес Денисън не изглеждаше особено доволна, че я подлагат на натиск, и отговори малко сковано:

— Негова Светлост е изключително щедър, това ми е известно, Джулиана. Луси наистина има късмет. Може би повече, отколкото заслужава. Можем само да се надяваме, че е получила добър урок и за в бъдеще ще внимава повече.

Джулиана бързо сведе поглед, за да скрие гнева в очите си.

— Сигурна съм, че ще направите онова, което смятате за най-добро, мадам.

— Разбира се, дете, това е мой принцип! — Елизабет грациозно наклони глава. — Мисля си, че ако Луси се разкае искрено, мистър Денисън и аз ще намерим начин да ѝ помогнем.

— Благодаря ви, мадам. — Джулиана се извърна рязко и се запъти към изхода, преди да е казала нещо необмислено. Бързайки, се спъна в малка маса с извити крака и крехките порцеланови фигурки се разлетяха на всички страни. — О, моля за извинение! — Наведе се да вдигне най-близката фигурка и кринолинът ѝ улучи свещника от алабастр, поставен върху съседната масичка.

— Оставете, мила, не се притеснявайте. — Елизабет скочи от креслото си и посегна към шнура на звънеца. — Лакеят ще се погрижи. Оставете всичко, както си е.

Джулиана се измъкна от помещението заднешком. Лицето ѝ пламтеше от смущение, но сърцето ѝ беше пълно с трудно потискан гняв.

Бързо слезе по стълбището в залата. Момичетата вече се бяха оттеглили по стаите си, за да се приготвят за вечерта. Една камериерка бързаше към салона с ваза свежи цветя. Лакеят пълнеше гарафите. Само след няколко часа щяха да пристигнат първите клиенти.

Мистър Гарстън ѝ отвори почтително вратата и заповеднически щракна с пръст, за да повика дремещите до носилката носачи.

— Ей, вие, събудете се! Господарката ви идва.

Мъжете изръмжаха недоволно срещу Гарстън, но побързаха да помогнат на Джулиана, която слизаше по стълбата. Когато се обърна, преди да се качи в носилката, погледът ѝ падна върху Джордж, който я наблюдаваше от отсрещното стълбище. Той се поклони тромаво и устните му се изкривиха в коварна усмивка. Джулиана се намръщи, сякаш не знаеше кой е той.

— Носачи — изрече подчертано високо, — онзи мъж отсреща ме гледа странно. Това ме обижда.

Първият носач се поклони ниско.

— Искате ли да му изтрия хиленето от муцуната, мадам?

— Не, не е нужно — усмихна се тя на усърдието му. — Просто ме върнете по-бързо на Олбърмърли стрийт.

Джордж изруга ядно. Как смееше нахалната уличница да гледа през него, сякаш беше червей в краката ѝ? За каква се смяташе? Пак ли си е въобразила, че е нещо специално? Сега, след като я беше намерил и знаеше, че излиза сама, непременно трябваше да обмисли плана си. Следващия път, когато я види да излиза без придружител, ще я хване. На всяка цена. И ще я научи да уважава единствения син на починалия си съпруг. Тази мисъл събуди жаждата му и той се върна при своето бургундско.

19.

Джулиана успя да се прибере преди херцога. Един сблъсък по-малко, каза си доволно тя. Засега нямаше за какво да се тревожи. Колкото по-дълго успееше да скрие от него визитите си на Ръселстрийт, толкова по-лесен щеше да е животът ѝ. Трябваше обаче да измисли как да се справи с Джордж. Ако я преследва на всяка крачка, трябваше да говори с Торкин, което означаваше да му признае, че излиза от къщи без негово знание. Незнайно по каква причина, имаше абсолютно доверие в способността на херцога да се отърве от натрапника Джордж Ридж. За съжаление това означаваше, че той ще ѝ забрани да излиза от къщи. Но с този проблем щеше да се занимае по-късно.

Тя седна зад малкото писалище в салона си и извади лист хартия. Потопи перото в мастилницата и се зае да състави списък на помощите, които би могла да изплаща сестринският фонд, ако успееша да го основат. Ще подпомагаме само момичетата, които си плащат, реши тя, макар че това изключваше много от беззащитните улични проститутки — онези, които се продаваха за чаша джин във входовете или се съгласяваха да правят любов с всеки, стига да им подхвърли няколко гроша.

Лакеят прекъсна сметките ѝ със съобщението, че Негова Светлост се е върнал и желае тя да слезе на входа. Изненадана, Джулиана го последва на партера. Входната врате беше отворена и когато се приближи, тя чу Торкин да разговаря с Куентин.

— О, ето те и теб, малката — извика херцогът, като я видя. — Ела и ми кажи дали ти харесва.

Джулиана прихвана полите си и забърза към него. В усърдието си едва не се спъна в прага. Торкин държеше за юздите червеникава кобила с аристократична глава и елегантно тяло.

— Прекрасна е! — извика въодушевено тя и помилва кадифената муцуна на кобилата. — Мога ли да я яздя?

— Тя е твоя, малката.

— Моя? — повтори Джулиана с разширени от изненада очи. Никога не беше притежавала собствен кон за езда, винаги трябваше да се задоволява с конете от оборите на сър Брайън — повечето тромави стари кранти, които едва стигаха до пасището.

— Но защо ми правите този невероятен подарък? — В очите ѝ светна недоверие и тя несъзнателно отстъпи крачка назад.

— Нали обещах да ти купя добър кон — напомни ѝ с усмивка херцогът. — Забрави ли вече? — Той четеше съвсем ясно подозрителните мисли, които минаваха през главата ѝ и се отразяваха в мимиката на лицето ѝ. Очевидно тя се питаше какво ще иска той като ответна услуга.

— Не съм забравила. — Отговорът прозвуча предпазливо. — Но защо такава великолепна кобила? Не съм направила нищо, с което да я заслужа...

— О, не знам — отвърна спокойно той. — Понякога ми хрумват разни неща, малката, които ми доставят безгранично удоволствие. — В очите му светеше изкусителна усмивка, която не оставяше и капчица съмнение какво има предвид, и Джулиана усети как бузите ѝ пламват. Тя хвърли бърз поглед към Куентин, който разглеждаше със съсредоточено изражение живия плет.

Джулиана прехапа несигурно долната си устна. После вдигна рамене и отново пристъпи към кобилата. Реши, че няма защо да си разваля радостта от прекрасния подарък. Какво толкова, ако херцогът постави определени условия? Все ще намери начин да ги пренебрегне. Сложи ръце върху главата на кобилата и нежно духна в ноздрите ѝ.

— Добре дошла, красавице.

Торкин беше възхитен от искрената ѝ радост. Въодушевляването ѝ от подаръка го изпълни с дълбоко задоволство и заздрави намерението му и занаяпред да ѝ доставя радост и да ѝ намира интересни занимания, за да няма време да му създава проблеми.

Куентин разбираше задоволството на брат си. Надали имаше други две толкова различни жени като лейди Лидия Мелтън и Джулиана Еджкомб. Едната — спокойна и сдържана, с бледото достойнство на камея. Другата — объркано, първично същество, подвластна на страстите си. При това сравнение го прониза добре познатата болка, която изпитваше всеки път при мисълта за Лидия... Когато си казваше колко е несправедливо, че Торкин ще я има, без да я

иска истински — а той ще остане с празни ръце, осъден да присъства в живота на двамата, докато сърцето му се разкъсва от любов и копнеж. Но трябваше да се покори на божията воля. Не беше редно духовник да се бунтува срещу плановете на всевишния.

— Как ще я наречете? — попита високо той.

Джулиана помилва мускулестата шия на кобилата.

— Бодичея.

— Защо, за бога? — Торкин вдигна вежди, дълбоко изненадан.

— Защото тя е била силна, могъща жена, имала смелостта да прави онова, което мисли. — Джулиана се усмихна дяволито, но нефритовите ѝ очи бяха помрачени от сянка. — Пример за подражание за всички нас, сър.

Торкин се усмихна примирено и посочи мъжа, застанал зад конете.

— Това е Тед, Джулиана. Той ще обслужва само теб и ще те придружава, когато излизаш на кон.

Джулиана го погледна слисано. Човекът носеше кожен елек и брич вместо ливрея. Носът му беше счупен, а чертите на лицето му изглеждаха някак размазани — като на мъж, който през годините е имал съприкосновение с най-различни твърди предмети. Високата широкоплещеста фигура изглеждаше набита, но Джулиана остана с впечатлението, че това е само мускулна маса. Ръцете му бяха огромни лапи с окосмени кокалчета на едрите пръсти.

Той я поздрави с мрачно кимване. Суровото му изражение не се смекчи нито за миг, в очите му нямаше и следа от хумор.

— Навсякъде? — повтори тя с внезапно предрезгавял глас.

— Навсякъде — отговори неумолимо Торкин.

— Но аз нямам нужда от охранител — възпротиви се тя, ужасена от перспективата, която се разкриваше пред нея след появата на непознатия.

— Напротив, имаш — възрази меко Торкин. — Тъй като не мога да разчитам, че ще вземеш разумни предпазни мерки, някой друг трябва да го направи вместо теб. — Протегна ръка и улови брадичката ѝ. — Ако няма Тед, няма и кон, Джулиана!

Кога ли беше узнал за разходката ѝ до Ръсел стрийт? Джулиана въздъхна тежко.

— Кой ви каза? Мислех, че съм се върнала преди вас.

— Под моя покрив не става нищо, което аз да не знам, скъпа. — Без да пуска брадичката ѝ, той я погледна настойчиво в очите. — Ще се съгласиш ли с това условие, Джулиана?

Джулиана хвърли още един поглед към мрачния Тед. Вероятно задачата му беше колкото да я охранява, толкова и да я шпионира. Да, точно така. Как да отиде в „Бедфорд Хед“ ако този тромав великан я придружава на всяка крачка? Е, все някак ще го надхитри. Отново посвети вниманието си на Бодичея и отговори неясно.

— Бих искала да я пояздя веднага.

— Имаме само десет минути до вечеря — възрази усмихнато Куентин. — След вечеря ще пояздиш в парка. Тогава излизат много ездачи. Тед ще те придружи — обеща Торкин, опитвайки се да скрие облекчението си от съгласието ѝ. — Всички ще се питат коя си. Ще предизвикаш огромен интерес.

Джулиана се засмя, зарадвана от перспективата.

— Е, добре, тогава отивам да се освежа малко преди вечеря. — Тя направи реверанс пред двамата братя и бързо се върна в къщата.

Куентин се ухили и сложи ръка на рамото на брат си. Двамата се върнаха бавно в залата.

— Ако Джулиана има нужда от помощ, Тед ще се справи.

Торкин кимна.

— Тед е най-добрият.

Двамата се усмигнаха, потопени в спомените от детството. Тед Роули бе мълчаливият, безкомпромисен пазач на дивеча, който ги научи да стрелят и да яздят, да ловят пъстърви и зайци, да следват дирята на дивите животни. Той беше изцяло предан на семейство Къртни — с изключение на Люсиен. Лоялността му беше непоколебима. Торкин не си позволяваше да му дава заповеди, но знаеше, че когато го помоли за нещо, Тед ще се справи отлично. От днес нататък Джулиана няма да направи нито една крачка без надзор — тази перспектива беше безкрайно утешителна.

— Доколкото разбирам, трябва да пазим Джулиана от онзи недодялан селяндур, така наречения ѝ доведен син. Но какво ще кажеш за Люсиен? — попита Куентин.

Ноздрите на Торкин се издуха, стисна устни така силно, че остана само черта.

— Още не се е върнал вкъщи. Щом дойде, веднага ще се заема с него.

Куентин кимна и изостави темата, защото Джулиана се появи в трапезарията.

— Правилно ли съм разбрала — започна уж небрежно тя, докато си вземаше рагу, — че не ми е позволено да правя посещения и мога да излизам само придружена от онзи мрачен тип?

— Можеш да приемаш всеки, който ти дойде на гости...

— С изключение на приятелките си — прекъсна го рязко тя.

— С изключение на момичетата на мистрес Денисън, да, малката.

— Боя се, че ще скучая до смърт — въздъхна тежко тя, но гласът ѝ все пак прозвуча учудващо ведро.

— Пази боже! — извика херцогът и разпери ръце с добре изигран ужас. — Ти и скука — това наистина е комбинация, за която не смея дори да мисля. Не бой се, ще те запозная с цял куп интересни хора. Всеки ден ще идват дами, които горят от нетърпение да те поздравят за сватбата ти. Ще ходим във Воксхол и Рейнлей, на театър, на опера. Там ще те представяме на нови хора, които сигурно ще те поканят да посетиш соарета и игри на карти, да не говорим за големите вечерни забавления...

— Каква перспектива — рече Джулиана със същата ведрост както преди и си взе от картофите.

Торкин се подсмихна. Куентин отпи глътка вино и си каза, че никога не е виждал тази мекота и снизходителност в очите на своя скъп брат, както когато гледаше момичето, даже по време на словесните им престрелки.

Когато лакеят донесе гарафата с портвайн, Джулиана се оттегли с обяснението, че смята да се преоблече за ездата. Двамата братя изпиха по чашка в спокойно мълчание, всеки зает с мислите си.

След двайсетина минути Джулиана отново провря глава през вратата.

— Позволявате ли да вляза, или ви преча? — попита тактично. Знаеше, че в шкафа са прибрани нощни гърнета за джентълмените, които прекаляват с напитките, и не смееше да се вмъкне неканена в стаята.

— Изобщо не пречиш. Влез — покани я Торкин и се облегна назад. Протегна дългите си крака и ги кръстоса в глезените.

Куентин отново видя топлия блясък в очите му и се усмихна зарадвано.

— Знам, че вие сте избрали този костюм за езда, и си помислих, че ще искате да ме видите. — Джулиана влезе в трапезарията с необичайно ситни стъпки. — Прекрасен е наистина. — Когато се изправи пред херцога и лорд Куентин и зачака коментарите им, не беше в състояние да скрие гордостта си. — Не намирате ли, че коприненото кадифе на яката и маншетите е много изискано? — Протегна шия, за да види отражението си в огледалото над камината. — Цветът много подхожда на очите и кожата ми. — Поправи с критично смръщване черната шапка, украсена със златен ширит, и допълни: — Никога не съм имала толкова елегантна шапка.

Торкин не преставаше да се усмихва. Бе избрал гардероба ѝ много грижливо, но радостта и въодушевлението на Джулиана, както и фактът, че бе намерил точно това, което ѝ отива, увеличиха многократно удоволствието му. Кремавата копринена жилетка, късото жакетче върху нея и полата от тънка зелена вълна, украсена с тъмнозелено кадифе, подчертаваха сияещите зелени очи и великолепната червена коса. Вталеното жакетче и широката пола с елегантна кройка правеха тялото ѝ още по-пищно и примамливо.

Джулиана направи дълбок реверанс, но в следващия миг подскочи и се завъртя в кръг. Широката пола моментално се уви около една ниска масичка. Тя измърмори някакво проклетие, освободи полата си и застана на безопасно място.

— Изглеждате невероятно — заяви Куентин. — Торкин умее да избира най-добрите тоалети за дамите.

— Винаги ли влагате толкова време и усилия, да не говорим за средствата, когато избирате дрехи за метресите си? — Джулиана пристегна още малко снежнобялото шалче на шията и приглади диплите му.

Куентин се извърна, за да скрие усмивката си, а Торкин се взря невярващо в лицето на Джулиана.

— Дали правя какво?

— Май съм недискретна! — Тя се усмихна сияещо. — Съжалявам, не исках. Попитах, само защото ме интересува. Мисля, че

не е обичайно мъжете да се занимават с женския гардероб.

— Да оставим темата, какво ще кажете? — Херцогът изпъна гръб и на челото му се появи дълбока бръчка.

— Е, добре, щом настоявате. — Джулиана сви рамене. — Но поне ще ми кажете ли колко имате?

— Колко какво? — изсъска той, макар че му се искаше да премълчи.

— Метреси, разбира се.

Лицето на Торкин потъмня. Снизходителността и спокойствието изчезнаха изведнъж. Куентин разбра, че е време да се намеси. Стана бързо от стола си и се поклони пред Джулиана.

— Мила моя, мисля, че е време да излезете на езда. Аз ще ви придружа до конюшната и ще ви помогна да възседнете коня си. — Избута я енергично от трапезарията, преди да е казала нещо унищожително и преди Торкин да е дал израз на бушуващия в гърдите му гняв.

— Май не сте много тактична — отбеляза той, когато излязоха на двора.

— Намирате, че въпросът е неприличен? — попита невинно Джулиана и огледа недоверчиво дънера, от който се качваха на конете. — Според мен е напълно оправдан. — Тя възседна кобилата, подреди внимателно полите си и дари Куентин с дяволита усмивка, на която той не можа да не отговори.

— Вие сте непоправима, Джулиана.

Тед се метна на дребен, но силен скопен кон и огледа критично Джулиана.

— Кобилата е свежа и отпочинала, мадам. Смятате ли, че ще се справите с нея без въже?

— Естествено. — Джулиана смуща кобилата и Бодичея препусна като вихър в посока към улицата. След минута ездачката стегна здраво юздите и конят се закова на място.

— Стойката ѝ е приемлива — изръмжа Тед и кимна на Куентин. — Мисля, че ще се справи.

Куентин вдигна ръка за сбогом и конете излязоха от двора в спокоен тръс. Той помисли малко и реши да вземе шапката и бастуна си и да се поразходи в Хайд парк. Късният следобед беше великолепен, а и нямаше какво друго да прави.

Джулиана многократно се опита да поведе непринуден разговор със своя придружител, но Тед ѝ отговаряше само едносрично. Затова се отказа и реши да се наслади на първата си езда в Лондон. Беше толкова съсредоточена в усилието да контролира Бодичея и да стои добре на седлото, че не забеляза Джордж, който излезе от един вход на отсрещната страна, когато двамата с Тед завиха зад ъгъла на Олбърмърли стрийт. Не забеляза и че той ги последва с големи крачки и на сигурно разстояние. Беше твърде заета да се оглежда и да следи дали други ездачи и минувачи реагират на появата ѝ. С удоволствие срещаше любопитни и възхитени погледи — това беше съвсем различно, като се имаше предвид, че преди винаги бе държана в сянката.

Тед обаче веднага бе забелязал преследвача. Нарочно преведе Джулиана по обиколен път до парка, по малки и тесни странични улички, но винаги в умерено темпо, за да не стресне упорития преследвач. Мъжът продължи да ги преследва, накъдето и да завиеха.

Джордж беше изпълнен с безсилна ярост. Часове наред бе чакал появата на Джулиана, часове наред си беше представял как я изненадва на улицата, как я хваща и я отвежда със себе си. Вместо това тя се появи, придружена от някакъв негодник, белязан от безброй битки.

През последните дни желанието на Джордж да върне Джулиана в дома си се бе превърнало в мания. Беше загубил всякакъв интерес към плътските удоволствия на големия град. Денем и нощем мислеше само за Джулиана. Гризеше го страх, че въпреки сериозните си шансове няма да успее да се добере до нея. Проследи я от Ръсел стрийт и зае обичайния си наблюдателен пост във входа на отсрещната къща. Видя как Джулиана излезе при двамата мъже и червената кобила. За съжаление не чу разговора им, но беше очевидно, че тя е много щастлива. След малко я видя да се прибира и стомахът му се сгърчи от болка — бе прозрял, че двамата аристократи се отнасят към нея с уважение, подобаващо на истинска съпруга, не на курва.

А сега тя яздеше из Лондон, елегантна, облечена по най-новата мода, на невероятно скъп расов кон, придружена от ратай. Трябваше да я залови, на всяка цена! Да я принуди да го зачита. Това безсрамно зверче се правеше, че не го забелязва. Равнодушието ѝ изглеждаше толкова убедително, та той беше готов да повярва, че се е излъгал — в крайна сметка тази разглежена, модно облечена аристократка не беше

Джулиана Ридж, пренебрегваното, обикновено младо момиче от провинцията, убийцата на баща му и законната собственица на голяма част от наследството му.

Ала страстта, която пламваше в слабините му всеки път, когато я видеше, пулсирането на кръвта в жилите му, винаги когато беше близо до нея — всичко това беше доказателство, че не се е излъгал. Това беше Джулиана и тя му принадлежеше.

Плячката му влезе в Хайд парк и Джордж Ридж се скри зад едно дърво, докато Джулиана обсъждаше с придружителя си в каква посока да поемат. Стана му ясно, че със следене няма да постигне нищо. Не можеше да я смъкне от коня... не тук... не сега. В крайна сметка двамата ще се върнат на Олбърмърли стрийт. Най-добре да почака там и да се поогледа. Ала не беше в състояние да обърне гръб на Джулиана. Излезе на алеята и се загледа в прекрасната фигура върху червената кобила, която скоро изчезна в далечината.

Можеше да седне в тревата и да чака двамата да се върнат към изхода. Или да отиде на Олбърмърли стрийт и да дебне. Коремът му къркореше и Джордж се сети, че покрай ожесточеното преследване е забравил да се подкрепи. Реши да се върне в „Градинарите“ и да удави огорчението си в червено вино. Утре рано ще отиде отново на Олбърмърли стрийт, ще наблюдава къщата и при удобен случай ще грабне плячката си. Това беше най-разумното решение, макар да му беше много трудно да напусне парка.

Джулиана препускаше в лек галоп и се радваше на ритъма на коня. Кобилата ѝ стъпваше леко и явно се наслаждаваше на разходката не по-малко от ездачката си. Мрачният Тед не изоставаше от нея.

При втората обиколка на парка, Джулиана откри Куентин. Вървеше насреща ѝ, придружен от дама, облечена в черна тафта. Въпреки гъстото було, което скриваше лицето ѝ, Джулиана позна лейди Лидия. Когато се изравни с тях, стегна леко юздите и се поклони.

— Добър ден, лейди Лидия, лорд Куентин — поздрави учтиво.

За момент Куентин се стъписа и тя разбра, че не са очаквали да я срещнат. После той поздрави с обичайната си усмивка.

— Слезте да се поразтъпчете с нас, Джулиана. — Подаде ѝ ръка и допълни: — През това време Тед ще държи Бодичея.

— Бодичея? Какво необикновено име за тази красива дама — отбеляза с мекия си глас Лидия, без да вдигне воала си.

— Наистина е красива — съгласи се Джулиана, — но според мен е доста своенравна. — Подаде юздите на Тед и мушна ръка под лакътя на Куентин, за да се поразходят по алеята. — Каква приятна случайност да се срещнем тук, лорд Куентин. Не знаех, че имате намерение да отидете в парка.

— Идеята дойде внезапно — обясни той. — Следобедът е великолепен. Жалко е човек да си остане вкъщи.

— Точно така — съгласи се веднага Лидия. — И аз не можах да издържа. Още сме в траур, но никой не възрази да направя една малка разходка, стига да съм забулена.

— Разбира се, кой би могъл да възрази — подкрепи я веднага Куентин.

— Харесва ли ви в Лондон, лейди Еджкомб?

— О, много ми харесва, лейди Лидия. Всичко е ново и вълнуващо. Няма нищо общо с провинциалния Хемпшир.

Куентин леко изрита Джулиана по глезена — в същия момент, когато и тя осъзна грешката си.

— Хемпшир? — Лейди Лидия повдигна леко воала си и погледна изненадано Джулиана. — Мислех, че семейството ви живее в Йорк, на север.

— О, да — потвърди небрежно Джулиана. — Искях да кажа нещо друго. Често съм посещавала роднини в Хемпшир и там винаги се чувствах по-добре, отколкото в Йорк. Затова го считам за свой втори дом.

— Много интересно. — Лидия отново спусна воала си. — Нямах представа, че в Хемпшир има клон на семейство Къртни.

— Далечни братовчеди — обясни Джулиана. — Честно казано, не знам какво точно е роднинството.

— Звучи странно, че се чувствате по-добре в семейството на далечни братовчеди, отколкото в своето — промълви объркано Лидия.

— Лейди Еджкомб има малко необичайни възгледи за света — намеси се с усмивка Куентин. — Вероятно желаете да продължите

ездата, Джулиана? Сигурно е скучно да се разхождате, когато ви очаква ново препускане.

Джулиана не беше сигурна дали я отпраща заради самата нея, или заради себе си, но не се разсърди. Повика Тед и той побърза да доведе Бодичея.

Лидия вдигна воала си, за да се сбогува.

— Много се надявам да станем сестри — изрече нежно тя и целуна Джулиана по бузата. — Хубаво е, че в къщата има още една жена.

Джулиана промърмори нещо, отговори на целувката и хвърли бърз поглед към Куентин. Лицето му изразяваше дълбока мъка. Явно в този момент и той като нея мислеше за намеренията на Торкин да доведе в дома си лейди Лидия като съпруга и майка на наследниците си. Жената, която обичаше брат му.

Джулиана вече не се съмняваше, че Куентин е влюбен Лидия Мелтън, и беше почти сигурна, че младата дама отговаря на чувствата му. Торкин бе признал, че не обича Лидия, но не смееше да развали годежа. Трябваше да намери начин да оправи тази бъркотия. Вярно, Куентин не беше толкова добра партия като брат си, но все пак беше втори син на херцог, със значително богатство и с перспективи за блестяща кариера в англиканската църква. Двамата с Лидия си подхождаха. Оставаше само да се развали годежът с Торкин.

И тогава какво? Торкин ще остане без жена. Без майка на законните си наследници.

Друг път ще мисля как да реша този проблем, каза си сърдито Джулиана. Тед ѝ помогна отново да възседне Бодичея, тя махна весело на Куентин и спътницата му и препусна по алеята.

— Отдавна ли познавате семейство Къртни? — попита тя охранителя си след малко.

— Да.

— Много отдавна?

— Да.

— Откакто Негова Светлост е бил момче?

— Откакто се роди.

Я виж ти — Тед можел да произнася и изречения с повече думи, помисли си Джулиана. Това беше многообещаващ знак.

— Вероятно познавате и лейди Лидия и семейството ѝ?

— Разбира се.

— От самото начало?

— Точно така.

— Значи родовете Мелтън и Къртни са приятели много отдавна?

— Земите на двете семейства са съседни.

— Аха — промърмори Джулиана. Това обясняваше много неща. Включително и брака по разум. Тед се оказа полезен източник на информация, въпреки че не беше многословен. Вероятно тя трябваше да формулира добре въпросите си. Сега устата му беше здраво затворена и тя реши да се задоволи с наученото.

Прибраха се вкъщи, Джулиана слезе от кобилката си пред входната врата и Тед отведе конете в обора. Докато вървеше по коридора към стаята си, на пътя ѝ застана Люсиен. Сърцето ѝ подскочи. Торкин бе казал, че никога вече няма да види отвратителния си съпруг. Бе казал, че лично ще се занимае с него. Защо не го беше направил? И къде беше сега?

— Я виж ти, това била скъпата ми съпруга! — изсмя се зарадвано Люсиен. Макар че отново беше пьян и думите му звучаха неясно, злобният тон на гласа се чу съвсем ясно, а очите в дълбоките, тъмни орбити горяха от омраза. На брадичката му имаше огромно синьо петно. — Снощи си тръгнахте прибързано, скъпа моя. Това вероятно означава, че играта не ви хареса?

— Оставете ме да мина. — Джулиана запази самообладание, макар че всяко мускулче по тялото ѝ беше напрегнато. В сърцето ѝ пламна див гняв.

— Странно, вчера не бързахте да се отървете от мен — отбеляза той и я хвана за ръката по начин, който веднага ѝ напомни миналата вечер и преживяния страх. Люсиен се ухили злобно и изви китката ѝ. Тя нададе болезнен вик и изпусна камшика за езда, който стискаше. Люсиен го изтръгна енергично от треперещите ѝ пръсти.

— Изведнъж станяхте непокорна съпруга, скъпа моя! — Той улови кичура коса, подал се под шапката ѝ, и брутално я дръпна към себе си. — Обещах ви, че ще си платите, задето ме изритахте така грубиянски снощи. Според мен си позволявате твърде много за курва от Ръсел стрийт. Крайно време е да се научите на уважение.

С ъгъла на окото си Джулиана видя светкавично движение — Люсиен вдигна камшика за езда. В следващия миг камшикът изплющя

и я удари по рамото. Ударът беше много силен и на кожата ѝ остана червена ивица. Джулиана изпищя пронизително — не толкова от болка, колкото от гняв.

В очите на Люсиен светна жестока радост. Отново вдигна ръка да я удари и в същото време немилостиво дръпна косата ѝ, сякаш искаше да ѝ смъкне скалпа. Ала бе подценил жертвата си. Едно беше да изненада Джулиана и съвсем друго да се бие с нея, когато е успяла да събере силите си. С течение на годините тя се беше научила да владее избухливостта си, но сега изобщо не направи опит да спре изблика на ярост.

Люсиен изпита чувството, че го е нападнала фурия. Отново я сграбчи за косата, но тя изобщо не усети болката. Вместо това светкавично вдигна коляно и го заби със смъртоносна точност между краката му. Очите му изскочиха от орбитите и той изхърка от болка. Още преди да е разбрал какво му се готви, Джулиана го изрита последователно в двата пищяла и се прицели в очите му с пръсти, извити като нокти на хищна птица. Люсиен инстинктивно вдигна ръце пред лицето си.

— Жалко копеле... мръсен, отвратителен син на улична кучка! — изфуча извън себе си Джулиана и отново заби коляно в корема му. Люсиен се сгърчи от болка и получи толкова силен пристъп на кашлица, че едва не умря. Джулиана грабна камшика си от пода и вдигна ръка, за да го стовари върху гърба му.

— Исусе, Мария и Йосифе! — Ужасеният глас на Торкин проникна през яркочервената мъгла на буйството ѝ. Той улови вдигнатата ѝ ръка в здрава хватка и я принуди да се отпусне. — Какво става тук, по дяволите?

Джулиана пое няколко пъти въздух, опитвайки се да се овладее. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха тежко, бузите ѝ бяха смъртнобледи, очите ѝ изпускаха искри и не виждаха нищо, освен мършавата, гърчеща се фигура на мъжа, който бе дръзнал да вдигне ръка срещу нея.

— Мръсна измет! — процеди през зъби тя. — Гаден кучи син! Дано изгниеш в гроба, зелен, слузест червей!

Торкин изтръгна камшика от ръката ѝ.

— Дишай дълбоко, малката.

— А вие къде бяхте? — попита с треперещ глас тя. — Казахте, че никога вече няма да го видя. Тържествено ми обещахте да го държите далече от мен!

Вдигна ръка да опипа кожата на главата си и изплака от болка, когато движението опъна червената следа от камшика.

— До преди няколко секунди не знаех, че се е върнал — защити се Торкин. — Ако знаех, нямаше да го допусна близо до теб. Моля те, повярвай ми, Джулиана.

Тя трепереше с цялото си тяло и той сложи ръка на рамото ѝ. Лицето му изразяваше гняв и разкаяние.

— Моля те, иди в стаята си и остави всичко на мен. Хени ще се погрижи за раните ти. После ще дойда да те видя.

— Удари ме с камшика за езда — изхълца задавено Джулиана.

— Ще си плати за това — обеща мрачно Торкин и докосна бузата ѝ. — А сега направи това, за което те помолих.

Джулиана хвърли последен унищожителен поглед към Люсиен, който се превиваше от болки, и се запъти към стаята си с провлачени, уморени стъпки, загубила цялата си енергия.

Торкин застана пред братовчед си.

— Искам да напуснеш къщата ми, Еджкомб. След един час да те няма. — Гласът му прозвуча заплашително тихо.

Люсиен пое въздух и се опита да се изправи. Очите му бяха кървясали и отново хлътнали в орбитите, но езикът му, както и преди, бълваше отрова.

— Виж ти какво чувам — изрече провлачено. — Наистина ли разваляш договора ни, скъпи братовчедо? Какъв позор! Блестящата статуя на честта и чувството за дълг се оказа на глинени крака.

Пулсът на херцога се ускори, но гласът му прозвуча все така спокойно.

— Бях глупак да вярвам, че мога да сключа честно споразумение с теб, Еджкомб. От този миг нататък договорът ни е невалиден. А сега изчезвай оттук.

— Значи ме изоставяш, Торкин... — Люсиен се опита да изправи гръб, но не можа и се облегна задъхано на стената. Очите му заблестяха зловещо. — Веднъж ми обеща, че никога няма да се откажеш от мен. Дори ако всички останали ме отблъснат. Нали казват,

че кръвта вода не става. Помниш ли? — Гласът му прозвуча като хленч, но очите му все още святкаха грозно.

Торкин се взираше в него със смесица от жалост и презрение.

— Оттогава мина много време — отвърна той. — Тогава ти беше дванайсетгодишен лъжец и крадец, а аз в безкрайната си наивност вярвах, че вината не е твоя. Че семейството трябва да те приеме, да станеш един от нас...

— Но семейството не ме прие — изсъска Люсиен и изтри устата си. — Ти и Куентин, вие от първия момент се отвърщавахте от мен.

— Това не е вярно — възрази Торкин. — В случай на съмнение винаги решавахме в твоя полза, защото знаехме при какви неблагоприятни обстоятелства си израснал.

— Неблагоприятни обстоятелства! — изфуча вбесено Люсиен. — Луд баща и майка, която никога не ставаше от леглото.

— Направихме, каквото можахме — рече спокойно Торкин. И в същото време, както често през последните дни, се запита дали това отговаряше на фактите. Той и Куентин презираха своя слабохарактерен, покварен и безразсъден братовчед, но се стараеха да крият презрението си, особено когато Люсиен се пресели при тях. Когато Торкин стана негов настойник, всички смятаха, че ще упражни стабилизиращо влияние върху гадния му характер. Опитаха се, но претърпяха провал.

За момент той срещна изпълнения с омраза поглед на братовчед си и студената истина за връзката им блесна пред него.

— Махни се от къщата ми, Еджкомб — изрече с леден глас Торкин, — и никога вече не се явявай пред очите ми! От този момент нататък нямам нищо общо с теб.

Устата на Люсиен се разкриви в коварна гримаса.

— И какво ще кажат хората? Съпруг и съпруга, разделени само няколко дни след сключването на брака?

— Изобщо не ме е грижа какво ще кажат хората. Няма да търпя да дишаш същия въздух като Джулиана. — Отвратен, Торкин му обърна гръб.

— Ще се откажа официално от нея — изпъшка Люсиен. — Ще се разведе! Тя е курва!

Торкин се обърна бавно и го погледна пронизващо.

— Ти не си достоен да остържеш калта от обувките ѝ — изрече натъртено. — И те предупреждавам, Еджкомб: ако кажеш една дума срещу Джулиана, все едно в тесен кръг или в обществото, ще те пратя в гроба по-бързо, отколкото сам си го причиняваш.

Очите му изпратиха светкавици, които запечатаха истината в грозно разкривените черти на братовчед му. Без да каже дума повече, херцогът се обърна и се отдалечи.

— Ще си платиш за това, Редмейн! Повярвай ми, ще съжаляваш, че си се родил!

Ала обещанието беше само шепот и херцогът не го чу. В погледа на виконта светеха страх и жажда за отмъщение. Той се повлече по коридора към апартамента си, като утешаваше дълбоко унизената си душа с обещания за мъст.

20.

Вече се смрачаваше, когато Люсиен излезе от заведението на мистрес Дженкинс в Ковънт Гардън с безкрайно доволното изражение на мъж, облекчен физически и душевно. Къщата на мистрес Дженкинс беше идеалното място, където можеше да се отърве от гнева и ожесточението си. Момичетата ѝ умееха да задоволяват потребностите на всеки мъж, все едно коя страна на камшика предпочита. Днес беше дал воля на парещото си желание да накаже някого за унижението, което беше претърпял от жена си, и за решението на Торкин да го изхвърли от дома си.

Очите му святкаха злобно, устата му беше изопната в жестока гримаса. Мина по Ръсел стрийт и излезе на пазара. Ала удовлетворението му не трая дълго. Реално положението му беше потискащо. Крайно време беше да се изправи очи в очи с истината. Беше изхвърлен от дома на братовчед си. Вече нямаше достъп до винаги добре напълнената и постоянно отворена за него кесия. И за всичко беше виновна проклетата му съпруга.

Влезе в „Главата на Шекспир“ и се настани в един ъгъл, без да обръща внимание на поздравите на познатите си. Наведе глава в мрачно мълчание и пожела да се изолира от света. Беше преполовил второто канче с джин, когато усети върху себе си нечий внимателен поглед. Вдигна глава и огледа гневно задимената кръчма. Когато мътният му поглед се концентрира, разпозна дебелия млад мъж — провинциален простак, издокаран като изискан господин от столицата. Тлъстото му лице вече беше силно зачервено от алкохола. Когато Люсиен също го загледа втренчено, мъжът изтри с ръкав мазните петна от брадичката си и стана от стола. Олюлявайки се леко, мина между заетите маси и спря в ъгъла на Люсиен.

— Простете, милорд, но снощи случайно станах свидетел, когато се опитахте да продадете съпругата си — започна Джордж, макар и стреснат от скелета срещу себе си, покрит със землисто зеленикава кожа, с горящи от злоба дълбоко хлътнали очи.

— Спомням си — отговори рязко Люсиен. — Вие предложихте петстотин гвинеи. Май е точно по вкуса ви, а?

— Наистина ли ви е съпруга, сър? — Джордж не бе в състояние да скрие настойчивостта във въпроса си и очите на Люсиен светнаха бдително. Отпи глътка джин и попита остро:

— А какво ви засяга това, ако смея да попитам?

Джордж понечи да си придърпа стол, но изражението на виконта го спря. Смущението му нарастваше.

— Мисля, че я познавам — заекна той.

— Сигурно не само вие, а и половината Лондон я познава — изфуча Люсиен. — Защото идва от бордей.

— Така си и мислех. — И без това зачервеното лице на Джордж се оцвети още по-тъмно от вълнение. — Значи не ви е истинска съпруга. Сватбата е била незаконна, нали?

— Де да беше така! — Люсиен се изсмя дрезгаво. — Уверявам ви, че курвата стана лейди Еджкомб абсолютно законно, с грамота и печат. Проклетият ми братовчед се погрижи за всичко. Чумата да го тръшне! — Жадно отпи от джина и се закашля.

Джордж беше напълно сразен. Разочарованието му от разкритието, че Джулиана е встъпила в законен брак, беше толкова голямо, че за момент загуби ума и дума. През цялото време си беше внушавал, че това е невъзможно, а сега всичките му грижливо изковани планове рухваха като къщичка от карти.

— Защо всъщност се интересувате от тази личност? — поиска да узнае Люсиен.

Джордж навлажни пресъхналите си устни и отговори глухо:

— Тя уби баща ми.

— Какво казахте? — Люсиен изправи гръб и в очите му светна интерес. — Е, трябва да кажа, че не ме изненадва. Днес следобед за малко да убие и мен. Ако можех, бих й пхнал парцал в устата, бих й вързал ръцете и краката и бих я удавил!

Джордж кимна и свинските му очички засвяткаха.

— Тя е убийца. Аз няма да се успокоя, докато не я видя да гори на кладата.

— Седнете, драги приятелю. — Люсиен посочи стола насреща си и изрева на келнерката: — Веднага донеси бутилка бургундско, ленива пачавро! — После се облегна назад в стола си и огледа

замислено мъжа насреща си. — Разбирам, че имаме обща цел. Моля, разкажете ми всичко за забележителната промяна в живота на съпругата ми.

Джордж се наведе към него и зашепна тихо, като заговорник. Люсиен изслуша историята мълчаливо, с безизразно лице, като през цялото време доливаше чашата си и забравяше да пълни чашата на другия. Веднага разбра, че в действията си Джордж се ръководеше от дива похот и си каза, че може да извлече изгода за себе си. Дебелакът беше само един провинциален глупак, тъп, без всякакъв финес. Мъж, тласкан от демоните на похотта и жаждата за отмъщение, имаше нужда от умен водач, за да стане непобедим. Изключително ценен инструмент, каза си доволно Люсиен.

Ако можеше да изобличи Джулиана като убийца, да я види как седи треперееща на мястото на обвиняемите, как слуша смъртната си присъда, това щеше да задоволи жаждата му за отмъщение. И най-важното — позорът на Торкин щеше да бъде дори още по-голям от този на момичето. Проклетата му гордост нямаше да се възстанови от този удар. Щеше да стане за посмешище на цял Лондон.

Джордж завърши историята си и изпи чашата до дъно.

— Първо имах намерение да кажа истината на херцога — обясни той, като гледаше със съжаление празната бутилка. — Да изобличи Джулиана пред него и да чакам да предприеме нещо.

Люсиен поклати глава.

— Сигурен съм, че вече знае всичко.

Джордж посегна демонстративно към празната бутилка и се опита да изцеди няколко капки в чашата си.

— Защо сте толкова сигурен?

— Защото малко или повече се издаде. — Най-сетне Люсиен махна на келнерката и поръча втора бутилка. — Каза ми, че малката уличница щяла да направи всичко, което иска той. Още тогава разбрах, че знае нещо, с което я държи в ръцете си. Нещо, с което я изнудва. — Гласът му ставаше все по-неясен, но злобата изостряше погледа му.

— Ако подам жалба срещу нея и я обвиня в убийство, сигурно ще я изправят пред съда — продължи усърдно Джордж. — Даже ако тя отрича, че е Джулиана Ридж. Мога също да накарам настойника ѝ и съпругата му да я идентифицират. Разбира се, аз също ще потвърдя коя е тя и тогава със сигурност ще убедим съдиите!

Люсиен го изгледа скептично.

— Проблемът е, че Торкин не се оставя да го измамат лесно. Врагът му трябва да има изключително остър ум и да е гладък и хлъзгав като змиорка, за да го надхитри.

— Но дори херцогът не би могъл да направи нищо срещу потвърждението на настойника й. Джулиана живее при него от четвъртата си година. Ако Форсетови потвърдят под клетва, че това е тя, ще убедят съдиите.

— Възможно е. Стига Торкин да не узнае какво се готви. — Люсиен се взря в чашата си и разклати тъмночервената течност. — Според мен е много по-просто да обработим самата курва.

— Да я отвлечем, искате да кажете? — Джордж облиза устни. — И аз си мислех нещо подобно. Сигурен съм, че бързо ще изтръгна признанието й.

Очите му светнаха жадно. Едва когато Джулиана бъде изцяло в негова власт, ще задоволи мъчителния си глад. Ще заживее в мир със себе си и със света и ще има сили да поиска законното си наследство. Вече нямаше намерение да я направи своя съпруга. Но знаеше, че няма да намери покой, докато не задоволи желанието да я притежава. Желание, което го изяждаше отвътре, както орелът е правел с вътрешностите на Прометей.

Люсиен разтегна устни в презрителна усмивка. Четеше мислите на мъжа насреща си съвсем ясно, сякаш бяха написани на лист хартия. Похотлив, гаден, безогледен вол... гореше от желание да притежава онова отблъскващо пищно тяло!

— Хайде първо да опитаме по законен път — предложи деликатно той и се изсмя злобно в ума си, като видя разочарованието на съучастника си. — Ще си осигурим подкрепата на настойниците й и ще повдигнем обвинение срещу нея. Надявам се да я осъдят за убийство. Ако не се получи, тогава... — Вдигна рамене. — Тогава ще обмислим следващата стъпка.

Джордж замислено рисувахе кръгове в червената локвичка на масата. Вино или кръв — в тази кръчма това нямаше значение. В замъгления му от алкохола мозък бавно проникна идеята да подкупи пазачите и да влезе при Джулиана в затвора. Ще я посещава всяка нощ, докато трае процесът. Много добър план, каза си доволно. И в двата

случая ще има възможност да удовлетвори похотта си. Погледна Люсиен и кимна.

— Е, добре, утре сутринта ще замина за Хемпшир. Ще разкажа на Форсетови какво знам за Джулиана. Как ще мога после да се свържа с вас, милорд?

Люсиен отново се намръщи — беше си спомнил, че е осъден да живее в къщата си сред навалица от кредитори.

— Къщата ми е на Маунт стрийт, но по-добре да се срещаме в тази кръчма. Оставете вест за мен при Гидеон. — Посочи с глава мъжа зад тезгяха, който наливаше бира. После грабна чашата си и се обърна настрана. Джордж изтълкува жеста му съвсем правилно — виконтът считаше разговора за приключен.

Без да бърза, той се изправи, но все още не искаше да се сбогува. Не искаше просто да си отиде, но виконтът не стори нищо, за да го окуражи да остане.

— Желая ви хубава вечер, сър — каза най-после Джордж, но получи в отговор само неясно изръмжаване. Прекоси кръчмата с намерението да седне отново на старото си място, но внезапно бе обзет от нова енергия. Изпита дива възбуда при мисълта, че най-сетне си е намерил съучастник, който имаше всички основания да мрази Джулиана. Излезе от кръчмата и отиде на площада. Мърлява млада жена го поздрави с почти беззъба усмивка.

— Половин гвинея, драги ми господине — обяви тя, разголи гърдите си и отвори широко черните си очи.

— Пет шилинга — отговори строго Джордж.

Жената вдигна рамене, хвана го подръка и го поведе към платницата, нахвърляни зад сергиите. За пет шилинга не си струваше да го води в стаята си на Кинг стрийт, където плащаше свещи и спално бельо.

„В сряда сутринта в Бедфорд Хед!“

Новината се разпространи светкавично в бардаците на Ковънт Гардън, където млади жени седяха в салоните по халати и си разказваха за клиентите от миналата нощ, пиеха кафе и обсъждаха новата мода. Съобщението дойде от заведението на мистрес Денисън — бе пошепнато на кръг от сведени глави и прието с тихо

любопитство. Думите „сестринство“ и „солидарност“ се повтаряха във всеки бордей и скоро всички научиха новите понятия. След Ръсел стрийт новината стигна и до другите улици, където имаше подобни заведения. Историята на Луси се разказваше навсякъде и семето лека-полека покълваше.

Мистрес Мичъл, собственицата на „Бедфорд Хед“, изслуша равнодушно обясненията на Лили, че група момичета от Ковънт Гардън искат да отпразнуват рождените си дни. Помолиха я да пригответи освежителни напитки и Лили дори не трепна, като чу каква цена поиска гостилничарката за кафето, шоколада и бисквитките. Излезе от „Бедфорд Хед“ в такова добро настроение, че мистрес Мичъл заподозря нещо нередно.

Защо момичетата бяха решили да наемат задната стая в заведението ѝ, за да отпразнуват нечии рождени дни, след като можеха да си направят празника всяка в бордея си? Нито една от собствениците не би отхвърлила молбата на своя питомка да организира празненство за приятелките си.

Мистрес Мичъл веднага обиколи колежките си, за да им разкаже какво се е случило. Нито една не можа да даде разумно обяснение. Накрая решиха мистрес Мичъл да подслуша какво се върши в задната стая и да им съобщи за какво се е говорило.

Докато седеше в жълтата стая при Луси, Джулиана получи вест от Лили, че срещата е уредена за сряда сутринта. Луси вече беше достатъчно възстановена, за да може да напуска леглото и сега лежеше в шезлонга до прозореца, отрупан с меки възглавници. Джулиана прочете писмото, съдържащо най-различни новини от Ръсел стрийт, и го подаде на новата си приятелка. Луси го прочете внимателно и попита:

— За каква среща се говори, Джулиана?

Трябваше да ѝ обясни плана си.

— Крайно време е да се направи нещо — заключи тя с присъщата си пламенност. — Тези хора печелят прехраната си от нас и нямат право да ни третират като работен добитък!

Луси я погледна объркано.

— Но това не се отнася до вас, Джулиана. Вас никой не ви използва.

— Херцогът брои на мистрес Денисън три хиляди гвинеи за мен — отговори рязко Джулиана. — Купи ме като робиня, само защото нямах защита, нямах собствени пари, приятели и бъдеще. Ако сестринството вече съществуваше, щях да имам към кого да се обърна. Няколко гвинеи щяха да са ми достатъчни, за да променя живота си. Да не говорим какво можеше да направи сестринството за вас!

Луси се облегна на възглавниците и затвори очи. Писмото падна в скута ѝ.

— Според мен вие не сте наясно докъде стига властта на сводниците и собствениците на заведения, Джулиана.

— О, разбира се, че съм наясно — отговори остро Джулиана. — Освен това знам, че тъкмо това ваше примиренческо поведение им дава тази власт. — Прекъсна я силно чукане. Тя се обърна към вратата и извика „Влез“, преди да е осъзнала, че се намира в стаята на Луси, не в своята.

Влезе Торкин. Луси, която бе видяла домакина си само веднъж, се помъчи да стане от шезлонга.

— Моля, не се притеснявайте — изрече учтиво херцогът и пристъпи към нея. — Искях само да се осведомя как сте.

— О, много по-добре, Ваша Светлост — отговори Луси и цялата се изчерви. Затегна колана на халата си и сведе глава. — Аз... сигурна съм, че утре всичко ще е наред и ще мога да си тръгна...

— Няма защо да бързате. — Торкин се наведе и вдигна от пода писмото, което Луси бе изпуснала. — Вие сте гостенка под моя покрив и ще останете, докато Хени сметне, че сте достатъчно възстановена, за да си отидете. — Върна ѝ писмото и Джулиана уплашено се запита дали е разбрал нещо от съдържанието му. Май не беше хвърлил поглед върху листа, но с Торкин човек никога не можеше да е сигурен. Очите му бяха навсякъде, особено когато се правеше на напълно равнодушен и безучастен.

Херцогът извади табакерата си и огледа спалнята.

— Надявам се, че се чувствате добре тук, мадам.

Въпросът и учтивото обръщение задълбочиха смущението на Луси.

— О, да, милорд, благодаря ви. Нямам думи да изразя колко съм ви признателна за добротата, която проявихте към мен. Със сигурност не я заслужавам...

— О, разбира се, че я заслужавате! — прекъсна я почти гневно Джулиана. — Заслужавате също толкова любезност и добро отношение като всяко друго човешко същество. Не е ли така, милорд? — В погледа ѝ светна предизвикателство.

— Не бива да говорите така, Джулиана — протестира слабо Луси. — Не искам да съм в тежест на никого.

— Но вие не сте в тежест на никого в тази къща! Права ли съм, сър?

Торкин кимна и на устните му се появи суха усмивка. Не искаше да се замесва в дискусия. Отиде при Джулиана, повдигна брадичката ѝ и леко я целуна по устата.

— Щом свършиш тук, мила моя, ела при мен в кабинета.

Развълнувана от целувката, Джулиана хвърли бърз поглед към Луси, която препрочиташе писмото. Гостенката ѝ сигурно не виждаше нищо необичайно в поведението на херцога.

— Желая ви скорошно оздравяване, мадам. — Торкин се поклони пред смутената Луси и излезе от стаята.

— Боже, колко е мил! — пошепна с копнеж момичето, след като вратата се затвори зад херцога.

— Така изглежда — отговори сърдито Джулиана, — но аз не вярвам, че някога ще направи нещо, което няма да е от полза лично за него. Не вярвам, че някога ще се грижи съвсем безкористно за нуждаещите се. Любезен е, докато това не му създава неприятности. Но преспокойно би оставил ранен човек в уличната кал, ако пътят му е в друга посока или има някаква своя работа.

Още докато говореше, тя си припомни как Торкин бе дошъл да я спаси, когато Люсиен я унижаваше, и колко дълбоко благодарна беше за намесата му. Той бе забранил на Люсиен да стъпва повече в къщата му само защото я бе наранил. Семейните спорове бяха безкрайно неприятни и смущаващи, но херцогът бе пожертвал душевния си мир, за да я защити. Разбира се, той носеше вина за женитбата ѝ с Люсиен, затова смяташе за свой дълг да отстрани нанесените вреди.

Луси я погледна обвинително, но явно прояви разбиране. Тогава Джулиана се сети, че още не е споменала за великодушното

предложение на Торкин да осигури финансова помощ на момичето. Да, това беше мило от негова страна, но надали щеше да намали богатството му. Той беше неизмеримо богат и подобни малки суми минаваха незабелязани. Куентин бе казал, че брат му е повече от великодушен — но великодушие ли беше, когато човек даваше, без да принесе и най-малка жертва?

Джулиана изслуша с нетърпение благодарностите на Луси, която бе поразена от неочаквания си късмет и възторжено хвалеше херцога, после стана и излезе.

Торкин седеше зад писалището си и правеше промени в речта, която секретарят му бе изготвил за него. Тази вечер трябваше да говори пред камарата на лордовете. Секретарят му беше усърдна, съвестна душа, но не умееше да пише интересно, а херцогът не искаше слушателите му да заспят само след пет минути. И не само те, а и самият той. Трябваше да измисли нещо интересно! Макар че перовете не внимаваха особено и при най-вълнуващите дебати. През по-голямата част от времето дремеха и храносмилаха обилния си обяд.

Когато Джулиана почука и влезе в кабинета му, той вдигна глава. Тя направи учтив реверанс.

— За какво искате да говорите с мен, милорд?

Торкин отмести стола си и ѝ махна да отиде при него. Когато тя се подчини, той взе ръцете ѝ в своите, вдигна ги към устните си ѝ нежно целуна дланите.

— Как са раните ти, малката?

— Хени постоянно ме маже с мехлем от арника, но рамото продължава да ме боли — отговори тя със странно дрезгав глас. Топлият му дъх милваше ръцете ѝ, сега притиснати една в друга и все още в близост до устата му. Той целуна нежно всеки пръст поотделно, езикът му се плъзна между пръстите и остави влажна, пареща следа. Тази неочаквана милувка я накара да настръхне. По тялото ѝ пробягаха сладки тръпки.

— Прости ли ми, че не успях да отпратя Люсиен навреме? — Той продължи да целува пръстите ѝ, но сега си помагаше и със зъбите.

Джулиана загуби връзка с действителността. Почти не чуваше думите му. Пристъпи към него и краката ѝ потънаха в ориенталския

килим. Сведе поглед към главата му, наведена над пръстите ѝ, и за пореден път отбеляза колко гъсти и блестящи са косите му, какви красиви вълни образуват. Можеше с чисто сърце да каже, че отдавна му е простила. Само да продължи да я милва по този нежен начин и да я кара да се разтапя.

Той вдигна глава и здраво стисна ръцете ѝ в своите. Очите му се усмихваха, но тонът му беше сериозен.

— Има още много неща, на които ще се наслаждаваме заедно, малката. Искаш ли отсега нататък да не се караме толкова?

Джулиана не намираше думи. Тялото ѝ радостно казваше да, но разумът се съпротивляваше. Как да забрави, че още е негова заложница? Трябваше да роди детето му, да го остави за възпитание при бащата, да води двойствен живот — напълно зависима от благоволенieto му. Вдигна глава към него и очите ѝ му казаха, че се съгласява с готовност, обаче устата остана няма.

След минута напрегнато мълчание Торкин пусна ръцете ѝ. Тя прочете по лицето му съжаление, но гласът му прозвуча спокойно, почти делово:

— Мисля, че е време да върнеш визитата на лейди Мелтън. Подобни задължения не бива да се занемаряват.

— Прав си. — Джулиана се хвана за темата като удавник за сламка. Само така можеше да се измъкне от лабиринта на объркването си. — Сама ли ще отида?

— Не, аз ще те заведа с градската карета. — Той я измери с критичен поглед. — Този странен възел на гърдите ти не ми харесва. Само разваля елегантната линия на корсажа.

Джулиана погледна букетчето копринени орхидеи в деколтето си.

— Цветята са прекрасни.

— Да, но не ти отиват. Прекалено дамски... бих казал даже прекалено романтични. — Той направи нетърпелив жест. — Твоят бюст не търпи декорация.

— О! — извика смутено тя.

— Хайде, иди да се преоблечеш и кажи на Хени да махне букетчето от роклята.

— Както заповядате, милорд. — Джулиана направи тържествен реверанс. — Имате ли и други нареждания относно външния ми вид?

— За момента не — отговори той, правейки се, че не забелязва сарказма ѝ. — Впрочем да. Искам да те видя в синята муселинена рокля на цветенца. Доколкото си спомням, фустата беше тъмносиня. Има и дантелено шалче за деколтето — то ще изглежда много по-дискретно. Все пак отиваме при семейство в траур.

Джулиана отново направи реверанс. Очите на Торкин засвяткаха развеселено.

— Давам ти половин час! — Седна отново зад писалището и посегна към документите, за да ѝ даде да разбере, че е свободна.

Джулиана отиде в спалнята си и поиска споменатата от него рокля. Чувстваше се невероятно облекчена, че отново може да му се сърди. Беше ѝ по-лесно да се справя с емоциите си, когато той се държеше като диктатор, отколкото когато ставаше нежен и я омагьосваше с обещания.

Тя слезе само след два̀сет минути с ръкавици и ветрило в ръка, но Торкин вече я чакаше в залата. Джулиана спря на последното стъпало и наклони глава, очаквайки коментара му.

Торкин огледа изпитателно грижливо фризираната ѝ коса, роклята и светлите кожени обувчици. Описа кръг с показалеца си, Джулиана слезе и се завъртя грациозно.

— Много добре изглеждаш — гласеше краткият коментар. — Хайде да тръгваме, файтонът чака пред вратата.

Помогна ѝ да се качи на седалката и се метна до нея.

— Ще останем не повече от четвърт час. Ако днес не приемат, ще оставиш визитната си картичка.

— Но аз нямам такава.

— Напротив, имаш. — Торкин извади от джоба на жакета си проста бяла картичка с надпис: „Виконтеса лейди Еджкомб“.

— Секретарят ми ги надписа. Намирам, че има прекрасен почерк. Какво ще кажеш?

— Много по-добър от моя — призна Джулиана, не можейки да откъсне поглед от картичката. Тя ѝ вдъхваше усещане за стабилност. Може би един ден наистина щеше да се почувства лейди Еджкомб. Може би наистина щеше да запази положението си в обществото...

Торкин спря пред градския дом на семейство Мелтън, връчи юздите на ратая, който бе скочил от задната дъска, и спусна на земята. Джулиана прихвана полите си и също се приготви да слезе. Колебливо

стъпи на първото стъпало с единия крак и за всеки случай се хвана за страничната стена на високия файтон.

— Най-добре е да те вдигна — предложи Торкин, забелязал всички тези предпазни мерки. Хвана я за талията, вдигна я високо във въздуха и я сложи да стъпи на земята. Ала ръцете му не се отделиха от талията ѝ.

Усещането беше за топлина и сила. Задържа я малко повече, отколкото изискваше учтивостта, и Джулиана усети как объркването ѝ се върна. Ала Торкин вече я водеше по стълбите към входната врата. Отвори им стар лакей в ливрея и ги пропусна в залата. Херцогът предаде картичката си на лакея и даде знак на Джулиана да стори същото. След много поклони лакеят ги отведе в приемния салон.

Постепенно Джулиана се успокои и се огледа с интерес. Мебелите бяха старомодни и тежки, повечето покрити с тъмна дамаска. Завесите почти скриваха високите прозорци и стаята беше в полуздрач.

— Лейди Мелтън спазва строго траура — отговори на неизречения ѝ въпрос Торкин. Взе си щипка емфие и се облегна на перваза на камината, без да отделя непроницаемия си поглед от Джулиана. — Писмото, което вдигнах от пода в стаята на Луси... от приятелките ѝ ли беше?

Джулиана се стресна и лицето ѝ пламна. Нима бе прочел цялото писмо? Невъзможно. Той просто го вдигна и го подаде на Луси. Ами ако все пак бе разбрал за замислената среща в сряда предобед? Знаеше ли, че тя също трябва да участва?

— Имате ли нещо против? — Отново прибягна до предизвикателно, гневно поведение, за да прикрие внезапното си изчервяване.

— Съвсем не. Трябва ли? — Той продължи да я фиксира с неразгадаем поглед.

— Не трябва, разбира се. Но след като не позволихте на приятелките ѝ да я посещават, не бях сигурна дали ще разрешите да ѝ пишат.

В този момент се върна лакеят и Торкин си спести отговора. Лейди Мелтън и лейди Лидия щяха да се радват да приемат Негова Светлост и виконтеса Еджкомб в дневната на семейството.

Дневната се оказа още по-мрачна от салона. Но поне атмосферата беше на обитавано помещение. Завесите бяха тъмни, креслата — покрити с тъмни калъфи, всички картини по стените бяха украсени с черни ленти, във вазите нямаше цветя.

Лейди Мелтън кимна благосклонно на Джулиана, подаде ѝ ръка и поздрави херцога с отмерена любезност. Лидия се изправи и стисна ръката на гостенката с топла усмивка, после направи реверанс пред херцога. Той отговори любезно и вдигна ръката ѝ към устните си.

Куентин, който беше седял до Лидия на дивана, се изправи и поздрави Джулиана с братска целувка по бузата.

— Нямах представа, че тази сутрин смяташ да посетиш семейство Мелтън, Куентин — проговори учудено Торкин.

Джулиана моментално усети как лейди Лидия се скова, ала Куентин обясни безгрижно, че минал отгук да обсъди последната си проповед с лейди Мелтън. Но седял достатъчно дълго и било време да се сбогува. Поклони се пред старата дама и целуна ръка на Лидия.

— Дано не забравя да ви донеса книгата за цветята, когато следващия път мина насам. Намирам, че описанията на билките от четиринадесети век са много интересни.

Джулиана хвърли бърз поглед към Торкин. Той сякаш не забелязваше нищо — цялото му внимание бе посветено на домакинята. Джулиана се усмихна скептично и си припомни какво казваше старата ѝ бавачка: Няма по-големи слепци от онези, които не искат да гледат. Естествено, херцог Редмейн дори насън не би помислил, че нещо толкова фриволно и глупаво като неподходяща любов би могло да се намеси в плановете му!

— Моля, седнете при мен, Джулиана — покани я Лидия с приветлива усмивка и потупа мястото до себе си. После отново посегна към гергефа си. Джулиана седна и се облегна удобно, за да може да огледа стаята и всички присъстващи. В същото време поведе учтив разговор с Лидия. Херцогът седеше до лейди Мелтън и двамата разговаряха оживено. Не бе разменил и две думи с годеницата си, само празни учтивости, но Лидия не оставяше впечатление, че се чувства пренебрегната. Вероятно бракът по разум не изискваше особено внимание на партньорите един към друг.

Появата на две доста страшни на вид дами попречи на Джулиана да наблюдава годениците. Запознаха я с дамите, които веднага почнаха

да я разпитват къде е съпругът ѝ.

— Доколкото чух, в момента живеете под покрива на Негова Светлост? — попита овдовялата херцогиня Мобрей.

— Домът на съпруга ми се нуждае от ремонт — обясни спокойно Джулиана. — Негова Светлост беше така любезен да ни предложи гостоприемството си, докато къщата бъде готова да ни приеме.

— Разбирам. Значи и Еджкомб живее на Олбърмърли стрийт, така ли, Редмейн? — осведоми се херцогинята.

— В момента братовчед ми е изцяло зает с преустройството на дома си — отговори със същия спокоен тон Торкин. — Сметна за по-удобно да се настани на квартира при мен, докато трае ремонтът.

Джулиана едва потисна кискането си. Каква смела лъжа! Който познаваше Люсиен, никога не би повярвал, че е ангажиран с ремонт. Огледа лицата на присъстващите и се опита да прецени реакцията им.

— Какво казахте? — попита лейди Бриско, придружителката на херцогинята, наведе се напред и сложи ръка на ухото си.

Херцогинята сложи слуховата фуния в ухото ѝ и изкрещя:

— Редмейн каза, че Еджкомб живее в къщата му. И момичето живее под покрива на херцога.

Лейди Бриско явно имаше нужда от време, за да смели информацията, защото отговори едва след минута:

— О, така ли? Е, мисля, че това е най-доброто решение. — Обърна се към Джулиана и я измери с изпитателен поглед. — Доста е млада, нали?

— Вече съм на седемнайсет, мадам. — Джулиана не можа да не се обади.

— Прекалено млада за Еджкомб — заяви дамата с висок глас. — Освен това се говори, че той не се интересува от жени.

— Моля те, Корнелия, това не е подходяща тема, когато присъстват млади дами.

— Какво каза? Аз пък мислех, че виконтът не обича девизи.

— Корнелия! — Херцогинята отново си послужи със слуховата тръба. — Това не е разговор за пред млади дами!

— Глупости! — изсъска презрително лейди Бриско. — При такъв съпруг невинността няма да е от полза за момичето.

— Време е да се сбогуваме, лейди Мелтън. — Торкин се надигна от мястото си. Изражението му беше абсолютно безизразно — сякаш

не бе чул нищо от разговора между дамите. Джулиана скочи бързо — и полата ѝ закачи чашата за чай, оставена на облегалката на креслото. Листенца чай и гореща вода пръснаха върху скъпия килим, крехката порцеланова чашка се удари в крака на стола и се счупи.

Джулиана извика смутено и се наведе да събере парченцата. Лидия се отпусна на колене до нея.

— О, моля ви, лейди Еджкомб, не се притеснявайте — пошепна тя. Бузите ѝ пламтяха от смущение. Докато Джулиана се беше забавлявала от разговора, Лидия беше дълбоко шокирана. Вероятно нямаше представа за какво става дума. Сигурно беше в неведение, като Джулиана през брачната нощ със сър Джон Ридж. Джулиана неволно си спомни, че само преди няколко седмица беше невинно селско момиче, което дори не смееше да мечтае, че един ден ще отиде в Лондон.

Тя стана и се извини многословно за допуснатата несръчност, макар че всички изглеждаха облекчени от неочакваното отклоняване на вниманието — с изключение на лейди Бриско, която нямаше нужда от такива работи.

— Явно е трябвало да се случи, лейди Еджкомб — успокои я лейди Мелтън. — Сега разбирам, че облегалката не е място, където да оставяме чашите си. Наистина не знам защо прислужникът е решил да я сложи именно там.

Джулиана се опита да оневини лакея и да поеме вината върху себе си, но Торкин я прекъсна хладно:

— Да вървим, скъпа лейди Еджкомб. Нищо страшно не се е случило. Моля, не правете от мухата слон. — Взе ръката ѝ и я изведе от салона.

— Искане ми се да не бях толкова тромава и несръчна — изплака Джулиана, когато отново се настани във фойтона. — Всеки път правя по нещо нередно!

— Е, в случая твоята несръчност помогна на всички да излязат от неловката ситуация — отвърна сухо херцогът. — Корнелия Бриско има най-острия и най-вулгарния език в целия град.

— Наистина ли... наклонностите на моя съпруг са познати на целия град?

— Естествено. Вече е предизвикал достатъчно скандали, за да унищожи половин дузина семейства. Но подобни неща не се говорят

пред дами.

— Не се говорят и пред невестата, преди да застане пред олтара — допълни остро тя.

Торкин я изгледа отстрани.

— Не мога да си представя какво щеше да се случи, ако ти бях казал.

Звучеше дяволски самоуверено. Никога ли не се съмняваше в думите и делата си? Е, поне бе показал разкаяние за непростимото поведение на Люсиен. Джулиана съзнаваше, че няма да спечели нищо, ако продължи да го дразни на тази тема.

— Лорд Куентин очевидно обича да е в компанията на лейди Лидия — заговори тя след известно време, стараейки се гласът ѝ да звучи безгрижно.

— Повечето хора обичат да си говорят с нея — отговори херцогът, но Джулиана ясно усети учудването му.

— Да, естествено — кимна спокойно тя. — Лидия е очарователна. Добре възпитана и мила. Истинска дама.

— Напълно съм съгласен с теб.

— И е красива. Мисля, че мъжете харесват руси жени.

— Ти пък откъде знаеш какво харесват мъжете? — Торкин се усмихна развеселено.

— Просто си мисля, че е така. Лорд Куентин също много харесва лейди Лидия.

— Тя е наша стара приятелка — отговори с леко смръщване херцогът. — Куентин познава Лидия от детските ни години.

— Питам се кога ли ще се ожени — продължи Джулиана. — Канониците имат право да се женят, нали?

— Разбира се. Дори епископите имат право да си вземат съпруга. — Вече бяха пристигнали и херцогът насочи конете към обора зад къщата. — Уверен съм, че Куентин ще си намери хубава жена, която ще краси епископския палат и ще бъде образцова спътница на духовник. Сигурно ще имат цял куп деца. — Той хвърли юздите в ръцете на чакация ратай и скочи на паважа. — Хайде, идвай!

Джулиана пое ръката му и скочи на земята. Кринолинът ѝ се разлюля застрашително. Без да каже дума, тя се извърна настрана и се загледа замислено в бъчвата за събиране на дъждовна вода.

— За какво си се замислила? — Торкин я обърна към себе си и я улови за брадичката. Джулиана поклати глава, но не отговори. Не можеше да му каже, че търси възможност да посее съмнения в упоритата му глава.

— Мислех си, че не би било зле за Луси да се поразходи с каретата и да подиша чист въздух.

— Нямам нищо против — въздъхна Торкин. — Но Тед ще дойде с вас.

Джулиана направи гримаса, но не се възпротиви. Поклони му се бегло и влезе в къщата през задната врата.

Торкин вървеше след нея и размишляваше. Джулиана със сигурност не мислеше за Луси. В големите ѝ зелени очи светеха куп други, много сложни въпроси. Той се улови, че желае да прочете мислите ѝ, да проникне в интимния ѝ свят. Джулиана беше пряма и откровена, но имаше нещо, което му убягваше. Копнееше да я познава толкова добре, колкото се познаваше самата тя... може би дори още по-добре. С тази потребност беше свързана и друга: тя също да го познава и разбира като никой друг досега.

Херцогът разтърси глава, сякаш можеше да прогони тези глупави фантазии от мозъка си. Романтични безумия, които нямаха място в неговия свят. Никога досега не се беше поддавал на сантиментални вълнения. Може би имаше треска? Плъзна ръка по челото си, но кожата му беше хладна. Отново разтърси глава и последва Джулиана в къщата.

21.

— Този ужасен човек пак е тук. — Лейди Форсет се извърна от прозореца в дневната и презрително смръщи аристократичния си нос.

— За кого говориш, скъпа? — Сър Брайън, който четеше вестника си, вдигна глава.

— За сина на Джон Ридж. Отвратителен, недодялан простак. Какво ли иска пак?

— Мога да си представя, че появата му има нещо общо с Джулиана — отговори сър Брайън. Лейди Амелия очевидно беше зачеркнала от спомените си бившата им възпитаница. След последното посещение на Джордж Ридж, двамата никога не бяха разговаряли за момичето.

И сега лицето ѝ изрази отвращение, сякаш беше помирисала нещо ужасно неприятно.

— Това дете ни е създавало само неприятности — отбеляза с трудно сдържан гняв. — Ето че и сега ни натрапва този вулгарен субект. Типично за нея.

— Джулиана никога не би окуражила Джордж Ридж да ни досажда — позволи си да възрази сър Брайън. — Доколкото я познавам, тя не понася своя така наречен доведен син.

— О, драги мой, бива ли да употребяваш такива изрази в мое присъствие? — Лейди Амелия щракна възмутено с ветрилото си.

— Моля за извинение, мила... Е, хайде, Докинс, въведете джентълмена.

Лакеят, който бе влязъл в салона, за да извести за Джордж Ридж, остана много учуден, че господарите вече знаят.

— Не в моята дневна — възпротиви се лейди Амелия. — Нищо чудно по ботушите му да е полепнала тор. Отведете го в утринната стая.

Лакеят се поклони и излезе.

— Както виждам, не изпитваш желание да се срещнеш с Ридж — отбеляза сър Брайън и се надигна неохотно от креслото. — Ще се

наложи да го посрещна сам.

— Правилно си разбрал, скъпи, но държа да чуя защо е дошъл — заяви енергично жена му. — Ако носи вести за Джулиана, искам да ги узная от устата му. — Тя прихвана колосаните си поли и се запъти към вратата. — Нали не предполагаш, че я е намерил? — Бледосините очи издаваха стъписването ѝ от тази перспектива.

— Дано да не е, мила моя. Този човек не е в състояние да види дъба, който му препречва пътя. По-скоро си мисля, че е дошъл да поиска имотите на Джулиана за себе си, или нещо подобно. — Сър Брайън последва съпругата си в утринната стая.

Джордж стоеше в средата на малкото помещение. Изглеждаше нервен. Все пак лондонската елегантност укрепя самочувствието му и той намести гордо копринената жилетка на зелени и червени ивици. Вратата се отвори, влязоха домакините. Джордж се поклонил с градска елегантност — поне така смяташе той, твърдо решен да впечатли високомерната провинциална аристокрация със столичната си шлифовка, придобита само за една седмица.

— Сър Джордж. — Сър Брайън направи лек поклон. Лейди Амелия само наклони глава, макар че би трябвало да направи реверанс. Джордж видимо се разгневи. Проклетата жена го гледаше, сякаш мирише на тор и има сламки в косата си!

— Сър Брайън, мадам — започна важно Джордж, — дошъл съм с новини, които при други обстоятелства сигурно щяха да ви ощастливят, но се боя, че в сегашната ситуация ще ви причинят само мъка.

Каза това и зачака реакция. Напразно. Домакините го наблюдаваха с оскъден интерес. Джордж навлажни с език сухите си устни и неволно разхлаби колосаното шалче на шията си. Гърлото му беше пресъхнало, но никой не мислеше да му предложи дори чаша вино.

— Става въпрос за Джулиана — поясни той.

— Така си и мислех — отбеляза учтиво сър Брайън. — Виждам, че ви е горещо, сър Джордж. Вероятно сте яздили бързо.

— Дяволски бързо при тези проклети горещини... О, най-смирено моля за извинение, мадам. — Джордж се изчерви и извади кърпата си, за да изтрие потта от челото си.

— Ще ви поръчам чаша лимонада — изрече сухо Амелия и посегна към шнура на звънеца.

Джордж хвърли измъчен поглед към сър Брайън и домакинът изпита съчувствие към недодялания селяк.

— Осмелявам се да твърдя, че след бързата езда нашият гост ще предпочете канче ейл, мила. — Той даде нарежданията си на лакея и се обърна отново към Джордж: — Да предполагам ли, че сте намерили Джулиана, сър Джордж?

— Да, сър, намерих я. — Джордж неволно направи крачка напред. Стреснат, сър Брайън отстъпи назад. — Открих я, но при плашещи, нещастни обстоятелства.

— Да не би да живее в нужда и мизерия? — попита студено лейди Форсет.

— Не, о, не, мадам, бих казал, че е точно обратното. Само че истината е... истината не е за ушите на дама, сър. — Джордж намигна многозначително на сър Брайън.

— Уверявам ви, че моите уши не са чак толкова чувствителни — възрази рязко Амелия. — Хайде, говорете най-сетне.

Джордж пое дълбоко дъх и разказа своята история. Постепенно завладя вниманието на слушателите си и те не го прекъснаха нито веднъж. Лакеят донесе канче студена бира и Джордж пи с огромна благодарност. Лейди Амелия се настани на крехък позлатен стол и стисна здраво ветрилото в скута си. Сър Брайън бе сложил показалец върху брадичката си, но лицето му оставаше безизразно.

Когато Джордж приключи с разказа си и жадно отпи от канчето с бира, сър Брайън каза:

— Първо трябва да изясним нещо, сър Джордж. Искам да съм сигурен, че съм ви разбрал правилно. Казахте, че сега Джулиана е виконтеса Еджкомб и живее в дома на херцог Редмейн, прав ли съм?

— Да, сър. — Джордж кимна с тежест и внимателно избърса пяната от мустачките си с пръсти.

— Законно омъжена?

— Така изглежда.

— Тогава можем само да я поздравим.

Джордж го изгледа объркано.

— Но тя е станала уличница, сър! Мисля, че го казах съвсем ясно.

— Напротив, драги мой — тя е честно и почтено омъжена за аристократ. — Сър Брайън се намръщи и продължи: — Не мога да разбера как е възможно да е едновременно съпруга на виконт и дама от улицата.

Джордж изпита чувството, че земята се изплъзва изпод краката му.

— Тя се отрича от самоличността си — промълви той. — Пренебрегва ме... гледа през мен, сякаш не ме познава.

— Не очаквах, че малката има толкова ум в главата си — промърмори Амелия.

— Но, мадам, тя уби съпруга си... баща ми. — Ядосан, Джордж тресна празното канче на масата.

— Не се разгорещявайте, сър — помоли настойникът на Джулиана. — Нямайте причини да губите самообладание.

— Аз ще я изправа пред съда, да го знаете!

— Естествено, вие ще направите това, което смятате за правилно — отговори спокойно сър Брайън. — И аз нямам намерение да ви преча, уважаеми.

Джордж го погледна слисано.

— Но ако тя откаже да признае коя е... и е под закрилата на херцога... не виждам как ще докажа, че е убийца! Затова имам нужда от вас като свидетели. Вие трябва да удостоверите пред съда, че това наистина е Джулиана — обясни той, сякаш слушателите му не бяха в състояние да проумеят най-важната точка.

Сър Брайън вдигна вежди.

— Добри човече, сериозно ли очаквате от мен да замина за Лондон? Аз мразя този град с цялото си сърце!

— Но как иначе ще видите Джулиана? — изпъшка тежко Джордж.

— Нямам никакво намерение да я виждам. Ако наистина си е уредила живота, появата ми ще ѝ окаже лоша услуга. Даже много лоша.

— Значи не искате да я изправят пред съда? — Джордж се опули смаяно.

— Трудно ми е да повярвам, че Джулиана е виновна за смъртта на баща ви — отговори твърдо сър Брайън. — Според мен е било по-

скоро злощастна случайност. Не разбирам защо толкова държите да накажете Джулиана.

— Добре, щом така смятате. — Джордж се запъти към вратата. — Но аз ще я обвиня в убийство. Със или без ваша помощ.

— Имате пълно право да действате, както намерите за добре — отговори спокойно сър Брайън.

Джордж се обърна вбесено. Лицето му пламтеше от разочарование.

— И тогава ще си поискам наследството, сър Брайън. Не си мислете, че не знам защо отказвате да преследвате Джулиана по законов път!

Домакинът стисна устни.

— Скъпи сър Джордж, протестирам срещу вашите обвинения. Скоро ще ме обвините и че съм ѝ помогнал да избяга!

Джордж излезе и затръшна вратата след себе си.

— Боже, какъв гаден тип — заяви провлечено сър Брайън.

Лейди Форсет шумно затвори ветрилото си.

— Ако е намерил Джулиана и тя наистина е започнала нов живот, ние няма да я разпознаем. Настоящата ѝ ситуация е позорна, да не говорим за скандала със смъртта на сър Джон. Може би наистина е омъжена, но е влязла в леглото на виконта като курва. Готова съм да се обзаложа с теб, че във връзката им има нещо нередно.

— Права си, мила. Джулиана няма нужда от нас — отговори мъжът ѝ със суха усмивка. — Затова предлагам да ѝ пожелаем много щастие и да я оставим да си живее, както иска.

— Ами ако този дървенияк Джордж наистина успее да я изправи пред съда?

— Е, тогава просто ще се откажем от нея, мила моя. Откакто се омъжи за сър Джон, вече не сме ѝ настойници. Не сме задължени да ѝ помагаме, нито да ѝ пречим, каквото и да върши. Това е моята гледна точка.

— Но ако я изправят пред съда, ти ще загубиш контрол над имуществото ѝ.

Сър Брайън вдигна рамене.

— Нищо не мога да направя. Но те уверявам, мила моя, че докато парите са у мен, ще ги използвам, както намеря за добре. В момента доверителният фонд дава добри печалби. Впрочем — добави той с

лека усмивка — твърде е възможно Джулиана да очаква дете. В този случай, ако я намерят за виновна в убийството на съпруга ѝ, богатството ѝ остава в мои ръце. Говорим, разбира се, за първия ѝ съпруг — допълни той. — Това момиче е наистина забележително. Усърдието му е похвално. За толкова кратко време да си намери съпруг, и то виконт! Но тя винаги е страдала от излишък на енергия.

Амелия направи нетърпелив жест.

— Богатството ѝ ще остане в твои ръце, само ако се докаже, че детето е от сър Джон.

— Кой би могъл да докаже противното?

— Ще сравнят датите — обясни Амелия. — Детето трябва да се роди най-много девет месеца след смъртта на сър Джон.

— Точно така — отвърна спокойно съпругът ѝ. — Ще изчакаме и ще видим какво ще се случи. Ако се стигне до процес, ще заявим публично, че не искаме да имаме нищо общо с нея. Но се надявам, че това няма да се случи. Наистина не желая зло на Джулиана. Ти също, нали, мила моя?

Амелия го изгледа намръщено.

— И аз не ѝ желая злото — заяви най-сетне. — Винаги ме е нервирала, винаги ми е досаждала, но ако не ни създава повече неприятности, може да се омъжи и за херцог, ако иска, или да върви по дяволите. Давам ѝ благословията си.

Съпругът ѝ кимна.

— Затова ще стоим настрана и ще оставим събитията да се развиват сами. Това е в интерес на всички ни. Освен, разбира се, на сър Джордж.

— Джулиана има сили да се справи с този глупак — заяви уверено лейди Форсет.

— Но ако не успее, ще трябва много добре да обмислим позицията си. — Сър Брайън пристъпи към вратата и ѝ кимна. — Отивам в кабинета си до вечеря.

Жена му веднага посегна към шнура на звънеца. Слугите трябваше да почистят основно утринната стая и да проветрят добре. Помадата на съпруга ѝ миришеше отвратително, да не говорим за изпаренията от потта на сър Джордж.

Мистрес Мичъл се притисна още по-силно до стената и отново погледна през дупката. Направо не можеше да повярва в това, което чуваше. Неблагодарните уличници се оплакваха от лошото отношение към тях, искаха по-добри условия за работа, разказваха си истории за злоупотреби, а сега замисляха да се изправят срещу работодателите си. Говореха за собствени запаси от вино, свещи, въглища и чаршафи. Говореха за създаване на общ фонд, за да се подкрепят една друга и да не попадат в затвора за длъжници. Нечувано! Истински бунт! И причина за всичко беше червенокосата змия, която Елизабет Денисън бе продала на херцог Редмейн. Момичето явно си бе въобразило, че е нещо специално след преселването си в къщата на Негова Светлост. Нима не разбираше, че трябва да пълзи на колене пред мистрес Денисън и да ѝ благодари за добротата? Но ако си въобразяваше, че може да отклони другите момичета от правия път и да ги насъска срещу работодателите им, мис Джулиана много се лъжеше. Скоро щеше да преживее горчиво разочарование. Лично тя, мистрес Мичъл, щеше да се погрижи всички вкупом да се върнат в калта, където им беше мястото.

Мистрес Мичъл остана още доста време да слуша какво се говореше в задната стая, макар че нямаше търпение да уведоми колежките си. Но си струваше, защото чу как момичетата обмисляха нова среща. Доста спориха за времето и мястото, но накрая решиха да не използват два пъти едно и също място, за да не будят подозрения. Мистрес Мичъл изпухтя презрително. Каквито и предпазни мерки да вземат, няма да осъществят гадния си план, закле се тя. Тези момичета имат нужда от здрава ръка, която да ги управлява и да се намесва при нужда.

Гласовете се снишиха и тя се притисна още по-силно до стената. Чу как едно от момичетата спомена мама Кокседжис и се ухили злобно. При следващата среща в заведението на мама Кокседжис щяха да им уредят една безкрайно приятна изненада и да им дадат добър урок.

Скърцането на столове по пода, шумоленето на поли и увеличаващата се глъчка ѝ показаха, че се приготвят да си тръгнат. Мисис Мичъл се смъкна с невероятна бързина по задната стълба и когато момичетата влязоха в кръчмата, вече стоеше зад тезгяха, макар

и леко задъхана. Очевидно никоя не я беше забелязала, защото си бърбеха весело и безгрижно.

— Е, повеселихте ли се, момичета?

— Да, благодаря, мистрес Мичъл. — Дебора направи учтив реверанс.

— Коя имаше рожден ден?

Няколко момичета се спогледаха и Лили отговори твърдо:

— Аз, мистрес Мичъл. Още веднъж ви благодаря сърдечно за гостоприемството.

— Няма защо, миличка, няма защо. — Мистрес Мичъл се засмя и кимна, докато неуморно лъскаше един месингов свещник с престилката си. — Винаги сте добре дошли, миличка.

Джулиана слезе последна. Остана известно време на последното стъпало, за да чуе разговора, и се намръщи. Не можеше да си обясни защо, но тази жена я караше да се чувства зле. В усмивката ѝ имаше нещо изкуствено, тонът ѝ беше фалшив... После разбра — усмивката на устните не стигаше до очите, те си оставаха пронизващи, дори жестоки. Погледът ѝ се стрелкаше неспокойно насам-натам, но не се спираше върху лицата на момичетата.

— Идвай, Джулиана. Ще ни изпратиш ли до Ръсел стрийт? — Лили се обърна към нея и Джулиана побърза да прогони лошото си усещане. Срещата беше много окуражаваща. Предложенията ѝ бяха посрещнати с одобрение, макар че имаше и доста скептично настроени. Някои момичета упорито не искаха да повярват, че могат да преживеят и без помощта на сводници и своднички.

Тя излезе с другите и на сбогуване кимна на мистрес Мичъл. Гостилничарката се усмихна в отговор и разкри изгнилите си зъби. Тази жена няма нищо общо с мистрес Денисън, помисли си с отвращение Джулиана. Очевидно и в подземния свят си има строга йерархия.

Хвана Лили подръка и двете забързаха към Ръсел стрийт. Джулиана често-често поглеждаше назад, очаквайки да види Тед. Бе успяла да се отърве от него, като излезе от къщата през задната врата и не каза на никого къде отива. Знаеше, че я очаква сериозна караница с херцога, но този път нямаше да му признае къде е била. След като не бе споменал отново писмото на Луси, сигурно не знаеше за планираната среща.

Тя се обърна отново към Лили, която въодушевено описваше колко била изненадана от реакцията на момичетата. Внезапно Джулиана се извърна настрана... и моментално се прокле за рефлекса. Джордж Ридж стоеше на ъгъла на Ръсел стрийт и я зяпаше. Бе видял обръщането ѝ и сигурно бе забелязал промяната в израза ѝ, макар че тя побърза да го потисне.

Сега вече не можеше да рискува да се качи сама в наемна носилка. Джордж непременно ще я последва и ще се залепи като репей за нея. В момента би дала всичко за появата на непоколебимия Тед. Усещаше, че Джордж е тръгнал след тях по улицата. Не правеше опит да остане незабелязан и да скрие намеренията си — напротив, стъпваше напето и дръзко. Джулиана изпита чувството, че той ѝ се подиграва. Сякаш искаше да ѝ каже: само се опитай да ми избягаш!

Най-сетне стигнаха до заведението на мистрес Денисън и Джулиана влезе с другите момичета, без да хвърли поглед назад, макар че цялата трепереше.

— Имате ли задна врата? — попита тихо.

— Защо? — Лили я погледна объркано.

Джулиана смръщи чело, питайки се дали да се довери на момичетата. Реши да каже половината истина.

— На улицата има един мъж, който ме преследва. Не искам да се срещна с него.

— Сериозно? Кой е той? — Момичетата се стълпиха около Джулиана и очите им засвяткаха любопитно.

— Един мъж от миналото — отговори неохотно Джулиана. — Отвратителен тип, който ми досажда от няколко дни.

— Като онзи ужасен капитан Уотърс — спомни си Розамунд. — Месеци наред преследваше Лили. Даже след като мистър Гарстън го предупреди.

— Боже, какво мъчение беше! — Лили размаха ветрилото си, сякаш по този начин можеше да прогони спомена. — Никога не си плащаше сметката, никога не ми носеше подаръци, дори нещо съвсем дребно. Нищо чудно, че накрая мистър Денисън го прогони от къщата.

— Въпреки това той продължи да идва и да те гледа с опулените си овчи очи — допълни през смях Ема. — Доколкото си спомням, ти предложи да се омъжиш за него?

— Да не съм луда да си окача на шията такъв бедняк! — заяви с отвращение Лили. — Нали знаеш, че не се продавам под стойността си!

Момичетата бързо забравиха за преследвача на Джулиана и тя се успокои. След малко отново попита за задната врата и Розалинд я преведе през кухнята. Задната част на къщата гледаше към тясна уличка, буквално застлана с кухненски отпадъци.

Джордж не можеше да повярва на щастието си. Джулиана отново бе дошла в бордея! Този път сцената се разиграваше без носилката на херцога и никой не чакаше пред вратата, за да я пази. Не се виждаше и мрачният мъжага, който я придружаваше при разходките в парка. Въздухът беше чист. След като бе опитал по легален път, но апелът му към семейство Форсет бе претърпял провал, сега щеше да направи онова, което беше замислил от самото начало. Ще отвлече Джулиана от улицата. И ще я държи при себе си, докато ѝ се насити. Тогава ще отиде на съд. Не му трябваше помощта на пияницата Еджкомб. Сам щеше да разиграе следващата партия.

Само че тя го бе видяла. Уплашеният блясък в очите ѝ не убягна от вниманието му. Сега със сигурност търси път за бягство, каза си с насмешка той. Като че ли не можеше да я надхитри! Трябваше само да заобиколи къщата и да намери задния вход. Джулиана беше дръзка хлапачка и със сигурност щеше да се опита да му избяга. Имаше само един начин да го стори.

Джулиана стъпи на тясната уличка и се огледа недоверчиво на всички страни. Мършаво улично куче душеше отпадъците, иначе не се виждаше жива душа. Тя се устреми към Чарлс стрийт — утешителен светъл четириъгълник в края на тесния, вонящ сокак. Само след няколко минути излезе на оживената улица и се огледа за минаващ файтон или носилка.

И тогава страшното се случи. Ярката слънчева светлина внезапно бе заменена от пълен мрак. Тя не чуваше нищо, не виждаше нищо. Обгръщаше я плътна материя. Една ръка притисна лицето ѝ и задуши виковете за помощ. Някой я вдигна, метна я на рамо като вързоп и я промуши през някакъв тесен отвор. Главата ѝ се удари в остър ръб. Ръцете, които я притискаха, бяха твърди като желязо и толкова

немилостиви, че не ѝ даваха да се помръдне. Чу изплющяване на камшик и тогава разбра, че са я хвърлили в карета. Превозното средство потегли с тласък и човекът, който я държеше, стегна хватката си. Тя зарита отчаяно и се опита да се отскубне, но ръката продължи да притиска плата върху устата и носа ѝ, докато пред очите ѝ затанцуваха черни петна и дробовите ѝ отчаяно закрепяха за въздух. Джулиана престана да се съпротивлява и задушаваният натиск моментално отслабна. Беше свикнала да се смята за прекалено едра и силна за жена, с достатъчно възможности да се справи с всеки нападател, но как да се отбранява, като не можеше да диша?

Най-добре да не мърда и да не вика. Одеялото, в което беше увита, миришеше отвратително на кон. Когато мислите ѝ се проясниха, Джулиана разбра, че е във властта на Джордж Ридж. Похитителят ѝ беше дебел като него — тя усещаше тлъстото му тяло, вибриращата му плът. Обзе я отвращение. Какво искаше от нея? Какво щеше да ѝ стори? Отговорът беше ясен. Отново го видя пред себе си пиан-залян, с похотлив поглед, дебелите устни жадно разтворени. Усети ръцете му върху тялото си, представи си как къса дрехите ѝ, докато тя лежи безпомощна под него, полузадушена от гадната му миризма...

В сърцето ѝ се надигна паника и тя отново започна да се отбранява с всички сили. Краката ѝ се удряха отчаяно в полите ѝ и в одеялото, които ограничаваха движенията ѝ. Мръсното одеяло отново се притисна в лицето ѝ. Джулиана се задъха. Ей сега щеше да се задуши... Точно тогава каретата спря рязко. Чуха се объркани викове. Последва глух шум и удар, от който колата потрепери. Май някой бе скочил на капрата... Натискът върху лицето ѝ изведнъж отслабна. Дробовите ѝ жадно поеха горещия, спарен въздух.

Джордж изрева яростно и отново я стисна с все сила. Джулиана удвои усилията си да се освободи. Нямаше представа какво се случва около нея, но усещаше, че има шанс да се изтръгне от похитителя си.

Изведнъж ръцете на Джордж омекнаха и тя се свлече с главата надолу на пода на каретата. Веднага се изправи на колене, протегна ръце и успя да отхвърли одеялото. Лицето ѝ беше силно зачервено и окъпано в пот. Дъхът ѝ идваше на тласъци. Първото, което видя, беше Джордж — в безсъзнание, паднал в неестествена поза на седалката — и до него Тед, все още с вдигнат юмрук, който я наблюдаваше с очевидно неодобрение.

— Небето знае, че си имам по-важна работа, отколкото да ви търся по целия град, момиче — изръмжа той, отвори вратичката и извика на кочияша: — Ей, човече, помогнете ми да се отърва от този тип.

Кочияшът се появи на отворената врата и измери с недоверчив поглед проснатото на седалката тяло.

— А кой ще ми плати за пътуването?

Без да отговори, Тед сграбчи Джордж за раменете и го извлече навън.

— Хайде, хванете го за краката!

Кочияшът се подчини. Наоколо се бяха събрали доста хора, но никой не се намесваше. Двамата мъже свалиха Джордж от каретата и го облегнаха на стената на близката кръчма.

— Готови сме — каза Тед и изтри ръцете си. — А сега карайте към Олбърмърли стрийт!

— Ще ми платите ли и за този дебелак? — попита недоверчиво кочияшът.

— Не бойте се, добри човече, ще си получите паричките — успокои го Тед и се метна в каретата с учудваща за едрия му ръст гъвкавост. Джулиана разбра, че шумът, който бе чула, е бил от изненадващото връхлитане на Тед върху каретата.

— Добре тогава. — Кочияшът се покатери на капрата и изплющя с камшика. — Ще ви закарам, където искате, щом сте готов да си платите. В цял Лондон няма да се намери по-добър от мен!

Джулиана изрита вонящия конски чул под седалката. Сигурно Джордж го бе взел от кочияша. Вече познаваше Лондон и не се учуди, че Джордж бе успял да я отвлече от оживената улица с такава лекота.

Тед се настани в отсрещния ъгъл и я измери с изпитателен поглед.

— Откъде разбрахте къде съм? — попита колебливо Джулиана.

— Негова Светлост имаше предчувствие.

Значи Торкин все пак бе прочел писмото! Но защо не й каза нищо... защо не й попречи да избяга от Тед? Или не бе успяла да заблуди охранителя си?

— През цялата сутрин ли ме следвахте?

Тед изръмжа нещо неразбрано и кимна.

— Значи Джордж никога не е бил истинска опасност за мен... — промърмори замислено Джулиана и облекчението ѝ отстъпи място на гнева. Значи Тед я бе оставил нарочно да падне в капана на Джордж!

Тед си спести отговора. Каретата спря пред къщата на Олбърмърли стрийт и Джулиана скочи на паважа. Докато Тед се пазареше с кочияша, тя изкачи стълбището и се втурна в залата.

— Къде е Негова Светлост, Катлет?

— Тук съм — отговори херцогът от вратата на библиотеката, още преди икономът да е проумял какво става. Сивите очи бяха студени като зимно небе, устата — сурово стисната. — Ще отидем в спалнята ви, лейди Еджкомб. — И ѝ даде знак да върви пред него.

Джулиана се поколеба, но го послуша, защото разумът ѝ нашепваше, че не е редно да дава воля на гнева си в присъствието на икономата. Херцогът вероятно си мислеше, че има всички основания да е ядосан, но нейните бяха много по-сериозни.

Качиха се по стълбата, Джулиана отвори вратата с трясък и веднага се обърна към него със святкащи от гняв очи. В същото време той посегна към нея, сграбчи я за раменете и я раздруса с такава сила, че зъбите ѝ затракаха.

— Само се погледни, Джулиана! Изглеждаш, сякаш са те влачили по корем през жив плет. Каква скандална гледка! — Избута я пред огледалото и продължи: — Ето, виж сама! Всеки, който те срещне, ще помисли, че си се търкаляла в калта с някой колар!

Джулиана беше толкова смаяна от думите му, че за момент загуби дар слово. Погледна се в огледалото и за миг наистина изпита срам. Косата ѝ беше ужасно разрошена и висеше, в къдриците ѝ се бяха оплели сламки. Роклята ѝ беше цялата в прах, конски косми и влакна. По пламтящото ѝ лице имаше следи от мръсотия.

Най-сетне си възвърна гласа.

— А какво очаквате от мен — да изглеждам като изискана дама, след като онзи мръсник ме нападна, уви ме във вонящ конски чул и за малко не ме задуши? И чия е вината, ако смея да попитам? Вие сте допуснали да вляза в капана! — Гласът ѝ затрепери от гняв. — Вие сте гаден, подъл тип! — И яростно затърка с ръка устата си, за да махне гадно миришещите влакна.

— Аха! Значи Джордж е отговорен за състоянието ти? По дяволите, Джулиана, ти наистина си непоправима. — Торкин ѝ обърна

гръб, за да не посегне отново към нея. — Той е направил онова, което чака от седмици, защото ти буквално си го поканила да го направи! Как смееш да ми приписваш вината за своята невероятна глупост?

— Разбира се, че вие сте виновен — изкрещя в отговор тя. — Тед ме е следил цялата сутрин. Вие сте прочели писмото на Луси и сте знаели къде отивам. Вие сте казали на Тед да стои и да гледа как Джордж ме отвлича!

— Момент, момент! — Ръцете на Торкин отново се склупчиха около раменете ѝ. — Внимавай какво говориш, момиче. Първо ме изслушай. Ти си излязла самоволно от къщи и си се изложила на опасността, която те дебне на улицата. Излъгала си човека, когото поставих да те охранява. С Люсиен направи същото, не помниш ли? Тогава поех вината върху себе си, но сега отказвам категорично да нося отговорност за случилото се тази сутрин. Разбра ли ме? — И отново я раздруса, за да проумее думите му.

— Добре, може би съм подценила Джордж, но вие не му попречихте да извърши пъкленото си дело — задъха се Джулиана и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Вие сте коварен, подъл човек! — изхълца и изтри очите си с опакото на ръката. — Откъде ви дойде тази безсърдечна, отвратителна идея? Вие ме оставихте да падна в капана на Джордж и да преживея смъртен страх. Оставихте ме да се гърча от отвращение в ръцете на онзи плъх! Оставихте ме да вярвам, че наистина съм в опасност, макар че не е било така...

— За какво говориш, момиче? — избухна Торкин. — Изобщо нямах представа, че Джордж те е следил тази сутрин! Знаех само за плана ти да излезеш с момичетата на мистрес Денисън. До последния миг се надявах, че разумът ти ще победи и няма да отидеш с тях. Когато това не се случи, изпратих Тед подире ти. Никога не съм казвал на Тед по какъв начин да си върши работата. Дадох му нареждане да се погрижи да не ти се случи нещо лошо и да те върне вкъщи, за да си изясним най-после какво можеш да правиш и какво не. Негова работа е как е изпълнил задачата.

Джулиана преглътна мъчително. Гневът ѝ угасна, сякаш някой я бе облял със студена вода.

— Значи не сте му казали да ме остави за известно време в ръцете на Джордж...

— Разбира се, че не! Но вероятно Тед е сметнал, че се нуждаеш от малък урок. Той реагира доста несдържано, когато някой се опитва да го води за носа.

— О! — Джулиана изхълца тихо и изтри носа си с ръкав.

Торкин пусна раменете ѝ, извади от джоба си кърпичка и изтри лицето ѝ.

— Сълзите няма да подобрят външния ти вид.

— Плача, само защото съм бясна — отговори ядно тя. — Или поне бях. Но все още не разбирам, защо не се чувствате виновен за онова, което преживях. Ако не ми бяхте забранили да се срещам с приятелките си, нямаше да се наложи да отида сама на Ръсел стрийт. Имате пълното право да откажете на момичетата достъп в къщата си, но не и да ми забраните да ходя при тях.

— Имаме договор — напомни ѝ Торкин. — И една от клаузите гласи, че си длъжна да се държиш прилично, както подобава на виконтеса Еджкомб. Общуването с леки момичета не е подходящо поведение. Да ходиш по улиците като излязла от плевня също не е подходящо поведение. Затова за в бъдеще ще се откажеш от тези навици.

Джулиана се отдалечи от огледалото, съзнавайки, че образът ѝ само подкрепя аргументите на херцога. Нямаше никакво намерение да се съгласи с него и да се откаже от правото сама да избира приятелите си. Но в момента нямаше смисъл да го убеждава.

— Говорите за договор, милорд. Не може да има истински договор, когато едната страна е била изнудена да го подпише.

— Ти го подписа и се съгласи да приемеш моята закрила, сигурността и комфорта на дома ми, да разполагаш с богатата издръжка. И това ако наричаш изнудване... — Гласът му звучеше ледено.

— Но ако не бях подписала, щяхте да ме пратите пред съда — изстреля в отговор тя.

— Кога съм казал подобно нещо?

Джулиана смаяно отвори уста.

— Не сте го казали направо, но... от поведението ви заключих, че ще го направите.

Херцогът вдигна рамене.

— Не е моя работа как тълкуваш думите и поведението ми.

— Как смееете да ми говорите така? — Джулиана затрепери с цялото си тяло. — Що за човек сте, за бога? Притворен, гладък като змиорка! Моля ви, махнете се и ме оставете най-сетне на мира! — Обърна му гръб с гневно движение и стисна здраво зъби, за да спре сълзите си.

Торкин се намръщи и впи поглед в гърба ѝ. Мислите се надпреварваха в главата му. Никога не би я издал в полицията, но естествено, тя не е можела да го знае. Важното беше друго — че неговата намеса ѝ е спестила жалък живот на улицата и вероятно ранна смърт, фактът, че беше действал и в свой интерес, не променяше тази истина. Защо тя отказваше да разбере и да приеме новото си положение? Опитваше се, но не можеше да разбере какво не ѝ харесва в новия ѝ живот. Съпругът ѝ беше прогонен от дома му, а тя разполагаше с всичко необходимо, за да живее охолно до края на дните си. Защо ѝ доставяше такова удоволствие да се изправя срещу него при всеки удобен случай? Ако беше заподозрял, че ще му създава такива ядове, когато я купи от мистрес Денисън, сигурно щеше да потърси друг начин да се справи с Люсиен.

— Вървете си най-последно! — повтори с треперещ глас Джулиана. — Казахте каквото имахте да кажете. Нямайте никакви основания да тържествувате.

Да тържествувам? — запита се смаяно Торкин и едва не избухна в смях. Той беше напълно лишен от това усещане. Но не ѝ каза нищо. Завъртя се рязко на токовете си и напусна стаята ѝ.

Джулиана избухна в отчаян плач.

22.

— Имам чувството, че познавате лейди Лидия от много отдавна — каза Джулиана на лорд Куентин, след като той изпрати гостите и се върна в салона. От разправията с Торкин бяха минали десетина дни.

— Защо имате това чувство? — Той отиде до прозореца, който гледаше към градината, за да не може тя да види лицето му.

— Не знам. Общувате много непринудено. Като истински стари приятели. — Като си придаде подчертано безучастно изражение, Джулиана отново напълни чашите с кафе.

През последните дни лейди Лидия беше честа гостенка на лейди Еджкомб. И всеки път посещенията ѝ съвпадаха с уж случайното присъствие на лорд Куентин в салона на Джулиана. Лейди Лидия, естествено, никога не идваше сама — водеше приятелките си или познати на майка си, които горяха от желание да поздравят Джулиана за сватбата ѝ. Но за Джулиана беше абсолютно ясно, че придружителките са само прикритие. В тяхно присъствие лейди Лидия и лорд Куентин можеха спокойно да разговарят, да се усмихват един на друг, да докосват ръцете си уж случайно и винаги скритом, да седят един до друг на дивана, наведени над книга с илюстрации.

— Наистина сме стари приятели. — Куентин се извърна и пое чашата си. В очите му светеше болка и безнадеждност.

— Вие двамата изпитвате един към друг много повече от приятелство. — Джулиана не се укори, че е заговорила направо — това не беше съзнателно решение, думите бяха дошли на устата ѝ спонтанно и тя не се побоя да ги изрече. Внезапните ѝ хрумвания винаги надвиваха повелите на разума, но в този специален случай искреността беше точно на място.

Куентин не отговори веднага. Отпи глътка кафе, погледна я със същата безнадеждност и попита:

— Толкова ясно ли личи?

— Аз го забелязах веднага.

— А пък аз си въобразявах, че успешно прикривам чувствата си. — Гласът му трепереше от мъка. Очите му потъмняха. — Не мога да понеса представата, че тя ще се омъжи за Торкин, разбираш ли, не мога! Че тя ще се омъжи за друг, не за мен. — Застана пред нея и думите, дълго потискани, изблигнаха като поток от устата му. — Всъщност би трябвало веднага да си замина за Мелчистър. За да не се поддам на изкушението. Но не можах, не можах!

— Уредихте ли вече въпроса с архиепископа?

Куентин поклати глава.

— Ако беше така, нямаше да имам претекст да остана... и да мамя Торкин с всяка минута, която прекарвам с лейди Лидия.

— Не бъдете толкова строг към себе си — укори го Джулиана. — Няма никаква измама, когато седите до Лидия на дивана и...

— Аз я желая! — прекъсна я измъчено той. — Бог да ми е на помощ, Джулиана, но аз искам жената на друг мъж!

— Още не му е жена — уточни спокойно тя.

— Не се хващайте за думите! — Куентин се отпусна в едно кресло и скри лице в ръцете си. — Това е смъртен грях. Знам го и въпреки това не мога да обуздая желанието си.

— Тя изпитва същото към вас — отбеляза тихо Джулиана.

Куентин вдигна глава. Лицето му бе побледняло.

— Да, тя ми го каза. Господ да ми прости, но аз я попитах. Принудих я да ми направи признание. — Простена и отново скри лице в ръцете си.

Джулиана прибра един непокорен кичур зад ухото си. Естествено, можеше да се очаква, че един духовник ще говори за смъртен грях, но след като въпреки страстната си преданост към Лидия, Куентин не беше стигнал дотам да я отведе в леглото си, значи нямаше в какво да се обвинява.

— Защо не помолите херцога да освободи лейди Лидия? — Това решение изглеждаше напълно разумно.

Куентин се изсмя горчиво.

— Понякога забравям колко малко знаете за света, Джулиана. Семейството на Лидия никога не би ме одобрило за зет. Не и след като дъщеря им може да стане херцогиня. В нашия свят няма място за чувства, мила моя.

Джулиана отказа да се задоволи с това обяснение.

— Но Лидия със сигурност не е алчна за богатство!

— Лидия? Велики боже, не! Тя е ангел!

— Виждате ли. Щом тя не държи да стане херцогиня, значи може да убеди родителите си, че в действителност обича друг мъж.

Куентин беше много по-опитен от нея и знаеше, че това е невъзможно. Затова поклати глава и се постара да ѝ обясни, макар и развеселен от този наивен прагматизъм:

— Лорд и лейди Мелтън никога няма да се откажат от женитбата с херцога. Искат най-изгодната партия за дъщеря си.

— Добре, но какво ще стане, ако самият херцог предложи да освободи Лидия? — предложи тя. — Заради вас! Ако узнае какво чувствате вие... и какви са чувствата на Лидия...

— Мило момиче, това е все едно да я отхвърли. Торкин никога не би ѝ го причинил... нито на семейството ѝ. Освен това — добави той с меланхолична въздишка — аз никога не бих си позволил да отида при брат си и да го помоля за подобна услуга. Той иска тази връзка. През годините е направил много за мен и би било ужасно да разруша живота му.

— О, всичко това са глупости! — извика възмутено Джулиана. — Няма да разрушите живота му. Бързо ще му мине. Той не обича Лидия. А ето какво ще ви кажа за опасенията ви, че всички ще смятат Лидия за изоставена: това е ваша лична работа, която не засяга никого. В най-лошия случай ще се понесат клюки, но те скоро ще заглъхнат.

Може би тя беше права? За момент в сърцето на Куентин пламна надежда, но бързо угасна.

— Лидия е възпитана да стане съпруга на Торкин. Тя ще му донесе земите на Мелтънови и ще увеличи неговите владения. Тя познава задълженията си и ще стане отлична съпруга и майка на децата му. Срещу това ще получава неизменна учтивост и добро отношение. Никога няма да се замисля за другите жени в живота му, защото знае, че дамите от нейния обществен кръг не се омъжват по любов. Знае, че съпругът ѝ ще търси удоволствие извън брачното легло и не се притеснява. — Горчивината в гласа му се засили. — В живота на Торкин няма място за сантименталности, Джулиана. А любовта е самата сантименталност.

— Вероятно сте прав. — Джулиана неспокойно късаше листенцата на прецъфтялата роза във вазичката на масата. Розовите

листа се посипаха по пода. След последния сблъсък двамата с Торкин почти не си говореха. Той се държеше учтиво и дистанцирано и не идваше в леглото ѝ. Джулиана все по-често се питаше дали не чака подкана от нея. Все пак тогава тя му бе казала мнението си по доста драстичен начин.

— Не мислите ли, че Торкин би могъл да се промени, Куентин?
— Джулиана смачка едно листенце между пръстите си и не посмя да вдигне очи.

— Според мен той се е променил, и то доста — отговори замислено Куентин. — Според мен вие имате омекотяващо въздействие върху него, Джулиана.

Бузите ѝ пламнаха.

— Наистина ли смятате така?

— О, да. Защото сте необикновена млада дама. — Куентин улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Необикновена и невероятно чувствителна. Изобщо не исках да ви натоварвам с моята болка.

Към смущението ѝ се примеси радост.

— Ни най-малко не ме натоварвате, сър. Напротив, чувствам се горда от доверието ви.

Куентин се усмихна, наведе се и я целуна по бузата.

— Благодаря, Джулиана. Вече съм в състояние да видя ясно положението. Щом за вас е очевидно какво изпитвам към Лидия, Торкин също ще забележи. А не искам това да се случи.

— Какво ще правите?

— Ще пиша на моя епископ и ще го помоля да ме върне в Мелчистър, преди да съм завършил мисията си в Лондон.

Решението беше много тъжно — в известна степен дори жалко. Джулиана кимна в знак на привидно съгласие, Куентин стана и излезе от салона.

Тя се облегна на възглавниците и за момент затвори очи. Ръката ѝ неволно се плъзна по корема. Дали бе заченала? От последното ѝ месечно кървене бяха минали повече от пет седмици, но тя не се чувстваше по-различно от преди, а от знаците, описани подробно от мистрес Денисън, нямаше и следа. Въпреки това имаше странното усещане, инстинктивното съзнание, че в тялото ѝ става нещо, че настъпва промяна. Не беше в състояние да го опише с думи, но предположението беше налице.

Разбира се, щеше да изчака, докато е съвсем сигурна, и да каже на херцога. При сегашното им отчуждение, той вероятно ще се зарадва, че вече няма да се налага да идва в леглото ѝ. Тя също би трябвало да се радва, но не изпитваше нищо друго, освен болка и празнота. Студенината, която в момента цареше между тях, беше непоносима — но една упорита част от характера ѝ гневно отказваше да направи първата крачка към помирението. Херцогът беше длъжен да мине през пропастта между двамата — ако наистина го искаше.

— Настанил се е в „Градинарите“ в Чипсайд, Ваша Светлост. — Тед жадно отпи глътка ейл. Цял ден беше следвал Джордж Ридж по лондонските улици и се чувстваше изтощен.

Херцогът бе приседнал на ръба на писалището си с чаша бордо в ръка. Жакетът и панталонът от тъмножълта коприна образуваха ярък контраст с вехтия кожен брич и грубия, ръчно тъкан вълнен елек на събеседника му. Въпреки това всеки, влязъл в кабинета, би бил наясно, че връзката между херцог Редмейн и грубоватия Тед Роули почива върху равенство.

— Възстановил ли се е от вашето малко „вмешателство“?

— О, да — ухили се Тед. — Даже е станал още по-нахален, независимо, че е дяволски грозен. — Изпи до дъно бирата си, премлясна доволно и облиза устни.

Торкин кимна и посочи каната, сложена върху сребърна табла в другия край на писалището. Тед изръмжа благодарствено и си наля още.

— Има още нещо, което трябва да узнаете, милорд. — Тед говореше спокойно, но тонът на гласа му привлече вниманието на херцога. Когато се увери, че е бил разбран правилно, той продължи: — Според думите на гостилничарката в „Градинарите“ нашият човек редовно е посещаван от един човек.

— Какво? — Торкин вдигна вежди.

— Дамата го описа като доста отблъскващ джентълмен. Направо ѝ станало зле, като го видяла. Лицето му било зеленикаво, почти бяло, а очите — като на мъртвец.

— Виждам, че се е изразила много точно. — Торкин вдигна чашата си и отпи голяма глътка. — Трябва ли да приемем, че Люсиен и

Джордж са се съюзили срещу нас?

Той извади табакерата си и за момент се взря съсредоточено в емайлираното капаче. Отново си спомни, че през нощта, когато Люсиен искаше да продаде Джулиана, Джордж беше в „Главата на Шекспир“. Джулиана му бе разказала, че е предложил петстотин гвинеи. Може би двамата мъже, които хранеха лоши чувства към Джулиана, бяха сключили дяволски съюз, за да ѝ навредят — и на него, разбира се.

Тед знаеше, че въпросът е реторичен, и не отговори. Само погледна своя господар над ръба на канчето. Очевидно чакаше решението му.

— Аз предлагам първо да се занимаем с Джордж — заговори Торкин. — Тази вечер ще му окажем честта да го посетим в „Градинарите“. Късно вечерта, когато се върне от забавленията си в Ковънт Гардън. Вземете си камшика. Може би ще се наложи да придам малко тежест на аргументите си.

— Да, милорд. — Тед остави канчето на таблата и се сбогува с кратко кимване.

Когато остана сам, херцогът дълго въртя между пръстите си тънката кристална чаша, взрян в празното пространство пред себе си. Смяташе да сложи край на номерата на Джордж веднага след опита за отвличане, но днешният разказ на Тед за евентуален съюз между Джордж и Люсиен правеше ситуацията доста по-опасна. Люсиен беше непредвидим и не се знаеше докъде може да стигне в злобата и омразата си. Както бе демонстрирал, Ридж щеше да разчита на груба сила. Двамата образуваха екип, чиято опасност не биваше да се подценява.

Торкин се изправи рязко, тласкан от силното желание, което от няколко дни упорито се стараяше да потиска. Искеше Джулиана. Отчуждението помежду им го измъчваше, и то не само телесно. Все по-трудно му беше да поддържа хладната, дистанцирана фасада. Всеки ден седеше срещу нея на обед и на вечеря, гледаше с копнеж великолепната огнена коса, блясъка на очите, съблазнителната фигура. Това си беше чисто мъчение. А Джулиана, дяволите да я вземат, му се отплащаше двойно. Погледът ѝ беше по-студен от неговия, гласът ѝ — още по-резервиран, водеше само банални разговори, все едно бяха абсолютно чужди един на друг. Торкин беше готов да я удуши и в

същото време всичко в него настояваше да потуши глада и жаждата си с нейното горещо и страстно тяло.

Никога преди това не се беше чувствал като сега. Като че ли всяка грижливо издигната опора на личността му се рушеше. Животът му бе станал пъстра бъркотия от дреболии. И всичко това, заради една седемнайсетгодишна хлапачка, която не знаеше кое е добро за нея. Какво още искаше от него, за бога?

Торкин промърмори някакво проклятие и излезе от кабинета си. Изкачи стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж. Влезе в салона на Джулиана, без да почука, затвори вратата след себе си, облегна се на рамката и я изгледа в мрачно мълчание.

Джулиана тъкмо пишеше писмо на Лили. Трябваше да се срещнат точно в полунощ в заведението на мама Кокседжис. Тя бе планирала вечерта много грижливо. Смяташе да отиде на опера с малка компания, в която влизаха лейди Мелтън, дъщеря ѝ и няколко техни познати. Щеше да се измъкне, като се оплаче, че я боли глава. Вместо да се отправи с наетия фойтон към Олбърмърли стрийт, ще отиде в Ковънт Гардън. В случай че се върне преди нея от вечерните си забавления, херцогът няма да я потърси, защото ще смята, че лейди Мелтън я е поканила на късна вечеря.

Торкин влезе тъкмо когато уверяваше Лили, че ще бъде в заведението на мама Кокседжис малко след полунощ. Джулиана се изчерви виновно и бързо мушна листа под плочата на малкото си писалище.

— Милорд... каква изненада — промълви тя, напразно опитвайки се да възприеме отново студения тон, усъвършенстван през последните дни.

— Липсваш ми, по дяволите! — изфуча той и се отблъсна от вратата. — Чумата да те вземе, Джулиана! Не мога да продължавам така. Ти си ме омагьосала. — Вдигна я от стола, обхвана лицето ѝ с две ръце и страстно впи устни в нейните. Ръцете му се придвижиха нагоре, за да свалят фуркетите от косата ѝ, пръстите му грубо разресаха къдриците ѝ, за да разпуснат косата ѝ, докато езикът му през цялото време обхождаше жадно устата ѝ.

В първия момент Джулиана толкова се слиса, че не можа да реагира. После по вените ѝ потече див, почти примитивен триумф. Значи тя имаше власт над него. Властта на жената. Беше убедена, че

Торкин никога не е усещал тази женска власт. Сега и тя се вкопчи жадно в него, след дългото лишение, изворът на страстта изблизна с нова сила. Езиците им затанцуваха в съзвучие, тялото ѝ се притисна с копнеж към неговото. Чувствените ѝ движения го изкушаваха да побърза.

Торкин я бутна към дивана и тя падна по гръб върху копринената дамаска. Без да освободи устата ѝ, той вдигна полите ѝ до талията, освободи болезнено пулсиращия си член и проникна в нея с почти груб тласък. Джулиана моментално го обгърна с крака и се задвижи под него с нарастваща настойчивост. Страстта ѝ притежаваше много лица, но днес бе намерила своя център. Гняв, унижение, недоверие, отмъщение — всички лоши чувства бяха погълнати от пламъците на порива за сливане.

Торкин вдигна краката ѝ на раменете си, дланите му се плъзнаха трескаво по твърдите бедра и обхванаха дупето ѝ. Очите му бяха затворени, долната част на тялото му се движеше ритмично напред и назад и сякаш никога нямаше да спре. Отново и отново се забиваше в кадифените дълбини на плътта ѝ. Когато мускулите ѝ се стегнаха, за да предизвестят приближаващия оргазъм, той отвори очи и я погледна. Нейните очи бяха широко отворени, изпълнени с радост и наслада, без следа от съмнение или враждебност в нефритовите дълбини. Тя му се отдаваше, сякаш помежду им никога не бяха падали лоши думи. Най-сетне Торкин проумя, че Джулиана му се дарява с тяло и душа.

В същия този миг той разбра и какво искаше тя от него. Искаше подарък, който се прави без всякакви предразсъдъци. Искаше да ѝ подари себе си. Тук, в лицето на тази страстна и предана жена, сляла се с тялото му, докато той притежаваше нейното, херцог Редмейн можеше да спечели любов във вечността. Да намери партньорка по дух и по сърце.

Джулиана вдигна ръка и докосна лицето му. Очите ѝ изразяваха безгранично учудване. Торкин беше преобразен. Като прочете посланието в блестящия му поглед, дъхът ѝ спря в гърлото. Това вече не беше мъжът, който не искаше да повярва в реалността на любовта.

23.

Сър Джордж Ридж играеше на зарове. Остатъците от вечерята му не бяха добре почистени, затова заровете спряха в локвичка бира. Шестица и единица. Джордж се изплю отвратно в триците под краката си и надигна бутилката портвайн, за да се утеши. Противникът му се ухили и прибра гвинеите. После плю два пъти в шепата си, премести заровете от едната ръка в другата, измърмори някаква богохулна молитва и хвърли заровете в средата на масата. Зрителите, които се бяха събрали около двамата играчи, си зашепнаха страхопочтително. Бившият морски капитан имаше дяволски късмет. Още от началото на играта.

Джордж бутна стола си и стана. Бе проиграл много повече от сумата, която си беше определил като граница, и се измъчваше от крайно неприятното чувство, че загубите му превишават възможностите. Междувременно мозъкът му беше силно замъглен от изпития ейл и портвайн и не беше в състояние да прави точни сметки — но под студената, болезнена светлина на деня щеше да се принуди да погледне реалността в очите.

Едва бе успял да направи няколко стъпки на несигурните си крака, когато някой сложи ръка на рамото му и непознат глас му каза нещо в ухото. Гласът звучеше студено като зимното море и по гърба на Джордж пробягаха ледени тръпки, сякаш бе навлязъл в студените вълни.

— Накъде сте се запътили, Ридж?

Джордж се обърна рязко и погледна в чифт безизразни сиви очи на тясно, изискано лице. Около фино изрязаните устни играеше нещо като усмивка, но тя беше също толкова студена и безмилостна като гласа. Веднага позна мъжа. Погледът му се стрелна отчаяно към кръчмата, в напразно търсене на подкрепа, но никой не му обръщаше внимание. Стъклените погледи на останалите гости бяха приковани в играта на зарове.

— Мисля, че за всички участващи ще бъде по-приятно, ако продължим малкия си разговор в двора пред оборите — каза херцог Редмейн и свали ръката си от рамото на Джордж. Внезапно Джордж се озова в хватката на две железни лапи и изпита чувството, че е попаднал в пипалата на октопод.

— Оттук, момченце — проговори скърцащ глас съвсем близо до ухото му. Краката на Джордж почти не докосваха пода, докато преминаха през кръчмата и излязоха в двора отзад.

Ноцта беше гореща. Двама оборски ратаи бяха седнали върху преобърнати бъчви, пушеха лули и си приказваха. При появата на тримата мъже те проявиха по-скоро умерен интерес, но като огледаха по-внимателно странната групичка, очите им се разшириха от любопитство. Един изискано облечен джентълмен в черна коприна, общита със злато, сякаш току-що излязъл от двореца Сейнт Джеймс. Още един джентълмен, по-скоро нисък и набит, с пламтящо лице, облечен в яркочервен костюм от тафта и жилетка на жълти ивици. Третият мъж в изтъркани кожени панталони и груба вълнена жилетка приличаше по-скоро на селянин. Вторият джентълмен протестираше и се дърпаше, но селянинът го държеше здраво. Елегантният джентълмен се облегна на ниския каменен зид и леко плесна с дългия кожен камшик, което привлече вниманието на двамата ратаи към червените му кожени обувки със сребърни токи.

— Махнете си ръцете! — изфуча Джордж, когато най-сетне успя да хвърли поглед към мъжа, който го държеше. Почти не си спомняше неприятния случай в каретата, защото много бързо бе загубил съзнание, но у мъчителя му имаше нещо страшно познато. Гневът му даде сили да се бори срещу желязната хватка на непознатия, но не и да се освободи.

— Искам да си поговоря с вас — изрече благо херцогът и отново изплющя с камшика.

Джордж го погледна страхливо. Тясната ивица кожа изглеждаше дяволски неприятно. И какъв звук издаваше... Тед премести хватката си почти небрежно, но жертвата му моментално разбра, че няма измъкване.

— Аз на твоето място щях да изслушам много внимателно Негова Светлост — посъветва го Тед. — Отвори си ушите и внимавай, момко!

Торкин впи поглед в лицето на Джордж Ридж и заговори бавно и отчетливо:

— Ще бъдете ли така добър да ми обясните, защо сте натрапили вниманието си на лейди Еджкомб? Тя ми каза, че изобщо не е била склонна да се качи в каретата при вас.

Тед пристъпваше от крак на крак и оглеждаше двора, но отново стегна хватката си и Джордж изохка. Навлажни внезапно пресъхналите си устни с върха на езика и се постара да обясни:

— Вие сте подслонили в дома си убийца, милорд. Тази жена уби баща ми. Той ѝ беше съпруг. Тя се казва Джулиана Ридж — стараяше се гласът му да звучи уверено, със самочувствие и справедливо възмущение, но не постигна особен успех.

— Коя е тази Джулиана Ридж? — попита херцогът със скучаещ тон, извади от джоба на жакета си емайлирана табакера и си взе щипка емфие. Джордж напразно се стараяше да проумее какво цели поведението му. Виконт Еджкомб беше убеден, че херцог Редмейн знае всичко за тъмното минало на Джулиана. Пое дълбоко въздух и опита отново:

— Джулиана Ридж е жената, която живее във вашия дом. Жената, която се нарича виконтеса Еджкомб. Беше омъжена за баща ми — сър Джон Ридж от Маркет Ашфорд в графство Хемпшир. — Спря и се опита да пресметне шансовете си. Херцогът не реагираше. Видът му беше все така скучаещ.

Джордж продължи отчаяно:

— Предполагам, че когато сте извадили Джулиана от бордея, милорд, не сте знаели нищо за тъмното ѝ минало... но...

Изведнъж погледът на херцога стана унищожителен и Джордж млъкна стреснато.

— Вие сте луд, сър — изрече тежко Торкин и нави камшика на ръката си. — Иначе не бихте посмели да петните името на жената, която стана съпруга на братовчед ми и живее под моята закрила. Така ли е?

Въпросът бе изречен с опасен тон. Херцогът направи крачка към Джордж, който не можа да се помръдне, защото мъжът отзад бе извил ръцете му на гърба.

— Моля ви, милорд! — В гласа на Джордж звънна отчаяние. — Уверявам ви, че знам много добре коя е жената и каква е била. Тя ви е

измамила. Заслужава да я изправите пред съда. Съпругът ѝ има намерение да се откаже официално от нея, щом бъде обвинена в убийство, а аз...

Херцогът мушна блестящата дървена дръжка на камшика под брадичката му — почти меко, но треперецията Джордж усети болезнен натиск.

— Дамата, която живее в дома ми, е наша далечна братовчедка от Йорк. Бъдете така добър да проверете грижливо фактите, преди да повдигате такива обвинения. Трябва ли да ви напомня, че оклеветяването на високопоставена личност се счита за престъпление?

Сивите очи пронизаха Джордж като ледени висулки. Въпреки това той проумя, че херцогът го лъже. Лъже го съзнателно. Този човек знаеше цялата истина за Джулиана — в това нямаше съмнение. Въпреки това Джордж не посмя да повтори обвинението си. Заплахата в сивия поглед беше недвусмислена. Херцогът почака малко, без да изпуска от поглед нещастния дебелак, след което каза почти небрежно:

— Ако посмеете да се доближите до лейди Еджкомб на по-малко от миля, ще ви се случи нещо крайно неприятно. Разбрахме ли се? — Без да чака отговор, той метна камшика към Тед, който сръчно го улови.

Херцогът остана мълчалив още известно време и след цяла вечност, както се стори на Джордж, кимна бегло на Тед, обърна се и излезе от двора.

— Да започваме, драги — ухили се Тед. — Е, ще постигнем ли съгласие или не? — Вдигна ръката с камшика и пленникът се вцепени от ужас. Камшикът изплющя и когато разбра какво му предстои, мистър Ридж изрева като набучен на кол.

Джулиана беше наясно, че не е в състояние да се концентрира върху операта — първо, защото мислете ѝ бяха заети с предстоящата среща, и второ, защото всички в залата говореха възбудено. Певиците и певците на сцената се мъчеха да надвикат зрителите, но публиката май нямаше да разбере нищо от най-новото произведение на Перголези.

Италианската опера в Хаймаркет беше ярко осветена през цялото представление. В кралската ложа седяха крал Джордж Втори и кралица Каролайн. Джулиана се интересуваше много повече от

кралската двойка, отколкото от неразбираемия италиански, който се лееше от сцената. Сигурно никога вече нямаше да седи толкова близо до Техни Кралски Величества.

Джордж Втори беше безлична личност с червено лице и несресана бяла перука, която стърчеше от топчестата му глава. Изразът му беше очебийно несимпатичен. Често оглеждаше залата с мрачен поглед и коментираше критично представлението и публиката на своя тромав английски със силен немски акцент.

След първото действие Джулиана реши, че е време да се престори на страдаща. Размаха ветрилото си, въздъхна няколко пъти и сложи ръка на челото си.

— Какво има, Джулиана? — Най-голямата дъщеря на семейство Боуен, лейди Сара Фордхем, се наведе загрижено към нея. — Зле ли се почувствахте?

— Мигрената ми — изохка Джулиана и се опита да се усмихне. — Понякога страдам от мигрена. Винаги започва внезапно.

— Бедничката! — Сара изпитваше искрено съчувствие. Обърна се към майка си и съобщи: — Лейди Еджкомб не се чувства добре, мамо. Има силно главоболие.

— Опитайте с това, мила моя. — Лейди Боуен ѝ подаде шишенцето си с амоняк. Джулиана го пое и отново въздъхна. Помириса го предпазливо — очите ѝ веднага заплуваха в сълзи, а паренето в носа ѝ стана толкова силно, че изпъшка и шумно пое въздух. Облегна се назад, затвори очи и отново раздвижи ветрилото си. Трябваше да промени първоначалния си план да напусне операта и да вземе фойтон до Ковънт Гардън — Торкин бе настоял да ползва херцогската карета, за да не е зависима от каретата на лейди Боуен. Много мило от негова страна, но и дяволски досадно. На всяка цена трябваше да измисли нещо, за да се отърве от кочияша.

— Имам чувството, че ще припадна, мадам — пошепна тя. — Ако мога да подишам малко чист въздух...

— Седрик ще ви придружи. — Лейди Боуен махна енергично на лорд Седрик, бледен и слаб млад джентълмен, който много обичаше операта — макар че шумните разговори в залата не му позволяваха да следи действието и да слуша музиката. — Изведи лейди Еджкомб навън, Седрик. Младата дама спешно се нуждае от чист въздух.

Макар и неохотно, младият мъж се отдели от сопраното и тенора, поклони се и подаде ръката си на Джулиана. Тя се изправи, олюля се, простена отново и се хвана за лакътя му.

Щом излязоха на стълбите пред операта, тя пое дълбоко задушния нощен въздух и отново простена театрално.

— Май се налага да се прибера вкъщи, сър — изрече със слаб глас. — Бъдете така любезен, извинете ме пред вашата скъпа майка. Но първо повикайте каретата ми, за да можете да се върнете по-скоро към великолепната музика.

— О, моля ви, мадам, за мен е удоволствие да ви бъда полезен — заекна Седрик, но не беше особено убедителен. Остави Джулиана на стълбището, изтича на улицата и изпрати един лакей да доведе каретата на херцог Редмейн. Усърдният кочияш се появи само след минути. Джулиана се настани вътре и Седрик нареди на кочияша да кара бързо към Олбърмърли стрийт. После се поклони и се втурна обратно към операта с надеждата да хване края на дуета.

Преди каретата да завие по Бонд стрийт, Джулиана почука по покрива. Кочияшът стегна поводите и се наведе от капрата.

— Отведете ме в Ковънт Гардън — заповяда властно лейди Еджкомб. — Тази сутрин забравих ветрилото си в едно кафене. Искам да си го взема.

Кочияшът не видя причини да не се подчини. Настани се отново на капрата, обърна конете и потегли към Ковънт Гардън. През това време Джулиана се опитваше да овладее вълнението си. Съзнаваше, че приключението ѝ е твърде рисковано. Надяваше се на срещата да присъстват не само момичета от скъпите публични домове, а и обикновени проститутки от улицата. За тях не беше трудно да се освободят за един час и да влязат в кръчмата на Кокседжис. Много ѝ се искаше да ги убеди, че трябва да инвестират в доверието и солидарността, че само така ще могат да променят условията, при които работят. Вероятно повечето момичета от добрите домове няма да могат да се освободят, за да присъстват на срещата, но някои сигурно ще излъжат, че имат среща с клиенти навън, и ще успеят да дойдат. Лили пък беше решила да се престори на болна.

Джулиана беше наясно, че с или без подкрепата на приятелките ѝ, успехът на необикновения ѝ план зависи от уменията ѝ да убеди

момичетата. Трябваше да им представи плана си и да ги накара да разберат, че той е осъществим.

Когато стигнаха до катедралата „Сейнт Пол“, тя почука отново по покрива на каретата.

— Чакайте ме тук — нареди властно, отвори вратичката и скочи на паважа, като едва успя да избегне купчината гниещи зелени листа, които сякаш само чакаха някой да стъпи върху тях. Прихвана полите си и забърза към заведението на мама Кокседжис. Часовникът на църковната кула удари полунощ.

Бордеят на Кокседжис беше прикрит като кафене, в което сервират шоколад. Посрещна я силен шум — глъчка от пияни гласове, груби смехове, остри звуци на гайда.

Джулиана влезе и примигна няколко пъти, докато чакаше очите ѝ да свикнат с полумрака. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, вече ѝ беше добре позната. Пияни уличници, повече или по-малко разсъблечени, се мотаеха из помещението. Някои си търсеха клиенти, други задоволяваха мъжките потребности. Две кучета се биеха в средата на помещението за парче суров дроб и около тях се бе образувал кръг от млади джентълмени, които сключваха облози кое животно ще победи. Повечето бяха облечени като придворни, но дрехите им бяха измачкани и замърсени, перуките — накривени, копринените чорапи — в петна. Жените се тълпяха около тях и получаваха целувки или плесници, според настроението на джентълмените. Господата се наливаха с джин и ревяха неприлични думи.

Джулиана моментално привлече вниманието на присъстващите и се почувства зле. Едно беше да влезе незабелязана в задната стаичка на мама Мичъл и съвсем друго да дойде тук в полунощ. Ала знаеше, че жените, които се надяваше да събере тази вечер, ще се чувстват по-добре тук, отколкото в някое луксозно заведение. Затова решително си проби път през навалищата към задната част на кръчмата. Не бе помислила, че високата ѝ фигура и огненочервената коса ще привлекат нежелано внимание.

— Накъде си се запътила, красавице? — Висок, слаб младеж я хвана за ръката и се ухили подканващо. — Не съм те виждал досега.

— Пуснете ме — отвърна Джулиана и издърпа ръката си.

— Я виж ти! Правиш се на дама, така ли? — изрева друг младеж с малки, кървясали очи и почти детско лице. — Дай ми целувчица, съкровище, и ще те пусна да минеш. — Ухили се похотливо и посегна към нея.

Джулиана го блъсна и той се удари в близката маса. Другарите му се засмяха злобно и тя се възползва от бъркотията, за да стигне до задната част на помещението.

— Джулиана! — Острият шепот на Лили стигна до слуха ѝ точно когато се питаше накъде да тръгне и кого да попита. Приятелката ѝ стоеше пред една врата и ѝ махаше. — Бързо! Никой не знае, че сме тук, но ако разберат, ще се вдигне голяма олелия. — Тя бутна Джулиана в задната стая и затвори вратата зад гърба си. — За съжаление не можем да заключим. Младите аристократи са ужасна пасмина. Най-лошите от всички. Никога не се знае кога ще се развилнеят — преди да се осъзнаем, попадаме в сбиване.

— Представям си — промърмори мрачно Джулиана и изтърси полите на елегантната си вечерна рокля. Преминаването през пълната кръчма ѝ се бе отразило много зле. — Наистина са ужасна пасмина.

— Така си печелим хляба — отвърна подигравателно една от жените, които седяха около масата, и вдигна към устата си канче ейл. — Тук не е място за хора като вас, милейди. — Тя се изсмя дръзко и заяви. — Лесно е да ни занимавате с великолепните си планове, когато не е заплашено препитанието ви.

— Хайде, Тина, не бъди толкова остра. Остави момичето да каже, каквото му е на ума. — Възрастна жена в евтина жълта рокля дари Джулиана с окуражителна усмивка. — Говорете, миличка, не слушайте Тина. Кисела е, защото клиентът рухна в безсъзнание отгоре ѝ и не си плати сметката.

Джулиана огледа присъстващите и откри в голямата група няколко лица от първата среща. Жените седяха около масата, на широката пейка под прозореца, на дървените пейки от двете страни на камината. Всички пиеха, дори момичетата от Ръсел стрийт. Повечето непознати я гледаха скептично.

— Хайде най-после да чуем какво сте намислили. — Тина все още беше войнствено настроена. — Нямаме много време. Някои от нас трябва да работят, за да припечелят парче хляб.

Джулиана разбра, че е безсмислено да им обяснява собствената си позиция. По-добре веднага да заговори за същественото. Уличните проститутки изглеждаха стари, съсухрени, дрехите им бяха вехти, някога носени от изискани дами. Редом с тях момичетата от Ръсел стрийт и други подобни заведения изглеждаха направо цъфтящи. Но всички имаха нещо общо: силно недоверие в очите, видимо примирение с живота, който бяха принудени да водят. Съзнание, че онова, което днес притежават, утре можеше да им бъде отнето. Сигурността и охолството на живота на Джулиана сигурно им изглеждаха като рая на земята. При това присъстващите тази вечер не бяха между най-бедните проститутки в Ковънт Гардън. Имаше жени и млади момичета, почти деца, които живееха на улицата, спяха под сергиите и се продаваха на всеки за парче хляб или глътка джин.

Джулиана започна да обяснява идеята си — първо с прости, спокойни думи, после със страст и блестящи от усърдие очи, подтиквана от всичко онова, което беше видяла, от съзнанието за живота, който тези жени бяха принудени да водят, от увереността, че самата тя е избягнала подобен живот само по една щастлива случайност.

— Никой не бива да ни застави да живеем под диктата на сводниците и собственичките на бордеи. Ние можем и трябва да променим съдбата си. Не е редно всичко припечелено от вас да отива в джобовете на алчни експлоататори. Не е редно да живеем в постоянен страх и при първия протест да ни заплашват, че ще ни пратят в затвора. Всичко това може да се промени, ако си помагаме взаимно, ако се подкрепяме една друга. — Инстинктът ѝ подсказваше, че трябва да употребява местоимението „ние“. Ако не се идентифицираше с жените, щеше да звучи като проповедничка, качена на амвона, далечна на борбата им за живот. Освен това тя наистина се отъждествяваше с тях, макар че собствената ѝ ситуация беше съвсем различна.

Когато спря да си поеме дъх, Лили скочи от мястото си. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Както каза Джулиана, трябва да основем фонд. Всяка от нас ще плаща, колкото може да отдели...

— Да отдели! — Тина се изкашля в мръсната си кърпичка и също скочи на крака. — Думи, само думи! Вие, дете живеете в почтен дом и си имате всичко, можете да плащате. Докато ние, дете си нямаме

нищо, не можем да се лишим даже от шестте пенса, които ни остават, ако имаме късмет.

— Нали точно за това говоря — намеси се възбудено Джулиана. — Разберете: ако не плащате през цялото време за свещи, чаршафи и тем подобни, ще ви остават пари и ще давате по малко във фонда на сестринството. Онези от нас, които печелят най-много, ще внасят големи суми — това е справедливо. Останалите ще внасят, колкото могат. Щом съберем пари, ще потърсим собствени доставчици на въглища, храна и свещи. Като им гарантираме ежемесечни поръчки, ще намалят цените. Сигурна съм, че ще намерим честни търговци, които няма да ни мамят. Отначало може да ни дадат кредит.

— Ти не знаеш какво говориш, миличка — прекъсна я жената, която седеше на пейката вляво от камината. — Кой ще даде кредит на такива като нас? — И избухна в горчив смях.

— Аз съм виконтеса Еджкомб. Да видим кой ще се осмели да ми откаже кредит — отговори твърдо Джулиана.

Отговорът ѝ предизвика замислено мълчание и тя зачака напрегнато. Изпитваше страстна потребност да убеди жените, че имат сили да вземат живота си в свои ръце — трябва само да проявят малко смелост.

— Значи сте готова да гарантирате с името си? — Тина вече я гледаше с неохотно уважение.

— Разбира се — отговори спокойно Джулиана. — Аз също ще внасям известна сума във фонда, освен това ще се разправам с търговците, които ще ни продават необходимото.

— Но ти нямаш нужда от свещи и въглища, Джулиана — възрази Дебора. — Ти не приемаш клиенти като нас.

Джулиана вдигна рамене.

— Не виждам къде е разликата.

— Е, щом не виждате разлика, ще ви бъдем много благодарни за помощта — извика Тина. — Права ли съм, момичета?

— Да — отговори ѝ хор от колебливи гласове и Джулиана понечи да продължи, за да им изложи конкретния си план, когато внезапно прозвуча полицейска свирка. Откъм кръчмата се чу трясък, последван от гневен рев, остри викове и отново пронизително изсвирване. Младите аристократи крещяха един през друг с високи, възбудени

гласове, чуваше се шум от трошене на мебели, трополене по дървения под, глухи удари.

— Божичко, развилняха се — пошепна Ема и лицето ѝ побеля. — Дошли са полицаите!

Жените хукнаха към задната част на помещението и затърсиха път за бягство. Някой вдигна капака към избата и всички се втурнаха натам. Джулиана остана на мястото си, питайки се защо е тази паника. Сбиването беше в кръчмата, не при тях. Ако се държаха прилично, никой нямаше да влезе. Те не бяха сторили нищо лошо, не бяха нарушили никакви правила.

Внезапно откъм отворения прозорец прозвуча властен мъжки глас:

— Ей вие, жени, останете по местата си. Не си мислете, че можете да ни избягате. Хайде, красавици, спокойно. Съдия Филдинг ви очаква с нетърпение.

Дебора простена отчаяно. Джулиана погледна в строгото лице на полицаия, който бе вдигнал заплашително служебната си палка. Зад него други двама полицаи се бореха с жена, която бе успяла да се прехвърли през прозореца. В следващия момент вратата се отвори с трясък. Джулиана успя да види какво ставаше в кръчмата — хаос, маса от ухилени или мрачно разкривени лица, дива оргия на разрушението. Изведнъж забеляза мистрес Мичъл и още една жена в шарена рокля и смачкано боне. Двете говореха нещо на констабъла, докато колегите му щурмуваха задната стая, където жените уплашено се притискаха една към друга. Полицаите размахваха палките си, хващаха жена след жена и подкарваха плячката с удари и ритници към вратата.

Джулиана бе заловена с останалите жени. Разярена, тя замахна с юмрук, после нанесе силен ритник и със задоволство установи, че и двата удара улучиха целта, но от това нямаше никаква полза. Изведоха я навън, блъскана и дърпана от усърдните, не особено деликатни полицаи. По някое време погледна през рамо и видя как мистрес Мичъл се усмихва победоносно.

Тук бе станало предателство. Съвсем ясно от кого. Сводниците и собственичките на бордеи в Ковънт Гардън нямаше да допуснат жриците им да избягат от робството.

24.

Кочияшът на херцога седеше пред една кръчма под колонадите на пазарния площад и пиеше ейл. Очакваше завръщането на виконтесата съвсем спокойно. От мястото си виждаше много добре каретата и лакея, който държеше конете, но иначе не различаваше почти нищо, освен море от тела. Чу шума откъм заведението на мама Кокседжис, но залповете от звуци се сливаха в оглушителна какофония и той реши да не се напруга да разбере какво става. По-добре да си поръча още една бира.

— Някъде има полицейска акция. Претърсват къщите — съобщи мърлявата собственица на евтин бордей, която седеше до него. — Сигурно негодниците от скъпите квартали пак са се развилнели. Колко ли глави са строшили... Нали знаеш: пиян като лорд! Какво да правим, нали са господари... — Тя се изсмя дрезгаво и отпи голяма глътка ейл. — Всички знаем, че законът си затваря очите, когато аристократите вършат глупости. Както обикновено, ще хвърлят вината върху жените.

Тя погледна унило в празното си канче и се изправи с въздишка.

— Уж беше цял литър, а колко бързо го глътнах! — Отдалечи се с люлееща се походка и махна нетърпеливо на един „флайтър“, който вървеше срещу нея с ламаринена кофа за нуждите на клиентите си и с огромна наметка. Пъхна в ръката му едно пени, мъжът сложи кофата на земята и разпери наметката си около жената като параван. Скрита добре, тя можеше да се облекчи спокойно.

Кочияшът не прояви интерес към гледката, която човек можеше да види буквално на всеки ъгъл. През цялото време гледаше към своята карета, защото се опасяваше, че сбиването в кръчмата може да промени посоката си. Чу шум от бързи стъпки, викове и грозни проклетия, главно от женски гласове. Изръмжа недоволено, стана от пейката и се покатери на капрата, за да погледне над главите на тълпата какво става в другия край на площада.

Не можа да види почти нищо. Само група полицаи, подкарали стадо жени към Боу стрийт, вероятно за да ги изправят пред

кварталния съдия сър Джон Филдинг. Следваше ги цяла орда жени, които обсипваха полицаите с гнили плодове и гневни проклетия. Униформените бяха свели глави между раменете си, правеха се, че не чуват клетвите, и с помощта на палките гонеха жертвите си надолу по улицата. Младите аристократи от кръчмата на Кокседжис виеха от удоволствие и танцуваха пиянски танц около жените, докато не им омръзна. Сякаш някой им бе дал знак, те се обърнаха като един и се върнаха в кръчмата. Там продължиха да чупят чаши и мебели и скоро отчаяните викове и молби на мама Кокседжис надвиха общия шум.

Постепенно кочияшът бе обзет от страх. Къде в този хаос беше лейди Еджкомб? Вероятно трябваше да я придружи, но тя изобщо не му остави време да ѝ предложи помощта си. При мисълта за евентуалната реакция на херцога, по гърба му полазиха студени тръпки. Защо бе пренебрегнал задълженията си?

Изправи се на капрата и се загледа напрегнато към множеството. Групата жени и полицаи тъкмо беше стигнала до ъгъла с Ръсел стрийт. В средата на групата съзря жена с яркочервена коса и за миг сърцето му спря. После се плесна по главата и се отпусна тежко на седалката. Сигурно е била друга жена. Невъзможно беше лейди Еджкомб да е попаднала в групата на арестуваните курви. Сигурно се е скрила някъде и чака шумът да утихне, каза си уверено кочияшът, за да може отново да излезе на улицата. А пък той не можеше да остави конете и да тръгне да я търси — даже да знаеше къде точно се намира. Ако се върне и не го завари на капрата, ще стане още по-лошо. Бирата, която бе изпил, си каза думата — очите му се затваряха. Главата му клюмна на гърдите. Първо да си почине малко. Лейди Еджкомб ще се върне и ще го събуди.

Джулиана продължаваше да се съпротивлява и да протестира енергично, ала полицаите продължаваха да я влачат заедно с другите жени. Скоро излязоха от Ковънт Гардън и тръгнаха по Боу стрийт. От момичетата от Ръсел стрийт с нея бяха само Лили и Розамунд и тя се надяваше пламенно, че останалите са успели да се измъкнат. Полицаите надали бяха задържали всички жени от стаичката. Освен това тя имаше усещането, че са направили своя избор кои жени да задържат. Поне десетина от групата арестувани се измъкнаха по пътя

към Боу стрийт и се скриха в тъмните странични улички. Самата тя обаче нямаше никакъв шанс да избяга. Един полицай я бе сграбчил за лакътя и немилостиво я влачеше след себе си.

Розамунд плачеше отчаяно, докато Лили кълнеше полицаите с цялата сила и изразителност на рибарка от Билингсгейт. Лицето ѝ беше мрачно и напрегнато, но Джулиана беше уверена, че приятелката ѝ няма да рухне.

— Къде ни водят? — попита тя.

— При съдия Филдинг — отговори Лили през здраво стиснати зъби. — А после в затвора в Тотхил Бриджуол.

Джулиана преглътна мъчително.

— В затвора? Но защо, за бога?

— Тотхил Бриджуол е изправителен дом за паднали жени — обясни мрачно Лили. — Наистина ли си толкова наивна, или не знаеш и това?

— Разбира се, че знам. Но ние не сме направили нищо. — Джулиана с мъка обуздаваше гнева си. Знаеше, че дори Лили, която бе много силна и издръжлива, изпитва страх.

— Попаднахме в сбиване. Това е напълно достатъчно, за да ни осъдят.

Джулиана прехапа долната си устна.

— Мистрес Мичъл беше там. Говореше с една мърлява старица. Предположих, че е мама Кокседжис.

— И аз ги видях.

— Мислиш ли, че са ни издали на полицията?

— Естествено. — Лили се обърна към приятелката си и в очите ѝ блесна страх. — Опитахме се да ти обясним, че е невъзможно да се отърсим от властта на собственичките на бордеи. — В гласа ѝ прозвуча мрачно примирение. — Постъпих глупаво, като се заразих от въодушевлението и убедителността ти. Тази вечер за малко да повярвам, че наистина имаме сили да се справим. Че ще си купуваме нещата от честни търговци, че при болест и нужда ще си помагаме взаимно, че няма да сме зависими от разни копелета... — Тя разтърси глава и заключи горчиво: — Глупачки! Всички сме глупачки!

Джулиана не намери какво да ѝ отговори. Каквото и да кажеше, то нямаше да подобри положението, в което бяха изпаднали. По-добре да се съсредоточи върху своята собствена беда. В никакъв случай не

биваше да разкрие пред съдията своята идентичност — нито предишната, нито сегашната. Името Къртни трябваше да остане неопетнено. Тя нямаше право да го замесва в своя личен позор. Колкото и да искаше да отмъсти на херцога, нямаше право да го замеси в този скандал. Съпругата на братовчед му, отведена в затвора заедно с дузина проститутки — имаше ли по-голям скандал от този?

Отведена в затвора? Ами ако ги вържат за колата на осъдените? Кръвта замръзна във вените ѝ, на челото ѝ изби студена пот. Може би ще ги вържат за колата на осъдените и ще ги прекарат през целия град за назидание? А пазачите ще вървят около тях и ще ги подкарват с камшици...

В гърлото ѝ се надигна гадене. Знаеше, че това е част от обичайното наказание за сводници и съдържателки на бордеи. Но те не бяха сводници, а техни робини! Дано тяхното провинение да не е толкова сериозно според строгия съдия сър Джон Филдинг!

Групата спря пред висока къща на Боу стрийт и един констабъл изтропа със служебната си палка по вратата. Отвори му сънен лакей.

— Заловили сме дузина курви и ги водим при сър Джон — съобщава важно констабълът. — Замесиха се в сбиване... държаха се неморално... призоваваха към проституция... насъскваха гостите към насилие...

Лакеят огледа безцеремонно жените и се ухили похотливо. Дори най-добре облечените бяха пострадали при схватката с полицията и сега се опитваха да оправят разкъсаните си корсажи.

— Отивам да събудя сър Джон — каза той и отвори широко вратата. — Най-добре ги отведете в голямата приемна, където сър Джон гледа важните дела. Аз ще го повикам.

Полицаяте подкараха своето стадо към голямо, облицовано с дърво помещение отляво на антрето. Единствените мебели бяха голяма маса и кресло с висока облегалка, което приличаше на трон. Жените застанаха в полукръг пред масата, докато мърморещ лакей палеше свещи и газени лампи. Помещението се потопи в мътна, мрачна светлина.

Тишината, която се възцари в очакване на съдията, беше дълбока и непроницаема като в гробница — не се чуваше дори шумолене на поли, дори скърцане на дъски. Жените не смееха да се движат, камо ли да говорят — сякаш това би могло да влоши положението им.

Полицайте също стояха мълчаливо — вероятно и те изпитваха страхопочитание пред съдията. Само Джулиана се оглеждаше любопитно. Забеляза красивия фриз на тавана, резбите по дървената ламперия, лъскавия под. И тя беше уплашена и трепереше като останалите жени, но лицето ѝ не издаваше вълнуващите я чувства, а умът ѝ отчаяно търсеше изход от ситуацията.

След четвърт час, който ѝ се стори цяла вечност, двойната врата се отвори и дълбок глас извести тържествено:

— Моля, станете от местата си и посрещнете председателстващия съдия, сър Джон Филдинг.

Като че ли имаме избор, помисли си Джулиана в смел опит да прояви чувство за хумор. Спътничките ѝ се разтрепериха.

Сър Джон Филдинг, облечен в широк брокатен халат върху панталон до коленете и набързо закопчана риза, с леко накривена служебна перука зае мястото си зад голямата маса. В погледа, отправен към жените, се четеше укор.

— В какво са обвинени?

— Неприлично поведение на обществено място, сър Джон — отговори важно констабълът. — Подбуждане към сбиване... изстъпления... повреждане на имущество...

— Кой ги обвинява?

— Мистрес Кокседжис и мистрес Мичъл, Ваша Чест.

— Тук ли са?

— Чакаат да ги повикате, сър. — Полицаят тропна с палката си по пода и смръщи нос, придавайки си още по-голяма важност.

— Повикайте ги да влязат!

Джулиана обърна глава към вратата. Двете жени влязоха забързано. Мистрес Мичъл изглеждаше като почтена домакиня в чистата си рокля и грижливо завързано боне, докато мама Кокседжис бе скрила лице в престилката си и хълцаше неудържимо. Раменете ѝ тръпнеха и явно беше дълбоко разстроена.

— Спрете да хълцате, жено, и кажете оплакването си пред почитаемия съд — заповяда строго констабълът.

— О, аз съм разорена, напълно разорена, Ваша Чест! — изплака жената, без да свали престилката от лицето си. — И за всичко са виновни тези лоши момичета... те подбудиха младите джентълмени да опустошат дома ми и да натрошат мебелите в кръчмата на парченца.

Промъкнаха се тайно при младите господа, завъртяха им главите, а после отказаха да ги придружат. А пък тези трите... — Мама Кокседжис се освободи с драматичен жест от престилката и посочи обвинително Джулиана, Лили и Розамунд — ... тези трите, дете би трябвало да се държат прилично, защото живеят най-добре от всички и си имат всичко, те насъскваха другите, бедните момичета, които живеят по улиците. Те злоупотребиха с моето почтено заведение за своите неморални цели.

Джулиана не издържа.

— Престанете да лъжете, стара...

— Млък! — изгърмя съдията. — Ако още веднъж си отворите устата, жено, ще заповядам да ви вържат за колата и да ви прекарат от катедралата до Дръри Лейн и обратно.

Джулиана затвори уста и макар че кипеше от гняв, се принуди да изслуша лъжите на двете клеветнички. Мистрес Мичъл се престори на дълбоко засегната почтена жена, позволила на момичетата да използват най-добрата ѝ дневна уж за рожден ден, а вместо това неблагодарните уличници спретнали заговор да разрушат уважаваната кръчма на мистрес Кокседжис. Момичетата имали зъб на мистрес Кокседжис, заяви тя, затова решили да ѝ отмъстят, като накарат група млади джентълмени да изпотрошат мебелите в заведението ѝ.

Отново и отново ги наричаха паднали жени, без всякакъв морал, тръгнали по безбожните пътища на порока, безсрамно зли и престъпни.

— Въпреки това мистрес Мичъл и аз смятаме, че не всички момичета са виновни — заяви мама Кокседжис, която отново се бе скрила зад престилката си. — Затова ви предлагаме, Ваша Чест, да накажете строго само тези трите, дете ги подтикнаха към злото. Трите момичета от Ръсел стрийт!

Мистрес Мичъл я подкрепи с енергично кимване.

Съдия Филдинг гледаше двете обвинителки с израз на отвращение. И той като всички други беше наясно с какво се занимават в действителност. В този случай обаче те стояха пред него не като обвиняеми, а като обвинителки и оплакванията им бяха основателни. Погледът му обходи бавно групата на проститутките и спря върху трите така наречени подбудителки.

Лили и Розамунд веднага сведоха глави, но дръзката червенокоска срещна обвинителния му поглед открито и спокойно, а в зелените ѝ очи светна предизвикателство.

— Име? — попита съдията.

— Джулиана Бересфорд. — Момичето отговори ясно и отчетливо, без да използва учтиво обръщение, без никакъв признак на покорство.

За разлика от нея Лили и Розамунд направиха дълбок реверанс, преди да кажат имената си, и се обърнаха към съдията с „Ваша Чест“.

— Какво ще кажете по повод на предявените ви обвинения? — попита съдията и посочи с пръст Джулиана.

— Това са безсрамни лъжи — отговори тя съвсем спокойно.

— Нима не сте били събрани в заведението на онази жена? — попита съдията и вдигна рунтавите си бели вежди.

— Да, бяхме, но...

— Бяхте ли се събрали зад затворена врата или не? — прекъсна я той.

— Да, бяхме, но...

Съдията удари с юмрук по масата и всички, с изключение на Джулиана се разтрепериха.

— Това е всичко, което искам да знам. Законът забранява да се събират хора с цел подбуждане към буйство и насилие. Осъждам вас и вашите съучастнички на тримесечен престой в изправителния дом Тотхил Бриджуол. Момичетата, които сте подвели, ще бъдат освободени срещу глоба от пет шилинга.

Съдията кимна тежко, стана от креслото и се прозя.

— Снощи се наложи да работя до късно и не можах да се наспя, ами трябваше да стана посред нощ, за да се разправам с три буйстващи курви. Това е повече, отколкото един почтен мъж може да понесе. — Думите бяха отправени към облечения в черно мъж, който през цялото време беше стоял зад него и сега го изведе навън.

— След три месеца в изправителния дом ще се научите да проявявате уважение към хората, които знаят повече от вас — заяви мистрес Кокседжис, пристъпи към трите млади жени и в очите ѝ блесна злоба. — Мистрес Денисън и съпругът ѝ със сигурност няма да ви приемат в почтеното си заведение, ако изобщо излезете от дома. Ние в Ковънт Гардън не обичаме бунтовнички, да знаеш, момиче! —

Тя заби приет в гърдите на Джулиана и младата жена стисна здраво зъби, за да не я заплюе в лицето. Един констабъл я хвана и тя извърна глава, за да не гледа в разкривеното от омраза и триумф лице на сводницата.

— Розамунд няма да оцелее — пошепна ѝ Лили. — Ти и аз ще се справим, но тя е слаба. Няма да издържи повече от седмица.

— Няма да останем там цяла седмица — отговори Джулиана с увереност, каквато в действителност не изпитваше.

Вързаха ръцете им с грубо въже и ги поведоха навън. Лили ѝ хвърли гневен поглед, сякаш искаше да ѝ каже „Не очаквай нищо добро“, и понесе процедурата със здраво стиснати устни. Розамунд хълцаше неудържимо. Другите жени бяха изведени навън и Джулиана ги чу да благодарят в хор на двете сводници, които платиха по пет шилинга, за да ги освободят. Момичетата бяха получили добър урок и по-скоро адът щеше да замръзне, отколкото отново да помислят да се борят за по-добър живот.

— Хайде, милички, да тръгваме! — Един от полицаите се ухили на Джулиана и спътничките ѝ и погъделичка Розамунд под брадичката. — Ако продължаваш да ревеш така, ще си развалиш хубавите очи, глупачко. Аз на твоето място бих си спестил сълзите за изправителния дом. — Той се засмя сърдечно на шегата си и изведе трите жени навън, за да ги натовари на откритата кола, която чакаше на улицата.

Джулиана очакваше, че полицаите ще разголят гърдите им и ще ги вържат за колата, за да ги преведат през града, но нищо такова не се случи. Натовариха ги на раздрънкана каруца и потеглиха. Облекчението ѝ беше толкова силно, че за първи път, откакто беше започнало мъчението, се уплаши, че може да припадне. Прегърна утешително Розамунд, стисна ръката на Лили и се заклати в ритъма на каруцата, която трополеше по паважа.

Вече се разсъмваше и улиците постепенно се пълнеха с търговци, чистачи, колари и слуги, които бързаха към пазара. Нощният шум в Ковънт Гардън бе заглъхнал. На негово място идеха грубите викове на хората от пазара, трополенето на железните колела на каруците, чаткането на конски копита. Като видяха каруцата с трите вързани жени, мъжете и жените по улиците се разкрещяха подигравателно и започнаха да хвърлят по тях гнили плодове и буци

кал. Няколко хлапета дълго тичаха подир каруцата и подпяваха цинични песнички.

Джулиана затвори очи и си представи как я водят на кладата. Представи си как я връзват на кола, докато тълпата реве и бушува. Почти усети примката около шията си, която милостиво изстискава съзнанието от тялото ѝ, преди да подпалят цепениците в краката ѝ. Преживя кошмара във всички подробности и по този начин прогони от съзнанието си унижителната реалност на мъчителното пътуване.

Кочияшът на херцога бе заспал на седалката и хъркаше оглушително. Намерението му беше да дремне само няколко минути, но когато се събуди, беше светъл ден. Изруга ядно, скочи от каретата, все още замаян от съня, но сърцето му биеше все по-силно. Никога не беше изпитвал такъв ужас. Забравил конете, прекоси площада, като непрекъснато трябваше да избягва продавачите, които подреждаха сергиите си. Лейди Еджкомб бе изчезнала в тази посока, но къде точно беше отишла? Дишайки тежко, мъжът спря в другия край на площада и се огледа възбудено. Нима очакваше да я види седнала някъде под колонадите на пазарния площад? За бога, нещо не беше наред. Нещо се бе случило, а той го бе проспал. Херцогът ще му откъсне главата и ще го изхвърли на улицата, за да умре от глад.

— Какво си изгубил, приятелче? — попита любезно един колар, понесъл нанякъде кош със зелки.

— Господарката — заекна объркано кочияшът, — загубих господарката...

Коларят се ухили с разбиране.

— В Ковънт Гардън всяка нощ се случват такива неща. Спокойно, приятелче, сигурно ще се върне, щом получи каквото е искала. Не се притеснявай.

Кочияшът изобщо не се опита да му обясни какво е станало. Изпитваше див ужас, че лейди Еджкомб може да е била отвлечена. Защо я бе оставил да се движи сама в това място на порока? И такива неща се случваха в Ковънт Гардън. Ако са я отвлекли, това е станало най-малко преди час. Сега сигурно я влачат по някоя тъмна уличка в лабиринта на големия град...

— Чу ли какво е станало у мама Кокседжис? — продължи коларят и извади от джоба си глинена лула, без да пуска коша със зелките. Когато запали лулата си, кочияшът неволно се потърси от вонята на евтиния тютюн. — Полицаяте арестували група скъпи уличници — продължи разговорливият колар и пушна облак дим. — Старата сводница твърди, че подбудили десетина млади аристократи да изпочупят мебелите в кръчмата ѝ. Готов съм да се обзаложа, че е искала да им отмъсти за нещо. Да им даде урок. Старата има зъл поглед, от мен да го знаеш.

Кочияшът едва не изкрещя. Погледът му изведнъж се проясни. Припомни си сцената, която бе наблюдавал малко след полунощ. Бе запомнил съвсем ясно жена с пламтящо червена коса, водена от полицаяте.

— Какво казваш, се е случило? — попита с треперещ глас. Нищо неподозиращият колар с готовност повтори историята.

— Отвели момичетата при съдия Филдинг, както чух, обаче... — Коларят млъкна наред изречението и се загледа смаяно след непознатия си събеседник, който изведнъж хукна като подгонен към каретата с херцогски герб на вратичката, запретната с два неспокойно потропващи коня.

Кочияшът се покатери бързо на капрата, плесна с камшика и нададе вик. Конете подскочиха и препуснаха в бърз тръс, каретата затрополи и се залюля опасно. Закачиха една сергия със зеленчуци и собственикът ги подгони с ядни ругатни. Една парцалива жена едва успя да измъкне детето си изпод копитата на конете. Мършаво улично куче се мушна между колелата на каретата и като по чудо излезе невредимо от другата страна.

Кочияшът спря пред къщата на съдия Филдинг на Боу стрийт, скочи от капрата и хукна с треперещи колене по стълбището. Лакеят, който отвори след настойчивото му чукане, го изгледа надменно и не пожела да му даде исканите сведения, но като видя херцогската корона на вратичката на каретата, веднага стана по-разговорлив, даже любезен. Да, преди около час при сър Джон била доведена група проститутки. Три от тях били осъдени на няколкомесечно наказание в изправителния дом Тотхил Бриджуол. Останалите били освободени, след като две стари сводници платили исканата гаранция. Да, едната от осъдените жени, подбудителката на цялата олелия, била висока, по-

висока от всички останали, с червена коса и зелени очи. Лакеят даже си спомни, че носела тъмнозелена рокля.

Кочияшът благодари с пресекващ глас и хукна обратно към каретата. Имаше чувството, че ще полудее. Лейди Еджкомб арестувана като уличница и отведена в изправителен дом! Абсолютна безсмислица! И все пак това беше единственото убедително обяснение за странното ѝ изчезване.

Той обърна конете и препусна като луд към Олбърмърли стрийт. Мислите му се надпреварваха. Слугите си шепнеха, че начинът, по който лейди Еджкомб била доведена в къщата, бил малко странен. Женитбата ѝ за виконта беше твърде прибързана. Лейди Еджкомб живееше в господарската спалня точно до покоите на херцога, а съпругът ѝ — в другия край. На всичкото отгоре само след седмица бе изгонен позорно.

Но в момента беше безсмислено да разсъждава върху странностите на господарите си. Каква полза, като му предстоеше да се изправи пред гнева на херцога? Когато влезе в двора зад къщата, стомахът му беше свит на топка. Предаде конете под грижите на един ратай и влезе в къщата през задната врата.

В залата цареше тиха, но оживена сутрешна заетост. Слугините миеха, търкаха, лъскаха, бършеха прах. От кухнята се носеше апетитна миризма на пържена сланина и пудинг с бърбечета. Две момичето тъкмо отнасяха димящи купи в трапезарията на прислугата. Кочияшът знаеше, че за да стигне до херцога, трябва да каже на Катлет. Достойният иконом веднага ще отиде при Негова Светлост и тогава...

Катлет седеше начело на дългата маса, пийваше от канчето с бира и оглеждаше критично ястията, които му поднасяше една млада прислужница. Момчето, което чистеше ботушите, стоеше в ъгъла и се облизваше. Знаеше, че трябва да изчака всички да се нахранят и едва тогава може да събере остатъците, за да засити глада си.

— Е, Джон, как си днес? Утрото е великолепно, нали? — попита любезно Катлет и набоде на вилицата си едно бърбече.

— Моля ви, мистър Катлет, бъдете така добър! Трябва веднага да говоря с вас на четири очи. — Кочияшът нервно въртеше шапката между пръстите си, очите му бяха пълни с тревога.

— Какво? Точно сега ли? Не виждате ли, че закусвам?

— Много е спешно, мистър Катлет. Става въпрос за милейди и Негова Светлост.

Раздразнен, Катлет бутна стола си.

— Е, добре, да идем в перачницата. Ей, момче, сложи чинията ми на печката, за да не изстине пудингът. И да знаеш, че ако не е достатъчно топъл, ще ти издърпам ушите.

Катлет изтри устата си със салфетката и отиде в съседната перачница.

— Е, какво има?

Кочияшът разказа историята си. Катлет слушаше с нарастващ ужас. Лейди Еджкомб беше изчезнала!

— Арестували са я като проститутка? — Икономът невярващо поклати глава. — Но как е могло да се случи?

— Нямам представа. — Кочияшът трепереше от нерви. — Сигурно е станала грешка. Тя ми каза, че отива да вземе ветрилото си. Попаднала е в сбиването и...

Икономът се замисли и отново поклати глава.

— Сър Джон не би изпратил лейди Еджкомб в Тотхил Бриджуол. Значи тя не му е казала коя е.

— Правилно. Но не разбирам защо.

— Не е наша работа да задаваме въпроси — заяви твърдо Катлет. — Негова Светлост трябва незабавно да бъде уведомен за случилото си. Най-добре ела с мен в спалнята му. Той се върна късно и сигурно спи дълбоко.

Кочияшът последва иконома в предната част на къщата. Докато се изкачваха по стълбището, момичетата, които лъскаха парапета, ги изпращаха с любопитни погледи. Това продължи, докато Катлет не се стърпя и залепи на най-близката шумна плесница.

— Ти нямаш ли си работа, момиче, та зяпаш по-високостоящите от теб?

— Да, сър... мистър Катлет... няма повече, сър — заекна момичето.

Другите побързаха да се извърнат.

Катлет спря пред вратата на херцога и каза:

— Чакай тук. — Отвори безшумно и влезе в затъмнената стая.

Тежките завеси на леглото бяха спуснати. Той вдигна едната и се покашля многозначително. Херцогът спеше дълбоко. Едната му ръка

беше над главата, лицето му изглеждаше странно младо и спокойно. На устните му играеше лека усмивка.

Катлет се покашля още веднъж, но когато и това не даде резултат, дръпна рязко завесата и лицето на спящия бе обляно от ярка слънчева светлина.

— Какво правите, по дяволите? — Торкин отвори очи и примигна сънено.

— Моля за прошка, милорд, но въпросът е спешен. — Катлет се поклони дълбоко.

Торкин се надигна на лакът и го погледна изненадано.

— Защо ме будите вие, Катлет, а не камериерът ми?

— При тези обстоятелства, милорд, съм убеден, че предпочитате възможно най-малко хора да узнаят за случилото се нощес — отговори спокойно внушителният иконом.

Торкин седна в леглото, напълно разсънен. Погледът му се стрелна към гардероба с тайната врата. Джулиана. Когато се прибра вкъщи, нея още я нямаше, но това не го притесни ни най-малко, защото я беше изпратил със собствената си карета в компанията на страшната и абсолютно почтена лейди Боуен.

— Говорете!

— Кочияшът чака отвън, Ваша Светлост. Мисля, че е най-добре да чуете историята от неговите уста. — Катлет отново се поклони.

— Доведете го!

Треперейки с цялото си тяло, кочияшът застана пред своя господар. Докато описваше, заеквайки, случилото се през нощта, бузите му се оцветиха в тъмнорвено. Херцогът слушаше с каменно изражение. Устата му беше здраво стисната.

Когато кочияшът свърши и наведе поглед към треперещите си ръце, Торкин отметна завивката и стана.

— С вас ще се занимавам по-късно — изрече мрачно. — А сега се махайте от очите ми.

Кочияшът се измъкна заднешком. Катлет се запъти към вратата, за да дръпне шнура на звънеца.

— Ще имате нужда от камериера си, милорд.

— Не! — Торкин го спря с нетърпеливо движение. — Мога да се облека и сам. Заповядайте веднага да приготвят двуколката. — Смъкна бързо нощницата си и извади от шкафа кожен брич.

Катлет напусна спалнята с поклон. Торкин се облече бързо, не позволявайки на паниката да го надвие. Не можеше да намери обяснение за странното поведение на Джулиана. Ала знаеше, че тя е майсторка в изкуството да попада в безизходни ситуации, и вярваше на кочияша. Този път не беше замесен Джордж Ридж — това беше сигурно. Може би отмъщението беше замислено от Люсиен... но не, той нямаше търпението да осъществи такъв пъклен план. Обикновено действаше импулсивно. Но какво, по дяволите, беше накарало Джулиана да се противопостави на изричната му заповед, да пренебрегне собствената си погнуса и да отиде посред нощ в Ковънт Гардън?

Поредната проява на дързост? Плоска шега? Нова демонстрация на отказа ѝ да се подчини на авторитета му? Някак си не можеше да си представи толкова обикновени причини. Джулиана не беше глупачка... да, имаше гореща кръв и силен дух, но беше изненадващо зряла за възрастта си — вероятно защото беше израснала като необичайно дете. Сигурно се касаеше за нова налудничава мисия като тази, която я бе отвела в затвора за длъжници. Явно жените от Ръсел стрийт продължаваха да ѝ влияят, и то по лош и опасен начин.

Най-добре да я оставя няколко дни в затвора, каза си гневно Торкин, напълни кесията си с пари и я прибра в джоба на панталона. Така може би ще разбере колко е опасно да се забърква с проститутки.

Дълбоко в себе си знаеше, че е движен повече от страх, отколкото от гняв. В справедливия му гняв се примесваше мъчителна тревога. Не можеше да понесе мисълта, че някой се държи лошо с Джулиана, че в този момент тя е уплашена и измъчена. Част от него страдаше с нея и се гърчеше от болка.

По дяволите! Това беше необяснимо и дяволски досадно. Излезе на бегот от спалнята си, тресна вратата зад гърба си и забърза по коридора.

— Добро утро, Торкин! Накъде си се забързал в този ранен час? — спря го гласът на Куентин откъм библиотеката, докато прекосяваше залата. Брат му открай време обичаше да става рано. И днес изглеждаше свеж и отпочинал.

— Джулиана отново се е забъркала в някаква каша — обясни през стиснати зъби херцогът. — В момента е на път към изправителния

дом Тотхил Бриджуол. Противно на здравия си човешки разум, реших да я измъкна оттам. Не искам да я убият в онази гадна дупка.

Куентин слушаше невярващо.

— Но как, за бога, е стигнала до...?

— Нямам представа — прекъсна го нетърпеливо Торкин. — Проклетата хлапачка е непредвидима като заредено оръдие. Да знаеш, че щом я извадя оттам, ще я вържа с най-здравото въже за...

— Идвам с теб. — Куентин остави молитвеника си на близката масичка.

— Не е нужно. Ще се справя и без твоята помощ.

— В това няма съмнение. — Куентин излезе след брат си в слънчевото утро. — Въпреки това ще дойда. Може би ще имаш нужда от подкрепа. Не знаем какво се случва в онази... дупка, както я нарече.

Торкин се обърна потиснато. Куентин срещна погледа му и го задържа. И двамата съзнаваха, че Куентин е прав. Накрая херцогът кимна кратко и се качи в чакащия фойтон. Куентин се настани до него.

Когато посегна към юздите, Торкин беше овладял гнева и страха си. Куентин огледа скритом изсечения профил на брат си и го намери абсолютно безизразен. Ала това не го заблуди. Отдавна знаеше, че зад снизходителната привързаност, която Торкин проявяваше към Джулиана, се криеха много по-сложни и по-дълбоки чувства.

Херцогът пусна конете в галоп. Това беше единственото свидетелство за вътрешната му тревога и болка. През цялото време си представяше как страда сега Джулиана и му идеше да крещи. Тя беше толкова опърничава, толкова смела и предизвикателна, че непременно щеше да разгневи надзирателите. Може би в този момент се стараеха да пречупят духа ѝ, да я сломят? Със своите примитивни, но много ефективни методи непременно щяха да го постигнат.

25.

Пазачът блъсна Джулиана в гърба и тя се озова в дълго, тясно, невероятно мръсно помещение. Вратата, подсилена с тежки железни прътове, се затвори с трясък зад нея. Само преди няколко минути каруцата беше влязла във вонящия двор, заграден с високи стени. Трите жени бяха посрещнати от двама пазачи, въоръжени с дебели тояги. Смъкнаха ги на паважа и ги подкараха като добитък към ниската сграда. Розамунд се спъна в една издадена каменна плоча и понеже ръцете ѝ бяха вързани, падна лошо на коленете си. Един от надзирателите моментално я цапна с тоягата по гърба и я наруга грубо. Хълцайки сърцераздирателно, тя най-сетне успя да се надигне и да стигне до сградата.

Все още с вързани ръце, трите се озоваха пред редица враждебни, хищно облепени очи. Събраните в помещението жени зяпаха жадно новодошлите и преценяваха качеството на дрехите им. Тухлените стени бяха без мазилка, мазни и влажни, миришеше на гнило и изпарения. Единствената светлина идваше от малък прозорец на отсрещната, стена, високо горе под гредите на тавана. Твърде високо, за да се стигне до него от пода, и толкова малък, че не би могло да се провере дори дете.

Жените, облечени в голямата си част само в дрипави ризи, груби чорапи и налъми на краката, стояха пред редица пънове и обработваха снопове коноп с тежки дървени чукове. Джулиана видя с ужас, че немалко от тях бяха с вериги на краката, приковани към стената. Една жена с разцепен нос се изсмя, по-точно изврещя като коза, когато Розамунд простена тихо и се олюля.

— Май сте за пръв път тук, а, сладките ми? — Жената хвърли дървения чук и се запъти към тях. Ръцете ѝ бяха изподраскани и кървяха. Джулиана неволно се запита за какво ли престъпление е била осъдена и са ѝ разбили носа. В очите на непознатата светеше недвусмислена враждебност и тя се отдръпна стреснато. Жената протегна ръка към елегантното муселинено шалче на Розамунд.

— Виж как елегантно си облечена. Обзалагам се, че ще получа за парцалките ти хубава сумичка.

— Остави я на мира — изсъска Джулиана.

Очите на жената се присвиха опасно и тя смъкна шалчето от шията на треперещата Розамунд.

— Аз ще ѝ взема дрешките, момиче, и хич не ме е грижа съгласна ли си или не. Ще взема и твоите, само почакай! Веднага щом свършим работа днес. И ако не си държиш езика зад зъбите, ще те съблечем гола. Ние тук знаем как да укротяваме гордите духове, права ли съм, момичета?

Жените отговориха утвърдително и очите им сякаш се приближиха, макар че бяха останали по местата си. Джулиана неволно се обърна към надзирателя, макар да знаеше, че не може да се надява на защита.

Мъжът се изсмия мръснишки.

— Дръж се прилично, момиче, не ядосвай Маги. Тя ще ти издере очите, само ако я погледнеш накриво. Тук вътре тя е господарката. Нашата задача е да ви заключим за през нощта, а какво се случва в спалнята ви, не е наша работа. — Той застана пред Джулиана и преряза въжетата ѝ с ножа си. — А сега се хващайте на работа. Конопът ви чака. — Посочи им три незаети работни места. Върху гладката повърхност на пъновете чакаха дървени чукове.

Маги ги последва и застана зад тях с ръце на кръста. Пазачът донесе три дебели снопа коноп от коша в ъгъла и ги сложи върху пъновете. Жената сграбчи треперещата ръка на Розамунд и я огледа с вид на познавач.

— Тази няма да издържи дълго — установи доволно тя и почти смачка малката бяла ръка в мръсната си, окървавена шепа. — Давам ти един час, сладурче. Ръцете ти ще се облеят в кръв и няма да можеш да държиш чука. — Отново прозвуча блеещият ѝ смях и помещението се огласи от кискането на другите, които си почиваха и следяха случващото се.

Надзирателят се ухили злобно.

— Е, който не иска да работи, отива на позорния стълб.

Розамунд, скована от страх, плачеше силно и явно не беше в състояние да схване ситуацията — но Джулиана и Лили погледнаха в посоката, която сочеше мъжът. На стената беше издигнат позорен

стълб с две пробити дупки за ръцете, толкова високи, че жертвата бе принудена да стои на пръсти, докато на раменете ѝ падаше огромна тежест. Над позорния стълб висеше табела с надпис:

„ПО-ДОБРЕ РАБОТИ, ЗА ДА НЕ ВИСИШ.“

Джулиана посегна към чука и го стовари с все сила върху конопа. Тежестта на чука я учуди, но конопът изобщо не реагира на удара. Трябваше да удря снопа отново и отново, докато меките влакна във вътрешността се накъсат и омекнат, за да бъдат отделени от дебелината, неподатлива обвивка. Само след няколко удара ставите я заболяха, кожата на дланите ѝ запари, но конопът си оставаше все така твърд — е, може би малко по-плосък. Тя хвърли поглед към Розамунд, която все още се обливаше в сълзи и размахваше чука със слаби, безсилни движения. Лили, възмущена в лицето, устните опънати в тънка линия, вдигаше чука и го стоварваше с учудваща сила върху снопа коноп. Ако продължава да се напруга така, ще се изтощи много скоро, помисли си загрижено Джулиана. А когато се изтощи, вече няма да може да работи.

Погледна отново почти недокоснатия сноп на Розамунд и бързо го замени със своя. Лили ѝ кимна признателно и ѝ пошепна:

— Ако си поделяме работата ѝ, ще ѝ помогнем да издържи.

— Ей вие, новите, престанете да си шепнете! — изкрещя надзирателят и размаха тоягата. — Тук не се водят разговори. До обед трябва да обработите шест снопа, иначе ще ви прикова на позорния стълб.

Джулиана бе обзета от дълбоко отчаяние. Не виждаше изход. Нямаше към кого да се обърне за помощ. Бяха затворени в тази воняща дупка, толкова далече от цивилизацията, че все едно бяха изчезнали безследно от лицето на земята. Светът навън никога нямаше да узнае къде са. По дяволите, все някой трябваше да се разтревожи от изчезването ѝ! Кочияшът на херцога сигурно вече я търсеше. Дали бе уведомил господаря си?

От друга страна обаче... защо да я търсят? Какво право имаше изобщо да очаква помощ? Херцогът сигурно ще си помисли, че така ѝ се пада. За да изиска освобождаването ѝ, трябва да разкрие връзката си с една осъдена уличница, затворена в исправителен дом. Не можеше да

си представи, че един мъж, камо ли пък херцог Редмейн, ще направи това за нея.

Разбира се, че ще го направи — каза си решително тя. Нали трябва да защити капиталовложението си! Вбесена, Джулиана размаха чука, без да обръща внимание на болката в ръцете, на капчиците кръв, които пръскаха по пъна и направиха дръжката на чука хлъзгава. Радваше се на пламналия в сърцето ѝ гняв, защото той щеше да ѝ помогне да победи ужасяващото, парализиращо отчаяние, което беше най-големият ѝ враг.

Лили и Джулиана трябваше да се справят с общо дванайсет снопа коноп и да си поделят сноповете на Розамунд, за да я предпазят от позорния стълб. Да не говорим, че пазачът бе заплашил да я бичува на двора! В този ужасен затвор, където бе събрана най-жалката измет, слабите неизбежно рухваха. Джулиана беше наясно, че самата тя ще е в състояние да се бори с бруталните надзиратели и с още по-бруталната Маги, само ако има достатъчно сили и упорито преодолява потискащото чувство на безпомощност. Лили щеше да се бори редом с нея, ала Розамунд нямаше шанс. Волята ѝ вече беше прекършена. Пълното ѝ физическо и душевно рухване беше само повод за веселие за жалките твари, които вегетираха тук.

Сър Джон Филдинг огледа посетителите с учтиво учудване.

— Лейди Еджкомб между леките момичета, които осъдих на работа в изправителния дом Тотхил Бриджуол? Позволете, уважаеми, но сигурно се лъжете!

— Не вярвам — отговори Торкин и сивият поглед се впи в лицето на съдията. — Червена коса, зелени очи, висока за жена.

— О, да, спомням си! Невероятно дръзка жена. — Съдията се почеса замислено по брадичката. — Сега, като я споменавате, разбирам, че у нея имаше нещо, което не се връзва с обичайното поведение на уличниците. Но защо не пожела да разкрие самоличността си? Как е могло да се случи да я заловят в онази мръсна кръчма заедно с...

— Простете, че ви прекъсвам, Ваша Чест. — Куентин излезе напред. — Според мен тази зловеща случайност е свързана с интереса на Джулиана към положението на уличните момичета. — Той

се покашля дискретно и обясни: — Нашата снаха беше силно възмутена от съдбата на бедната Луси, както навярно си спомняш, Торкин. Тогава задвижи всички лостове, за да я измъкне от затвора за длъжници. Откровено казано, би било типично за нея, ако е решила да... да разшири изследванията си, ако мога да се изразя така.

Торкин кимна нервно.

— Да, би било типично за нея.

— Какво искате да кажете, милорд? — Съдия Филдинг явно не бе разбрал нищо. — За какво намекувате? Какъв интерес би могла да има дама от обществото към съдбата на уличниците?

— Животът на тези жени и несправедливостта на положението им отдавна занимават лейди Еджкомб — отговори сериозно Куентин.

— О, проклет да съм, ако мога да проумея какво се върти в главата на една жена! Значи тя е отишла там с надеждата да върне падналите в правия път, така ли? — Сър Джон жадно отпи голяма глътка кафе, за да проясни ума си.

— Не вярвам, че е било точно така, сър Джон — отговори учтиво Куентин и също отпи от кафето си. — Джулиана винаги е била практична млада дама.

— Не и когато става въпрос за самосъхранението ѝ — подхвърли язвително Торкин.

— Е, ако се е забъркала с демони като мистрес Мичъл и мама Кокседжис, не бива да се чудим, че е попаднала там, където е сега — въздъхна сър Джон. — Знам, че това не ме засяга, сър, ала негово благородие би трябвало да държи по-здраво юздите на съпругата си.

— Повярвайте ми, сър Джон, от днес нататък — само най-късия повод и най-стегнатата юзда — обеща мрачно Торкин, остави чашата си и скочи на крака. — Сега ви моля да изготвите нареждане за освобождаването ѝ, за да можем веднага да тръгнем.

— Да, Ваша Светлост, естествено! — Съдията махна на своя строго облечен секретар, който бе следил разговора с видимо вълнение. — Бързо напишете нареждането, Хансън. Да освободят веднага лейди Еджкомб.

— Доколкото си спомням, сър, дамата се нарече Джулиана Бересфорд — напомни му секретарят. — С това име е записана в нашата документация.

— Решила е, че ще ти навреди, ако разкрие истинското си име — прошепна Куентин в ухото на брат си.

— Винаги съм знаел, че Джулиана е образец на деликатност — изсъска през зъби Торкин.

Изчакаха — Торкин с видимо нетърпение — докато секретарят изготви заповедта за освобождаване. Херцогът буквално изтръгна хартията от ръцете на Хансън, прибра я в джоба на жакета си, благодари кратко на сър Джон и излезе с бързи стъпки. Куентин не изоставаше.

— Как мислиш, Куентин, колко време е прекарала Джулиана в онова място? — Гласът на Торкин прозвуча задавено. Лицето му все повече се затваряше. През цялото време пришпорваше конете, без да се съобразява с оживените улици, през които минаваха.

Куентин хвърли поглед към часовника си — стрелките показваха точно девет.

— Отвели са ги пред съдията малко преди разсъмване. Според мен са пристигнали в Тотхил Бриджуол след около два часа.

— Значи около седем. Това означава два часа в изправителния дом. — В гласа на Торкин звънна облекчение. Джулиана нямаше да се прекърши за някакви са жалки два часа. — Говорила ли е с теб за желанието си да помогне на уличните момичета? — Не допусна брат му да разбере колко разочарован беше, че Джулиана не се е доверила на него. В действителност гневът му беше насочен повече към самия него, отколкото към Джулиана или Куентин. Дори не бе помислил да я попита какво всъщност прави в Ковънт Гардън, с кого се среща и за какво разговарят. Според него тя посещаваше приятелките си просто за забавление. Сега най-последно разбра, че е било за друго.

— Да, знам някои неща. Докато седяхме край леглото на Луси, говорехме само за това. Според мен преживяното от Джулиана я е направило особено чувствителна към мизерията, в която живеят онези жени. Тя го нарича експлоатация.

— По дяволите! — Торкин изпревари бавно търкалящата се каруца, но уличката беше толкова тясна, че лакът на файтона му се издраска. — Експлоатация? И кой, за бога, я е експлоатирал?

— Ти.

Торкин го изглежда мрачно, в дълбините на очите му светна гняв. Ала не каза нищо, а Куентин също беше достатъчно умен да си държи

езика зад зъбите.

Само след половин час пред тях се появи заплашителната фасада на изправителния дом Тотхил Бриджуол. Торкин спря конете пред масивната желязна врата. Страничната портичка се отвори и на прага застана мърляв пазач. Като забеляза елегантния екипаж и арогантното нетърпение на джентълмена на капрата, той остана много изненадан. Поклонът му беше леко страхлив.

— Сигурен ли сте, че не сте сбъркали адреса, уважаеми господине?

Торкин скочи от файтона.

— Дръжте юздите — заповяда той и ги тикна в ръцете на слисания надзирател. — Къде да намерим управителя на това богоугодно заведение?

— Ами, предполагам, че закусва, сър. — Пазачът тревожно следеше неспокойно потрепващите коне, които сега бяха негова грижа. — Закусва в своята къща — добави с желанието да помогне.

— И къде е тя? — намеси се бързо Куентин, усетил нетърпението на брат си.

— Минете през двора и после наляво. Единствената самостоятелна къща.

— Благодаря. — Куентин измъкна от джоба си суверен и го мушна в шепата на пазача. — Ето за отзивчивостта ви. Ще получите още, щом си свършим работата. — И забърза след Торкин, който вече бе изчезнал през страничната портичка.

Дворът беше обграден от високи зидове. В средата стърчеше позорният стълб, до него лежаха купчина пръчки и дъска за мъчения. В единия ъгъл се въртеше огромна мелница и скърцаше при всеки завой. Група жени с вдигнати до коленете фусти и боси крака вървяха уморено в кръг, а надзирател с дълга тояга ги подкарваше да бързат.

Бърз поглед показа на двамата братя, че Джулиана не беше сред жените, осъдени да въртят мелницата. Торкин удари с юмрук по вратата на къщурката, построена малко настрана от дългата, тясна, ниска сграда на затвора, където живееха и работеха жените.

— Добре де, добре, идвам... — Вратата се откряна и една жена провря главата си през процепа. Някога сигурно е била красива, каза си Куентин — с гладки бузи, весели сини очи и златноруса коса. Но сега лицето ѝ беше набраздено от белези от едра шарка, в очите ѝ светеше

злоба, външният ѝ вид издаваше потискаща бедност. Посивялата коса висеше на мазни кичури по мършавите рамене. Като видя посетителите, погледът ѝ се разшири от изненада.

— Искам да говоря с управителя на заведението — заяви рязко Торкин. — Доведете го тук, добра жено.

— Тъкмо закусва, милорд. — Жената направи реверанс. — Но ако желаете да влезете... — И посочи тесния, миришец на гнило коридор.

Торкин прие поканата. Куентин го последва. Влязоха в квадратно помещение, което миришеше отвратително на пържен лук и варена риба. Мъж, облечен с мазна жилетка, запретнал ръкави до лактите, седеше на масата и се тъпчеше с печени бъбречета.

Когато вратата се отвори, той вдигна глава и се намръщи.

— По дяволите, Агнес, колко пъти съм ти казвал, че не желая да ме смуцават...

Като видя посетителите, моментално млъкна. В очите му светна подозрение, последвано от алчност. Изтри мазната си брадичка с опакото на ръката и продължи угоднически:

— Е, уважаеми джентълмени, какво може да направи за вас Джеремайя Блогс?

Торкин разбра, че негодникът насреща му вече пресмята какъв подкуп ще получи, все едно какво трябваше да направи. Управителите на затворите не получаваха заплата, но имаха пълната свобода да изнудват и затворниците, и посетителите и да получават от тях „такси“ за всичко, което им хрумнеше.

— Нося заповед за освобождаването на една жена, която тази сутрин е била доведена тук по погрешка — каза той и сложи документа върху мръсната маса. — Бъдете така добър да наредите да я доведат.

Алчността в очите на мъжа се засили. Попипа с показалец увисналата си долна устна и заяви:

— Вижте, уважаеми сър, не е толкова просто.

— О, разбира се, че е просто — възрази рязко Торкин. — Този документ е заповед от съдията, според която вие сте длъжен незабавно да освободите затворницата Джулиана Бересфорд. Без забавяне, без пречки. Ако ви е трудно да изпълните задълженията си, добри човече, ще се погрижа да ви заменят с някой, който ще се справи по-добре.

Дръзкия израз в очите на мъжа отстъпи място на злобни искри.

— Но аз въобще не знам къде са я настанили, милорд — отговори той с измамна кротост. — Имаме половин дузина отделения, включително зали за лудите. Защо не проверите сами? Така ще ускорим процеса.

— Със сигурност. Но вие ще ни придружите.

Мърморейки нещо не особено прилично под носа си, управителят остави чинията си, глътна на един дъх остатъка от джина в чашата си, посегна към огромната връзка ключове и излезе пред тях в двора. В момента, в който вратата на затворническото крило се отвори пред тях, вонята на екскременти ги удари в носа. Куентин се закашля мъчително.

Торкин извади от джоба си кърпичка и я притисна към носа си. Лицето му помрачня още повече. Управителят изобщо не се трогна. Масивната му фигура се движеше с учудваща бързина. Спираше пред всяка килия, отключваше вратата и им посочваше с мрачен жест да огледат помещението.

Мършави жени с мътни, потъмнели очи отговаряха на изпитателните погледи, без да престанат да чукат сноповете с коноп. По мръсната слама в краката им се стрелкаха плъхове. Надзирателите седяха на столчета покрай стените и ако забележеха, че някоя не работи усърдно, размахваха тояги.

Куентин не криеше ужаса си. Отдавна знаеше за съществуването на такива места и до днес беше на мнение, че изправителните домове са необходими за нормалното съществуване на обществото. Но при вида на тази неописуема, воняща мизерия се почувства принуден да постави възгледите си под въпрос. Когато хвърли бърз поглед към брат си, видя, че лицето му е напълно безизразно — сигурен знак, че в душата му бушува буря.

Вратата към шестото отделение беше препречена с дебели железни пръти. Мистър Блогс мушна ключа в ключалката.

— Ако не е и тук, уважаеми господа, наистина не знам къде може да е. Освен ако вече не е превъртяла или не са я сложили да работи в мелничното колело. Дано не са го направили, след като се оказва, че е станала съдебна грешка... — Ръмженето му издаваше по-скоро задоволство от мисълта, че една невинна е била доведена в

изправителен дом. — Не мога да си представя, че сър Джон би могъл да допусне такава грешка... — Той бутна вратата и отстъпи настрана.

Джулиана беше съсредоточена изпяло върху ритъма на работата си и не разрешаваше на очите си да виждат нещо друго, освен конопа пред себе си. Когато влакната започваха да се отделят от жилавите обвивки, я изпълваше почти злобно задоволство. Засега трябваше да си върши работата, нищо повече. Бученето в ушите ѝ, мъчителните болки в ръцете, кръвта — всичко това нямаше място в съзнанието ѝ. Лили работеше със същата съсредоточеност. Без да разменят нито дума, двете подменяха жалките снопове на Розамунд със своите готови стъбла коноп. Ала въпреки общите им усилия ръцете на Розамунд бяха целите в рани, както злобно бе предвидила Маги, и сълзите ѝ се смесваха с кръвта, която капеше по конопа.

Много бързо трябваше да намери изход от този кошмар. Ала мозъкът ѝ беше напълно парализиран от монотонните удари на чуковете и от непривичния физически труд. Не беше спала почти двайсет и четири часа, а вероятно щяха да работят до залез-слънце. Вече не беше способна да мисли или да прави нищо, освен да се взира в конопа и да принуждава тялото си да работи.

В момента, когато вратата се отвори, Розамунд изпищя. Чукуът се изплъзна от ръцете ѝ и се изтърколи по пода. Младата жена се взря като хипнотизирана в ръцете си и очите ѝ се разшириха от ужас. Вдигна глава и огледа помещението с безумен поглед, сякаш за първи път осъзнаваше къде е попаднала. Нададе нов вик на отчаяние и рухна върху мръсния под.

Джулиана се отпусна на колене до нея, Лили захвърли чука и също клекна до тях. Нито една от двете не забеляза отварянето на вратата. Лили сложи главата на Розамунд в скута си. Джулиана посегна да хване ръцете ѝ, за да я утеши, но не посмя. След като бе прекъснала работа, собствените ѝ ръце ѝ причиняваха непоносими болки. Въпреки това помилва внимателно смъртно бледата буза на приятелката си.

— Веднага донесете амоняк и вода, човече! — изкрещя тя през рамо в посоката, където за последен път бе забелязала надзирателя.

Маги се изсмя подигравателно.

— Амоняк и вода? А не би ли желала, милейди да ѝ поднеса кристално шишенце? Не иска ли и балсам от лайка?

Джулиана скочи като фурия и се обърна към ухилената жена. Очите ѝ изпущаха светкавици, ръцете ѝ приличаха на нокти на хищна птица, готова да нападне.

— Джулиана! Не прави нещата още по-лоши, отколкото са!

Спокойният глас на Торкин прониза червената мъгла на гнева ѝ и тя се обърна. Гласът му бе прозвучал овладяно, ала очите му бяха горещи като лава, около напрегнатата му уста се виждаше бяла ивица, по челюстта му трепкаше мускулче. Джулиана видя само безсилния му гняв — изражението му не издаваше нищо от мъката, която беше преживял през последния час, нищо от огромното му облекчение да я види жива и здрава, с непрекъсната воля.

— Какво правите тук? — Самата тя се изненада колко злобно прозвучаха думите ѝ. Копнееше да се хвърли в прегръдката му, силата на тялото му да я обгърне, да се почувства сигурна и закрияна. Толкова много искаше той да я успокои и утеши, да чуе от устата му нежни любовни думи. Но си бе внушила, че ако той дойде, за да я измъкне оттук, това ще е само защото му е необходима за користните му цели, а не защото му липсва. И като го видя сега, овладян и заплашителен, изпита разочарование, по-дълбоко от всичко, което беше преживявала досега.

Погледът ѝ се стрелна към Куентин, който стоеше зад херцога и се оглеждаше ужасено. Куентин щеше да разбере защо е стигнала дотук, как е попаднала в тази ужасна дупка. Той щеше да открие онова, което брат му не искаше да разбере — нейната слабост и неописуемото ѝ облекчение, че кошмарът е свършил.

— И аз бих могъл да те попитам същото — отвърна херцогът и се запъти към нея.

Взе ръцете ѝ в своите топли, силни пръсти и ги обърна. При гледката, която се разкри, гневът му заплаши да избие и трябваше да положи огромни усилия, за да не вдигне към устните си изранената, окървавена ръка и да облекчи болките ѝ с балсама на целувките си. Ще направи това по-късно. Джулиана не беше в опасност. Първо трябваше да я махне от това вонящо, заразно място, а после щеше да направи всичко друго.

— Да тръгваме — изрече той, без да съзнава колко рязко звучи гласът му и се обърна към вратата.

Джулиана ядно издърпа ръцете си от неговите. Болката в изранената плът избледня под влияние на гневното неверие, което забушува в нея. Наистина ли очакваше тя да тръгне с него и да изостави приятелките си?

— Няма да тръгна без Лили и Розамунд — отвърна рязко и отново посегна към дървения чука. — Те са тук заради мен. Виновни са колкото съм виновна и аз. Двете отвратителни сводници ни предадоха и свидетелстваха срещу нас. Няма да изоставя сестрите си в този ад. Ако сте дошли с намерението да освободите само мен, аз отказвам да тръгна. — Тя вдигна чука с двете си окървавени ръце и го стовари с все сила върху снопа. Трябваше да събере цялата си воля и да стисне здраво зъби, за да се пребори с болката и изтощението.

— Какво? — изфуча невярващо Торкин и се обърна към нея.

Куентин едва не се изсмя с глас, като видя дълбокото слисване по лицето на своя властен, високомерен брат.

Джулиана не отговори на въпроса и херцогът спря поглед върху сгърчената, жалка фигурка на момичето на пода. Отчаянието на Розамунд беше толкова очевидно, че той изведнъж изпита срам.

Абсолютно непознато чувство. Неизпитвано досега вълнение. Нетърпеливо изтръгна чука от ръцете на Джулиана и го захвърли настрана.

— Отведи я оттук, Куентин. Аз ще се погрижа за другите. — Сграбчи Джулиана за раменете, обърна я и енергично я бутна в ръцете на брат си, който я улови и я притисна до гърдите си.

— Няма да тръгна без приятелките си! — Викът на Джулиана заглъхна в черния жакет на Куентин.

— Съветвам те поне веднъж в живота си да ме послушаш, Джулиана — предупреди я Торкин с опасно тих глас.

— Да вървим — пошепна в ухото ѝ Куентин и тя се успокои. — Торкин ще изтъргува освобождаването на момичетата.

Джулиана погледна от единия брат към другия и видя в очите им искреност и увереност.

— Розамунд не може да ходи — отговори с обичайната си упоритост. — Трябва да се намери носилка.

— Остави това на мен. А сега излизай от тази воняща клоака. Кой знае какви зарази се носят във въздуха... Блогс, трябва да разменя няколко думи с вас! — Торкин махна властно на надзирателя, чиито очи блестяха от алчност. Ако беше разбрал правилно, много скоро щеше да получи добра сумичка. Затова усърдно си проби път до херцога, който се бе оттеглил в най-тъмния ъгъл на залата.

Джулиана позволи на Куентин да я изведе навън. Когато излязоха в обляния от слънце двор на затвора, пое дълбоко свежия утринен въздух.

— Знаехте ли за съществуването на подобни заведения, Куентин?

— Да — отговори кратко той. — Но никога не бях влизал вътре. — Ужасът от онова, което бе видял, все още помрачаваше погледа му. Повлече Джулиана към портата, за да остави по-скоро зад себе си този ад на земята.

— Аз няма да се предам — изрече тя с непоколебима решителност, когато излязоха на улицата. — Няма да позволя на онези коварни, зли и алчни сводници да ме победят.

— В името на Бога, Джулиана! Не можете да се борите сама със света на порока. — Куентин взе юздите от ръцете на нервния пазач и му подаде още една монета.

— Няма да съм сама. — Джулиана говореше все по-високо. — Хора като вас ще ми помагат. Вие имате власт и влияние и ще предприемете нещо срещу мизерията и експлоатацията. Само така ще променим света.

Трогнат от страстния ѝ изблик, Куентин не посмя да противопостави на мечтата ѝ своя собствен горчив опит.

— Ето го и Торкин — рече той, изпълнен с облекчение. Херцогът се появи на портата с Розамунд на ръце, следван от Лили и Джеремая Блогс. Управителят се хилеше доволно и броеше щедрата сума, които му бе връчил херцогът. Освобождаването на двете уличници се оказа добра сделка. Херцогът не си загуби времето да се пазари — само извади кесията си и отброи исканата сума с израз на отвращение и презрение. Отдавна свикнал с подобно отношение, достойният началник на изправителния дом изобщо не се впечатли. Нали си получи парите!

Джулиана се завтече към тях.

— Трябва да повикаме лекар за Розамунд... или не, Хени ще се погрижи за нея. Не бива да се връщат у Денисънови, докато не разберем дали мистрес Денисън има нещо общо със заговора срещу нас.

Джулиана отново беше на път да превърне дома му в лазарет и оздравителен дом за изпаднали проститутки. Торкин изненада сам себе си, като реагира само със суха усмивка. Настани Розамунд във файтона и се въздържа от всякакъв коментар. В момента се интересуваше само от едно — да се приберат по-скоро у дома, да съблече Джулиана, да я изтърка здраво и да я настани в леглото.

Куентин се настани във файтона, прегърна Розамунд и я притисна до гърдите си. Лили, бледа като смъртник и трепереща с цялото си тяло, сякаш още не можеше да повярва в този обрат на съдбата, мълчаливо зае мястото до него.

— Боя се, че за мен не остана място — засмя се бодро Джулиана. — Ще потърся файтон... О, но аз нямам в себе си нито стотинка! Милорд, ще бъдете ли така добър...?

— Млъкни! — изсъска Торкин. — Ако си въобразяваш, че ще те изпусна от очи дори за миг, след като надrobi тази попара, трябва да те уверя, че много се лъжеш. — Вдигна я на стъпалото, сложи ръка под дупето ѝ и я качи на капрата.

— Ще седиш до мен. И да не съм чул, че е тясно!

— Не мога да седна, кринолинът ми пречи. — Джулиана напразно се опита да заеме място на тясната пейка.

— Свали го!

— Какво! Тук ли? — Тя огледа ужасено почти празната улица.

— Да, точно тук — отвърна преспокойно херцогът. — Хайде, слизай! — Протегна ръце и я вдигна от пейката. — Обърни се и вдигни полите си.

След моментно колебание Джулиана се подчини. След всичко, което беше преживяла, спокойно можеше да свали кринолина си под погледите на любопитните минувачи. Забеляза, че Куентин дискретно извърна поглед, когато вдигна полата си и разкри разкошните, макар и доста мръсни волани на фустата, и едва не се изсмя.

Торкин сръчно развърза шнуровете на талията и пусна широкия кринолин на земята. Вдигна Джулиана отново във файтона и небрежно

захвърли кринолина в канавката. Метна се пред нея и посегна към юздите.

Джулиана прибра меките дипли на роклята и фустите си и се постара да заеме колкото може по-малко място. Гърбът на Торкин се притискаше в нейния. Конете препуснаха в лек галоп. Джулиана стисна нежно ръката на Лили, повече за своя собствена утеха, отколкото да утеши приятелката си. Лили се усмихна изтощено и двете обърнаха погледи към Розамунд, която почиваше в прегръдката на лорд Куентин. Очите ѝ бяха широко отворени и се взираха безизразно в синьото небе, лицето ѝ беше смъртнобледо. Очевидно беше в шок и не съзнаваше какво се случва около нея.

Розамунд не е създадена за живота, който води, каза си с горчивина Джулиана. Лили беше омесена от друго тесто — тя държеше юздите на живота си в свои ръце и не допускаше злото в него да ѝ навреди. Понякога дори се наслаждаваше на преживяванията си. Повечето момичета от Ръсел стрийт умееха да извличат полза и удоволствие от съдбата си. Винаги намираха на какво да се смеят, участваха в радостите и тревогите на приятелките си и се държаха здраво една за друга. Не живееха в мизерия и мечтаеха за сигурно бъдеще. Вярваха, че един ден щастието ще се обърне с лице към тях. В същото време бяха наясно с опасността да попаднат в някое заведение като Тотхил Бриджуол или в затвора за длъжници. С опасността да ги изхвърлят на улицата и да се продават под сергиите на Ковънт Гардън за парче хляб. Живееха, без да мислят за евентуалните удари на съдбата, но кой можеше да им се сърди за това?

Макар и неохотно, Джулиана трябваше да признае, че сама не е в състояние да извърши велики дела. Извърна се и огледа каменния профил на херцога. Ако можеше да го убеди да се застъпи за уличните момичета, обществото щеше да се вслуша в призива на херцог Редмейн. Но вероятно надеждата ѝ беше напразна.

Освен ако... окървавената ѝ ръка се плъзна към корема. Скоро трябваше да каже на Торкин за детето, което растеше под сърцето ѝ. Сигурно той ще се зарадва. Сигурно ще бъде много щастлив и ще се отзове с готовност на молбата ѝ да се застъпи за момичетата. Може би по изключение ще се съгласи да се бори за интересите на други хора, не за собствените си. В същото време обаче... сигурно ще се загрижи за сигурността ѝ и ще вземе още предпазни мерки, ще ѝ забрани да

общува с „измета“ от Ковънт Гардън. Тед ще я придружава навсякъде... или ще остане заключена в дома му, докато износи детето му. Тя и детето бяха капиталовложение. А Торкин бдеше над капиталовложенията си като стоок великан.

26.

Джордж Ридж се измъкна с усилие от наемната носилка и неволно извика от болка, когато движението опъна болезнено кожата на гърба му. Намръщи се и огледа ронещата се каменна фасада. Намираше се пред градската къща на виконт Еджкомб на Маунт стрийт. Домът на Люсиен изглеждаше западнал, като свърталище на съмнителни хора. Месинговият обков на вратата отдавна не беше лъскан, прозорците изглеждаха мрачни и мръсни, мазилката се ронеше. Въпреки ранния час пред вратата се бе събрала група мъже, които Джордж без усилие определи като съдебни изпълнители. Когато се приближи, прозевките и скуката изчезнаха от очите им, погледите станаха бдителни, раменете се опънаха.

— Каква работа имате с Негово Благородие, сър? — попита един от тях, докато човъркаше зъбите си с нечистия си нокът.

— Какво ви засяга това? — Джордж мина величествено покрай него.

— Имам право да питам, сър, имам право да питам. Ако накарате някого да ви отвори вратата на къщата, значи сте много по-хитър от всички нас — отвърна мъжът с едва прикриван гняв. — Затворил се е в къщата си, изисканият господин, и не пуска никого.

Джордж не си направи труда да му отговори. Изкачи стъпалата и силно почука с чукчето по дебелото дърво. После отстъпи крачка назад и отново огледа западната фасада. Стори му се, че забелязва нечие лице на един от горните прозорци иззад пожълтелите от времето завеси. Отново почука силно и след минута някой вдигна резето отвътре. Съдебните изпълнители също бяха чули шума и се втурнаха нагоре по стълбата. Вратата се откряна, една ръка без тяло посегна към ръкава на Джордж и го издърпа с мъка през тесния отвор. Един от съдебните изпълнители, който вече бе сложил крак в дупката, отскочи назад и извика болезнено, когато вратата се затръшна под носа му. Мъжете отвън изреваха гневно и зачукаха с чукчето с такава сила, че

една прашна порцеланова фигура падна от близката масичка и се разби на парченца.

— Виконтът е горе. — Тялото, към което принадлежеше ръката, беше мършаво, тясното лице като на невестулка, с два дълги кучешки зъба, които стърчаха навън от тънките устни. Мъжът посочи стълбата с движение на главата. — Първата врата вляво. — После изчезна в тъмнината под стълбището.

Джордж изкачи стъпалата с мрачно лице. Къщата беше невероятно мръсна и занемарена, но в момента това не го трогваше. Очите му бяха зачервени от пиянство, в погледа му светеше почти нечовешка омраза. Приличаше на разярен бик, тласкан само от една мисъл и една цел — да си отмъсти на мъжа, който бе заповядал да го бичуват, сякаш беше крепостен. Отмъщение, при което на Джулиана се падаше ролята на главен враг. Защото херцог Редмейн му бе дал да разбере, че здравето, спокойствието и доброто име на Джулиана са извънредно важни за него. Тогава Джордж се закле, че Джулиана ще отиде на кладата в Уинчестър. А преди да я приковат на позорния стълб, той ще я притежава... ще я унижава, докато изличи от лицето ѝ арогантното презрение. Ще я накара да пълзи на колене пред него — и могъщият ѝ закрильник няма да е в състояние да ѝ помогне. След като подпишат смъртната ѝ присъда, най-сетне ще си възвърне и незаконно присвоеното наследство.

Стигна до вратата отляво на стълбата и я отвори с трясък. Отдавна несмазаните панти изскърцаха жално. Джордж се озова в оскъдно мебелирано помещение, все още носещо елегантните пропорции и красивите тавански фризове на отминалото богатство.

Люсиен се бе свил във високото кресло пред пълната с пепел камина. В краката му стоеше бутилка коняк, а втора — празна — лежеше на изтънелия килим. В ръцете си стискаше чаша.

Когато Джордж влезе, господарят на дома скочи като ужилен.

— Дик, ти, копеле, нали ти казах да... О! — Измери госта си с израз на пренебрежително любопитство и попита: — На какво дължа тази неочаквана чест?

— Защото трябва да ми помогнете — отвърна войнствено Джордж. Наведе се, грабна бутилката и отпи голяма глътка.

Люсиен наостри уши. Тук ставаше нещо интересно. Сър Джордж беше бесен и това състояние беше изострило ума му.

— Пийнете си още, скъпи приятелю — подкани го Люсиен, но ленивият тон не беше в състояние да скрие бдителността в очите му. — Надявам се, че в избата има още няколко бутилки. Макар да не съм много сигурен...

— Благодаря. — Джордж отпи още една глътка. Адамовата му ябълка заподскача нагоре-надолу, докато силният алкохол се изливаше в гърлото му и разгаряше огъня в гърдите му.

— Е, с какво мога да ви бъда полезен? — Люсиен взе бутилката от устата му и напълни чашата си. — По дяволите, изпразнили сте я! Повикайте Дик да ни донесе друга. — И посочи изпокъсания шнур до вратата.

Джордж го дръпна, но не много силно, защото очакваше да остане в ръцете му. Някъде в дълбините на къщата се чу глух звън на камбанка.

— Искам да хвана Джулиана — заяви Джордж, докато ходеше напред-назад по стаята. Всяка движение предизвикваше болки и бодежи в гърба му и му напомняше с пронизваща яснота за унижението, на което бе подложен от палача на херцога. — Никой и нищо няма да ми попречи.

— О, така ли? — Люсиен се отпусна отново в креслото и злобното любопитство в очите му се засили.

— Решил съм още утре да я отвлека — продължи Джордж с монотонен глас, сякаш казваше добре научен урок. — Пред къщата ще чака затворена карета. Веднага ще я отведем в Уинчестър. Като я изправим пред съдията, той ще повика Форсетови и те ще бъдат принудени да я идентифицират. Сигурен съм, че повечето съседни също ще се съгласят да я разпознаят. Този път няма да избегне заслуженото наказание. Когато се озове в затвора на Уинчестър, вече никой на света не може да я спаси.

Люсиен подръпна замислено крайчето на ухото си.

— Нещо ви е развълнувало дълбоко, драги приятелю... О, Дик, ето те и теб! Донеси ни още една бутилка от този превъзходен коняк!

— Според мен долу няма повече — изръмжа мрачният слуга.

— Тогава иди и купи!

— С какво, милорд? — попита с опасно тих глас Дик.

— Дръж! — Джордж пхна в ръката му монета.

— О, браво, приятелю! — Люсиен кимна признателно. — Хайде, безделнико, раздвижи се. Гърлото ми е пресъхнало.

Дик изпуктя, прибра банкнотата в джоба си и изчезна.

— Безсрамник! — изсъска подире му Люсиен. — Стои тук, само защото не съм му плащал от шест месеца и знае, че ако си отиде, преди да умра, няма да види нито пени. Е? — продължи той с любопитен поглед към госта си. — Защо изведнъж се разбързахте да отвлечете съпругата ми?

Джордж нямаше никакво намерение да разкрие на своя злобен партньор как го е унижил херцогът, затова вдигна рамене, потисна болезнения си стон и заяви:

— Имам имение, за което трябва да се грижа, и не мога да се мотая повече тук. Дойдох при вас, защото имам нужда от помощта ви.

Люсиен кимна.

— Да чуя предложението ви, скъпи приятелю.

Джордж го изгледа смаяно. Очакваше, че Люсиен също гори от жажда за отмъщение и ще се включи с готовност.

— Джулиана ще е в наша власт — поясни нетърпеливо. — Можете да я имате пръв... колкото искате.

Виконтът се потърси отвратено и Джордж се учуди още повече.

— Аз искам да се отърва от нея, глупако, а не да я имам — обясни Люсиен. — Няма ли най-последно да разберете какво искам? Вие ще се погрижите да я изправят пред съда за убийство. Аз ще се откажа официално от нея. Торкин ще е безпомощен и дълбоко унижен, момичето ще иде по дяволите. Затова ви питам още веднъж: какво ми предлагате в замяна на помощта ми?

Джордж се обърка съвсем.

— Нима това не е достатъчно?

Люсиен изпуктя презрително.

— По дяволите, човече! Хайде, от мен да мине, ще ви струва само хиляда гвинеи. Трябва да ме обезщетите за положените усилия. Сега да чуя какво възнамерявате вие. — Облегна се назад и кръстоса крака.

За секунди Джордж се поколеба. Можеше да намери хиляда гвинеи, но му беше жал да ги пожертва за това отвратително, ухилено влечуго, разядено от сифилис. Но бързо осъзна, че няма друг изход. Беше зависим от помощта на виконта.

— Трябва да ми помогнете да изведе Джулиана от къщата — обяви той. — Ще се вмъкнем в дома на херцога и ще я отвлечем.

— Велики боже! — Най-сетне Люсиен се стресна от своето лениво, цинично състояние. — И как според вас ще го направим?

— Ще влезем през нощта, когато всички в къщата са заспали. Ще отидем в стаята ѝ, ще я нападнем в леглото и ще я изнесем навън. — Джордж говореше със спокойната увереност на мъж, който знае какво прави.

— И откъде ви хрумна, че аз съм в състояние да извърша подобно чудо? — попита Люсиен и сведе поглед.

— Знаем, че можете — отвърна упорито Джордж. — Живели сте в къщата и сигурно сте запазили ключа.

Люсиен отново задърпа крайчето на ухото си. Случайно имаше ключ от задната врата. Преди няколко години бе наредил да му изготвят дубликат. Торкин беше отчайващо строг и властен настойник и непокорният хлапак трябваше да измисля какви ли не хитрости, за да заобикаля многобройните правила и да бяга от надзирателя си.

— Добре де, имам ключ — призна той след малко. — Лесно ще влезем в къщата, но не мога да си представя как ще се измъкнем незабелязани, докато онази червенокоса амазонка пици и рита като луда.

— Тя няма да издаде нито звук — увери го все така спокойно Джордж.

— Защо смятате така? — В очите на Люсиен светна интерес.

— Аз поемам грижата за нея — гласеше краткият отговор.

Люсиен погледна в мрачното лице на госта си и кимна.

— Готов съм да ви повярвам. Моята невъзможна съпруга не заслужава по-добра съдба. Питам се какво ли се е случило, та е събудило дълбоко дремещата ви жестокост, скъпи приятелю. — Той зачака, но пак не получи обяснение. Въздържаността на Ридж засили любопитството му, но реши да изчака подходящия момент. — Впрочем, има още една малка трудност — продължи замислено. — Моят скъп братовчед е избрал за нашата жертва спалнята непосредствено до своята. Мога да си представя, че се наслаждава на тази близост.

— Много добре знаете, че Джулиана му е метреса. — Гласът на Джордж прозвуча задавено. Отдавна го подозираше, но искаше да го

чуе от устата на друг човек.

— Иначе не би се заинтересувал от нея и не би я довел в къщата си. — Люсиен вдигна рамене. — Никога досега не е прибирал жена в дома си. Храня подозрението, че ще му е много мъчно, ако я загуби. — Той се ухили доволно. — Ще се погрижа утре вечер да отдалеча братовчед си от къщата, обещавам ви. За нас е най-добре, ако той отсъства, докато отвличаме дамата на сърцето му... Ох, най-после! Добрият ми Дик донесе напитката, която ще разведри мрачната атмосфера. Хайде да се чукнем за успеха на начинанието. Остави бутилката на масата, човече! Не, не е нужно да наливаш. Ще се справя сам.

Джордж грабна прашната чаша, която му предложи домакинът, и си наля солидна доза. Пи на големи глътки и си пожела отмъщението да успее. С опита си да покаже на сър Джон Ридж къде му е мястото, херцогът бе освободил демона в него.

Стигнаха бързо на Олбърмърли стрийт и Торкин спря пред главния вход. Тед се появи като повикан от невидима ръка и слезе по стълбата с учудваща за толкова едър мъж гъвкавост и лекота. Вече знаеше какво се е случило — историята на кочияша се бе разпространила из цялата къща. В погледа, отправен към Джулиана, се четеше обвинение — сякаш ужасното ѝ преживяване беше лична обида за него.

— Погрижете се за конете, Тед. — Херцогът скочи от капрата и свали на земята първо Джулиана, после и Лили. Взе Розамунд от ръцете на Куентин, за да може брат му да слезе, после му върна все още безжизненото момиче и тръгна към къщата начело на малката група.

— Катлет, веднага повикайте икономката. Кажете ѝ да настани двете млади дами в някоя от спалните за гости. Изпратете горе камериерка, която да им помогне да се освежат и да ги настани в леглата. Помолете Хени веднага да дойде в спалнята на лейди Еджкомб.

— О, не, не! — прекъсна го пламенно Джулиана. — Аз нямам нужда от Хени. Мога и сама да се погрижа за себе си. Нека тя се занимае с Розамунд. Бедното момиче има нужда от грижи.

Торкин улови ръцете ѝ и ги обърна с дланите нагоре.

— Докато ръцете ти са в това състояние, не можеш да направиш нищо за себе си. Ако не искаш Хени, ще се заема аз.

— Наистина не е нужно да полагате толкова усилия за мен, сър. — Гласът ѝ пресека. — Не ми трябва болнична сестра.

В очите му светна нетърпение. Пое дълбоко въздух и рече:

— Един от двамата ни ще се погрижи за теб — или аз, или Хени. Имаш право на избор.

— Е, добре, тогава вие. — Джулиана си каза, че постъпва правилно — Розамунд имаше спешна нужда от опитната Хени. Но перспективата не я радваше.

— Прекрасно. — Херцогът кимна кратко и се обърна отново към Катлет: — Веднага да приготвят вана, гореща вода, мехлем, превръзки и катранен сапун. Всичко да се отнесе в спалнята на лейди Еджкомб... Куентин, ти ще се погрижиш за настаняването на двете момичета, нали?

— Разбира се.

— Да вървим, Джулиана. — Херцогът стисна здраво китката ѝ и я поведе. Джулиана го последва неохотно.

Спалнята ѝ беше обляна от слънце. Розите във вазите бяха съвсем свежи и сладкият им аромат омайваше сетивата. Гледката на леглото с чисти, ухаещи на лавандула чаршафи, мекия дюшек и пухкавите възглавници беше невероятно привлекателна и бързо прогони кошмарните картини от затвора. Спалнята ѝ беше толкова уютна, толкова... нейна.

Да, тук се чувстваше като у дома си. Защо ли? Може би защото за първи път разполагаше със свои лични помещения?

Гласът на херцога проникна в мислите ѝ:

— Леглото ще почака, Джулиана. Не се знае какво може да си прихванала в онази воняща дупка. Гадинки, инфекции...

— Въшки ли имате предвид? — Уплашена, Джулиана зарови пръсти в гъстата си коса и очите ѝ се разшириха от отвращение. Значи затова беше поръчал катранен сапун.

— Стой мирно. Ще се постарая да не се докосвам много до дрехите ти. Най-добре да ги разрежа. — Торкин извади от чекмеджето на тоалетката голямата ножица, с която Хени оправяше роклите на Джулиана.

Младата жена стоеше неподвижна. Спомни си как Маги пипаше роклята ѝ, как дръпна шалчето от шията на Розамунд и се разтрепери. Защо бе позволила на онези мръсни, кървави ръце с дълги черни нокти да я докосват? В гърлото ѝ се надигна гадене. Изохка задавено, блъсна Торкин, който се приближаваше с ножицата, и се хвърли към нощното гърне.

Торкин остави ножицата и отиде при нея. Ръката му на тила ѝ беше топла и успокояваща. Докато разтриваше гърба ѝ, бегло си помисли, че ако преди няколко седмици някой му бе казал, че ще се грижи за повръщаща жена, щеше да се изсмее невярващо. Но това беше преди Джулиана да влезе в живота му.

— Моля за извинение — изпъшка тя, когато спазмите престанаха. — Не мога да разбера какво ми стана.

Как завиждаше сега на Розамунд за спокойното, вразумително присъствие на Хени. Да повръща пред мъж — особено пред любовника си — това беше ужасно и тя се сгърчи вътрешно при представата какво ли си мислеше той сега за нея. Ала ръката му върху гърба ѝ носеше утешение.

— Няма за какво да се извиняваш — отговори меко Торкин, натопи кърпа в топла вода и грижливо избърса устата и лицето ѝ.

Джулиана го погледна въпросително и не откри нито следа от предишния гняв. Очите му изглеждаха замислени и леко объркани, устата беше отпусната. Хвърли кърпата на тоалетката, посегна бързо към ножицата и разряза роклята ѝ.

Само за няколко минути я разсъблече напълно. Ръцете му се движеха с изумителна сръчност, сваляха обвивка след обвивка, справиха се с фустите и ризата, махнаха ластиците на чорапите. Джулиана погледна смутено купчината дрехи в ъгъла на стаята и въздъхна. Остана на мястото си, без да знае какво да прави с ръцете си, изпълнена с абсурдната потребност да прикрие голотата си — сякаш никога не беше споделяла леглото с този мъж, сякаш той не беше изследвал с ръце и устни всеки сантиметър от кожата ѝ, всяко кътче на тялото ѝ. Сякаш неговата корава, настойчива плът не я беше завладявала без остатък и сякаш тя, разкривайки най-интимните тайни на тялото си, не беше притежавала неговите.

В погледа на Торкин не личеше ни най-малко желание — в действителност той полагаше огромни усилия да крие емоциите си. Но

това правеше ситуацията още по-объркваща. Джулиана отново си пожела Хени да беше тук. Тя бе жена, камериерка. Човек, чието внимание беше открито и без усложнения и тя го приемаше спокойно и без задни мисли.

Силно чукане на вратата увеличи неловкостта ѝ. Тя хвърли панически поглед към Торкин, но херцогът само ѝ подаде лек халат и посочи към завесите на леглото. Джулиана моментално се скри там, уви се в халата и наостри уши. Двама лакеи внесоха седяща порцеланова вана и няколко медни кофи с топла вода. Момичето, което влезе след тях, беше натоварено с превръзки, мехлем, катранен сапун и няколко големи хавлии.

Никой не проговори. Никой не погледна към мястото, където стоеше треперещата Джулиана. Херцогът бе приседнал на перваза на прозореца, скръстил ръце пред гърдите, и следеше приготовленията за банята. Щом свършиха работата си, слугите се оттеглиха. Джулиана се появи иззад завесите.

— Първо ще превържа ръцете ти. — Торкин наля гореща вода в един леген.

— А как ще се изкъпя, когато ръцете ми са превързани? — възпротиви се тя.

— Няма да се къпеш, малката. Аз ще те изкъпя. — На устните му заигра нежна усмивка, която живо ѝ напомни за последното им любене. Тогава очите му проникваха в душата ѝ с неприкрито учудване и топлота. Гневът беше изчезнал напълно. Джулиана отново започна да си задава въпроси. Какви бяха истинските чувства на Торкин?

Херцогът посочи столчето пред тоалетката.

— Седни и ми дай ръцете си.

Първо изми грижливо червените, напукани длани, после ги подсуши и предпазливо намаза раните с мехлем. Накрая я превърза със сръчността на опитен лекар. Джулиана нямаше представа, че той също се учудва на сръчността си, на неочакваната радост и задоволство, които изпитваше от грижите за нея. Ала се зарадва на усмивката, която играеше на устните му.

— Уплашихте ли се, като разбрахте къде са ме отвели? — Джулиана не можа да се въздържа и му зададе този въпрос, макар и колебливо.

— Сега седни във ваната — отговори Торкин — и внимавай да не потопиш ръцете си във водата.

— Моля ви, кажете ми — уплашихте ли се? — настоя тя и вдигна крак, за да влезе във ваната. Внезапно въпросът придоби огромна важност за нея.

— Не бих оставил в такова място и най-големия си неприятел — отговори той с привидна небрежност. — А сега би ли седнала във ваната, или трябва да ти помогна?

Джулиана се настани удобно в топлата вода. Отговорът не я задоволи. Но не попита нищо повече. Само се загледа замислено във водата.

Торкин улови брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето.

— Никога, през целия си живот не съм бил толкова разтревожен за някого. — Гласът му прозвуча категорично, в израза на лицето и в тона не беше останала и следа от предишната небрежност. — Ти ме уплаши до смърт, Джулиана. Да знаеш, че ако отново ми погодиш някой такъв номер, ще проклинаш деня, в който си се родила!

Пусна брадичката ѝ и изля кана с гореща вода върху главата ѝ. Тя разтърси глава и нетърпеливо отмахна мокрите къдрици, за да види лицето му. Въпреки заплахата, която бе изрекъл, очите му светеха. Незнайно по каква причина, заплахата я зарадва дори повече от тази странна светлина в очите му. Тя въздъхна доволно и се остави на силните му ръце.

Торкин натри косата ѝ с катранения сапун и Джулиана се намръщи от миризмата. Напомняше ѝ дезинфекционна баня за овце. Сравнението я разсмя, но когато Торкин изтърка цялото ѝ тяло с груба кърпа, без да пропусне нито сантиметър, настръхна. Той не беше груб, но търкаше силно и докато обработваше чувствителните ѝ гърди, тя трябваше да полага големи усилия, за да не трепери.

Торкин усети треперенето ѝ и се запита колко ли време ще мине, докато тя му признае за бременността си. Може би още не се сеща, че той е отгатнал. С трогателната си наивност тя не разбираше, че той е зависим от телесния ѝ цикъл като нея. В гърдите му пламна нежност, но той не допусна тя да я забележи — знаеше, че ще му каже, когато се почувства готова.

— Е, мисля, че вече си чиста — обяви най-сетне. — Не открих въшки по главата ти. Да се надяваме, че не си пипнала и някоя заразна

болест. Хайде, излизай! — заповяда енергично и посегна към една голяма хавлия.

Джулиана се подчини и стоя мирно, докато той я подсушаваше, сякаш беше трошлива порцеланова кукла. Отнесе се грижливо към интимните ѝ части, но беше подчертано делови. Накрая ѝ облече нощницата.

— Сега вече можеш да си легнеш и да ми обясниш на какво дължим днешното преживяване.

— Преживяване? Така ли го наричате? — За момент Джулиана забрави изтощението и болките и очите ѝ засвяткаха войнствено. Влажната коса се разпиля около лицето ѝ. — Искам да помогна на онези бедни жени да водят малко по-независим живот, а вие ме обвинявате, че търся преживявания! — Презрението в очите ѝ буквално го обгори. — Там отвън има свят на робини... телата им служат за забавление на мъжете... Много добре знам, че е във ваш интерес да не предприемате нищо срещу ужасяващата експлоатация, на която са подложени!

Умората я надви. Тя направи жест на примирение и се отпусна на възглавниците.

— Липсва ви съчувствие, милорд, липсва ви душа! Такива са и всички други мъже от вашата класа. Ако се застъпите публично за бедните жени по улиците... вие и лорд Куентин и други с вашето положение... това ще събуди вниманието на обществото. Ако настоявате за по-добро отношение към уличниците, чиито тела използвате, нещо ще се промени. — Тя вдигна завивката до брадичката си и се хвърли настрана, за да му обърне гръб.

Торкин се взираше с невиждащи очи в тялото ѝ. Ръката му автоматично се зарови в гъстата коса на тила — ясен знак за смущение. Никой никога не му беше говорил по този начин — с гняв и подигравка. Тази седемнайсетгодишна хлапачка го обвиняваше в безсърдечност, във възгледи и начин на живот, които според нея бяха вредни за света, в който живееше. И най-лошото — думите ѝ го караха да се съмнява в себе си.

Тази жена ще го подлуди! Мисионерските ѝ приключения го хвърляха в ужас, но това беше най-малкото. Необичайните ѝ възгледи обръщаха с главата надолу живота, който бе изградил с толкова усилия, и го принуждаваха да си отвори очите и да види неща, които

никога не го бяха вълнували. Много от обвиненията ѝ се отнасяха лично до него и не бяха особено приятни.

Той направи крачка към леглото, после безпомощно поклати глава и си тръгна. Излезе тихо от стаята и грижливо затвори вратата.

Когато остана сама, Джулиана се обърна по гръб и се загледа в балдахина на леглото. Очите ѝ се напълниха със сълзи и по бузите ѝ потекоха горещи вадички. Напразно се опита да си внуши, че това са сълзи на изтощение. Че така реагира на преживяното днес в затвора.

27.

— Мили боже, наистина не знам докъде ще стигнем, щом вие, младите, успявате да се подредите така! — Хени поклати възмутено глава, докато сваляше превръзките от ръцете на Джулиана. Вече беше сутрин, грееше слънце.

— Как е Розамунд? — Джулиана се чувстваше слаба, изпълнена с необичайна за нея отпуснатост. Беше спала цял ден и цяла нощ и все още се бореше със сънливостта си. По стъклата на прозорците трополеше дъжд и спалнята ѝ беше осветена със свещи, което не действаше особено ободряващо.

— Ще се оправи. Преживяла е страшен шок, но се възстановява бързо. Онази мистрес Денисън беше тук и отведе и двете момичета в дома им.

— Толкова бързо? — Когато Хени отдели залепналата превръзка, Джулиана потрепери. — Защо не сте ми казали?

— Защото спяхте дълбоко, а Негова Светлост нареди да не ви смущаваме, докато не позвъните. — Хени потопи чиста кърпа в купичка с топла вода. — Щом се облечете, желае да говори с вас в библиотеката. Разбира се, ако сте в състояние да слезете.

Хени изми внимателно дланите на Джулиана, подсуши ги грижливо и ги намаза с мехлем. Джулиана затвори натежалите си клепачи и с усмивка се запита дали пък не е изпила по погрешка напитка за сън. Откакто Торкин я бе оставил сама, не помнеше нищо. Кой бе уведомил мистрес Денисън, че Лили и Розамунд са освободени и се намират в дома на херцога? Дали собственицата на заведението хранеше лоши чувства към момичетата? Очевидно не, след като бе побързала да си ги прибере. Торкин щеше да отговори на въпросите ѝ.

Като си спомни какви думи бе хвърлила в лицето му, се почувства потисната и унила. Той се бе оттеглил, без да отговори на обвиненията ѝ. Във възмуцението и гнева си тя бе разрушила всички нежни чувства, които се бяха породили между тях по време на банята. Не съжаляваше за казаното и все още се чувстваше ангажирана с

каузата на момичетата, но сега смяташе, че е постъпила зле, като се е показала неблагодарна за грижите му.

— Според мен е най-добре да се върнете в леглото — посъветва я майчински Хени, докато подновяваше превръзките ѝ. — Ще кажа на Негова Светлост, че не се чувствате достатъчно силна, за да станете.

— Глупости! Разбира се, че се чувствам достатъчно силна. — Джулиана си заповяда да отвори очи. Не биваше да избягва дълго Торкин, освен това искаше отговори на въпросите си. — Ще си измия лицето, ще изпия чаша кафе и ще се разсъня. Сънлива съм заради дъжда. В стаята е толкова мрачно, че...

Хени цъкна неодобрително с език, но не повдигна повече възражения. След половин час Джулиана се огледа обезкуражено в голямото огледало. Тази сутрин косата ѝ беше дяволски непокорна и образуваше силен контраст с бледото, хлътнало лице. Очите ѝ изглеждаха неестествено големи и бяха заобиколени от тъмни сенки, които ѝ придаваха твърде интересен вид — поне така се надяваше. Загадъчна, дори измъчена. Тази необикновена представа повдигна малко настроението ѝ. „Загадъчна“ и „измъчена“ не бяха от атрибутите, които подходяха на нейната едра, с нищо незабележителна фигура с големи крака. Въпреки това не можеше да се оспори, че бледо лавандуловата муселинена рокля и превързаните ръце я правеха доста по-крехка и нежна от обикновено.

— Готова сте, мила. Но не оставайте твърде дълго долу. Преди обяда трябва да си починете.

— Вие сте добра душа — промълви трогнато Джулиана. — Никой никога не се е грижил за мен така, както го правите вие. Никой не се е притеснявал за състоянието ми. — Тя се поддаде на импулса си и целуна Хени по бузата. Добрата жена засия, но енергично я избута през вратата с веселото „Хайде, изчезвайте оттук, милейди“.

Джулиана влезе в библиотеката и изстреля въпросите си към Торкин, без да забележи, че той имаше посетител.

— Как се държа мистрес Денисън с Лили и Розамунд, сър? Откъде е знаела, че са нощували тук? Сигурен ли сте, че няма да се отнесе зле с момичетата?

— Спокойно, аз я уведомих. — Торкин стана от креслото. — Поеми дълбоко въздух, малката, и поздрави мистър Торнтън.

Джулиана машинално изпълни заповедта. Какво беше учудването ѝ, като видя, че херцогът се усмихва и очите му са пълни с топъл блясък. По лицето му нямаше и следа от студенина.

— Джулиана — напомни ѝ тихо той и посочи посетителя, когото тя трябваше да поздрави.

— Моля, извинете ме, сър! В първия момент не ви забелязах. — Джулиана се овладя и направи почтителен реверанс пред стройния, едър джентълмен, пременен в яркочервен копринен костюм.

— Възхитен съм да се запозная с вас, мадам. — Джентълменът се поклони. — Негова Светлост вече ми разказа за злощастната ви съдба и причините ѝ.

Джулиана погледна въпросително към Торкин, не знаейки как да тълкува изказването на непознатия. Той ѝ подаде лист хартия.

— Прочети това и ще разбереш, че ти не си единствената застъпница на момичетата, Джулиана.

Това беше първата ѝ среща с „Дръри лейн журнал“. Заглавието „На позорния стълб“ се изясни веднага щом започна да чете. Неприлично, клюкарско вестниче, пълно със скрити намеци и уж достоверни разкази за скандални приключения на принадлежащите към светските и политическите кръгове в Лондон. Написаното беше нахално, но и забавно. Джулиана почете малко, но не разбра какво искаше да каже Торкин. Прегледа бегло съобщенията за предстоящи светски забави и театралните критики и вдигна глава.

— Много е остроумно, сър, но не разбирам...

— В средата ще намерите статия от някоя си Роксана Тиърмънт — намеси се услужливо мистър Торнтън.

Джулиана бързо намери колоната. Устните ѝ оформиха беззвучно „О!“ Мис Тиърмънт разказваше последователно и с всички подробности за така нареченото сбиване в шоколадовото заведение на мама Кокседжис. Без да прикрива истината, тя обвиняваше открито мистрес Мичъл и мама Кокседжис, че са инсценирали насието и последвалата го полицейска акция, за да бъдат арестувани три жени — едната от тях съпруга на виконт. Следваше страстно обвинение срещу властите, които доброволно се бяха поставили в услуга на сводници и собственици на бордеи и бяха арестували невинни момичета, събрали се мирно и тихо да обсъдят как да подобрят условията, при които живеят и работят.

— Коя е дамата? — попита възбудено Джулиана.

Мистър Торнтън се поклонил със замах.

— Стои пред вас, мадам. — И се ухили като хлапак. Може би това обясняваше женствения му костюм. Въпреки това Джулиана не разбра.

— Негова Милост ли ви разказа за случилото се?

— Историята не е необикновена, мадам. Всеки опит на жените да си извоюват някои основни човешки права от своите работодатели завършва с арести и изправителни домове. Въпреки това аз смятам, че трябва да изобличаваме постоянно сводниците и собствениците на бордеи, да ги излагаме на подигравката и възмущението на обществото. За съжаление аз не съм в състояние да разкрия всички злодейства, които се вършат там, така например не знаех нищо за случая с мис Луси Тайбър. Затова дойдох да ви направя предложение, лейди Еджкомб.

Джулиана приседна на облегалката на креслото и погледна към Торкин, който седеше удобно в своето кресло, преплел пръсти под брадичката си, с поглед, устремен в лицето ѝ.

— Не всички членове на нашето общество си затварят очите за несправедливостта, малката. Мистър Торнтън има голямо влияние в Ковънт Гардън. Според мен неговите методи са по-ефективни от твоите. Вече не е нужно да подтикваш момичетата към бунт и да ги пращаш в затвора.

— Тогава... тогава вие искате да участвате? — попита тя със скептично смръщено чело. Изглеждаше ѝ невероятно, но какво друго би могло да означава?

— Да го кажем просто — ти ми отвори очите — заяви сухо Торкин.

Джулиана беше толкова изненадана, че не чу обясненията на мистър Торнтън. Той се покашля учтиво, за да привлече вниманието ѝ, и продължи:

— Както вече казах, лейди Еджкомб... чух, че имате приятелки в Ковънт Гардън. Жени, които знаят какво се върши там. Ако ги окуражите да ви осведомяват за всичко важно, аз ще събера достатъчно материал, за да водя война срещу отговорните.

— Искате да ме направите шпионка?

— По-точно информаторка — поправи я сухо Торкин.

— Освен това аз съм готов да съхранявам парите, които ще съберете — продължи спокойно Торнтън. — И ще се погрижа жените, попаднали в беда, да получават средства от фонда. Работодателите им ще бъдат много недоволни от моята привидна благотворителност, но няма да имат повод да си отмъстят на жените — това означава, че никоя от тях няма да се страхува от репресии. — Мистър Торнтън кимна убедено.

— По-добре да предприемем нещо срещу лошите условия на труд — възрази Джулиана. — Няма да ми е особено приятно просто да преразказвам истории.

— Грешката ти, малката, е в това, че надценяваш способностите си да промениш света — обясни сухо Торкин. — Няма да се справиш без подкрепа, повярвай.

— Вчера ви казах същото!

— Както виждаш, аз взех присърце твоята пледоария.

— Прав сте — призна тихо тя. Все още ѝ беше трудно да повярва, че думите ѝ са оказали желаното въздействие върху него. Обърна се отново към Бонел Торнтън и отсече: — Добре, мистър Торнтън, ще работим заедно. Щом смятате, че ще постигнете нещо, аз ще ви помагам с всички сили.

— Много добре! Ще видите, че стъпка по стъпка ще променим живота на тези жени... Така, а сега бих желал да се сбогувам, Ваша Светлост. — Мъжът се поклонил пред херцога, който учтиво стана и го изпрати до вратата. Джулиана направи реверанс. Торнтън улови предпазливо превързаните ѝ ръце и целуна връхчетата на пръстите. — Желая ви хубав ден, лейди Еджкомб. Радвам се, че ще работя с вас.

Торкин изпрати госта и се обърна към Джулиана.

— Знам какво си мислиш сега — че това не е истинска работа, но бъди уверена, че е най-доброто, което можеш да направиш.

Джулиана не беше съвсем убедена. Представяше си много други възможности да участва активно в делата на мистър Торнтън. Но съзнаваше, че не е препоръчително да ги съобщи веднага на херцога.

— Не мога да работя за господина, без да посещавам приятелките си — заяви твърдо.

— Права си — кимна Торкин и си наля чашка шери. — Можеш да ги посещаваш, но само ако си придружена от Тед. Разбрахме ли се?

Джулиана кимна и го погледна втренчено.

— Как така внезапно променихте мнението си?

Той остави гарафата и отиде при нея. Внимателно взе лицето ѝ между двете си ръце и плъзна устни по клепачите ѝ.

— Ти правиш чудеса с мен, малката. Мисля, че ако си наумиш нещо, можеш да размекнеш дори каменно сърце. — Плъзна палец по устните ѝ и се усмихна тъжно. — Не мога да кажа, че ми е особено приятно да участвам във всичко това, но... — Целуна я и не ѝ даде възможност да отговори. — А сега те моля да си вървиш в стаята. Изглеждаш изтощена.

Внезапно ѝ се повдигна и в същото време се почувства ужасно сънлива. Умът ѝ все още се стараяше да възприеме думите му. Наистина ли бяха нещо като обяснение? Или като обещание? Потърси подходяща иронична забележка, но нещо в очите му я помоли да си замълчи. Торкин сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към вратата.

— Иди при Хени, Джулиана.

Тя се подчини без намек за съпротива.

Щом се прибра в стаята си, падна изтощено на шезлонга под прозореца. Хени ѝ събу обувките и разхлаби корсета. Джулиана помилва корема си. Детето ѝ щеше да има настойник и чичо, но не и баща. Цялата ѝ майчина привързаност нямаше да промени този факт. Когато Торкин узнаеше, че тя е заченала, бебето вече нямаше да принадлежи само на нея, макар да растеше в нейната утроба. Колко време още можеше да пази тайната си?

— Хени каза, че Джулиана изобщо не искала да се събуди. — Застанал пред камината в библиотеката, Куентин изглеждаше загрижен. Веселите пламъци гонеха хлада и мрачината на дъждовния ден. — Дали е страдала повече, отколкото знаем?

— Не ми се вярва. — Торкин отпи глътка портвайн. — Вероятно причината е друга.

— Каква би могла да бъде? — Куентин посегна към собствената си чаша върху камината.

Торкин се прозя.

— Нека Джулиана сама реши кога ще ни каже. Аз лично нямам намерение да я притеснявам. — Отпусна се на креслото пред камината

и протегна дългите си крака към огъня. — Понякога е много приятно да прекараш вечерта у дома.

— Особено при такова време! — Куентин посочи прозорците, по които се стичаха дъждовни капки. — Неприятно е да си навън, когато вали като из ведро.

— Да. А мисълта, че моята трудна за обуздаване Миньон е на сигурно място в леглото си, ме кара да се чувствам още по-уютно. — Торкин се прозя отново.

Куентин се взираше замислено в чашата си.

— Когато Лидия ти стане съпруга, ще криеш ли връзката си от нея? — Гласът му прозвуча задавено, в погледа му светна дълбока мъка.

Торкин вдигна поглед и сънливостта му отстъпи място на неясно подозрение.

— Какво имаш предвид, Куентин?

— Толкова ли не разбираш? — Куентин скочи от креслото си. Горчивината му бе станала непоносима. — Наистина ли смяташ, че Джулиана и Лидия могат да живеят заедно в този дом? Искам да знам ще криеш ли от Лидия истината за връзката си с Джулиана!

Торкин се смая още повече. Лицето на Куентин беше смъртнобледо, устните му — синкави.

— Не мога да го понеса, Торкин! Само като си представя, че ще принудиш Лидия да живее под един покрив с метресата ти, ми иде да те убия. Аз я обичам, Бог да ми е на помощ! И няма да седя бездеен и да гледам как съсипваш човешкото същество, което ми е най-скъпо на света.

Той закърши отчаяно ръце. Сивите очи образуваха две горящи дупки върху бялото лице.

— Ти... и Лидия? — заекна невярващо Торкин. — Ти... ти обичаш Лидия?

— Правилно си чул.

— А Лидия... тя знае ли какво изпитваш към нея? — Торкин все още не можеше да повярва на ушите си.

— Да.

— И тя... тя отговаря ли на чувствата ти?

Куентин кимна.

— Велики Боже! — Торкин зарови пръсти в косата си, напълно объркан. — Ти и Лидия се обичате? Да, знам, че винаги си я харесвал и ценил много, но...

— Понякога си толкова сляп, че не виждаш собствения си нос! — изфуча Куентин, изведнъж почувствал се освободен, сякаш от раменете му се бе смъкнал огромен товар. — Джулиана го разбра само след пет минути, а ти...

— Джулиана? — Изведнъж Торкин си спомни намеците ѝ и кимна утвърдително. — Исусе, Мария и Йосифе... — промърмори нещастно.

— Няма да търпя да обиждаш Лидия, като я караш да живее под един покрив с метресата ти — повтори възбудено Куентин.

Торкин не каза нищо. Само се взираше замислено в огъня. Бавно му просветна, че и самият той не би посмял да обиди Джулиана по такъв начин. Какво, по дяволите, ставаше с него?

— Чуваш ли какво ти говоря, Торкин?

Херцогът вдигна поглед и поклати глава. От гърлото му се изтръгна тих смях.

— Да, братко, чувам какво ми говориш. Така ясно, сякаш говоря сам на себе си.

Куентин явно искаше да чуе повече, но брат му се взря отново в огъня и отпи голяма глътка портвайн. Куентин изпита чувството, че е издигнал около себе си стена. Мълчанието се проточи. Накрая Куентин не издържа, стана и излезе от библиотеката. Не беше решил проблемите си, но поне бе разкрил пред Торкин дълго пазената тайна. Истината беше излязла наяве и вместо да се тревожи, изпитваше огромно облекчение.

Торкин седя дълго в креслото си, без да се помръдва. Накрая стана и напълни отново чашата си. Погледът му спря върху миниатюрата на Лидия Мелтън на перваза на камината. Сериозна, съдържана, изпълнена с достойнство. Съвършената съпруга на епископ.

Изведнъж Торкин избухна в смях. Колко просто се нареждаха нещата, когато гледаше на света с очите на Джулиана.

Когато Катлет почука на вратата и донесе писмо на сребърна табла, господарят му все още се усмихваше.

— Моля, извинете, че смутих почивката ви, милорд, но човекът, който ми предаде това писмо, настоява, че работата е много спешна.

Торкин се намръщи и посегна към запечатания плик. Докато четеше несръчно съчиненото, гъмжащо от правописни грешки послание, лицето му все повече помрачняваше.

— В ада да иде дано, този изроден, порочен идиот! — Смачка писмото и го хвърли в огъня. — Наредете веднага да приготвят каретата ми!

— Излизате ли, милорд? — Катлет хвърли загрижен поглед към прозореца, зад който дъждът се лееше все така силно.

— Мисля, че нареждането ми беше достатъчно ясно — изфуча херцогът. — Кажете на камериера да ми донесе наметката и бастуна.

Проклетият Люсиен лежеше смъртно болен в жилището на съдебен служител, където настаняваха временно затворени за неплатени дългове. Писмото беше от собственика на жилището, написано вероятно по настояване на Люсиен. За да го освободи, трябваше да плати петстотин фунта. Дотогава братовчед му щеше да лежи без лекарства, храна и завивки в някоя мрачна, влажна стаичка и да си изкашля дробовете.

Торкин не се усъмни нито за миг в истинността на писмото. Не за първи път трябваше да освобождава братовчед си от лапите на кредиторите. Знаеше, че няма да изостави нещастника, макар да го бе изгонил от дома си. Знаеше не по-зле от самия Люсиен, че в случай на нужда винаги ще му помага. Все едно колко зъл и отвратителен бе станал Люсиен, Торкин не можеше да отхвърли веригите на отговорността си.

Той отключи металната касетка в кабинета си и извади петстотин лири. Сумата беше само малка част от дълговете на Люсиен — вероятно братовчед му бе станал жертва на някой от по-дребните си кредитори. Шивач, шапкар или нещо подобно.

Камериерът му донесе плътна наметка с пелерина и обичайния му бастун. Торкин вдигна яката, нахлузи ръкавиците си и излезе навън. Кочияшът трепереше на капрата.

— В Лъдгейт Хил — каза Торкин и се качи в каретата, без да го погледне.

Кочияшът кимна и изплющя с камшика. Беше отскоро на служба при херцога и не се осмели да възрази, че трябва да работи в такава ужасна нощ.

Когато каретата изчезна зад ъгъла, Джордж и Люсиен излязоха от скривалището си в мазето на отсрещната къща.

— Каква гадост! — изръмжа Люсиен и изтърси водата от шапката си. — Защо точно тази нощ трябваше да се лее дъжд? Не беше валяло цял месец.

Джордж пресече улицата, свел глава, опитвайки се да се предпази от дъжда. Почти не усещаше водата, която се стичаше по лицето му, движен единствено от жаждата си за отмъщение. Скоро, много скоро ще получи удовлетворение! Мушна се покрай къщата по пътеката към конюшните и за момент се облегна, пъшкайки, на един стълб.

Люсиен го настигна бързо. В сравнение с масивността на съучастника си приличаше на мокър призрак.

— За това тук ще искам още петстотин лири — обяви той и се изкашля в ръкава си.

Джордж посочи нетърпеливо страничната врата.

— Как мислите, дали слугите са още будни?

— Не и в този късен час. Разбира се, възможно е Катлет все още да обикаля къщата. — Люсиен огледа улицата. — Нощният пазач вероятно е в стаичката си под стълбището, но ние нямаме работа в предната част на къщата.

— Ами онзи... Катлет?

— Той проверява килерите. После ще си легне. Знам какво става в къщата, повярвайте ми. — Люсиен завъртя ключа в ключалката и вратата се отвори без никакво скърцане. — На това се вика добре поддържано домакинство — отбеляза хапливо, когато влезе в малкото преддверие. — Сега си затваряйте устата и вървете на пръсти.

Люсиен отвори следващата врата и двамата се озоваха пред тясна стълба. Вътре цареше пълен мрак. В нишите на стените не светеха свещи, но той изкачи стълбите с увереността на човек, който добре познава пътя. Джордж се мъкнеше след него, не смеейки дори да диша. Възбудата му се засилваше с всяка крачка.

Щом изкачиха стълбата, Люсиен отвори трета врата и се огледа изпитателно. Коридорът беше слабо осветен от лампи, поставени на големи разстояния. Цареше абсолютна тишина. Тръгна безшумно по коридора, следван от Джордж, чийто силует хвърляше огромна сянка по отсрещната стена.

Когато стигнаха до вратата на Джулиана, в къщата беше тихо като в гроб. Люсиен отстъпи назад и се притисна до стената.

— Дамата спи зад тази врата. Знаете какво трябва да направите. Аз ще намеря файтон и ще ви чакам на ъгъла на улицата.

Джордж кимна и очите му светнаха в очакване. Жадно облиза устни и сложи ръка върху бравата. Люсиен изчезна безшумно. Очевидно не изпитваше особено желание да се забърка в отвличане.

И тази врата се отвори безшумно. Стаята тънеше в полумрак, осветена слабо от огъня в камината. Завесите бяха вдигнати и спящата фигура в леглото се виждаше съвсем ясно. Джордж направи няколко крачки и спря. Искаше да я види. Завивката над гърдите ѝ леко се повдигаше и спускаше при всяко вдишване. Косата ѝ беше разпръсната по възглавницата като червена коприна. Погледът му спря изненадано върху превързаните ѝ ръце, но сега нямаше време да се пита какво и се е случило. За онова, което им предстоеше, не ѝ трябваша ръце.

Наведе се над нея и посегна с огромните си, тежки лапи, силни като на наемен работник. Сключи пръсти около шията ѝ и я стисна.

Клепачите ѝ запърхаха. Очите се отвориха, пълни с паника. Тя посегна с превързаните си ръце и безпомощно опипа пръстите, които я душаха безмилостно. Отвори уста да изпищи, но не можа да издаде нито звук. Усещаше, че ще умре от задушаване, но обърканият ѝ мозък не можеше да реши дали това е действителност или кошмар. Лицето, наведено над нея, беше мрачно, разкривено от ярост, изпълнено с решителност... познато лице и заедно с това абсолютно чуждо. Изглеждаше като маска... маска на смъртна заплаха... отвратителна маска на унищожението. Моля те, мили Боже, направи така, че да е само кошмар! Но тя не можеше да диша. Отчаяно се опита да се събуди, да се отърси от кошмара. Очите ѝ изскочиха от орбитите, чувствата я напуснаха, над главата ѝ се затвори черна мъгла.

Когато Джулиана падна безсилно на възглавницата и очите ѝ спряха да се движат, Джордж разхлаби хватката си. Отпечатъците на пръстите му бяха оставили тъмни следи върху бялата кожа на шията ѝ. Сложи пръст на устните ѝ и усети, че тя още диша, макар и леко и повърхностно. Извади от джоба си кърпа, върза я на устата ѝ и я стегна на тила. После отметна завивката и огледа безжизнената фигура. Запечатана в паметта си всяка извивка на тялото ѝ, ясно очертано под тънката нощница.

С мъка откъсна поглед от нея, като си напомни, че минутите изтичат неумолимо. Отвори гардероба и извади дебела наметка. В чекмеджето на тоалетката намери чифт копринени чорапи. Наведе се над нея, върза краката ѝ с единия чорап, после издърпа ръцете ѝ пред тялото и стегна китките ѝ с другия. Уви безжизнената фигура в наметката и нахлупи качулката на главата ѝ. Джулиана дишаше едва забележимо, но равномерно. Джордж изръмжа доволно, метна я на рамото си, огледа за последен път стаята и се запъти към вратата. Очакваше всеки момент някоя врата в коридора да се отвори и някой да му изкрещи да спре. Ала стигна до вратата към задната стълба без произшествия.

Плъзна се като невестулка в тъмнината и тихо затвори вратата зад себе си. Стълбата тънеше в пълен мрак и този път Люсиен не беше с него, за да го води. Сърцето биеше лудо в гърдите му, ръцете му бяха влажни от пот. Изчака, докато се успокои, и заслиза внимателно по тясната, стръмна стълба. С една ръка опипваше стената, с другата крепеше товара си. Усещаше извивките на тялото ѝ, вдъхваше аромата на косата и кожата ѝ, усещаше топлия ѝ дъх в тила си.

Стигна до края на стълбата, отвори вратата и се озова в малкото преддверие. Страничната врата беше открената и сърцето му направи радостен скок. Деляха го само секунди от окончателния успех. Бутна вратата и излезе на улицата.

Силно изсвирване го стресна до смърт. Ала се оказа, че е само Люсиен, който му махаше от ъгъла. Джордж се затича тромаво към него. Главата на Джулиана се удряше в гърба му. На ъгъла чакаше карета. Люсиен вече седеше вътре и трепереше с цялото си тяло от студ и влага.

— Проклятие! — изсъска той, щом Джордж стигна до каретата. — Нощните приключения не са за мен. Ще взема да хвана някое белодробно възпаление и...

Джордж свали Джулиана от рамото си и я тръшна на седалката до Люсиен, който огледа отпуснатото, безжизнено тяло с умерено любопитство.

— Какво направихте с нея? Не е мъртва, нали?

Джордж развърза наметката и свали качулката. Главата на Джулиана се отпусна върху вехтата тапицерия. Като видя кърпата в

устата ѝ, Люсиен вдигна вежди, после се наведе и почти нежно докосна синините по шията ѝ.

— Мили боже — промърмори с неволно уважение, — не сте бил особено деликатен с бедната жена, драга мой.

— Не исках да рискувам — защити се Джордж и се настани до Люсиен, за да държи жертвата си под око. Отпуснатото тяло се люшкеше безпомощно насам-натам и подскачаше при всяко превъртане на колелата. Джордж се ухили и доволно поглади брадичката си.

Зъбите на Люсиен тракаха неудържимо и той затърси бутилката с коняк в джоба на палтото си. Намери я и изля съдържанието ѝ в гърлото си. Това беше най-доброто лекарство за състоянието му.

— Божичко, колко ми е студено! — Пи отново в отчаяно старание да победи ледените тръпки в тялото си. Ръцете и краката му бяха изтръпнали, пръстите изглеждаха синкави, сякаш кръвта бе престанала да тече по тялото му. Изруга грозно, дишането му стана свирещо и мършавото му тяло се разтърси от ужасяващ пристъп на кашлица.

Джордж никога не беше виждал човек да кашля така мъчително. Люсиен намери кърпичката си, притисна я до устата си и бялата материя се оцвети в червено. Джордж се отдръпна инстинктивно, уплашен, че може да се зарази. Бръкна в джоба си и извади шишенце с амоняк.

Люсиен продължи да кашля. Хлътналите му очи кървяха от напрежението. Въпреки гърчовите си обаче успя да види как Джордж отвори шишенцето и го сложи под носа на Джулиана.

— Защо я будите, по дяволите? — изграчи Люсиен. — Изчакайте да пристигнем, идиот такъв! Нали не искате да ни създаде проблеми?

— Няма да посмее — изфуча раздражено Джордж, но въпреки това затвори шишенцето и го прибра. Гореше от желание да види как Джулиана идва на себе си, отваря очи и проумява какво се е случило. Ще го погледне с безсилна ярост, ще усети вързаните си ръце и крака, кърпата на устата. Е, той можеше да чака. Обърна глава и се загледа в тъмната нощ навън. Така пропусна момента, когато Джулиана отвори за миг очи и отново ги затвори.

Болката в гърлото ѝ беше ужасна. Едва-едва преглъщаше. Не можеше да се помръдне, не можеше да отвори уста. Усещаше в носа си

хапеща миризма на амоняк. По-добре да не отварям очи, помисли си тя. Какво означаваше това? Внезапно си спомни ужасния кошмар, който бе преживяла — ръцете, впити в гърлото ѝ, лицето на Джордж, подпухнало, тлъсто, триумфиращо.

Това не беше кошмар, а ужасяваща реалност!

Джулиана остана неподвижна, докато се опитваше да открие защо не може да се движи. Замаяният ѝ ум имаше нужда от доста време, докато стигна до извода, че е вързана и в устата ѝ е пъхнат парцал.

— Ей сега ще влезем в „Камбаната“.

Гласът на Люсиен. Мили боже, Джордж и отвратителният ѝ съпруг са се съюзили, за да я отвлекат! Как ли са успели да се промъкнат в къщата? Защо никой не ги е чул? Къде беше Торкин? Защо не е бил до нея? Сълзи запариха в очите ѝ и тя се постара да ги преглътне. Гърлото я болеше адски. Не можа да потисне сълзите си, те се затъркаляха по бузите ѝ и намокриха парцала, който стягаше устата ѝ. Никога не се беше чувствала така безпомощна.

Каретата спря със силен тласък. Отвън се чу шум. Бързи крачки, високи гласове. Джордж я вдигна на ръце и я извлече от каретата, здраво увита в наметката. Когато я метна на рамото си, тя рискува да отвори за малко очи и видя, че се намират в добре познатия двор на „Камбаната“ в Чипсайд. Пред вратата чакаше пощенска карета. Конете вече бяха впрегнати, момчетата от обора се бяха скрили от дъжда под издадения покрив на гостилницата.

Джордж пренесе Джулиана през двора и я хвърли грубо във вътрешността на каретата. Хлопна вратата и се обърна към ратаите:

— Дамата е болна. Сега спи, затова не я смущавайте. Ние ще се върнем след минута. — Махна с ръка и повика Люсиен при себе си. — Хайде да хапнем нещо. Мокър съм като удавена котка и пресъхнал като пустиня.

Люсиен хвърли поглед към затворената врата на каретата, вдигна рамене и последва Джордж към кръчмата.

— Ами ако някой погледне вътре и я види вързана?

— Това е моя работа — изръмжа раздражено Джордж. — Тя не може да се движи, не може да издаде нито звук. Пък и кой би погледнал в каретата?

„Е, добре. Щом е твоя работа...“ — помисли си Люсиен и отново се разтърси от силни тръпки. Той не носеше отговорност за отвличането. Изпи половин чаша коняк, но отказа месния пастет, хляба и сиренето, които Джордж поглъщаше жадно. От опит знаеше, че студът, който го пронизваше до кости, е предвестник на висока температура и ужасни гърчове. Може би трябваше да си вземе стая в гостилницата и да чака, докато се изпоти хубаво.

Но още не беше получил обещаните хиляда гвинеи и не беше готов да се раздели с Джордж. Беше му ясно, че съучастникът му може да му даде такава крупна сума, едва когато се прибере в родния си дом — затова щеше да го придружи дотам. Освен това държеше да присъства, когато скъпата му съпруга ще дойде на себе си.

Джулиана лежеше на седалката, както я бяха оставили. Отначало искаше да се настани по-удобно, но веднага се сети, че похитителите ѝ не бива да знаят, че е в съзнание. Инстинктът ѝ подсказа да продължи да се преструва на припаднала, докато стигнат там, където отиваха. Щом стигнат целта, ще я развържат и ще махнат парцала от устата ѝ. Чувстваше се дяволски неудобно, всяко мускулче по тялото ѝ беше схванато и крещеше за облекчение. Джулиана положи усилие да отклони мислите си от болките в крайниците и гърлото. Колко ли беше часът? Скоро ли ще се развидели? По кое време са я отвлекли? Къде ли смятаха да я отведат?

Джордж искаше да я изправи пред съда и да я обвини в убийство, за да си възвърне наследството. Но и мъртва щеше да му свърши работа. Коя от двете възможности ще избере? И двете бяха повече от обезкуражаващи.

Двамата мъже се върнаха и Джулиана усети силна миризма на коняк. Настаниха се на седалката срещу нея и тя веднага позна къде бе седнал Люсиен по свирещото му дишане и честите покашляния. Здравно стисна очи, когато две ръце се мушнаха под краката ѝ и я вдигнаха изцяло на седалката. Какво облекчение! Чу изплющяване на камшик и каретата потегли. Къде я водеха, за бога?

Торкин стоеше под леещия се дъжд и се взираше невярващо в разрушената сграда на Лъдгейт Хил. Изгоряла... още преди месеци. Овъглена руина без покрив. Знаеше, че не е сбъркал адреса. Никъде не

се виждаше къщата за болни длъжници, в която уж бяха задържали Люсиен.

Люсиен го е излъгал. Незнайно по каква причина е искал да го отдалечи от къщи.

Торкин се обърна като ужилен.

— Бързо вкъщи! — изкрещя на мокрия до кости кочияш. — Карай, какво чакаш!

Скочи в каретата и затръшна вратичката точно когато конете се втурнаха напред.

Мислите се надпреварваха в главата му. Каквото и да беше накарало Люсиен да му погоди този номер, то беше свързано с Джулиана. Но какво, какво се криеше зад отдалечаването му от къщи? Люсиен беше злобен, но импулсивен и никога не действаше по грижливо изготвен план.

Скоро стигнаха на Олбърмърли стрийт и херцогът скочи на тротоара още преди каретата да е спряла.

— Чакайте тук. Може да се наложи да излезем пак.

Нещастният кочияш кимна и нахлупи шапката над очите си. Нощният портиер отвори много бързо, явно стреснат от силното чукане на господаря.

— Идвал ли е някой в мое отсъствие? — попита рязко Торкин, без да поздрави.

Портиерът го погледна обидено, сякаш му вменяваха вина.

— Никой, милорд. През цялото време седях тук. Кълна ви се, че никой не е влизал или излизал от къщата.

Без да отговори, Торкин хукна по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж, когато се втурна в стаята на Джулиана, вече знаеше какво ще види, но продължаваше да се надява отчаяно, че се е излъгал.

Отвори вратата и веднага видя празното легло. Не личаха следи от борба. Вратата на гардероба зееше отворена, чекмеджетата на тоалетката бяха извадени и съдържанието им разбъркано. Торкин дръпна няколко пъти шнура на звънеца и най-сетне по коридора се чува стъпки. Катлет, който пътем обличаше ливреята си, Хени с подути, сънени очи и Куентин по нощница се появиха почти едновременно.

— Лейди Еджкомб не е вкъщи — обяви херцогът с дрезгав глас. — Хени, вижте коя от роклите ѝ липсва. Катлет, разпитайте слугите

дали са чули нещо подозрително. Дали през последните часове нещо им е направило впечатление.

Куентин се взираше слисано в празното легло.

— Къде би могла да отиде в тази ужасна нощ?

— Никъде. Поне не доброволно — отговори мрачно Торкин. — Замесен е Люсиен, но все още не знам как точно е успял да я измъкне от къщата. Тя е много по-силна от него. А дори да е успял да я надвие, не би могъл да я свали по стълбата.

— Но защо му е било да я отвлече?

— Много добре знаеш защо — отсече херцогът и се обърна към Хени, която беше приключила с огледа на гардероба.

— Липсва само една плътна наметка, Ваша Светлост — съобщи тя. — И чифт чорапи. Нищо друго.

— Обувки?

Хени поклати глава.

— Всичко е тук. Мисля, че е изчезнала само по нощница.

— Джордж — изсъска внезапно Торкин. — Джордж Ридж!

Точно така! Какъв глупак беше той! Как можа да допусне такава груба грешка? Вместо да сплаши онзи дебелак, събуди демоните в душата му. Как можа да подцени така характера му. Люсиен бе намерил начин да стигнат до Джулиана, а Джордж Ридж притежаваше необходимата брутална сила, за да я изнесе от къщата.

— Какво говориш? — попита Куентин, все още твърде шокиран, за да схване какво става.

— Джордж и Люсиен. Прекрасна комбинация. — Торкин не беше на себе си от гняв. — Божичко, защо съм такъв глупак! — В този момент в стаята влезе Катлет, вече закопчан и с нахлупена перука, и херцогът се обърна към него. — Е? Някой чул ли е нещо?

— Нищо, милорд. Хората си бяха легнали още преди да излезете. Аз обиколих килерите, както обикновено, и веднага се оттеглих.

Торкин кимна и сложи пръст на устните си. Размишляваше напрегнато. Всички бяха устремили погледи към него и следяха всяко трепване на лицето му.

— Трябва да гадаем — рече най-последно. — Бог да ми е на помощ, ако предположенията ми не се потвърдят. Хени, съберете в една чанта най-необходимите неща за лейди Еджкомб. Костюм за езда, ботушки,

бельо... знаете какво трябва. Катлет, кажете на кочияша да приготви файтона ми. Куентин, искаш ли да ме придружиш?

— Разбира се. Отивам да се облека. — Куентин не попита къде отиват. Знаеше, че ще го разбере много скоро. Нощно препускане с лек файтон под проливния дъжд — не звучеше особено привлекателно, но херцогът очевидно бързаше. Лекото превозно средство се движеше много по-бързо от карета.

28.

До разсъмване смениха конете цели три пъти. Джулиана не се помръдна, дори когато един кичур я погъделичка по носа и едва не се разкиха. Люсиен кашляше, трепереше и се присвиваше през цялото време. Само конякът му помагаше. Джордж се вираше като хипнотизиран в неподвижния човешки вързоп на отсрещната седалка.

Утрото беше сиво и мрачно, но поне дъждът отслабна. Когато влязоха в двора на „Червения лъв“ в Уинчестър, конете бяха напълно изтощени. Кочияшът се бе отнесъл немилостиво с тях, защото му бе обещано голямо възнаграждение, ако мине седемдесетте мили до Уинчестър за седем часа — двойно по-бързо от пощенската карета. Джордж провря глава през прозорчето.

— Сменете конете и ни чакайте тук. Скоро ще ми трябват пак.

— Бутилката ми е празна — изръмжа Люсиен през здраво стиснати зъби. — Трябва да я напълня.

Наведе се към отворената врата и отново се разтърси от пристъп на кашлица. Сведе глава и притисна окървавената кърпа към устата си.

— Дайте на мен. — Джордж изтръгна бутилката от мършавата му ръка и скочи от каретата. Отиде в кръчмата и заповяда на мъжа зад тезгяха: — Напълнете я и ми дайте още три бутилки. — Люсиен се наливаше толкова бързо, че трябваше да предвиди запаси за остатъка от деня.

Когато се върна в каретата, Джулиана все така не помръдваше. Не можеше да разбере защо не идва в съзнание. Чуваше равномерното ѝ дишане. Лицето ѝ беше смъртнобледо, но това беше нормално. Наведе се над нея и опипа бузата ѝ. Кожата ѝ беше успокояващо топла.

Джулиана знаеше, че преструвката не може да продължи вечно. Всяко мускулче по тялото ѝ беше напрегнато и я болеше, а още по-лошо беше, че изпитваше настойчива необходимост да изпразни мехура си. Нямаше представа как да изкаже желанието си, след като в устата ѝ имаше парцал, но трябваше да положи усилие да бъде разбрана. Когато спираха, за да сменят конете, никой не говореше и тя не бе разбрала

каква е целта на пътуването им. Но тя познаваше Джордж и с право предполагаше, че смята да я заведе в дома си. Обратно на мястото на престъплението. Или веднага ще я завлече пред съдията? Не, планът му сигурно беше друг. Каретата се тресеше силно по неравния път и мъчението ѝ стана непоносимо. Все пак успя да прогони болките от съзнанието си и се опита да си представи къщата на сър Джон стая по стая. Прозорците, вратите, фасадата, тясната уличка зад оборите...

Каретата изкачи с мъка входната алея към ниската, схлупена къща на семейство Ридж и спря пред входната врата. Джордж скочи на чакъла, посегна към Джулиана и грубо я издърпа за краката. Главата ѝ се удари в земята и тя отвори очи.

— О, спящата красавица най-сетне се пробуди — изсмя се той, изпълнен с гордост от ефективната си намеса. Грабна я и отново я метна на рамото си. — Мисля, че двамата ще се забавляваме много добре. — Отнесе я по стълбите до вратата, която се отвори моментално.

Възрастната икономка направи уплашен реверанс.

— Вие ли сте, сър Джордж? Не ви очаквахме...

Джордж изръмжа нещо неразбрано и я бутна настрана.

Люсиен го следваше, тракайки със зъби и треперейки с цялото си тяло. Вървеше, увил ръце около себе си, за да спре ледените тръпки, които го разтърсваха.

— Погрижете се за госта, Доли — заповяда Джордж и се запъти към стълбата. — Има нужда от огън, гореща вода и легло.

— Коняк — изохка Люсиен и отново надигна бутилката.

Доли го гледаше ужасено. Този човек беше на умирање!

— Оттук, сър. — Посегна да хване ръката му, но той я отблъсна и изруга.

— Донесете ми коняк и гореща вода, жено. Нищо друго не ми трябва. — Люсиен влезе, препъвайки се, в една странична стая и отново се закашля с кървави храчки.

Джулиана чу кашлянето му и се изпълни с надежда. Съпругът ѝ беше твърде болен, за да представлява сериозна заплаха за нея. Оставаше само Джордж. Но докато беше вързана и със запушена уста, нямаше как да се брани срещу негодника.

Джордж влезе в една стая и я хвърли на леглото.

— Е, помниш ли тези четири стени, мила моя? Стаята, където прекара първата си брачна нощ. — Отвори наметката ѝ и я претърколи настрана, за да я издърпа изпод нея.

Джулиана усети как нощницата ѝ се вдигна и хладният въздух погали разголените ѝ бедра. Бързо се метна по гръб и се опита да се покрие с вързаните си ръце. Джордж се ухили злобно и издърпа нощницата ѝ още по-нагоре.

— Така ми харесва повече.

Джулиана вдигна ръце към устата си в отчаян опит да махне парцала, докато очите ѝ трескаво го умоляваха да ѝ помогне. В момента можеше да мисли само за едно.

— Искаш да ми кажеш нещо ли? — Джордж се изсмя. — Скоро ще имаш достатъчно възможност да говориш, мила моя мащехо. Искам да направиш пълно признание пред съдията. Първо ще подпишеш писмените признания, после двамата ще отидем в съда, за да повториш историята си с всички подробности.

Джулиана праметна вързаните си крака през ръба на леглото и ги мушна отдолу, за да стигне до нощното гърне. В първия момент Джордж я погледна слисано, после отново се ухили.

— Разбрах. Позволи ми да ти помогна. — Наведе се, измъкна гърнето и го бутна с крак в средата на стаята. — Готово. Заповядай! Знаем, че ще се справиш. Отивам да закуся и се връщам!

Очите на Джулиана засвяткаха от гняв, но тя се успокои бързо. Все пак Джордж я бе оставил сама, за да се облекчи. Ръцете ѝ бяха вързани отпред, не на гърба, и това я правеше по-подвижна. Винаги има нещо, за което да благодарим на небето, каза си сухо тя, надигна се от леглото и заподскача към гърнето.

С много усилия успя да се облекчи и внимателно да избута гърнето обратно под леглото. После се дотътри до пейката под прозореца и се опита да прецени ситуацията си.

Парцалът в устата ѝ пречеше да извика за помощ. Можеше да го опипа с вързаните си ръце, но не можеше да го махне, защото не стигаше до възела на тила. Коприненият чорап стягаше болезнено китките ѝ и тя не беше в състояние да изтръгне превързаните си ръце от примките.

Погледът ѝ обходи помещението и спря върху ремъка на стената до тоалетката, на който сър Джон точеше бръснача си. Щом имаше

ремък, значи имаше и бръснач. Успя да се придвижи до тоалетката. Бръсначът лежеше до легенчето за вода, сякаш очакваше сър Джон. Явно след смъртта му никой не беше влизал в тази стая.

Джулиана улови предпазливо бръснача с върховете на пръстите и го постави изправен на поставката. Протегна ръце и когато копринените върви се озоваха точно над острието, задвижи ръце напред и назад. Острието беше малко тъпо, но Джулиана нямаше търпение да го наточи с ремъка. Скоро бръсначът падна. Тя го изправи отново върху поставката и предприе нов опит да разреже копринената връв. Лека-полека тънката, но здрава коприна се нацепи. Ножът падна още два пъти, но тя го изправи с безкрайно търпение и продължи да движи ръце върху него. През цялото време сърцето ѝ биеше като безумно. Вслушваше се страхливо за евентуални стъпки, в лекото скърцане на старите дъски.

Гърлото я болеше толкова силно, че сигурно нямаше да може да говори дори без парцала в устата. Най-сетне копринените върви се скъсаха и бръсначът падна със звън на пода.

Джулиана разтри скованите си китки и раздвижи безчувствените пръсти. Направи няколко неуспешни опита да развърже кърпата на тила си и най-сетне успя да извади парцала от устата си. По устните и езика ѝ бяха полепнали влакънца, които ѝ напомниха за отвличането в Лондон... и за драстичния урок на Тед. Тази нощ бях в собственото си легло и ето какво стана, помисли си тя и побърза да разреже вървите, които стягаха глезените ѝ.

Най-сетне беше свободна! Болките бяха забравени. В гърдите ѝ пламна облекчение. Джордж, естествено, бе заключил вратата. Джулиана изтича до прозореца и погледна навън. Точно под прозореца ѝ имаше цветна леха, но разстоянието беше значително. Вейките бръшлян изглеждаха достатъчно стабилни. Най-добре да провери дали ще издържат тежестта ѝ. Нямаше друг избор.

Вдигна прозореца и в спалнята нахлу хладен въздух, ала Джулиана не усети студа. Макар че ѝ се виеше свят, седна на перваза на прозореца, внимателно прехвърли крака от другата страна, спусна се по стената и вкопчи пръсти в перваза, без да обръща внимание на адската болка в изтерзаните си длани. Краката ѝ отчаяно затърсиха опора в бръшляна. Намериха издадена тухла и се закрепиха. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато свали едната си ръка от перваза и посегна да

хване най-близкия клон. Той издържа. Джулиана свали и другата си ръка и увисна цялата на бръшляна. Добре, че краката ѝ се крепяха на издадената тухла. Така лека-полека успя да се смъкне почти до земята, усещайки как бръшлянът се отделя от стената на къщата. Слава богу, всеки път успяваше да намира опора за ръцете и краката си, преди клоните да рухнат под тежестта ѝ.

Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху слизането и тя не чу шума от стъпки в помещението над главата си. Чу ядния рев на Джордж и уплашено вдигна глава. Той се подаде от прозореца и лицето му запламтя от гняв. Без да мисли, Джулиана пусна бръшляна и прелетя почти два метра до земята. Приземи се крайно несръчно и си навехна крака. Чу отново крясъците на Джордж, този път по-далечни, и разбра, че той тича надолу по стълбите и само след секунди ще изскочи от задната врата. Изпълнена със страх, тя се изправи и закуцука по мократа земя, пренебрегвайки острата болка в глезена. Заобиколи къщата и забърза към входната алея. Инстинктът ѝ съветваше да излезе на открито — там може би ще намери свидетели на бедата си.

Вече чуваше Джордж зад себе си — тежко, шумно пъшкане, тежки стъпки. Имаше чувството, че усеща дъха му в тила си. При нормални обстоятелства щеше да му избяга без усилие. Но беше боса, а чакълът бодеше. Навехнатият крак ѝ причиняваше адски болки. Все пак успя да завие зад ъгъла и стигна до входната алея, която се спускаше към шосето. Ако стигне дотам, може би ще мине някоя кола... местен арендатор... работник... все едно кой... да я спаси.

Джордж тичаше след нея и разстоянието помежду им се скъсяваше. Той дишаше все по-тежко, дебелият му корем се люлееше застрашително, масивните ръце бяха стиснати в юмруци. Въпреки това успя да настигне жертвата си. Тя вече не можеше да тича, силите ѝ намаляваха бързо, болките в крака станаха непоносими. Джордж протегна ръка, сграбчи края на нощницата ѝ и я дръпна назад. Вбесена, тя се отбраняваше със зъби и нокти. Червената ѝ коса се развяваше като знаме.

Някак си успя да се изтръгне от хватката му. Нощницата се скъса, но тя не ѝ обърна внимание. Целта ѝ беше портата, която водеше към шосето. Толкова близо... само още три крачки...

Джордж отново я настигна и посегна към нея. Точно в този момент Джулиана чу трополене на железни колела по неравния паваж... Събра последните си сили и излезе на шосето пред тежко натоварена кола със сено.

Селянинът дръпна рязко юздите и изгледа смаяно високата фигура, облечена само в тънка нощница, която бе препречила пътя на конете му.

— Моля ви се... — Джулиана шумно пое въздух и продължи с пресекващ глас: — Моля, помогнете ми... аз...

Не можа да продължи. Джордж я сграбчи, притисна ръка върху устата ѝ, нави косата ѝ на ръката си и задържа главата неподвижна. Изведнъж гласът му зазвуча делово. Обясни на изумения селянин, че дамата страда от душевно заболяване и я държат затворена, защото е агресивна. Че днес избягала от стаята си, след като нападнала слугинята, която ѝ носела храната. Че е склонна към буйство и може да стане много опасна.

Селянинът гледаше с нямо учудване полуголата жена, която се бранеше от мъжа. Непознатият изглеждаше напълно с ума си, а и говореше много убедително. Момичето го погледна умолително и в очите му блесна нещо диво. Селянинът потрепери, прошепна някаква молитва и побърза да отмести поглед. Очите на лудите бяха опасни. Плесна с юздите и Джордж бързо отдръпна лудата настрана. Каруцата потегли с най-голяма бързина.

Вбесена, Джулиана захапа с все сила дланта на Джордж. Той изрева разярено и я удари по главата. От удара ѝ се зави свят и тя притихна. Без да се бави, той я метна на рамо и я отнесе обратно в къщата.

Когато входната врата се затвори с трясък след Джордж, Люсиен излезе от стаята си с чаша в ръка.

— Велики боже — заекна той, — какво става пак?

— Мисли си, че може да избяга от мен... дръзката мръсница — изрече задъхано Джордж, мина покрай госта си, влезе в дневната и стовари Джулиана на едно кресло.

Тя се сви на кълбо и не мръдна повече. Чувстваше се като упоена от преживявания шок и от силния удар по главата. За момента се признаваше за победена.

Джордж си наля пълна чаша коняк, изпразни я на един дъх и я напълни отново.

— Колкото по-скоро я настаним в затвора в Уинчестър, толкова по-добре. — Пийна още малко коняк и се обърна към Люсиен: — Тръгваме.

— Как така тръгваме? Къде отиваме? — Люсиен се облегна на касата на вратата. Очите му светеха трескаво, мършавото му тяло се разтърсваше от тръпки. Беше се вкопчил в чашата, сякаш беше единствената му връзка с живота.

— У семейство Форсет. — Джордж глътна остатъка от коняка си и благоволи да обясни: — Форсетови ще я разпознаят пред съдията, а вие ще заявите, че ви е жена, и ще разкажете как са ви излъгали. Ще я арестуват и ще я пъхнат в затвора. А после... — Очите му засвяткаха похотливо. — А после, скъпа мащехо, ще идвам да те виждам в килията ти. Всеки ден. Насаме...

Джулиана не беше способна да произнесе нито дума. Силите ѝ бяха изцедени. Не можеше дори да се изправи, камо ли да избяга. Не тук... не сега. Може би Форсетови ще застанат на нейна страна. О не, не бива да се надява.

Бившите ѝ опекуни няма да искат да се забъркат в скандал с момичето, което не обичаха и възприемаха като досаден товар. Ще я идентифицират пред съдията, за да си измият ръцете.

— Тръгвайте, Еджкомб — нареди мрачно Джордж. — Ще яздим. Аз ще взема зверчето пред мен на седлото.

Люсиен поклати глава. Отвори уста да протестира и веднага се закашля. Джулиана никога не беше присъствала на толкова страшен пристъп. Когато отново беше в състояние да си поеме дъх, съпругът ѝ заяви:

— Не ви ли е ясно, че не мога да яздя в това състояние, драги? Няма да се задържа на гърба на коня... оставам тук... ще си почина... Вие ще направите, каквото трябва. — И побърза да си налее чаша коняк.

— О, не — изсъска Джордж. — Идвате с мен, Еджкомб. Трябвате ми. Няма да получите нито стотинка от парите, които ви обещах, ако не изпълните споразумението ни.

Виконтът го погледна втренчено и в сивите очи блесна примирение. Трябваше да се съгласи... нямаше пукната пара... да се

подчини на волята на един провинциален тъпак, когото презираше и вярваше, че може да използва за собственото си отмъщение. Сега осъзна, че е станало точно обратното — Ридж го беше използвал за своите цели и сега стоеше пред него със студената, пресметлива решителност на мъж, завладян от идея фикс.

Джордж направи крачка към Люсиен и стисна големите си ръце в юмруци. Люсиен се отдръпна назад и се разтрепери още повече. Силата на собствената му злоба се разтвори в нищото, пред лицето на тази грозна заплаха и го направи слаб и жалък. Страхливец, изправен пред брутален нападател.

— Добре де — изграчи той и притисна окървавената кърпичка към устата си. — Щом така искате. Ето ме, тръгвам.

Джордж кимна рязко и отново се обърна към свитата на Джулиана. Тя бе затворила очи — в момента това беше единствената ѝ възможност да се дистанцира от случващото се. Джордж я изправи грубо на крака, улови брадичката ѝ, другата му ръка се зарови в косата ѝ.

— Не искаш да ти причиня болка, нали, мила моя?

Тя поклати глава, без да отвори очи.

— Значи ще направиш, каквото искам от теб, прав ли съм?

Тя кимна отново и в следващия миг усети устата му върху своята — корава, настойчива, безмилостна. Устните му се притиснаха в зъбите ѝ, езикът му нахлу в устата ѝ и тя усети киселия му дъх, смесен с коняк. Задави се, закашля се и се отпусна безсилно в ръцете му.

Джордж отстъпи и погледна в смъртнобледото ѝ лице. Задържа я за косата, за да не се удари в него, и се усмихна.

— Май вече не сте високомерна както преди, лейди Еджкомб? — Гласът му преливаше от подигравка. — А като прекарате една седмица в затворническата килия... — Ухили се коварно и енергично я бутна към вратата. — Хайде, тръгваме!

Джордж спря до вратата, за да откачи от куката тежка наметка. Загърна Джулиана и тя се потърси от миризмата на мъжка пот. Вървеше като в транс. Излезе от къщата и последва Джордж към оборите, докато Люсиен се препъваше последен. От морето духаше студен и влажен вятър и въпреки отвращението си, Джулиана беше благодарна за наметката — макар да знаеше, че Джордж не я е загърнал, за да я стопли, а за да не привлича излишно внимание.

Люсиен затрепери като лист от поредния пристъп на треската, но вече нямаше сили да кашля.

Ратаят изведе два коня от обора и ги оседла, като хвърляше любопитни погледи към странното трио. Ала не посмя да каже нищо в присъствието на господаря си, само усърдно помогна на Люсиен да се покачи на седлото. Той рухна на гърба на коня, хвана юздите с треперещи ръце и сви глава между раменете.

Джордж вдигна Джулиана на коня си и се настани зад нея. Хвана я здраво с едната си ръка и се намести по-удобно. Джулиана се опита да се отдръпне от горещата, потяща се, триумфираща мъжественост на тялото му, но той я притисна властно до себе си и тя се поддаде, за да не го разсърди.

Джордж излезе пръв от двора и пое към Форсет Тауърс.

Торкин влезе в двора на „Розата и короната“ в Уинчестър и спря. Куентин скочи от файтона и се опита да раздвижи скованите си, измръзнали крайници. Утринният въздух беше влажен и студен.

— Сега накъде?

След като нареди на ратая да смени конете, Торкин се обърна към брат си.

— Още не знам точно. Хайде първо да закусим и да съберем информация.

Куентин го последва в кръчмата. След няколко минути ги отведоха в отделна стая и слугинята побърза да запали камината.

— Една глътка портър срещу студа, милорд? — предложи любезно собственикът и огледа критично уютното, облицовано с дърво помещение. Прозорците блестяха от чистота, никъде не се виждаше прашина.

— Да, благодаря. — Торкин свали ръкавиците си. — Желаям също кафе и пушен бут с яйца. — Отиде до прозореца и огледа улицата. — Къде живее най-близкият съдия?

— На Касъл стрийт, милорд.

— Изпратете ми някое момче. Трябва ми човек, който да свърши нещо за мен.

Гостилничарят се поклони дълбоко и се измъкна заднешком през вратата.

— А после какво? — Куентин се наведе над огъня и разтърка ледените си ръце. От мократа му наметка капеше вода.

— Първо трябва да разберем дали Ридж е отвел Джулиана направо при съдията — обясни Торкин и хвърли наметката си на близкия стол. — Благодаря много! — Той кимна любезно на момичето, което постави на масата две калаени канчета с портър.

— Какво желаете, сър? — На прага застана червенобузо момче с весели очи и стърчаща на всички страни коса, въпреки старателните му опити да я обуздае с вода и четка.

Торкин го инструктира много внимателно. Да изтича при съдията и да се осведоми дали през последните часове в съдилището е била отведена млада жена.

— И ако не е? — Куентин отпи голяма глътка портър и въздъхна доволно.

— Може да се предполага, че Ридж я е отвел право вкъщи.

— А ако не я намерим и в къщата му? — Куентин разпростря мократа си наметка на един стол пред камината, за да поизсъхне.

— Тогава отиваме във Форсет Тауърс. — Торкин жадно надигна канчето. Гласът му не издаваше вълнение. — Ако съм се излъгал, тогава... ох, не знам. — Вдигна рамене, но подчертано равнодушният жест не можа да измами Куентин, който познаваше брат си като никой друг.

Сервираха им закуската и двамата се нахраниха мълчаливо, всеки зает със собствените си мисли. Момчето се върна с вестта, че съдията е още в леглото и никой не е смущавал съня му.

Торкин кимна. После повика гостилничаря.

— Къде се намира имението на сър Джон Ридж?

— На десет мили южно оттук, сър. — Мъжът описа пътя съвсем точно. — Висок каменен зид... мазилката е започнала да пада. Няма да го сбъркате, милорд.

— Готов ли си да тръгваме, Куентин?

— Разбира се, братко. — Куентин остави топлата напитка и последва Торкин надолу по стълбата. Дъждът бе престанал и небето постепенно се проясняваше. Торкин плати закуската и провери новите коне, запрегнати във файтона.

Стигнаха пред портите на имението точно когато първите слънчеви лъчи пробиха облаците. Конете препуснаха през големите

локви по входната алея, по която Джулиана бе тичала само преди час в бездънно отчаяние.

Херцогът почука и икономката отвори почти веднага. Посрещна непознатите господи с видима уплаха и се опита да напъха сивите си коси под бонето. Очите ѝ напомниха на Куентин за уплашено зайче. Нощта и утрото бяха донесли прекалено много вълнения и тревоги в обичайния мирен ход на живота ѝ.

— Вкъщи ли е сър Джордж?

Доли погледна несигурно едрата, елегантна фигура в плътна наметка. Гласът звучеше хладно и самоуверено, погледът беше студен и пронизваше като кама.

— Не, сър... няма го. Излезе на кон само преди час... с гостите си.

— Гости ли? — Торкин вдигна въпросително вежди.

— Да, сър, имаше гости. Един джентълмен... смъртно болен. Така кашляше, че щеше да събуди и мъртвите... и едно момиче... по-скоро млада жена... и тя беше болна. Сър Джордж я внесе на ръце в къщата и я остави за малко в една от спалните. А после и тримата излязоха.

Когато погледна настрана и срещна доброжелателния поглед на Куентин, старата икономка се успокои и престана да усуква с пръсти престилката си.

— Казаха ли къде отиват? — попита меко Куентин.

Жената поклати глава.

— Не, сър, но както казах, тръгнаха на коне. Не вярвам да са отишли далеч.

— По кой път да минем, за да стигнем до Форсет Тауърс? — Гласът на Торкин не издаваше нищо от обзелата го възбуда. Сега знаеше, че Джулиана се намира някъде наблизко, и гневът заплашваше да го надвие. Люсиен и Джордж сигурно бяха приложили брутална сила, за да я принудят да замине с тях за Уинчестър. И щяха да си платят за това. Побърза да удави ужасните мисли за онова, което може би ѝ бяха причинили, и да мисли само за бъдещото наказание.

В момента, когато завиха по настланата с чакъл входна алея, водеща към сивата каменна сграда на Форсет Тауърс, Люсиен рухна.

През цялото време беше в полусъзнание, но стискаше здраво гривата на коня и успяваше да се задържи на седлото. На всеки няколко минути тялото му се разтърсваше от силни тръпки и получаваше пристъп на кашлица. Кърпата му беше цялата в кръв. Когато конят му се спъна в една дупка, Люсиен се плъзна настрана. Стреснатият кон препусна напред и ездачът му се свлече от седлото.

Джулиана проследи с ням ужас как уплашеното животно ускори ход. Кракът на Люсиен бе заклещен в стремето и тялото му се влачеше по чакъла. Ругаейки, Джордж препусна след него и успя да хване юздата на коня и да го принуди да спре.

Джордж скочи от седлото, без да изпуска Джулиана от ръцете си. Стисна я още по-здраво, освободи крака на Люсиен от стремето и погледна ужасено неподвижната фигура, просната на земята. На челото на Люсиен зееше рана — вероятно се бе ударил в камък. От раната течеше кръв. Очите му бяха затворени и той почти не дишаше.

— Проклето, гадно влечуго! — изруга вбесено Джордж. За първи път, откакто бе заловил Джулиана на входната алея, самоуверената му фасада се пропука. Завлече я до коня си, метна я на седлото и скочи зад нея.

— Не можеш да го оставиш да лежи тук! — Най-сетне Джулиана си възвърна дар словото. Мразеше Люсиен от дън душа, но мисълта да го изостави на пътя с кървяща рана на главата беше непоносима.

— В това състояние вече нямам никаква полза от него. — Джордж хвана юздите на коня на Люсиен и го поведе след себе си към къщата.

Джулиана се обърна да погледне смаляващата се фигура на пътя.

— Трябва да го отнесем в къщата.

— Друг ще го направи. А ти си затваряй устата! — Той я дръпна силно за косата и тя млъкна. Отдавна знаеше, че Джордж е грубиян, склонен към насилие, но едва сега разбра, че може да бъде и безчовечен.

Пред къщата Джордж скочи от коня и я свали от седлото. Хвана я за косата и я бутна пред себе си. Така изкачиха стълбите към входната врата. Чуването на чукчето прозвуча като роговете на Страшния съд. Лакеят, който им отвори, кипеше от справедливо възмущение от подобно нецивилизовано поведение. Като видя Джулиана, се слиса още повече.

— Мис Джулиана? Какво се е случило, за бога?

Джордж го изблъска настрана и бутна Джулиана пред себе си.

— Къде е господарят?

— В библиотеката, но...

Без да му обръща повече внимание, Джордж повлече Джулиана натам. Ала още преди да е стигнал, вратата се отвори и на прага застана сър Брайън. Като видя Джордж и жертвата му, на лицето му се изписа крайно отвращение.

— Както виждам, намерили сте я. — Гласът му изразяваше силно неодобрение.

— Да, и смятам да я изправа пред съдията в Уинчестър. Искам да я видя на кладата — изпуктя Джордж и бутна Джулиана в библиотеката. Без да изпуска косата ѝ, се обърна към сър Брайън и в очите му светна триумф. — Вие, сър, и вашата уважаема съпруга трябва да удостоверите още днес пред съдията, че това е Джулиана Ридж.

— Мили боже, какво става тук? Какъв е този непоносим шум? — прозвуча раздраженият глас на лейди Амелия. — Джулиана! Откъде се взе?

— Повярвайте, не съм тук по своя воля, мадам. — В добре познатата от детските ѝ години обстановка, Джулиана си възвърна част от куража. — На алеята лежи тежко ранен човек. Много ви моля, изпратете няколко души да го донесат в къщата!

Амелия местеше гневен поглед между запотения, изпълнен с мрачен триумф Джордж и неговата бледа жертва.

— От самото начало ни създаваше само трудности — заяви тя. — А днес си довела този недодялан селяк в къщата ми... а сега искаш да приема някакъв си пострадал от злополука. Кой е той?

— Съпругът ми, мадам. Виконт Еджкомб. — Джулиана усети как в гърдите ѝ се надигна истеричен смях. Ситуацията беше гротескна — дори в този момент Амелия се отнасяше към нея със същото пренебрежение, каквото проявяваше в детството ѝ. Племенницата ѝ беше заплашена от обвинение в убийство, стоеше пред нея полугола, цялата в сини петна, в хватката на един брутален негодник, докато съпругът ѝ лежеше полумъртъв на входната алея — и точно в тази ситуация бившите ѝ настойници я обвиняваха, че е нарушила

домашния им мир. Сякаш беше внесла в къщата буци кал или бе счупила скъпа кристална ваза.

Амелия въздъхна и се обърна към чакащия лакей:

— Докинс, вземете няколко момчета и се погрижете за ранения.

— Веднага, милейди.

— И изпратете най-бързия ездач при съдията — намеси се войнствено Джордж. — Кажете му, че става въпрос за убийство. Да дойде веднага.

Докинс погледна ужасено господаря си. Сър Брайън поклати глава.

— Позволявам ви да пренебрегнете това нареждане, Докинс. Ако сър Джордж иска да отиде при съдията, нека го направи, ние няма да му пречим. Да вземе и пленницата си, щом иска — прибави студено той.

— Значи сте готов да попречите на правосъдието да си свърши работата? — Запотеното лице на Джордж пламна от гняв. — Казвам ви кратко и ясно, сър: аз ще подам оплакване срещу вас и ще заявя, че пречите на предстоящия процес...

— О, я млъкнете, глупако! — прекъсна го раздражено Амелия. — Да не мислите, че имаме желание да слушаме простотиите ви? Ако имате някакви претенции към Джулиана, предявете ги пред съда, но не очаквайте помощ от нас.

Джулиана погледна смаяно бившата си настойница. Вярно, не вземаше нейната страна, но и не заставаше на страната на Джордж.

— Претенции? — изкрещя вбесено Ридж. — Така ли наричате коварното убийство на баща ми... нейния съпруг? Грозно предателство, това е то, и аз ви казвам...

— Нямате право да ни казвате каквото и да било — прекъсна го остро сър Брайън. Обърна се към бившата си подопечна и попита спокойно: — Кажи ни, Джулиана, има ли нещо вярно в приказките, че си убила съпруга си?

— Не!

— Така и предполагаме. Мога да си представя, че за всичко е виновна проклетата ти несръчност.

— Постъпи невероятно глупаво, като избяга през глава — допълни Амелия. — Наистина не мога да разбера какво те е прихванало...

— Сложете го на дивана... внимателно. Изпратете за лекар!

Сухият глас на херцог Редмейн се чу откъм отворената входна врата. Амелия спря насред изречението. Джордж шумно пое въздух. Джулиана с мъка извърна глава, пренебрегвайки болезненото теглене в косата, все още хваната в юмрука на Джордж. Сърцето ѝ изведнъж заби с такава сила, че ѝ причини болка. Погледът ѝ се впи в новодошлия.

29.

— Желая ви добро утро, мадам, сър. — Херцогът влезе с отмерена крачка в библиотеката. — Моля за извинение, че нахлувам така. Бих желал да можех да го предотвратя.

— А кой сте вие, сър, ако мога да попитам?

— Редмейн. — Торкин се поклони учтиво. — Откакто съпругът ѝ е неразположен, лейди Еджкомб е под моя опека. Позволете да ви представя брат си. Лорд Куентин Къртни. — Той посочи Куентин, който стоеше зад него. Младият мъж се поклони и поздрави присъстващите.

Джулиана започна да се ядосва. Дали някой ще благоволи да я забележи как стои безпомощно, все още в желязната хватка на Джордж? Сцената беше като от евтина мелодрама. Размяна на нищо незначещи учтивости в господарската библиотека, докато всички очакват съдбоносния изстрел.

В следващия миг Торкин беше до нея.

— Свалете си ръцете от Джулиана — заповяда хладно.

Междувременно Джордж се бе отърсил от шока.

— Не смейте да ми заповядвате, Редмейн — изфуча той. — Тя е моя пленница. Ще я отведа пред съдията и ще я обвиня в убийство на съпруга ѝ!

Торкин поклати глава.

— Няма да направите нищо подобно. — Гласът му прозвуча съвсем спокойно. — Веднага свалете ръцете си от Джулиана!

Джордж се подчини. Не беше в състояние да се противопостави на тихата, ала режеща като нож заповед.

— Този път не бях виновна аз — проговори с чужд глас Джулиана. — Не аз забърках тази проклета каша. Те дойдоха и ме измъкнаха от леглото ми, докато спях... нищо неподозираща...

— Знам, знам — прекъсна я херцогът и улови ръцете ѝ. — Ранена ли си?

— Само гърлото ми... и си навехнах крака — отговори дрезгаво тя. Копнееше той да я грабне в прегръдките си, а не да я гледа така пронизващо.

Торкин видя следите от душене по врата ѝ и в погледа му светна заплаха. Докосна нежно гърлото ѝ и попита тихо:

— Той ли ти направи това?

Джулиана кимна. Нежното докосване почти я разплака. Сега най-после щеше да я прегърне. Но той не го направи. Херцогът се обърна отново към Джордж и лицето му стана непроницаема маска.

— Излезте навън. Не искам кръвта ви да замърси килима на лейди Форсет. — Тонът му беше леден, гласът пронизваше. Сивите му очи бяха безжалостни и неумолими като Страшния съд. В момента цялото му същество беше съсредоточено върху унищожаването на Джордж Ридж. Отвори бастуна си и показа опасното острие, скрито в кухия бамбук. — Излезте навън. — Острието се мушна между дебелите бедра на сър Ридж.

Джордж усети студената стомана в слабините си и коленете му омекнаха. Безмилостните очи го пронизваха, смееха се на страха му. Обърна се към вратата и излезе, препъвайки се.

Куентин отстъпи настрана. Торкин последва Джордж навън. Острието на тънката рапира продължаваше да заплашва мъжествеността му.

— Как е Люсиен? — Джулиана разтърси глава в напразен опит да се отърве от замайването си. — Какво става с него, Куентин?

Лордът не отговори. Прекоси с големи крачки помещението и я притисна до сърцето си.

— Милата ми! — Гласът му преливаше от съчувствие. — Какво ли сте изстрадала...

— Е, не беше чак толкова лошо. — Тя се усмихна уморено. — Толкова се радвам да ви видя.

— Нима сте се съмнявали, че Торкин ще дойде и ще ви освободи от онзи негодник? — В гласа на Куентин прозвуча обвинение.

— Съпругът ти умира в моя салон — намеси се лейди Амелия, успяла да отговори. — Наистина е крайно необмислено, дори безогледно от твоя страна, Джулиана, да водиш в къщата ни тези хора.

— Не е редно да държите Джулиана отговорна за случващото се, мадам — прекъсна я твърдо Куентин. — Моля извинете ме, но трябва

да отида при братовчед си и да изчакам идването на лекаря.

Джулиана го последва в салона, където бяха настанили Люсиен на един диван. Тялото му изглеждаше напълно отпуснато, лицето беше восъчнобледо. По раната на челото лепнеше засъхнала кръв, окървавени бяха и синкавите му устни. Дишането му почти не се долавяше. Джулиана приближи длан към устата му и усети слаб полъх.

— О, жив е!

Внезапно я обзе парадоксално съчувствие към мъжа, който я беше измъчвал. Вдигна глава и прочете същите чувства в очите на Куентин.

В същото Джордж се озова притиснат до стената на обора с парче дърво на шията му. Нямаше представа как е станало, но в един миг беше още на крака, докато в следващия силен удар по тила го изпрати на земята. После две ръце го вдигнаха и го изправиха до стената. Херцогът кимна и притисна тоягата в гърлото му.

— Чувството не е особено приятно, нали? — попита хладно. Пусна тоягата и отново мушна острието на рапирата си между тлъстите бедра на Джордж, който изохка ужасено. — А сега ме изслушайте внимателно, драги. Ще заявите пред съдията, че Джулиана в никакъв случай не носи вина за смъртта на баща ви. Ще му кажете, че баща ви е бил възрастен, със слабо сърце, че е пил твърде много. Ще обясните, че е починал само от вълнение и пренапрежение. Че младата му невеста е напълно невинна и много уплашена.

Джордж завъртя очи. Опита се да поклати глава, опита се да проговори, но само изръмжа безпомощно. Ръмженето премина в уплашено охкане, когато стоманеното острие се насочи нагоре и се притисна в меките му части.

— Ще ви кажа и защо трябва да го направите, нещастнико. — Торкин спря за малко и погледна през рамо към ратая, който бе влязъл в оборския двор и любопитно наблюдаваше сцената. Кимна му спокойно и отново посвети вниманието си на сър Джордж. — Ако кажете нещо друго, ще ви изправя пред съда с обвинение в брутално отношение и опит за убийство на лейди Еджкомб. Ще добавя към провиненията ви влизане нощем в чужд дом и кражба. Използване на насилие спрямо беззащитна жена. За всяко провинение има свидетели. Ще кажа пред съда, че сте побъркан на тема убийството на баща ви. Че обвинявате несправедливо лейди Еджкомб в това деяние. Без сянка от

съмнение ще докажа, че бракът им е бил консумиран. Ще разкрия пред съда, че сте бесен срещу мен, защото заповядах да ви нашибат с камшик след опит да проникнете в къщата ми. Повярвайте, ще го направя. Как мислите, на кого ще повярва съдията — на херцог Редмейн или на някакъв си провинциален грубиян?

Джордж се взираше като замаян в студените сиви очи. Беше загубил. Нямаше какво да възрази срещу обвиненията. Нищо, което да противопостави в своя защита. Естествено, херцогът ще намери свидетели, които да докажат вината му. Самият той ще стои пред съда като последен глупав и тромав селяк. Не умееше да се изразява като херцога и адвокатите му със сигурност ще го разкъсат. Всяка негова дума срещу виконтеса Еджкомб, роднина на херцог Редмейн, ще бъде обърната срещу него. Ще го обесят... или, ако има късмет, ще го пратят в колониите.

— Ако думите ми не са достатъчно убедителни, ще се намерят и други средства — продължи спокойно херцогът. Острието на рапирата се придвижи още малко нагоре. По челото на Джордж изби студена пот. Отвори уста да изпищи, но от пресъхналото му гърло не се изтръгна нито звук. — Изкушавам се да го направя — промърмори Торкин. — Кастрацията е подходящо наказание, не мислите ли и вие така? — Джордж усети как острието одраска вътрешната страна на бедрото му. Не можеше да повярва, че наистина ще го лишат от мъжествеността му, но от този отмъстителен дявол с ледени очи можеше да се очаква всичко. Острието промени посоката си, одраска и другото бедро и Джордж простена от страх и ужас. Устата му се напълни с горчива жлъчка и той се закашля мъчително.

Торкин отстъпи назад и в очите му блесна отвращение.

— Нещастник — изрече с цялото презрение, на което беше способен. — Сигурно щяхте да сплашите Джулиана, ако не я бях взел под крилото си. Тя е наивна и не подозира колко дълбоко е човешкото коварство. В някои отношения е още дете. Но когато се обърнахте срещу мен, направихте най-голямата грешка в жалкия си живот. Ако някога посмеете да се приближите отново до Джулиана, обещавам, че наистина ще ви лиша от мъжествеността ви. Съветвам ви да ми повярвате. — С тези думи се обърна рязко и се запъти към къщата. Треперещ с цялото си тяло, Джордж се свлече на земята и повърна закуската си.

В салона Джулиана и Куентин все още стояха до леглото на Люсиен. Сър Брайън и съпругата му не се виждаха никъде. Торкин пристъпи към дивана. Джулиана все още държеше ръката си пред устата на Люсиен, макар да не знаеше защо. Вдигна глава към херцога и промълви:

— Свършва...

— Отдавна е смъртно болен — отговори тихо той. — Но как се стигна дотук?

Джулиана започна да разказва, но млъкна стреснато, когато Люсиен простена и отвори очи. Погледна я и тя се отдръпна, уплашена от неприкритата омраза в помътнелите очи.

— Дано един ден се пържите в ада — и тримата! — изсъска Люсиен. В следващия миг главата му се отпусна настрана и очите му се оцъклиха.

Усетила невидимата нишка, която свързва Торкин и Куентин, Джулиана мълчаливо се отдръпна назад. Проследи как херцогът се наведе и внимателно затвори очите на мъртвия. Куентин скръсти ръцете му на гърдите. Дватамата се изправиха мълчаливо и втренчиха погледи в Люсиен. Джулиана се измъкна заднешком и отиде в библиотеката.

— Мъртъв е — съобщи безизразно.

— Кой? Съпругът ти или онзи отвратителен селяк Ридж? — попита сър Брайън с учтиво любопитство.

— Еджкомб.

— Е, не го познавах, ала ако прилича поне малко на онзи примитивен вол, светът ще се радва, че се е отървал от него — заяви лейди Форсет. — Но продължавам да твърдя, че е връх на безвкусицата да умреш в дома на съвсем чужди хора.

— Виконт Еджкомб никога не е бил образец за добър вкус, мадам — обади се Торкин от вратата и в гласа му звънна недвусмислена ирония. — Въпреки това се извинявам за неудобствата, които ви причинихме. Нещастният ми братовчед е постъпил много нетактично, като е омърсил дома ви по такъв начин.

— Е, мога да си представя, че самият той не е виновен за случилото се — призна сър Брайън. — Доведе го онзи слабоумник Ридж, доколкото разбрах. Или може би ти, Джулиана?

— Никого не съм водила тук — отговори тя с безкрайна умора.
— Довлякоха ме в дома ви против волята ми. Бъдете уверени, че никога не бих смутила нарочно спокойствието ви.

— Ами сега? Пак си вдовица... Какво ще стане с теб, момиче?

— След приключването на подходящия траур, Джулиана ще стане моя съпруга.

Хладното обяснение на херцога предизвика смаяно мълчание. Сър Брайън примигна. Амелия погледна изумено бившата си подопечна, сякаш не можеше да повярва, че грозното патенце ще се превърне в прекрасна принцеса. Джулиана и Куентин загубиха ума и дума.

— Ами... ами Лидия? — попита най-сетне Куентин.

— Тя ще избяга с теб, скъпи братко — обясни търпеливо Торкин. Облегна се на перваза на камината и на устните му заигра загадъчна усмивка. Очевидно се наслаждаваше на въздействието от думите си. — Според мен това е единственото разумно решение. Вие с Лидия ще избягате, а аз ще се проявя като истински джентълмен. Ще покажа колко съм съкрушен от постъпката ви, ще изразя мъката и срама си, че съм бил отблъснат от годеницата си, и благородно ще я освободя, за да се омъжи за избраника на сърцето си. Лорд и лейди Мелтън няма да имат друг избор, освен да ви дадат благословията си. И никой няма да твърди, че дъщеря им е направила лош избор. Прав ли съм, скъпи братко?

— Прав си, но... как така ще избягаме? Това означава да ме изхвърлят от църквата с гръм и трясък! — Куентин все още не можеше да възприеме дръзката идея на херцога.

— Глупости — възрази рязко Торкин. — Твоите хора ще узнаят само, че си се оженил в тесен семеен кръг с благословията на родителите на Лидия. Че сте предпочели тиха сватба, заради скорошната смърт на братовчед ни Еджкомб. Аз ще дам съгласието си с радост. Епископът ще остане възхитен от твоята превъзходна съпруга и всичко ще свърши добре.

Най-сетне истината проникна в замаяното съзнание на Куентин и се пръсна като късчета диамант с остри ръбове и ярка светлина. Всичко изглеждаше толкова просто. Видя розовината по бледите бузи на Джулиана, щастливия блясък в очите ѝ и сърцето му се стопли. После се обърна към Торкин, който се усмихваше нежно на обичаната

жена. И тогава най-сетне осъзна, че това е единственото възможно решение за всички тях.

— Искате да се ожените за мен? — Джулиана най-после си възвърна дар словото. Най-после намери сили да хвърли вонящата наметка, която тежеше на раменете ѝ.

— Мисля, че се изразих достатъчно ясно.

— Винаги съм се учудвал на неизтощимата ти енергия, Джулиана, но трима съпрузи за една година... Трябва да кажа, че работиш много усърдно — усмихна се сър Брайън.

— А аз съм на мнение, че напредваш забележително добре, като се има предвид какво представляваш — подхвърли злобно Амелия. — Някак си не ми се вярва, че си годна за херцогиня.

— Джулиана ще бъде образцова херцогиня, уверявам ви, мадам! — Куентин рядко се гневеше, но този път беше бесен. — Джулиана е невероятна млада дама.

Амелия го погледна изненадано.

— Наистина ли смятате така? Според нас не създава нищо друго, освен проблеми.

— Тогава сте били слепи и глухи, лейди Форсет. Колко жалко! — Торкин отиде при Джулиана и взе ръцете ѝ в своите. — Според нас, които я познаваме добре, Джулиана е извор на непресъхваща радост.

— Наистина ли? — попита плахо тя и пръстите ѝ потрепнаха неспокойно.

— Наистина. — Той се наведе и нежно целуна устните ѝ.

— Знаеш ли, трябва да ти кажа нещо... — започна все още плахо тя.

— Не е нужно. — Торкин плъзна ръка по корема ѝ.

— Как си разбрал?

— Не беше особено трудно, любов моя. — Торкин се засмя на изражението ѝ. — От много време знам, че ти си моето сърце и моята душа, малката. Няма тайни, които можеш да скриеш от мен, повярвай.

— Няма тайни, които желая да скрия от теб — поправи го тя и се потопи в нежния му поглед. Дълбокото отчаяние бе последвано от прекрасно чудо...

Когато Куентин дискретно изведе домакините от библиотеката, Джулиана забрави всичко наоколо. Остана само безкрайната сладост

на устните му върху нейните, внезапният огън на страстта, когато тялото му се притисна към нейното. Пълната увереност в любовта му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.